

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

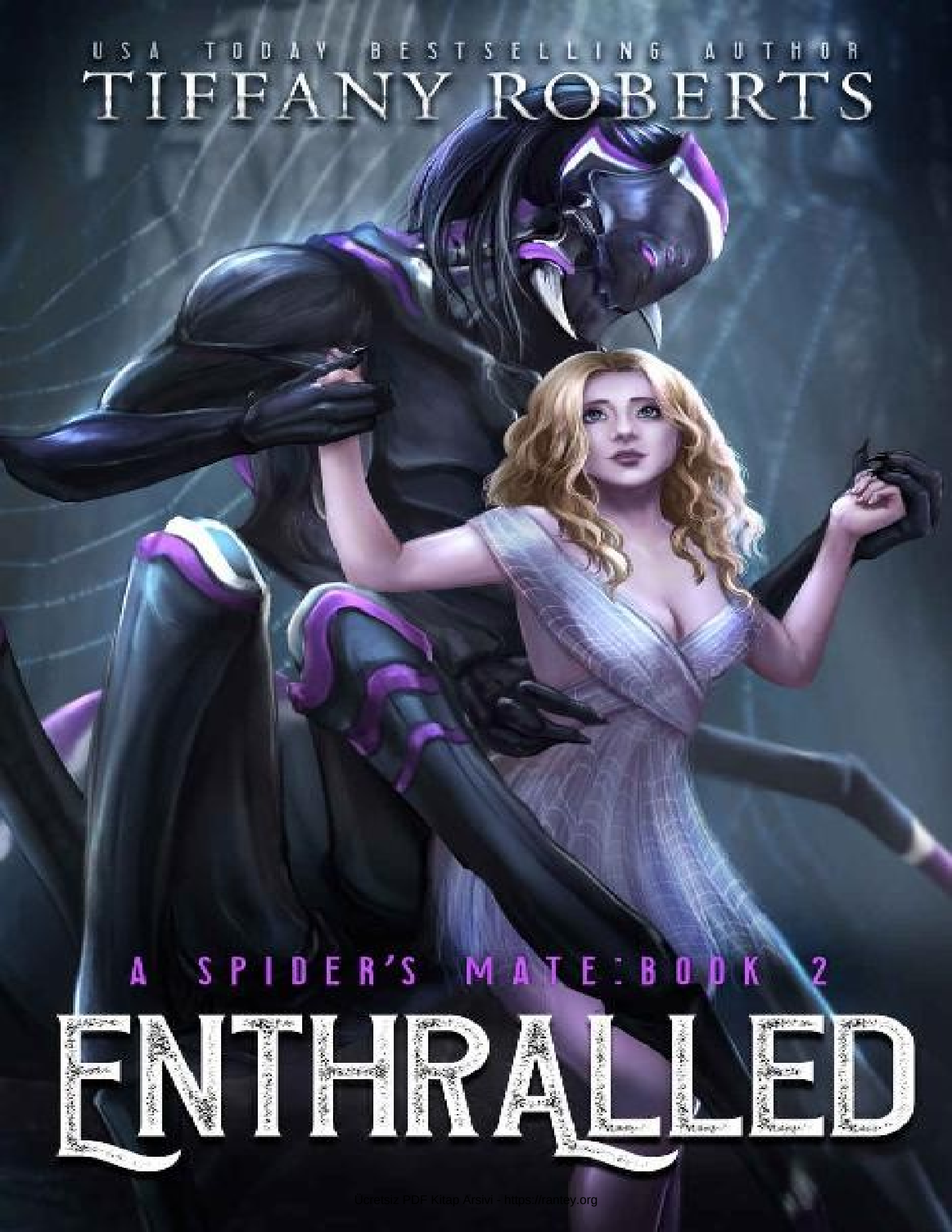
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TIFFANY ROBERTS

A SPIDER'S MATE: BOOK 2

ENTHRALLED

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GİRİŞ YAPILDI

ÖRÜMCEĞİN EŞİ #2

OceanofPDF.com

TIFFANY ROBERTS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Tanıtım

Yazısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Yazarın Notu Bağlı

Ayrıca Tiffany Roberts Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

B L U R B

Onu fethetti, ama büyülenmiş olan o.

Ketahn bir eş istememişti. Kader ona Ivy Foster'ı verdi. Şimdi, küçük insanının tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyor.

Ancak kader işleri bu kadar basitleştirmekle yetinmez.

Öfkeli bir kraliçe onu ararken, Ketahn Tangle'ın eşi için güvenli olmadığını biliyor. Ayrılmaları gerekiyor. Yine de Ivy halkını terk etmeyecektir ve Ketahn da onun merhametini kınayamaz. Diğer insanları ölüm uykularından uyandırdıklarında, Ketahn'ın artık beslemesi gereken daha fazla boğaz vardır ve ağının ipleri kopma tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Ivy'yi ve halkını güvende tutmak için onu avlayan kraliçeyi yatıştırmak zorundadır. Zurvaşi'nin bölgesine girmeli ve onun gazabıyla -ve arzusuyla- yüzleşmelidir.

Kalp bağının gücü, Ivy ile olan bağı test edilecektir. Ketahn, geri kalan

her şeyi koparmak zorunda kalsa bile bu ipliğin kopmasına izin vermeyi

reddediyor.

Telif Hakkı © 2021 Tiffany Freund ve Robert Freund Jr.

Tüm Hakları Saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın izni olmadan kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya tarama, fotokopi, yükleme ve bu kitabın diğer elektronik yollarla dağıtımını da dahil olmak üzere herhangi bir şekilde iletilemez. İzin talepleri için aşağıdaki adresten yayıncılarla iletişime geçiniz.

Tiffany Roberts

authortiffanyroberts@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak 2020 Sam Griffin ✿

Vellum ile hazırlanmıştır

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Tüm canavar sever dostlarımıza, bize bir şans verdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yetenekli sanatçımız Sam Griffin'e, seni bildiğinden çok daha fazla seviyor ve takdir ediyoruz.

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

"KRALİÇE'NİN *Khan'ul* Pençesi öldü," dedi Ketahn vrix sesiyle. "Sekiz adına, başımıza ne getirdim?"

Ivy mızrağın sapını göğsüne bastırdı. Koridordaki kan kırmızısı ışıkla daha da derinleşen ve uğursuzlaşan karanlık etrafını sarıyordu ve kendini, karanlığın onu yutacağına dair mantıksız bir kesinlikle savaşırken buldu.

Göğsü daraldı, hızlı nefes alışları acı verdi ve kalbinin çarpıntısı kulaklarında yankılandı. Korku ve adrenalin dilinde acı bir tat bırakıyordu.

Lütfen incinmesine izin verme.

Yavaş ve titrek bir nefes alarak mızrağı yere bıraktı ve Ketahn'a doğru ilerledi. Zeminin aşağıya doğru eğimli olduğu sivri aralığa yaklaştıkça kokuşmuş su kokusu yoğunlaştı. Kan ile yerde biriken siyah su arasındaki farkı anlamak imkânsızdı. Neyse ki karanlık, Ketahn'ın altında yatan vrix bedenini Ivy'nin herhangi bir ayrıntıya takılmasını önleyecek kadar belirsizleştirmişti.

Ketahn'ın göğsünden gergin bir hırıltı yükseldi. Bu hırıltı, Ivy'nin pek bir şey anlayamayacağı kadar hızlı ve vahşice söylenen, kendi dilinde hırıltılı bir kelime seliyle doruğa ulaştı.

Ketahn iki ayağıyla ölü vrix'in üzerine bastı, mızrağını kavradı ve cesedin sırtından çıkardı. Dışarı fışkıran koyu sıvının kandan başka bir şey olduğunu iddia etmek mümkün değildi. Kan ayaklarına sıçrayınca Ivy'nin nefesi kesildi ve tökezleyerek geri çekildi.

Ketahn'ın silahını keskin bir şekilde sallamasıyla kafasındaki kanlar aktı. Suyu çarpan küçük et parçalarının çıkardığı sesler mide bulandırıcı derecede sıradandı.

"Sana sahip olmayacak," dedi Ketahn. "Bana sahip olmayacak."

Ivy zorlukla yutkundu ve Ketahn'ın koluna dokunmak için elini kaldırdı. "Ketahn?"

Bir an için kaskatı kesildi; bu hareketsizlik daha sonra ne olacağına dair hiçbir uyarı vermiyordu. Ketahn dönüp Ivy'yi kollarının arasına alırken ve onu ezici bir kucaklamayla kendine doğru çekerken, mızrağının düşerken çıkardığı sesin hayal meyal farkındaydı. Ivy kollarını ve bacaklarını sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, sanki bunu binlerce yaşam boyunca milyonlarca kez yapmış gibi ona doladı.

Artık havadaki nahoş kokuların hiçbirinin önemi yoktu. Ivy nefes aldığı anda ciğerlerini Ketahn'ın baharatlı kokusuyla doldurdu ve bu yeterliydi.

Yüzünü omzuyla boynu arasına gömerken bir eliyle saçlarını okşayıp düzeltti. Omzunu ısıtan ve saç tellerini geriye doğru savuran sert bir nefes verişin ardından Ketahn düzensiz, çaresiz bir nefes çekti. Ön ayaklarını onun etrafına doladı ve uyluklarının arkasına sürttü.

Kadının saçlarından bir tutam yakalayan adam, saçlarını geriye doğru çekerek kadının çenesini yukarı kaldırdı ve kucaklamasını güçlendirdi. "Ve o sana *asla* sahip olamayacak," diye boğazını sıktı.

"Kimse beni götüremez." Ivy gözlerini kapattı. "Ben seninim Ketahn. Senden başka kimse bana sahip değil."

Adam titredi ve titreşimler kadının içinde dalgalandı. Ivy, Ketahn'ı bir arada tutan tek şeyin, onu sakinleştiren tek şeyin kendisi olduğunu biliyordu. Parmaklarını onun saçlarına dolayarak ona sarıldı, onun yakınlığından, saçlarını, sırtını, vücudunu okşayışından rahatladı. Onun dışındaki her şeyi bir kenara bırakmayı arzuluyordu ama tüm bunlar haftalar önce bu yabancı dünyada ilk uyandığında olduğundan daha az gerçek değildi.

Sominium'a geçmişinden kaçmak için binmişti. Şu andan kaçış yoktu.

"Yaralandın mı?" diye sordu. "Hayır."

Bu basit kelimenin içinde Ivy'nin çözemeyeceği kadar çok katman vardı ama en azından onun doğru söylediğini biliyordu.

"Kimdi o, Ketahn?"

Göğsünden yeni bir hırıltı yükselirken ona olan tutumu biraz daha güçlendi. "Durax. Kraliçeye aitti. Onun *Khan'ul Claw'ıydı*. Onun avcısıydı."

"Ve seni ona mı götürmek istedi?"

Ketahn olumlu bir şekilde homurdandı. Ses alçak bir vızıltıyla kesildi, acı bir kenar, hâlâ söylemediği -ya da henüz söylemeye hazır olmadığı- daha fazla şey olduğuna dair bir ipucu. "Gitmeliyiz, Ivy."

Doğruldu ve başını kaldırdı, gözlerini onun üzerinde gezdirmekten önce kısa bir süre bakışlarıyla buluştu. Çene kemikleri kıpırdadı. Cehennem kırmızısı ışıktaki parlıyorlardı ve Ivy neyle kaplı olduklarından hiç şüphe duymuyordu.

Şu anda neyle kaplı *olduğundan* hiç şüphesi yoktu.

Ketahn sinirli bir homurtu daha çıkararak düşen vrix'e son bir bakış attı, mızrakları toplamak için Ivy'den bir elini çekti ve onu gemiye girdikleri staz odasına taşıdı.

Onu ayağa kaldırdı ama ellerini üzerinden çekmedi.

Ivy de ona olan bağlılığını bırakma konusunda aynı derecede isteksizdi. İçinde duygusal bir girdap oluşmuştu. Bugün o kadar çok şey görmüş, yapmış ve hissetmişti ki, o sabah Ketahn'ın kollarında uyandığından beri sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Bir yanı hissizleşmeyi arzuluyordu; ölüm, keder ve umudun kısacık tadı çok fazlaydı.

Ama hissizleşmek ya hep ya hiç meselesiydi ve Ketahn'a olan duygularını biraz bile köreltmek istemiyordu. Onunla arasındaki bağ onu ayakta tutan tek şeydi.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Biz... diğer insanları öylece bırakamayız."

"Yapmalıyız." Ondan uzaklaştı ve molozlarla kaplı zemine çöktü. "Gel, kalbim parçalandı."

Elleri vücudunda olmadığı için serin hava Ivy'nin üzerinden engelsiz bir şekilde geçti ve derisinin altında huzursuz bir karıncalanma bıraktı. Titredi ve omzunun üzerinden baktı. Gövdedeki yarık devasa bir canavarın dişlek ağzı gibiydi ve sadece karanlığa ve bilinmeyene açılıyordu.

Ivy aceleyle Ketahn'ın etrafından dolandı ve arka ayaklarının üzerine tırmanarak gövdesine olabildiğince yaklaştı. Kollarını Ketahn'ın ortasına doladı. Ketahn ayağa kalktı ve iki elini de onunkilerin üzerine koydu. Teninin kanla yapış yapış olması umurunda değildi; sadece onun dokunuşunun rahatlığına ihtiyacı vardı.

"Sence onunla birlikte başka avcılar da var mıydı?" diye sordu.

"Eğer öyleyse, yakın değiller. Henüz değiller." Her iki eline birer mızrak alarak ilerledi.

"Diğer insanlar burada güvende mi?"

Her nasılsa, içinde yeni bir gerilim dalgalandı ve Ivy'nin duymaktan çok hissettiği o alçak, insanlık dışı seslerden birini çıkardı. "Güvendesin. Daha fazlasını söyleyemem."

Ketahn'ın istemeden bulaştırdığı kan -Durax'ın kanı- teninde kurumuş olmasaydı, Ivy bu konuda onu sıkıştırabilirdi. Ama bunu yapmanın yeri ve zamanı olmadığını anlayacak kadar çok şey görmüştü.

Ketahn açıklıktan geçerken kadın sıkıca tutundu. Ketahn kasıtlı bir yavaşlık ve dikkatle hareket ediyordu, iki mızrağı da hazırda. Sarkan boru ve kablo parçalarını kenara ittiğinde bile tamamen sessizdi. Ama kadın onun dışı vuran sakinliğinin sahte olduğunu biliyordu.

Kalpleri çarpıyor, nabızları bedenleri arasındaki tüm temas noktalarından normalden daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde ona akıyordu.

Eve döndüklerinde konuşacak çok şey olacaktı. Sadece Ketahn'ın ona karşı açık olmasını umabilirdi.

Geminin dışındaki hava bir anda daha sıcak ve yoğun bir hal almıştı. Ivy ilk kez yeni, yabancı bir dünyaya geçiyormuş gibi sinir bozucu bir hisse kapıldı ve bununla bağlantılı tüm korku ve heyecanın acısı göğsüne çarptı ama bu geriye dönüktü.

Somnium artık ona yabancı ve uhrevi görünüyordu. Bu orman, tüm tehlikelerine rağmen...şey, onundu.

Ketahn kraterin kenarına doğru yürürken durmaksızın etraflarını taradı, özellikle duvarlara ve tepedeki karışık bitki örtüsüne odaklanmış gibiydi. Ivy de bakışlarını hareket ettirmeye devam etti, ancak görüşü gölgeler üzerine gölgelerle doluydu, sadece bitki örtüsündeki molalardan çalınan mavi gökyüzü bakışlarıyla tezat oluştuyordu.

Kraterin kenarında Ketahn ona mızrakları uzattı. Ivy, Ketahn'ın onları henüz temizlemediğini bildiği için siyah taş başlarına bakmadı. Mızrak saplarını kalçalarına yerleştirdi ve ipek ipi ona uzattı. Birlikte çalışarak ipi bellerine doladılar ve vücutlarını birbirine bağladılar.

Şaşırtıcı bir şekilde, düğümleri ve kıvrımları işlerken elleri sadece biraz titremişti.

Çukurdan çıkmak dibe inmekten daha yavaştı ama Ivy aşağıya bakmak zorunda kalmadığı için minnettardı. Zirvede geniş, sağlam bir kayanın üzerine tüneyene kadar arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Bir an için, geminin dış acil durum aydınlatmasının donuk turuncu ışıltısını çok aşağıda gördü, bu da çukurun bitki örtüsünün altında aç alevlerle doluymuş gibi görünmesine neden oldu.

Ketahn mızrakları ondan aldı ve hızlı adımlarla kraterden uzaklaştı. Gemi gözden kaybolmuş olsa bile Ivy bunu hissediyordu; bu güçlü bir kâbusun süregelen korkusuydu, daha parlak bir geleceğe dair umudun titreyen aleviydi. Ve Ketahn'a bağlı olduğu kadar ona da bağlıydı, her adımında ipler geriliyordu.

Ağaçlara tırmanmak ve ormanın derinliklerine dalmak için hiç vakit kaybetmedi; üstü örtülü bir paranoyayı çağrıştıran bir hız, uyanıklık ve dikkat karışımıyla hareket ediyordu. Gözleri sanki her yönü aynı anda izlemeye çalışıyormuş gibi sürekli hareket halindeydi ve her sese potansiyel bir tehdit tarafından çıkarılmış gibi davranıyordu.

Ve bunların hiçbiri onu fazla yavaşlatmıyor gibiydi. Kısa bir süre içinde, kurmayı başardığı yetersiz yön duygusu yok oldu ve nerede oldukları ya da nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece rotasının uzun ve neredeyse dolambaçlı olduğunu biliyordu.

Onunla ormanda geçirdiği onca zaman sayesinde ne yaptığını biliyordu; izini kaybettiriyor, peşine düşebilecekler için mümkün olduğunca kafa karıştırıcı hale getiriyordu.

Ketahn ormanın zeminine inip bilmedikleri bir dere kenarında durduğunda gökyüzü akşamın ilk turuncu tonunu taşıyordu. Gerçekten de bu kadar uzun süredir dışarıda mıydılar?

Her iki mızrağı da tek eline aldı ve bellerindeki ipi çözmeye başladı. Ivy de ona yardım etti, elleri uyum içinde hareket ediyordu. Ketahn ipi küçük, sıkı bir bobin halinde sararken hâlâ etraflarını araştırıyordu.

"Yıkanacağız ve içeceğiz. Sonra gideriz," dedi.

Sırtından inen Ivy bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra Ketahn'ın üzerinde topladı. "*Khan'ul* ne anlama geliyor?"

"Birincisi gibi, ama daha fazlası. *Han'ın* Pençesi kraliçenin avcılarına liderlik ediyor." Yüzü buruştu. O zaman önemli bir vrix. "Başın belada mı Ketahn?"

Gevezelik etti ve Ivy bu sesteki acılığın altında yatan espri anlayışının onu rahatlatıp rahatlatmayacağından emin değildi. Onunla yüzleşmek için döndüğünde, boştaki elleriyle üzerindeki çantayı çıkarıp bir kenara koydu ve bir avucunu sırtının alt kısmına koyarak onu suya doğru itti.

"O bize gelmeden çok önce, kalbim parçalanmıştı."

Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi ve ayaklarını teker teker kaldırarak etraflarına sarılmış kirli ipek şeritleri çözdü. "Kraliçeyle çiftleşmediğin için mi?"

Ketahn onun dirseklerinden birini tutarak şeritleri çıkarırken onu sabitledi. Bakışları dolaşmaya devam etti. "Evet."

"Ama şimdi durum bundan daha kötü, değil mi?"

"Bu... çok daha kötü." Gözlerini ona dikti ve çene kemikleri seğirdi. "Dün ona sahip çıkacaktım."

Ivy'nin kaşları çatıldı. "Ne?"

Mutsuz bir sesle mızrakları yere sapladı, ondan uzaklaştı ve dereye doğru yürüdü. Beline kadar suya battı ve ellerini suya daldırarak derisindeki kanı temizledi. Hareketleri aciliyet ve saldırganlık hissi uyandırıyordu.

Yüzü ve çene kemikleri de dahil olmak üzere kendini temizledikten sonra omzunun üzerinden baktı. "Gel, Ivy."

Midesi düğüm düğüm olmuş bir halde serin akıntıya adım attı ve ona doğru ilerledi. Su yavaş yavaş bacaklarının ve kalçalarının etrafında yükseldi ve Ketahn'ın onu kaldırıp katlanmış ön bacaklarının üzerine oturtmasına yetecek kadar yaklaştığında neredeyse göğsüne kadar geldi ve su çizgisini karnına geri getirdi. Islak ipek elbise vücuduna yapıştı.

Ketahn'ın elleri, Ivy'nin saçlarındaki ve tenindeki kanı yıkarken, yanaklarını okşarken, kollarına ve ellerine masaj yaparken, içindeki huzursuzluğa rağmen her zamanki gibi nazikti. Bu bir aşık dokunuşuydu ve Ivy'nin içine sıcaklık yayıyordu. Ama Ivy'nin elbisesine baktığında çenesi düştü ve çıkardığı hırıltı hem hayal kırıklığına uğramış hem de kederliydi.

Kumaşın bir kısmını nazikçe yakalayıp teninden uzaklaştırdı ve başparmağını ipek üzerindeki kırmızı bir lekenin üzerinde gezdirdi. "Onun kanla lekelemediği hiçbir şey yok."

Ivy kaşlarını çatı. Eline biraz su alarak adamın yanağına götürdü ve yaradan sızan bir parça kanı yıkadı. Elbise umurunda değildi. Önemli olan tek şey Ketahn'ın ciddi şekilde yaralanmamış olmasıydı. Elbise değiştirilebilirdi ama o değiştirilemezdi.

Çenesini ellerinin arasına aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, Ketahn. Benden sır saklama."

Ketahn oflayıp pufladı ve bir elini Ivy'nin saçlarına götürerek pençelerini yavaşça saçlarında gezdirdi. Yüzü çok fazla duygu ifade edemese de, gözleri

onunla dolup taşıyordu. Konuştuğunda, sesinde tanıdığı erkeğe hiç benzemeyen bir teslimiyet vardı. "Dün Yüksek Talep Günü'ydü. Büyük fırtınalar sel mevsimini getirmeden hemen önce, değerli erkek vrixlerin eş bulmaya çalıştığı bir gün. Uyulması gereken kurallar vardır. Yapılması gereken, her zaman yapılan şeyler. Hediyeler, güç ve beceri gösterileri. Yine de her zaman fetihle sonuçlanır. Hak iddia etmekle."

"Ve kraliçe onu sahiplenmeni mi istedi?" Bu sözleri söylemek bile Ivy'nin karnındaki düğümleri daha da sıkılaştırdı. Ketahn'ın başka biriyle birlikte olduğu, o nazik ellerin başka bir bedeni okşadığı düşüncesi hoşuna gitmiyordu. Bu duyguyu -kıskançlığı- biliyordu ve bu onu hasta hissettiriyordu. Ayrıca Ketahn'a karşı hissettikleri konusunda daha da çelişkiye düşmesine neden oluyordu.

"İstemekten daha fazlası."

"Seni bu kadar çok istiyorsa neden kendisi sahiplenmedi?"

"Sadece en güçlü erkeği istiyor ve tüm vrixlerin kendi erkeğinin en güçlü olduğunu bilmesini istiyor. Eğer beni sahiplenirse, zayıf görüneceğim. Ama onu fethedersem, ikimiz de güçlü olduğumuzu kanıtlayacağız ve yavrularımızın bu gücü taşıyacağı biliniyor."

Ivy başparmağıyla adamın çenesini okşadı. "Peki ya şimdi? Ona sahip çıkmadığına ve baş avcısını öldürdüğüne göre şimdi ne olacak?"

"Onun öfkesi Arapsacı'nı sarsacak," dedi çene kemikleri düşerken. Alnını Ivy'ninkine yasladı ve alt kollarını Ivy'nin etrafına sararak onu göğsüne doğru çekti. "Ama senden asla haberi olmayacak. *Asla* bilmemeli. Seni kraliçeden ve diğer her şeyden koruyacağım, kalp parçam."

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

KETAHN inin girişinde gözlerini dikti. Örtüyle kaplı açıklığın kenarındaki sabah ışığı donuk griydi ama içeride kalan gölgelerle kıyaslandığında ısıllı ışıldı.

Yağmur, gece yarısı başladığından beri ne şiddetlenen ne de azalan hafif bir pıtırta halindeydi. Normalde rahatlatıcı olurdu ama henüz Ketahn'a herhangi bir rahatlık sunmamıştı.

O ve Ivy dün hava kararmadan hemen önce sığınağa ulaşmışlardı. Olanların ve olabileceklerin gölgeleri Arapsaçı'nda onları takip etmiş gibi hissetmişti. Konuşma seyrek; içeri girdikten kısa bir süre sonra Ivy yorgunluktan ölmüş ve uyumak için onun üzerine uzanmıştı. Ama Ketahn'ın yorgunluğu o kadar merhametli değildi. Gece boyunca ona eziyet etmiş, farkındalığının sınırlarında gezinmiş, onunla alay etmiş, onu tekrar tekrar çağırmış ama teslimiyetini kabul etmemişti.

Ve sessiz yağmur, onun kaotik, öfkeli düşüncelerini susturmaya yetecek kadar gürültülü değildi.

Ketahn omuzlarını duvara daha rahat yaslamak için yana kayd. Ivy'nin nefesi yavaş ve düzgün bir şekilde göğsünde hafifçe dalgalanmaya devam etti ve Ivy'nin gevşek vücudu Ketahn'inkinin üzerine sıkıca yapıştı. Bir elini kızın ipeksi saçlarında gezdirdi.

Ivy'nin güvende ve kollarında olması onu biraz rahatlatmıştı ama Ivy bile kalbindeki sıkıntıyı yok edememişti çünkü Ivy tehlikedeydi. Onun hayatına yönelik tehdit, sadece onunkinden eşit bir tehdit olduğu için önemliydi.

Gece boyunca durumu düşündü. Olası tüm çözümleri araştırmak, her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulmak için çabaladı.

Bildiği her şeyden, daha doğrusu elinde kalan az şeyden vazgeçmeden. Nihayetinde bu, tüm bu şeyleri birbiriyle tartma meselesi haline gelmişti.

Ivy kazandı. Daha hiçbirini düşünmeden önce bile bunu biliyordu, onun her zaman ilk tercihi olacağını biliyordu. Kız kardeşini ve arkadaşlarını son derece önemsiyordu ama Ivy -tatlı, kırılgan, şefkatli Ivy- onun eşiydi. Onun her şeyiydi. O her şeyden önce gelirdi.

Yapılacak tek bir şey vardı. Ketahn sadece çok geç olmamasını, zamanlarının çoktan tükenmemiş olmasını umuyordu.

Uykulu bir mırıltıyla Ivy kıpırdandı. Derin bir nefes aldı ve gerindi, Ketahn'ın göğsünde duran eli yukarı kayarak boynunun arkasına dolandı ve bacaklarını onun iki yanına doğru uzattı. Nefesini bir iç çekişle bıraktıktan sonra rahatladı ve parmaklarıyla Ketahn'ın saç tellerini yakalayarak boş boş döndürdü.

Ne kadar küçük olursa olsun hareketleri ona Ivy'nin çıplak, sıcak tenini, yumuşaklığını ve rahatlatıcı ağırlığını hatırlatıyordu. Bunların hiçbirisi dün gece onu uyutmaya yetmemişti ama bir daha Ivy olmadan, ister üstünde yatıyor olsun isterse sadece kollarında, uyuyabileceğinden şüpheliydi.

Onu sahiplendiğinden beri, soğuk gecelerde sıcaklığını paylaşmak için büyük bir battaniyenin altında ona sarınarak çıplak uyumaya alışmıştı. Bu olmadan, o olmadan, bir şeyler hep eksik kalacaktı. Ondan bir parça sonsuza dek eksik kalacaktı.

Ketahn elini sırtından aşağı kaydırды ve battaniyeyi de onunla birlikte aşağı indirdi. Pürüzlü avuçlarının kızın tenindeki törpüsü, ormanın tüm müziğinden daha hoştu.

Düşüncelerinin ağırlığına, yorgunluğuna, her şeye rağmen Ketahn'ın gövdesi yarığının arkasında kıpırdandı. Avucuyla onun yuvarlak sırtını kapadı ve sıkıca kendisine bastırdı.

Ivy'nin nefesi kesildi. Yumruğu adamın saçlarına kapandı ve dizlerini yukarı çekerek kalçalarını daha geniş bir şekilde açtı. "Mmm... Günaydın."

Ketahn derin bir nefes aldı. Hava, gece boyunca mağarayı dolduran yağmur kokusuyla mükemmel bir şekilde tamamlanan arzusunun kokusuyla yoğunlaşmaya başlamıştı bile. Kanı ısındı, tokaları kalçalarının etrafında kıvrıldı ve gövdesi yarığına doğru gerildi.

Onunla çiftleşme dürtüsüne direnmek -ona direnmek- kolay olmayacaktı. Onun sıcak, ıslak derinliklerine gömülmeyi, kendini onun kucağında, çiftleşmelerinde kaybetmeyi her şeyden çok istiyordu.

Ancak inin tepesine vuran her yeni yağmur damlası, bir daha asla geri kazanılmamak üzere kaybedilen bir andı. Kraliçe ve Pençeleri'nin onu araması için bir an daha.

Tokalarını kadından çekmeye zorladı ve alt ellerini kalçalarına kaydırarak, dökülmesini engelleyeceği umuduyla onu pelvisine daha da sıkıca bastırdı. Tek yaptığı yarığını kadının özüyle kaplamak oldu. Bir ürperti onu sarstı.

Ivy başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri yaşadığı kargaşayı açığa vurmuş olmalıydı çünkü kaşlarını çattı ve alnını buruşturdu. Saçlarını bırakarak ellerini onun göğsünde birleştirdi ve doğrulup oturdu. Uzun, soluk altın rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Ketahn'ın gözleri göğüslerine kayd, pembe meme uçlarında oyalandı, sonra göbeğinden aşağıya, küçük bir kıl parçasına ve çiyden parlayan yarığına doğru ilerledi.

Parmakları kadının kalçalarında esnedi. Göğüslerini avuçlama, meme uçlarını okşama ve sertleşmelerini izleme dürtüsüne direnmek için üst ellerini kalçalarına yerleştirdi.

"Ben senin eşimim," dedi Ivy, adamın dikkatini tekrar yüzüne çekerek. İki eliyle Ketahn'ın üstteki ellerini tutarak kalçalarından çıkardı ve göğüslerine götürdü. "Benimle rahatla, Ketahn. Kullan beni. İhtiyacın olan şey olmama izin ver."

Nazikçe söylediği sözler, direncinin son engellerini de yıktı ve arzusu ani bir fırtınanın sağanak yağmuru gibi serbest kaldı. Düşünceleri ve endişeleri silinip gitmiş, geriye sadece eşine, Ivy'sine duyduğu yakıcı ihtiyaç kalmıştı. Kalbi parçalandı.

Üstteki elleri göğüslerinin yumuşak etini yoğururken, kalçalarına kenetlenmiş olan alttaki elleriyle onu kaldırdı. Kız ayağa kalkar kalkmaz sapı, kalplerinin çılgın ritmiyle zonklayan ve salgılarla kayganlaşan yarığından kurtuldu. İnledi.

İhtiyacı alevlendiğinde, bunun Ivy'nin gözlerine yansıdığını gördü, mavileri şimdi şiddetli ve tutkuluydu. Tüketen. Ve o da tüketilmeyi arzuluyordu.

Ketahn, gövdesinin ucu içine girene kadar Ivy'yi yavaşça indirdi; sonra onu hızla aşağı çekti ve kendini onun sıkı, sıcak derinliklerine gömdü. Bileklerini kavrayan kadın bir nefesle başını geriye attı. Adam onun içinde olmanın verdiği ezici zevkle tısladı. Bu başka hiçbir şeye benzemiyordu. Vücudu onu karşıladı; yumuşak bedeni onun etrafında kenetlendi, titredi ve ağırlığı tamamen onun üzerine çökerken onu daha derine çekti. Tokaları kalçalarına dolandı ve tutuşlarını güçlendirerek onu daha da içeri itti.

Mutluluk ve cezaydı. Gövdesindeki baskı onu mahvedecek, sonunu getirecekti ama aldığı zevk buna değerdı. Sonsuza dek bu şekilde kalmayı, onun içinde kalmayı, bedenlerini kalplerinin dokunduğı kadar sıkı bir şekilde birleştirmeyi arzuluyordu ve yine de daha fazlasını arzuluyordu.

Alçak bir hırıltıyla bakışlarını vücutlarının birleştığı yere indirdi. Kız onun etrafında gerilmişti ve ona büyük bir zevk veren o küçük yumru açıkça görülebiliyordu, onu çağırıyor, dokunması için yalvarıyordu. Çiyleri adamın kayganlığıyla karışmış, yarığını kaplamış ve kalçalarında parlıyordu. Çok geçmeden ona kendi tohumu da katılacaktı. Kadın daha fazla dayanamayana kadar onu dolduracak ve sonra yine aynı şekilde daha fazlasını verecekti.

Ön ayaklarını kadının dizlerinin altına dayadı ve bacaklarını daha geniş açmaya zorladı. İnce tüylerinin tenine sürtünmesi ona onun taze tadını, tatlı lezzetini ve baştan çıkarıcı kokusunu verdi ve içindeki çılgınlığı ateşledi. Göğsü beklenti dolu bir tril ile gümbürdedi.

Adam kadının vücudunu kaldırıp, adamın gövdesi boyunca ilerleyen ve doğrudan merkezine ulaşan bir zevk dalgası yarattığında, Ivy yumuşak bir inilti çıkardı ve başını kaldırdı.

Bakışları buluştu.

O anda aralarında geçenler kelimelerin ötesindeydi; uyanık zihninin bunu bilmesi mümkün değildi. Çünkü gizemli ve içgüdüsel bir parçası aralarında ne olduğunu anlamıştı. Bir parçası aralarındaki bağın imkânsız gücünü ve genişliğini hissetmişti. Ve önemli olan tek şey bu bağdı.

Onu gövdesinin üzerine çarptı. Kadın tekrar inledi, cinsel organı sıkıştı ve vücudu öne doğru kıvrıldı ve ellerini göğsüne doğru atarak kör tırnaklarıyla derisini tırmıkladı. Ketahn homurdandı ve onu tekrar kaldırarak artan bir hız ve çaresizlikle üzerine çiviledi. Tüm öfkesi, hüsranı ve korkusu tutku ve arzuya dönüşürken kanında ateş dönüyor ve beline doluyordu.

Ellerinden biri kızın saçlarından bir tutam yakalamak için yukarı kalktı ve başını geriye çekerek boynunu ortaya çıkardı. Başını eğerek dilini boynunun bir tarafında gezdirdi, açgözlülükle tenindeki tuzlu-tatlı teri yaladı, bu sırada çene dişinin ucu diğer tarafı sıyırdı.

Ivy ürperdi. İçine doğru dalgalandı ve boğazından çığ bir hırıltı çıkardı.

"Ketahn," diye nefes aldı. "Durma. Lütfen, durma."

"Asla," diye homurdandı.

Hızını artırdı, nefesleri düzensiz ve hırıltılı, Ivy'nin inlemeleri tiz ve ateşli bir şekilde doruklarına doğru koşarken, vücutları hareket ediyordu

Çılgınca ama akıcı bir çaresizlik içinde. Zevkinin sınırlarına ulaştığı her seferinde homurdanıyor ve daha sert, daha hızlı itiyor, daha fazlası için pençeliyordu ve Ivy de aynısını yapıyordu.

Ketahn'ın boşalması bir şimşek gibi geldi ve Ivy'nin adını haykırırken gök gürültüsü gibi yankılandı. Ivy de aynı anda boşaldı, tüm vücudu Ketahn'ın etrafında gerildi ve tırnakları Ketahn'ın göğsünde minik acı iğneleri oluşturacak kadar sert bir şekilde bastırdı.

Kadın haykırdı ve adamın üzerine yığıldı, seksi acımasızca adamın gövdesini kavrarken kıvranıyordu. Gövdesi içinde açıldı ve gümbürdedi, tohumunu içine pompaladı, çekirdeğini verilen şeyi kabul etmesi için ikna etti. Üst kollarını onun etrafına sardı ve her iki alt elini de onun arka tarafına sıkıştırdı, kendisini mümkün olduğunca derine gömülü tutmak için onu pelvisine sıkıca bastırdı.

Onu hareketsiz tutarken bile, Ivy'nin iç duvarlarının titremesi, tohumunun daha fazlasını çekmek, içindeki her şeyi dışarı çıkarmak için fazlasıyla yeterliydi.

Başını duvara yasladı ve gözlerini kapattı, vücutlarının küçük hareketlerinin ve yarattıkları muazzam zevkin tadını çıkardı. Uzun, alçak bir gümbürtüyle onun adını tekrar söyledi, coşkunun akıntısında sürüklenirken *onun -ona* izin vermenin- duyularını tamamen yutmasına izin verdi.

Kendinden geçme hissi hafiflediğinde ve Ivy göğsünün üzerinde gevşeyip nefes nefese kaldığında Ketahn mırıldandı ve yüzünü Ivy'nin saçlarına sürterek kokusunu içine çekti. Şimdi daha güçlü ve daha tatlıydı, aralarındaki bağı somutlaştıran kokuyu yaratmak için kendi kokusuyla karışmıştı.

Ama her ne kadar eşiyle geçirdiği bu anın tadını çıkarmayı arzulasa da, solmakta olan bu zevk hızla gerçekliğin acımasızlığına yenik düştü. Sorunlarından kısa bir süreliğine kurtulmuştu ama çözülmemişlerdi. Durum değişmemişti.

Anılar zihninin gözünden geçti. Takarahl ve kraliçe; parçalanmış gemisiyle çukur; Arapsacı ve yıllar önce yaptığı savaşlar; döktüğü onca kan. Görüntüler, sönmekte olan bir ateşin üzerine dökülen soğuk su gibi üzerine çöktü.

Başını kaldırarak eşine bakmak için gözlerini açtı. Ivy'nin yanağı göğsünün üzerindeydi, hızlı nefesleri derisinin üzerinden akarken dudakları aralanmıştı ve kalın, koyu kirpikleri yanaklarında duruyordu. Yetersiz ışık, karmakarışık saçlarının tellerini parlak bir altın renginde parlatmaya yetiyordu. Her zamanki gibi güzeldi, hatta her geçen an daha da güzelleşiyordu.

Ketahn'ın dünyasındaki her şeyden çok, o korunmaya değerdı. Ne pahasına olursa olsun.

"Gitmeliyiz, yüreğim yanıyor," dedi.

Mırıldandı ve kollarını ona dolayarak yanağını derisine sürttü. "Daha sonra yiyecek ve su toplayabiliriz. Bulduğum yeri seviyorum." Sanki sözlerini kanıtlamak istercesine, cinsel organını adamın yarığına dayadı ve gövdesini daha da derine çekti.

Ketahn gerildi ve alt çenesi açılırken istemsiz bir trıl sesi çıkardı. Böylesine önemsiz görünen bir hareketin nasıl olup da böyle bir his uyandırdığını hâlâ anlayamıyordu; bundan şikâyetçi olduğundan değil. Ama artık böyle zevklerin zamanı değildi.

Sesine sertlik katmaya zorladı. "İnden ayrılmamız gerekiyor, Ivy."

Başını kaldırdı ve ona baktı. Saçları dağınıktı, yanakları kızarmıştı ve kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Asal Pençe beni arayan son kişi olmayacak. Ormanın bu kısmı artık güvenli değil."

"Kız kardeşinden başka kimsenin ininin nerede olduğunu bilmediğini söylemiştin."

"Eğer bakarlarsa onları buraya götürecek işaretler her yerde var. Zamanla burayı bulacaklar. Burada kalamayız."

Kaşlarını çatarak avuçlarını adamın göğsüne koydu ve kendini yukarı iterek adamın onu tutuşunu hafifletmesini sağladı. "Peki ya diğerleri? İnsanlar?"

Ketahn'ın çene kemikleri seğirdi ve parmakları onu tekrar kendine çekme içgüdüleriyle gerildi. Ancak zar zor direndi. "Uykularına bırakılmalılar."

Ivy ona baktı, sessizdi ama Ketahn onun gözlerindeki değişimi gördü, sadece birkaç dakika önce paylaştıkları tutkunun sertleştiğini gördü. Ivy onun göğsünü itti ve kendini kaldırdı. Tohumları ondan aktı, uyluklarından ve gövdesinden aşağı damlayarak ayrılmış yarığının etrafında birikti. Kadın irkildi ama bu onu caydırmadı, adamın üzerinden kalktı, ipek battaniyeyi kaptı ve sanki aralarına bir bariyer koyarmış gibi etrafına çekti.

Onun yokluğunda derisi hemen soğudu ve kendini battaniyeyi yırtıp inden dışarı atma dürtüsüyle savaşıırken buldu. Eşiyle arasına *hiçbir şeyin* girmesini istemiyordu.

"Hayır," dedi kadın, en az onun kadar sert bir ifadeyle, hatta daha da sert bir ifadeyle.

Tokaları leğen kemiğine doğru çekildi ve gövdesi yarığının sığınağına doğru geri çekildi. Ellerini yere ve arkasındaki duvara dayayan Ketahn kendini düzeltti, bacaklarını iki yana açtı ve Ivy'nin üzerinde durmak için ayağa kalktı. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, dişi."

Başını arkaya yatırdı ve gözlerini onunkilere kilitledi. "Bunun tartışılması gerekiyor Ketahn. Onları orada öylece ölüme terk edemeyiz."

"Seni ve yedi insanı daha güvende tutamam, Ivy," diye homurdanarak kollarını iki yana açtı. "İki kişiyle orman cömerttir. Dokuz kişiyle affetmez."

"Peki halkınıza et getirdiğinizde kaç kişiyi doyuruyorsunuz?" "Bu sadece yiyecek meselesi değil. Giysi, barınak, aletler-"

"Hepsi için çalışabilirler!" Ivy ellerini yüzüne götürdü ve birkaç derin, ölçülü nefes alırken yüzünü kapattı. Ellerini indirip tekrar konuştuğunda bunu sakince yaptı. "İnsanlar işe yaramaz değildir. Avlanabilir, balık tutabilir, inşa edebilir ve hayatta kalabiliriz. Çabuk öğreniriz. Uyum sağlarız. Sizden farklıyız, fiziksel olarak sizden daha zayıfız ama dayanıyoruz Ketahn. Ve onlar da insan. *Benim halkım*. Onları kurtarmak için bir şans varken, onları geride bırakmanın suçluluğunu taşıyarak yoluma devam etmemi bekleyemezsin."

Konuşurken gözlerinde su toplanıyor, zaten gözlerini dolduran duyguları daha da keskinleştiriyordu. Ketahn kalbinin sıkıştığını hissetti.

"O zaman suçluluk benim olsun," dedi sıkıca, saçlarını düzeltmek için bir elini kaldırarak. "Eşimi güvende tutamamanın suçluluğunu yaşamaktansa bunu tercih ederim."

"Bu işler böyle yürümez Ketahn. İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun."

Elini kızın yanağına daldırdı ve başparmağının ucuyla kızın yumuşak tenine dokundu, göğsündeki daralmayı görmezden gelmeye çalıştı.

Ivy onun bileğini kavradı, yüzünü çevirdi ve tekrar ona bakmadan önce avucuna bir öpücük kondurdu. "Senden benimle ya da onlarla ilgilenmek arasında bir seçim yapmanı istemiyorum. Ben... Ben senden sadece... onlara bir şans vermeni istiyorum. Lütfen mi? O gemideki binlerce insan çoktan öldü. Bunlar hayatta kaldı. Benim gibi. Aradıkları hayat olmasa bile bir hayat şansını hak ediyorlar."

Sözleri içine işlerken tek yapabildiği Ivy'nin gözlerine bakmaktı. Eğer Sekizler onu o çukura götürdüyse, eğer onu bulmasına neden olduysa - eğer Ketahn'ın bir gün geleceğini bilerek onu en başından oraya koyduysa

O zaman yaşıyan diğer insanların da orada olmasının bir nedeni olamaz mıydı? Ivy'nin kaderinde Ketahn'ın eşi olmak vardı. Buna inanmak kesinlikle diğer insanların daha büyük bir amacı olduğu anlamına geliyordu.

Eğer Ketahn'ın ölçme ya da kavrama yeteneğinin çok ötesinde bir mesafeyi aşarak yıldızlar arasında bir yolculuktan sağ çıkıp buraya, Arapsacı'na onun için geldiyse... diğer insanların da onları bekleyen kaderleri vardı.

Ama çok fazlaydı. Çok fazlaydı. Yedi insanı daha, yemeğe, barınağa ve eğitime ihtiyaç duyacak, gürültücü ve sakar olacak ve potansiyel olarak Ivy'nin tüm nezaketinden ve şefkatinden yoksun olacak yedi insanı daha almanın riskleri çok büyüktü.

Onun bileğini sıktı. "Eğer onları bırakırsak, ölecekler. Gemideki güç bittiğinde, hepsi bu kadar. Kriyo-odalar başarısız olacak. Öylece yok olacaklar." Gözleri onunkileri aradı. "Öleceklerini bilsen insanların geride bırakabilir miydin?"

Bu soru kalbine inen bir darbe gibiydi. Çenesini kapattı, çene kemiklerini birbirine yaklaştırdı ve başını eğerek başlığını kadının alnına dayadı. Ona yalan söyleyemezdi. Roller tersine dönseydi eninde sonunda onun yapmasını istediği seçimi yapmayacakmış gibi davranamazdı.

"Yapamadım," diye homurdandı.

Ivy bir elini göğsüne kalplerinin üzerine koydu. "O zaman lütfen Ketahn, onlara bir şans ver."

Onu inkâr etmek mümkün değildi, Ketahn'ın bunu yapma yeteneği geçmişti ve bir daha asla ortaya çıkmayacaktı. Ama bu konuda onun isteklerini *nasıl* yerine getirecekti? Kraliçe'nin Pençesi onu ararken, Takarahl'a erzak almaya gidemezken nasıl?

Hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardı ve bu da bol miktarda mevcut değildi. Ketahn parmaklarını kızın saçlarının arasına sokarak başının arkasını kavradı.

"Bunun üzerinde düşünmeliyim, kalbimin yarası."

"Teşekkür ederim." Yüzünü kaldırarak dudaklarını adamın ağzının kenarına bastırdı.

Bir öpücük. Tatlı bir insan öpücüğü. Sadeliğinden, samimiyetinden, kıvılcımlandırdığı tutkudan zevk aldı ve eşinin öpücüklerine düzgün bir şekilde karşılık verebilmek için dudakları olmasını dilerken buldu kendini. Kollarını ona dolayarak ve onu kendine çekerek kendini tatmin etti.

Bir şey ağır bir gümbürtüyle sığınağın dışına çarptı. Ketahn Ivy'yi hemen serbest bıraktı, girişe doğru dönerken bile

Onu korumak için kollarını ve ön ayaklarını açtı. Kalbi hızla çarpıyordu ama zihni açıktı; önemli olan tek şey Ivy'yi korumaktı ve buna olan odağını kaybetmeyecekti.

"O da neydi?" diye fısıldadı.

"Düşen bir dal belki de," diye cevap verdi, ancak bunu söylediği anda yanlış olduğunu biliyordu.

Ses tekrarlandı, bu kez sığınağın farklı bir yerine, alt tarafına çarptı. Çarpmanın hafif titreşimlerini bacaklarında hissetti. Bir dal değil, bir kaya.

Arapsacı'nda sadece bir yaratık onun inine taş atabilirdi.

"Yalnız değiliz, *nyleea*'m."

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

SAKİNLİK KETAHN'I SARMIŞ, çarpan kalbini yavaşlatmasa da kaslarındaki gereksiz gerginliği hafifletmişti. Algısı, gümüş ay ışığında açan bir jesan çiçeği gibi hızla genişledi. Her ses, her koku, her titreşim ve hareket, ne kadar küçük olursa olsun, farkındalığının ağına takıldı.

İnin aşağısında bir yerde bir bacağın dala hafifçe vurması da buna dahildir.

Açıklığa doğru sürünürken, Ivy'nin nefesini sırtında hissetti, ona ulaştığında hareket eden bir hava imasından biraz daha fazlasıydı. İnin tepesindeki yağmurun yavaş ve durmak bilmeyen uğultusunun dokuma ahşapta küçük titreşimler yarattığını hissetti. Burun delikleri inindeki çeşitli kokularla doldu; nemli toprak ve bitkilerin iğrenç kokusu, yağmurun taze kokusu. Ancak diğer her şeyden daha güçlü olan tatlı, harmanlanmış bir koku vardı - Ivy ile çiftleşmesinin kokusu.

Ketahn açıklığın yanındaki duvara yaslanmış olan dikenli mızrağını tuttu ve asılı bezi kavradı.

Zamanın kısa olduğunu, Takarahl'dan uzak olmasına rağmen Pençelerin eninde sonunda burayı bulacağını biliyordu ama bu kadar çabuk geleceklerini asla tahmin edemezdi.

Ivy'nin varlığı arkasından yayılıyor, titreşim bir sıcaklıkla omurgasında aşağı yukarı dolaşıyordu. Omzunun üzerinden ona baktı. Bir eliyle onun yerinde kalmasını işaret etti. Diğer elinin işaret parmağını ağzının üzerine bastırdı.

Başını salladı. Teni soluk, gözleri iri, duruşu sert ve huzursuzdu. Karmakarışık saçları ve yanaklarında kalan pembelik olmasa

sadece birkaç dakika önce iyi çiftleşmiş gibi görünmezdi.

Sanki hatırlıyormuş gibi, gövdesi yarığının arkasında kıpırdandı ve pelvisini alt karnına yayılan derin bir ağrıyla doldurdu. Tokaları seğirdi ve yarığına doğru sıkıca çekilerek arkasında zaten oluşmakta olan basıncı artırdı.

Ama dışarıda tehlike vardı. Sadece bu beklenmedik ziyaretçi değil, eşine yönelik tehditlerle dolu koca bir orman ve o ormanın içinde, meydan okuduğu öfkeli kraliçenin emri altındaki koca bir şehir. Ketahn alt çenesinin uçlarını birbirine bastırdı ve eşinden uzaklaştı.

Kendini açıklığın kenarına kaydırды, mızrağını hazırladı -ama inden çıkmadığı sürece net bir atış yapamayacaktı- ve bezi kenara çekti.

Şu anda kasvetli, gri ve damlayan orman, önünde açıldı. Bakışlarını aşağıya doğru çevirdi.

Aşağıdaki kalın dalın üzerinde tek başına bir figür duruyordu; sisin içinde özellikle iri ve katı görünen bir dişi vrix. Omuzlarını, boynunu ve başının büyük bir kısmını örten koyu yeşil ipek bir örtüyle sarınmıştı ama altın, boncuk ve değerli taşlardan oluşan ziynet eşyalarının çoğunu gizlemiyordu. Karanlıkta bile canlı mor renkte olan gözlerini de kapatmıyordu.

Ahnset, yukarı kalkmış avuçlarından birinin üzerinde birkaç taş tutarak Ketahn'a baktı. Savaş mızrağı diğer ellerinden birindeydi ve yanında dimdik duruyordu. Bu duruşunu korurken, onu kraliçenin hizmetkârından başka bir şey olarak görmek zordu.

Bu son düşünce onun rahatlamasını engelledi. O bir Pençe değildi, bu doğrudu ama bir Kraliçe Dişi de şu anda daha iyi görünmüyordu. Ketahn'ın kız kardeşi olan bir Fang bile.

"Aşağı gel, kardeşim," diye seslendi yağmurdan duyulabilecek kadar yüksek sesle.

Ketahn açıklığın çerçevesini kavradı ve pençelerini örme dallara geçirdi. Bakışlarını etrafındaki ormanda gezdirdi. "Takip edildiniz mi?"

Ahnset alt çenesini gıcırdatarak sağ çenesinin etrafındaki yeni bandın donuk bir yansımayla parlamasına neden oldu. "Bana söylemeyi seçtiğin şey bu mu?"

Ketahn'ın çenesi açıldı ve parmaklarının altındaki tahta parçalandı. Hırladı. "Takip edildin mi Ahnset?"

Bir çift güçlü kolunu göğsünde kavuşturdu, gözleri bir Kraliçe Dişi'nin soğuk ve taşlı bakışlarına büründü. "Hayır. Aşağı gel."

Ketahn'ın içinden akan acı sıcaklık, Ivy'nin daha önce içinde tutuşturduğu sıcaklıkla tamamen alakasızdı. Kraliçeye duyduğu nefret o anda daha da derinleşmişti. Keşke Zurvaşi hiç var olmasaydı, keşke kendini hiçbir zaman kuluçka kardeşine olan güvenini sorgulamak zorunda kalacağı bir durumda bulmasaydı.

"Emin misiniz?" diye sordu.

Ahnset, "Koruyucu, seni korusun kardeşim, çünkü sabrımın iplerini yıpratıyorsun," diye homurdandı. "Eminim, gerçi son zamanlardaki davranışların bunu başarmayı kolaylaştırmadı."

Kraliçe'nin Pençesi Durax'ın ölümünü çoktan öğrenmiş miydi? Asal Pençe'nin yoldaşları tarafından çoktan keşfedilmiş olması mümkün müydü?

Bir panik kırıntısı göğsünü deldi ama onu uzaklaştırdı. Panik Ivy'yi koruyamazdı. "Peki bunlar hangi eylemler?"

"İyi biliyorsun Ketahn. Bu kez onu o kadar kızdırdın ki Pençe'yi seni bulmakla görevlendirdi."

Ketahn aptal olduğu için kendine lanet etti; elbette Durax bulunamamıştı. Asal Pençe başka hiçbir vrix'in cesaret edemediği bir yerde yatıyordu, Durax'ın sadece Ketahn'ın peşinden gittiği bir yerde. Durax'a daha fazla Pençe eşlik ediyor olsaydı, Ketahn'ı çukurun tepesinde bekliyor olacaktı... ve çünkü eve dönüş yolculuğu bir kan deryasının içinden geçerek yapılacaktı.

"Onların hayatlarına çok az değer veriyor olmalı," dedi.

"Buraya gel Ketahn. Takarahl'dan ne kadar uzakta olursak olalım böyle şeyler Arapsaçı'nda bağırılmamalı."

Hırlayarak mızrağını bıraktı ve kendini açıklığa doğru çekmeye başladı. Hareketleri kalıcı bir kokuyu uyandırdı ve onu yeniden havaya saldı: çiftleşme kokusu.

Açıklıktan sadece başı ve omuzlarının üst kısmı geçecek şekilde durdu. Hafif yağmur bu kokuyu derisinden temizlemeye yetmeyecekti, zaten bunu yapmak da istemiyordu. Kayınbiraderine çok yaklaşırsa, kuşkusuz kokuyu algılayacaktı ve Ivy'nin katkıda bulunduğu yabancı unsurlara rağmen ne olduğunu anlayacaktı.

"İyi değilim," dedi Ketahn, bakışlarını Ahnset'ten ayırmadan inine çekilirken. "Yağmur altında daha da kötüleştirmek istemiyorum."

Başka bir aldatmaca. Ağırlıkları altında ezilmeden önce kız kardeşine, arkadaşlarına, kendisine daha kaç yalan söyleyebilirdi?

Aralarındaki mesafeye rağmen Ketahn, Ahnset'in gözlerinin yumuşadığını ve çenesinin aşağı doğru seğirdiğini gördü. "Ne oldu kardeşim? Hastalık mı yoksa yaralanma mı?" Yuvaya doğru bir adım attı ve bakışlarını onunkilere kilitlemek için başını daha da geriye eğdi. "Aşağı gel, seninle ilgileneceğim."

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "Dinlenme ve sessizlikle iyileşmeyecek bir şey değil."

"En azından izin verin-"

"Ne söylemeye geldiyse söyle, kardeş, ve yoluna git."

Çene kemikleri sarktı ve Ketahn'ın içine bir suçluluk duygusu saplandı. Yine ona gitme içgüdüleriyle savaştı; yine kraliçeye olan nefreti yoğunlaştı. Ama Zurvaşı'yi kız kardeşiyle konuşma şekli için suçlayamazdı.

"Ahnset, ben-"

"Hayır, Ketahn. Mazeretlerini ya da özürlerini duymak istemiyorum. Ne işe yararlar ki?"

Sözleri o suçluluk duygusuna yapıştı ve onu yaranın içinde bükte. Ketahn'ın bir parçası bu acıyı hak ettiğini biliyordu. Ama bu onun öfkesini ya da korkusunu -eşini bulduktan kısa bir süre sonra onu kaybedebileceği korkusunu- ortadan kaldırmıyordu.

Ahnset kumaş başlığı geri çekerek başını daha fazla ortaya çıkardı. "Sana daha önce söylemediğim bir şey değil. Duymak isteyeceğin bir şey de değil."

"Sana söyledim, Ahnset. Bunun benimle kraliçe arasında kalmasına izin ver."

"İşler böyle yürümüyor kardeşim, bunu sen de biliyorsun."

Ahnset'in sözleri Ivy'ninkileri o kadar yakından yankıladı ki Ketahn kendini bir yanıt üretemez halde buldu; bir an için neredeyse her şeyi birbirine bağlayan, Dokumacı tarafından hiçbir vrix'in anlayamayacağı şekilde karmaşık bir şekilde düzenlenmiş kader iplerini görebiliyordu.

"Ahnset sözlerine şöyle devam etti: "Başınıza gelenler sizi önemseyenleri de etkiliyor. "Başka türlü davranamazsınız. Ve kraliçe... Yüce Talep sırasında kendisine saldıran üç erkeği öldürdü. Senin parçalanmış kalıntılarının bir kefene sarılıp onların yanına serildiğini görmeyeceğim."

Ketahn'ın çene kemikleri titredi, dişleri birbirine çarptı ve pençeleri tekrar inin dallarına battı. "Ahnset, yapma-"

"Bunu düzeltmelisin Ketahn." Ahnset'in sesi aynı anda hem sert hem de nazik bir tona bürünmüştü; annelerinin bazen yavruları ona karşı gelmeye çalıştığında kullandığı tona benziyordu. "Onu yatıştırmak için hâlâ bir şans var. Seni zaten kendi çocuğu olarak görüyor ve kefaretni ödersen seni affedecektir."

"Kefaret mi?" Ketahn hırladı ve kendini tekrar açıklığın bir kısmına doğru çekti. "Yanlış yapan tek kişi Zurvaşı'nın kendisidir."

Ahnset Ruhlar Mağarası'ndaki heykeller kadar hareketsizdi, bakışları ona sabitlenmişti. "Soyumuzdan geriye kalan tek şey biziz Ketahn. Diğerleri çoktan kefenlerinin içinde taş kesildi ya da bu orman tarafından sahiplenildi. Yaptıklarıyla bana seni de kaybetmem gerektiğini söylüyorsun."

Göğsünde alçak, sıkıntılı bir trıl sesi duyuldu. Postunun üzerine düşen yağmur daha önce hiç hissetmediği kadar soğuktu ama titremesine izin vermedi. "Onlara katılmayacağım Ahnset."

Ağır bir nefes verdi ve mızrağını tutuşunu ayarladı, sert duruşu parçalanırken mızrağının eğri bir açıyla eğilmesine izin verdi. "Döndürdüğün ipler boyunca devam etmene gerek yok, kardeşim. Sonu senin yıkımınla bitmeyecek farklı bir yolda ilerlemek için çok geç değil."

Ketahn yıllardır Ahnset'in sesinde böylesine bir teslimiyet ve keder duymamıştı; annelerinin ölümünü öğrendiğinden beri.

"Bu benim sonum olmayacak Ahnset," dedi, öfkesinin sıcaklığı suçluluğunun soğukluğuyla savaşıyordu. "Zurvaşı benim sonum olmayacak."

Ahnset birkaç kalp atışı daha ona baktıktan sonra ipek şalını tekrar başına çekti. "Bundan saklanamazsın, kardeşim. Uzun süre saklanamazsın."

Arkasını döndü ve dal boyunca ilerledi. Mızrağının küt ucu dalın üzerinde sabit bir ritimle sallanıyordu, ancak formu mesafe arttıkça belirsizleşiyordu. Öfke ve keder Ketahn'ın kalbini her yönden parçalıyor, taze bir av için savaşıyor bir xiskal sürüsü gibi çekip parçalıyordu.

Kraliçe, Ketahn'ı hâlâ Takarahl'a bağlayan ipleri tehdit etmişti; sanki onlardan biri çoktan yıpranmış gibiydi. Aptalca bir şekilde her şeye dayanabileceğine inandığı ip.

Küçük bir el arka tarafına yerleşti. Bu nazik dokunuş Ketahn'ı karanlık düşüncelerinden uyandırdı. Gözlerine kaçan yağmur damlalarını kırıştırdı, daha fazla su akıtmak için başını salladı ve inine geri döndü.

Döndüğünde Ivy'nin gözlerinin endişe ve üzüntüyle parladığını gördü.

Bundan saklanamazsınız.

Ketahn kollarını eşine doladı ve onu göğsüne doğru çekti. İçinde her biri bir öncekinden daha ezici, her biri diğerini daha da güçlendiren duygular kabardı ve tek yapabildiği gözlerini kapatıp küçük eşinin üzerine kıvrılmak, onun sıcaklığında, yumuşaklığında ve kokusunda teselli aramak oldu.

Ahnset'in sözleri zihninde yankılanırken kucaklamasını sıkılaştırdı.

Bundan saklanamazsınız.

Ivy Ketahn'a sarıldı, onun güçlü tutuşu hissettiği her şeyi ifade ediyordu. Onu bulmak yeni bir dünya keşfetmek gibiydi ve şimdi sanki o dünya parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Bundan saklanamazsınız.

Geriye kalan tek şey biziz.

"Hepsi gitti," diye mırıldandı, ancak o zaman Zurvaşı'nin hırsları yüzünden kaybettiği ailesi ve arkadaşları için hiç yas tutmadığını fark etti - sadece adalet için açlık çekmesine izin vermişti. İntikam için.

"Yalnız değilsin," diye fısıldadı Ivy, nefesi onun derisinde sıcacıktı.

"Asla yalnız değilsin Ketahn."

Bundan saklanamazsınız.

Yalnız değilsin.

Ketahn derin bir nefes alarak ciğerlerini Ivy'nin kokusuyla, çiftleşmelerinin baş döndürücü kokusuyla ve yedi yıldır evi olan bu yerin tanıdık kokularıyla doldurdu. Bu inden önce Takarahl onun eviydi ve... ve bundan sonra bir tane daha olacaktı. Ivy'nin olduğu bir yer.

Saklanamıyordu ama yalnız da değildi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 4

GÖK GÜRÜLTÜSÜ SİĞINAĞI SARSTI. Ahşap gıcırdayıp inledi ve dört köşesinden tutturulmuş olmasına rağmen açıklıktaki kumaş dalgalanıp uçuştı. Ivy irkildi ve Ketahn'ın bedenine daha sıkı sarılarak yüzünü onun göğsüne gömdü. Kör tırnakları Ketahn'ın yan taraflarındaki deriye battı.

Bir eliyle saçlarını okşadı, diğeriyle battaniyeyi üzerine örttü ve kucaklamasını daha da güçlendirdi. Tıpkı uyuduklarında her zaman yaptığı gibi onun üzerine uzandı ama uyku vakti henüz gelmemiştir. Fırtınanın dayattığı kalın gölgelere rağmen, gün ortası çok geçmemiştir.

Ahnset'in o sabahki ziyaretinden bu yana tam sekiz gün geçmiş gibi hissediyordu.

Gök gürültüsü tekrar patladı, Ketahn'ın kemiklerini titretti ve diğer tüm sesleri, hatta çekiçe yağın yağmurun ve uğuldayan rüzgârın sesini bile yuttu. Ivy'nin nefesi kesildiğinde derisinin üzerinden hava aktığını hissetti, çıkardığı küçük, korkmuş sesi hissetti. Ve gök gürültüsü kaybolduktan sonra bile onun titrediğini hissetti.

"Güvendesin, kalbimin yarası," dedi ve saçlarını düzeltmeye devam ederken üçüncü bir kolunu ona doladı.

Rahatladı ve tırnaklarını yemeyi bıraktı. "Biliyorum. Özür dilerim."

Ketahn parmak uçlarını kızın yanağına dokundurdu ve saçının vahşi tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Üzülme. Anlıyorum."

Eşi fırtınaları pek umursamazdı. Bunun için onu suçlayamazdı; en iyi ihtimalle tedirgin edici olan fırtınalar Sekiz'in ham gücünün göstergesiydi. Yoksa... sadece Arapsaçı'nın gücünü mü gösteriyorlardı? Belki de Ivy'ye halkının bu tür fırtınalara neyin sebep olduğunu düşündüğünü soracaktı. Şüpheliydi

Tanrıların onlarla bu kadar sık savaşması için gökyüzünde gerçekten bu kadar çok canavar olabilir.

Ama bu tür düşüncelere çok az zaman ayırıyordu ve hafif yağmurun yerini bu şiddetli fırtınaya bırakmasının gelecek şeylerin bir işareti olup olmadığını merak etmesine izin vermemiştir - Ivy ile keyfini çıkardıkları huzurun sona erdiğinin bir işareti. Her şeyde Sekiz'in iradesini görmeye hevesli oldukları için bir ruh çağırın bunu söyleyebilirdi ama Ketahn şu anda bununla ilgilenmiyordu.

O ve Ivy bütün günü çalışma odasında birlikte geçirmişlerdi. Mevcut olan birkaç küçük işi tamamlamışlar, iki öğün yemek yemişler ve konuşmuşlardı ama zamanlarının çoğunu sessizlik içinde geçirmişlerdi. Düşünerek.

Güzel ve çekici Ivy bile Ketahn'ın dikkatini dağıtmaya yetmemişti.

Boş bulunarak parmaklarını saçlarının arasına soktu ve pençeleriyle yavaş, yumuşak vuruşlarla kafa derisini sıyırdı.

Ahnset haklıydı. Saklanamazdı ve Ivy'yi de saklayamazdı. En azından Takarahl'a bu kadar yakın oldukları sürece. Yine de sorun sonsuza dek saklanamamaları değil, şimdilik saklanamamalarıydı. Kraliçenin bile sınırları vardı ve Pençesi en iyi iz sürücüsünü Durax'ta kaybetmişti. Arapsaçı'nda en cesur vrixlerin bile gitmeyi reddettiği pek çok yer vardı.

Ketahn eşi için her yere, her tehlikeye göğüs gererdi.

Asıl zorluk, sadece Ivy ile değil, bir insan sürüsüyle birlikte seyahat edecek olmasıydı. Beceriksiz, küçük, zayıf, deneyimsiz insanlar. Ketahn'ın düşünceleri tekrar tekrar bu gerçeğe dönüyordu. Burada kalmak tehlikeliydi, Arapsaçı'nın derinliklerine inmek tehlikeliydi ama sadece ilk seçenek nihai çatışmayı garanti ediyordu.

İnsanları Zurvaşı'nın ulaşamayacağı bir yere götürmek için Ketahn'ın iki ya da üç ay döngüsünde toplayabileceği hazırlık ve malzeme gerekiyordu. Ancak sel mevsimi yaklaşırken -ya da belki de bu fırtına başlıyorsa- o kadar zamanı yoktu. Çukur çok daha erken olmasa bile sekiz gün içinde taşabilirdi.

Ivy yetenekli ve kararlıydı, hızlı öğreniyordu ve diğer insanların da benzer olması büyük bir nimet olurdu ama yine de gerektiği kadar hızlı seyahat etmek için yeterli olmazdı.

Çenesini göğsüne yaslayarak altın saçlı eşine baktı ve çenesini gülümseyerek kaldırdı.

Evet, Ahnset haklıydı... ama Ivy de haklıydı. Ketahn yalnız değildi. Ve isteksizlik zamanı çoktan geçmişti. Sırların zamanı geçmişti. Arkadaşlarına ve kız kardeşine olan güveni sarsıldıysa, bu kraliçenin ya da başka birinin suçu değildi, sadece Ketahn suçluydu. Aralarındaki bağları bir tek o gözden kaçırmıştı. Bu bağların çok uzun süre bakımsız kalmasına izin vermişti.

Ve kendi türünün Ivy'ninkilerle tanışmasını istediğini inkâr edemezdi. Vrix ve insanların barış içinde bir araya gelmesini, böylece her ikisinin de mutluluğu ve tatmini bulmasını istiyordu. Pratik ve soğuk bir yanı bunun mümkün olmadığını ya da bu zahmete değmeyeceğini düşünüyordu ama aksini düşünmek zorundaydı.

Vrix'le kalan bağlarını koparmak istemiyordu. Bildiği her şeyi sonsuza dek geride bırakmak istemiyordu. Ketahn bunu Ivy için tereddüt etmeden yapardı ama başka bir yol varsa... bunu denemek zorundaydı, değil mi? Ve Ketahn eşini dünyadan saklamaktan yorulmuştu. Onu gizli bir hazine gibi, istiflenecek bir şey gibi saklamaktan bıkmıştı. Başkalarının onu görmesini istiyordu.

uhrevi güzelliği, nezaketi.

Dünyanın, tanrılar tarafından kıyaslanamayacak bir eşle kutsandığını görmesini istiyordu.

Dünya olmasa bile... en azından önemseydi Vrix.

Yeni bir gök gürültüsü gökyüzünde çıtırdadı ve sığınak güçlü bir rüzgârla sallanıp alçaldı. Ivy titrek bir nefes verdi. Sıcaklığı göğsünün üzerinde çiçek açtı. Başını çevirip yanağını ona yasladı ve onu sıkıca kavramaya devam etti. Ketahn'ın tokaları kalçalarının etrafında uzanarak onu kendisine sabitledi.

Gök gürültüsünün yankıları dindiğinde, "Bunu düşündüm, yüreğim yandı," dedi.

"Ne hakkında düşündün?" diye sordu. "İni nasıl daha güvenli hale getirebilirim?"

Ketahn'ın çene kemikleri düştü ve göğsünde alçak bir hırıltı duyuldu. "İnimiz güvende, dişi."

"Emin misin? O ağ bazı noktalarda oldukça ince görünüyordu."

"Onarmak için yeni teller eğirebilirsin, *nyleea*'m." "Kusura bakma. İnsanlar kışlarından ağ çıkarmazlar."

"Poponuzun ne kadar iyi bir tutuş sağladığını düşünürsek bu kusuru görmezden gelebilirim," dedi Ketahn ve bir elini onun arka tarafına atıp dolgun, yuvarlak etini sıktı.

Ivy kıkırdadı ve ona bakmak için başını kaldırdı. Gözlerinde hâlâ bir korku parıltısı vardı ama oldukça yumuşamıştı. Ivy'nin dikkatini dağıtacak bir şey aradığını biliyordu, aklını şiddetli fırtınadan uzak tutacak bir şey.

Ellerini adamın yanlarından yukarı kaydırdı ve avuçlarını göğsünün üzerinde gezdirerek parmaklarıyla derisinin düzlemlerini ve çıkıntılarını izledi. "Diğer şeylerin yanı sıra kıcıımı da seviyorsun."

Bir eliyle kızın başının arkasını kavradı. "Senin sevmediğim hiçbir yönün yok, Ivy."

Pembe yanağını boyadı. Yumuşakça gülümsedi ve avuçlarını kalplerinin üzerine yerleştirerek aşağı baktı. "Peki bizi ölümden nasıl kurtaracağını düşünmüyorsan, ne düşünüyordun?"

"Tüm insanların nasıl korur ve sağlarsınız?"

Ivy'nin nefesi kesildi ve iri gözleri onunkilerle buluştu. "Bu... onları uyandıracığımız anlamına mı geliyor?"

"Evet, ama ondan önce..." Göğsünde bir şey sıkıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu ama bunun ağırlığı, riski ona tam olarak çarpmamıştı. Bir elini kızın yanaklarına koydu ve başparmaklarını dudaklarının hemen altında gezdirdi. "Bana güveniyor musun, kalbimin yarası?"

Ellerinden birini kendi eliyle kapattı ve yanağını avucuna daha sıkı bastırdı. "Hayatım pahasına, Ketahn."

İçinden gelen derin ve güçlü bir sıcaklık göğsündeki sıkıntıyla mücadele ederken çene kemikleri seğirdi. "İstediğin şeyi yapmak için arkadaşlarımdan yardım istemeliyim. Belki de... eğer isterlerse, buradan ayrıldığımızda bize katılmalarını. Bu da seni diğer Vrix'lere göstermek anlamına gelecek, kalbimin yarası."

"Eğer sen onlara güveniyorsan, ben de güveniyorum." Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Yani, beni henüz yemedin, yani..."

Ketahn, tokaları kalçalarının etrafında kıvrılmak için aşağı kayarken bir kez daha kıcıını sıktı. "Hayır, ama tatlı dostumla her zaman doya doya içeceğim."

Yanakları daha da koyulaştı ve uyarılmışlığının kokusunun ona ulaşması uzun sürmedi. Bu, eşinin onun ilgisinden ne kadar hoşlandığının bir kanıtıydı. Gövdesi yarığının arkasında kıkırdandı, artık tanıdık gelen o ağrıyla uğuldadı ve uzun, alçak bir mırıltı çıkardı.

Ama henüz zamanı gelmemişti. Onun ne yapmak istediğini öğrenene kadar olmazdı.

Ketahn bir eliyle saçlarını geriye doğru düzeltti. "Ivy, bunu yapmak için, insanlara yardım etmek için... Takarahl'a gitmeliyim."

Bir anda yanaklarında beliren renk kayboldu ve adamın elini daha sıkı kavradı. "Ama o... o..." Korku gözlerine geri dönerken nefesi hızlandı. "Kraliçe ne olacak Ketahn? Ona geri dönemezsin."

Kadının ifadesi ona başka hiçbir şeyin veremeyeceği kadar acı verdi. "Yapmalıyım, Ivy. Eğer yapmazsam aramaya devam edecek ve bu da erzak toplamayı ve yolculuğa hazırlanmayı çok daha zor hale getirecek. Eğer senin gibilerse, diğer insanlar ilk uyandıklarında zayıf olacaklar. Güçlerini kazanmak ve bu dünyaya alışmak için zamana ihtiyaçları olacak. Kraliçe'nin Pençesi ormanı tararken yapmamız gerekeni yapamayız. Zamana ihtiyacımız var."

Ivy onun elini bıraktı ve çenesini kavramak için uzandı. "Peki ya Durax? Kraliçe seni gördüğünde sana ne yapacak?"

Ketahn elini kızın sırtından çekti ve yavaşça sırtında aşağı yukarı gezdirdi. "Durax'tan haberleri olmayacak. Hiçbir vrix'in gitmeyeceği bir yerde. Kraliçeye gelince..." Bir of çekti. "Ne yapacağını bilemem. Ama Zurvashi'yi tanıyorum ve sanırım benim cesur dönüşüme ilgi duyacaktır. Bu bize zaman kazandıracaktır. Arkadaşlarımı olacıklardan haberdar edeceğimden emin olabilirsiniz."

Kaşlarını çatarak ona baktı ve endişeyle parlayan gözleri onunkiler arasında gidip geldi. "İyi olacak mısın?"

"Hiçbir şey beni sana dönmekten alıkoyamaz, kalbimin yarası."

Ivy başparmağıyla onun çenesini okşadı. "Ve seni... zorlamayacak mı?"

Ne demek istediğini anlaması birkaç dakikasını aldı; Ivy'nin dilindeki tüm o çok özel kelimelere rağmen, çoğu zaman gerçek anlamını zar zor ortaya koyan şekillerde konuşurdu. Kadının sorusu derisinde hoş olmayan bir karıncalanma yarattı. Zurvaşi'nin onu sahiplenmeye çalıştığı düşüncesi...

Bir hırıltıyla kenara yuvarlandı ve Ivy'yi kürk ve kabartılmış ipek yatağın üzerinde sırt üstü çevirdi. Kendini onun üzerinde konumlandırdı, kollarıyla onu hapsetti ve şişkin yarığını kalçalarının arasına bastırdı.

"Bunun olmasına *asla* izin vermeyeceğim," diye homurdandı, yüzünü onun boynuna sürterek tatlı kokusunu içine çekti. Tokaları onu sıkıca kavradı.

Titredi ve kollarını onun boynuna doladı. "Ben sadece seninim, Ivy'm. Başka kimse beni sahiplenemez."

Ivy yüzünü ona doğru çevirdi ve dudaklarını başucuna bastırdı. "Sadece dikkatli ol. Lütfen."

Ketahn başını kaldırdı ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirerek o dolgun, pembe dudakların hafif tadını aldı. Dikkatli olmak demek

Hem de hiç. Bu, Ivy'nin türünü ve kendi türünü terk edip onu asla bulunamayacakları Arapsaçı'na götürmek anlamına gelirdi. Bu bencil olmak, fethettiği şeyi almak anlamına gelirdi. Onu kısa bir süreliğine evcil hayvanı gibi tutmak anlamına gelirdi.

Ama bunu ona yapamazdı. Eşinin hassas kalbinin böyle bir keder ve suçluluk duygusuyla dolmasına izin veremezdi, ki bu kesinlikle kök salacak ve kızgınlığa dönüşecekti. Hayır, şimdi kaçmak yoktu. Şimdi dönüp düşmanıya doğrudan yüzleşme zamanıydı. Önünde bir yol açılmıştı, ipler açıktı ve eşini ve halkını nasıl koruyacağını biliyordu.

Tek yapması gereken neredeyse imkânsızı başarmaktı: İnsanlar yolculuğa çıkmaya hazır olana kadar kraliçeye boyun eğmeden onu memnun etmek.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

Takarahl'in etrafı huzur doluydu. Canavar şarkıları kayıtsız, hatta hoştu ve ılık bir esinti tepedeki yaprakları hışırdatarak dağınık, titrek güneş ışığı huzmelerinin içeri girmesine izin veriyordu. Gökyüzünün yakalanabilen kısımları ya huzur veren maviydi ya da kabarık beyazla beneklenmişti.

Sadece yaprakların üzerinde kalan damlacıklar ve güneş ışığının asla dokunmayacağı yerlerdeki su birikintileri, Ketahn ve Ivy'yi planlarını onunla paylaştıktan sonra bir tam gün daha inlerinde tutan son fırtınayı kanıtlıyordu.

Sadece kısa bir mesafe ötede, Kraliçe Zurvaşi'nin yönetiminin Takarahl'in vrix'ini felce uğrattığı yerin altında kaynayan yozlaşmaya dair hiçbir ipucu yoktu.

Ketahn yerden oldukça yüksekte, gölgeli bir oyukta kıpırdamadan duruyordu. Bulunduğu yer, aşağıdaki orman zemininden çıkıntı yapan kaya oluşumunu net bir şekilde görmesini sağlıyordu.

Kaya yukarıdan bakıldığında daire şeklindeydi, ancak pürüzlü kenarlarının Vrix'in elleriyle şekillendirilmediği belliydi. Köklerin ve ağaçların arasında kocaman, tek başına bir taş olması garip değildi; Arapsacı boyunca pek çok büyük kaya ve taşlık çıkıntı vardı. Ama hiçbiri bununla boy ölçüşemezdi, en çok da üzerinde duran derin, pürüzsüz kenarlı havuz yüzünden. Yeraltındaki bir kaynaktan akan serin su, havuzun kenarlarından durmaksızın akıyor ve küçük bir dereye karışıyordu.

Hiç boşalmayan dev bir fincan gibiydi. Bazıları Tanrıların Kupası derdi. o.

Bakışlarını taştan kaldıran Ketahn ormanı taradı. Gerçi bu Burası Vrix'ler tarafından, özellikle de efsanelerde bilinirdi ama nadiren ziyaret edilirdi. Etrafındaki açıklık, Ketahn'ın buraya ilk gelişinden bu yana geçen yıllar içinde küçülmüştü.

ve Takarahl'a giden patika neredeyse ormanın büyümesi yüzünden kaybolmak üzereydi.

Ancak her şey planlandığı gibi giderse, bugün birkaç ziyaretçi kabul edecek.

Ketahn bu sabah erken saatlerde, Moonfall Tüneli'nin altından geçen gizli geçitte kısa bir mola verdikten sonra gelmişti. Gün ortası çoktan geçmişti. Bu tür beklemeler normalde onu rahatsız etmezdi ama her an Ivy'den ayrı olduğunun daha fazla farkına varmasına neden oluyordu. Ona duyduğu özlem odaklanmasını her zaman zorlaştırıyordu ve bu zorluk, onun yalnız ve kendisini koruyamayacağı kadar uzakta olduğu gerçeğiyle daha da artıyordu. Tek yapabildiği, ona sağ salim dönmenin ve çok yakında tüm bunları geride bırakmanın en iyi yolunun tedbirli olmak olduğunu kendine hatırlatmaktı.

Kendine bunu hatırlattı ve bugün inlerine dönebilmeyi umdu. Yapmak istediği şeyin riski çok büyüktü ve yakında kendisine ne kadar aptal olduğunun söyleneceğini umuyordu. Arkadaşlarıyla iletişim kurabildiği sürece, yardım etmeyi kabul ettikleri sürece, Ketahn'ın planının yakalanma ya da ölümle sonuçlanması halinde Ivy'ye bakacakları sürece, riskler kabul edilebilirdi.

Öyle olmak zorundaydılar.

Ketahn belirgin bir ses duyduğunda güneş gün ortası ile gün batımı arasındaki yolu yarılamıştı; kara kayanın kara kayaya çarpması, ağaçların arasında kısa ama belirgin bir vuruşla yankılanan yüksek, keskin bir takırtı.

Ketahn bir çift kolunu oyuktan dışarı uzattı ve bir kara taş bıçağı ve gevşek bir mızrak ucuyla ürettiği bir dizi takırtıyla karşılık verdi. Yakınlardan gelen üçüncü bir ritim sesi, Telok tarafından yapıldığını belli eden kısa ama tanıdık bir süslemeyle son buldu.

Kendisini bekleyen belirsizliklere rağmen Ketahn gülümsedi. Yakın gelecekte daha fazla vrix'in gülümsemenin ne olduğunu ve ne anlama geldiğini bildiği bir günü hayal etmenin aptalca olmadığını umuyordu. Daha fazla vrix'in düzenli olarak bu tür ifadeler takınmak için bir nedene sahip olacağı bir günü özlemenin aptalca olmadığını umuyordu.

Açıklığın sınırının ötesindeki hareket dikkatini çekti. Üç vrix'in çalılıklar arasında sinsice ilerleyişini izledi, mümkün olduğunca az gürültü çıkarmak için yavaş hareket ediyorlardı. Siyah postunun üzerinde parlak yeşil işaretler olan lider vrix, arkadaşlarından birkaç segment önde açıklığa adım attı.

Telok.

Rekosh ve Urkot neredeyse yan yana ortaya çıktılar, yapılarındaki farklılıklara rağmen birbirlerine ayak uydurdular; Rekosh uzun ve cılızdı,

Urkot ise kısa boylu ve iriydi.

Üç vrix uyanık gözlerle çevrelerini inceledi. Ketahn bunu gördüğüne memnun olmuştu. Hayatının büyük bir bölümünde Arapsaçı'nda avlanmış olan Telok'tan da bunu bekliyordu ama Urkot ve Rekosh'un Takarahl'da yıllarca taş altında yaşayıp çalıştıktan sonra içgüdülerini kaybetmemiş oldukları anlaşıyordu.

"Nerede o?" Urkot sordu, alçak sesi pınarın hafif mırıltısı üzerinden Ketahn'a zar zor ulaşıyordu.

Telok homurdandı ve bakışlarını yukarı çevirdi. "Yüksek bir yere."

Beklenmedik bir misafir olmadığından emin olmak için açıklığa son bir kez baktıktan sonra Ketahn saklandığı yerden çıktı. Telok'un gözleri hemen ona kaydı.

Ketahn mızrak ucunu ve bıçağı bir kenara koyup aşağı indi. Düşüncelerini rahatsız eden çok şey olmasına rağmen, Ketahn'ın ruhu arkadaşlarının önünde durur durmaz toparlandı.

"Birkaç dakika daha geç kalsaydım seni bulacaktım," dedi Telok mızrağının ucunu toprağa saplarken alt kollarını göğsünde kavuşturarak.

Ketahn ön ayaklarından birini Telok'unkine vurarak geveledi. "Aklını bir arada tutmak için buna inanman gerekiyorsa, tartışmayacağım."

"Kraliçe'nin Pençesi seni aramak için bu ormanda dolaşırken, siz ikiniz burada durup şakalaşıyorsunuz," diye homurdandı Urkot, "Ketahn."

"Nereye dönerse dönsün eğlence bulduğu için bir aptalı suçlayamayız," dedi Rekosh, çene kemikleri kendi yumuşak cıvıltısıyla seğirirken.

Ketahn, Rekosh ve Urkot'a doğru adım atarken gülümseme dürtüsüyle savaştı ve selamlamak için her ikisinin de ön ayaklarına süründü. "Bana çoktan aptal dediniz ve ben henüz planımı paylaşmadım."

Rekosh'un gözlerinde neşe dans ediyordu. "Sana ne demiştim? Seninle birlikte olmak her zaman heyecan verici, Ketahn."

"Keşke Koruyucu ikinizin de aklını başına getirseydi." Urkot ayağını yere vurdu. "Kraliçe öfke içinde ve sen, Ketahn, onun öfkesinin kaynağısın."

"Her zamanki gibi değil mi Urkot?" Rekosh sordu.

Gözlerini Ketahn'dan ayırmayan Telok, "Endişelenmekte haklı," dedi. "Bu onun için bile nadir görülen bir ruh hali."

Ketahn'ın çene kemikleri sarktı. Ruh hali onlarla birlikte ve daha da ötesinde düştü ve bu değişimle mücadele etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Arkadaşlarıyla geçirdiği bu zamanın tadını çıkarmak istese de, çözmesi gereken acil meseleler vardı.

katıldı. Tanrıların Kadehi'nin ağzına doğru yürüdü ve bir çift elini içine daldırarak ağzına dökmek üzere su aldı. Serin, temiz sıvı ferahlatıcıydı; tüm Arapsacı'nda bunun kadar saf çok az su vardı.

Urkot yaklaşarak sert bir elini Ketahn'ın koluna koydu. "Seni rahatsız eden kraliçeden fazlası, sanki o yeterli değilmiş gibi."

"Gerçekten de öyle." Rekosh da yaklaştı ve bir omzunu kaya oluşumunun dış yüzeyine yasladı. "Yoksa gizemli mesajınızı bırakmazdınız."

"Ve bugün alt tüneli kontrol etmem sadece şans eseri oldu." Telok dökülen suyun bir kısmını avuçlarının içine aldı ve memnun bir sesle yüzüne sıçrattı. "Ve o zaman bile, bunu asla anlayamayabilirdik."

Rekosh bir elini kaldırdı, avuç içi gökyüzüne bakıyordu ve uzun parmakları hafifçe kıvrılmıştı. "*Avcı, Şekillendirici, Dokumacı; kavrulmuş, Sekiz bile susuzluğunu gidermeli.*"

"Kutsal bir yazının saçma sapan bir parçasına benziyor," dedi Urkot ellerindeki soluk taş tozunu durularken. "Ve Shaper ellerine rehberlik ediyor Ketahn, ama işaretlerin zar zor okunabiliyor."

"Yazmak benim için hiçbir zaman bir yetenek olmadı," diye cevap verdi Ketahn, havuza arkasını dönerek. "Sadece annemin ısrarı üzerine öğrendim."

Rekosh geveledi. "Biliyoruz. Biz yavruyken her gün bundan şikayet ederdin."

Ketahn homurdandı. "Bu biraz abartılı görünüyor."

"Hafızam Rekosh'un kiyle uyuşuyor gibi görünüyor," dedi Telok.

Ketahn destek için Urkot'a baktığında, geniş omuzlu vrix sadece çenesini oynattı ve şöyle dedi: "Sadece yazdıklarına bakarak senin eli sağlam bir avcı olduğuna kimse inanmaz. Daha çok bir parça kömürle oynayan bir yavruya benziyorsun."

Ketahn bir elini havada gezdirdi ve tısladı. "O izleri bıraktığım taş da, onları yaptığım kömür de küçüktü."

"Elbette," dedi Rekosh. "Bu koşullar altında en iyi çalışmanızı nasıl bekleyebilirdik ki?"

Rekosh'un ifadesi değişmemiş olsa da Ketahn, Ivy'nin arkadaşının sesinde *gülümseme* olarak adlandırdığı şeyi duydu.

Telok, "Bizi buraya çağırmış olmalısınız çünkü bizim dikenli hakaretlerimizi Pençelerin mızraklarına tercih ediyorsunuz," dedi.

"İkisi arasında seçim yapmak zor," diye yanıtladı Ketahn. "En azından Pençelere karşı misilleme yapmaktan suçluluk duymuyorum."

"Bize karşı bir şey hissediyormuş gibi de davranma." Telok kendi bacağıyla Ketahn'ın bacağına dokundu.

"Gerçekten, Ketahn, seni buraya getiren nedir?" diye sordu Urkot.

"Takarahl'a sekiz günlük mesafedeki herhangi bir yer şu anda bulunmamanız gereken bir yerdir," dedi Rekosh. "Ne kadar öfkeli olursa olsun, kraliçe muhtemelen buradan bile kokunuzu alacaktır. Her an sizi yutmak için eski bir canavar gibi yerden fırlayabilir."

Ketahn bu sözlerdeki mizahı bulmayı çok istedi ama bulamadı. Zurvaşi gerçekten de efsanelerden fırlamış bir canavar gibiydi; devasa, güçlü, acımasız ve iştahının sonu yoktu. Ama bu Sekiz'in öldürmek istemediği bir canavardı ve hiçbir ölümlü vrix de ona karşı durabilecek gibi görünmüyordu.

Ne olursa olsun ona teslim olmayı reddetti.

"Bunu hafife almıyorum dostlarım," dedi Ketahn, sırayla her bir arkadaşının bakışlarıyla buluşarak. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Bu kelimeler kuru ve çiğ çıktı; beklenen, hayal kırıklığı yaratacak kadar zordu, çünkü basitlikleri aldatıcı idi. Bir zayıflık itirafı, bir yetersizlik kabulü gibi hissettirdiler.

Telok'un çene kemikleri seğirip sarktı ve başını öne eğdi. "Seni tanıdığım onca zaman boyunca bir kez bile yardım istediğini hatırlamıyorum Ketahn, hem de ne kadar sık yardım etsen de."

"Gördünüz mü? Haklıymışım." Urkot parmaklarını göğsüne vurdu ama hareketinde ve sesinde ne kötü niyet ne de kibir vardı. "Yanlış giden bir şeyler var. Kraliçe dışında bir şey."

Rekosh düşünceli bir vızıltı çıkararak Ketahn'a kısık gözlerle baktı. "Dokumak için çalışma odama geldiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. O habersiz ziyaretçi gelmemiş olsaydı, senden bilgiyi o zaman alırdım."

"Ne olursa olsun"-Telok Ketahn'a dönmeden önce açıklığın kenarlarını, yüksek ve alçak yerleri taradı-"artık hepimiz buradayız ve oyalanmamak en iyisi."

Ketahn başını salladı, tamamlayana kadar bu hareketin arkadaşları için gerçek bir anlamı olmadığını fark etmemişti. "Rekosh haklı."

Urkot homurdandı.

"Her zaman öyleyimdir," dedi Rekosh, sonra başını eğdi. "Özellikle hangi kısmı hakkında?"

Şimdi Ketahn açıklığın kenarlarını araştırıyordu. Her zaman tehlikeli olan Arapsacı, düşmanı Zurvaşi'yken hiç bu kadar tehditkâr olmamıştı. "En iyisi onun ulaşamayacağı bir yerde olmak. Çok ötesinde."

Urkot alttaki elini dalgınca kaya oluşumunun yüzeyinde gezdirdi. "Kaçmana yardım etmemizi mi istiyorsun?"

"Evet. Uzun bir yolculuk için erzağa ihtiyacım olacak." Ketahn oflayıp pufladı. Şu anda bile kelimeler boğazında düğümleniyordu. Ivy'yi, hatta onun fikrini bile kimseyle paylaşmak istemiyordu. "Birkaç yolcu için... erzak."

"Birkaç tane mi?" Rekosh dik durmak için taşı itti. "Ketahn..."

"Sen... bizim de gelmemizi mi istiyorsun?" Urkot sordu.

"Sizden bu kadarını isteyemem." Ketahn üç bacağını birden uzattı ve her birini arkadaşlarının ön ayaklarına sürttü. "Ama arkadaşlığınızın hoş karşılanacağını inkâr edemem."

"Bu sakladığınız her neyse onunla ilgili, değil mi?" Rekosh sordu.

"Öyle."

"Bu kadar ciddi bir şeyi bizden sakladınız mı?" Urkot oflayıp puflayarak tekrar ayağını yere vurdu ve hafif bir toz bulutu kaldırdı. "Senin yükünü paylaşmak için buradayız Ketahn. Bir tünel nasıl tek bir destekle ayakta durabilirse, bir ağ da tek bir iplikle ayakta duramaz."

Bir rüzgâr açıklığı süpürdü. Yakınlarda bir yerde bir dal kırıldı, yaprakların ve diğer dalların arasından düşerken daha fazla gürültü yarattı. Dört vrix de başlarını seslere doğru çevirdi ve dördü de daha sonra birkaç kalp atışı boyunca hareketsiz ve sessiz kaldı, izledi, dinledi.

"Rüzgâr," diye fısıldadı Rekosh. "Her zaman yaramazlık yapmaya hevesli."

Urkot Ketahn'a dönerek, "Daha fazla oyalanmamalıyız," dedi.

"Rüzgâr başka bir fırtınanın kokusunu taşıyor." Telok'un sesi alçak ve dikkati dağınıktı. Ketahn ona baktığında Telok gökyüzüne, orman örtüsündeki boşlukların öncekinden çok daha fazla bulut sergilediği yere bakıyordu.

"Fırtına kesin," diye gürledi Ketahn.

"Gel o zaman." Rekosh yaklaştı, gözlerinde merak parlıyordu. "Anlat bize. Yoksa hayallerimiz gerçeklerden çok daha kötü olacak."

"I..." Ivy, Ketahn'ın zihin gözünde parladı ve göğsünde sıcaklık alevlendi. Ona duyduğu tüm arzu ve hayranlık içinden özgürce aktı ve onu her şeyden, herkesten koruma içgüdüğü buna karşılık olarak alevlendi. Her erkek bir tehdit, potansiyel bir meydan okuyucuydu.

Ama bu erkekler değil. Arkadaşları değil.

Uzun, yavaş bir nefes aldı. Bu içgüdülerin bazılarını bir kenara itti ve arkadaşlarının yüzlerine baktı. "Kendiniz görmeniz sizin için daha kolay olacaktır."

"Son zamanlarda bilmecelelere karşı bir düşkünlük mü geliştirdin?" Rekosh, Ketahn'ın gözlerini incelemek istercesine daha da yaklaşarak sordu.

"Sizden bir şey sakladım ve bunu düzeltmek istiyorum ama bu kelimelerin tam olarak açıklayabileceği bir şey değil. Yarın gün batımına yakın inime gelin ve her şey açıklığa kavuşsun."

"Geleceğiz Ketahn," dedi Urkot, Sekiz'i çağırmak için ön kollarını göğsünün önünde kavuşturarak; sol alt kolu eksik olduğu için bu hareket tamamlanmamıştı.

Rekosh ve Telok bu hareketi taklit etti.

"O zamana kadar bizden ne istiyorsunuz?" Telok sordu.

Ketahn onlara elde etmeyi umduğu eşyaları anlattı. Bazıları kesinlikle tuhaf görünmüş olsa da -özellikle de kara taş, deri, kumaş, kemik iğneler ve su tulumları- arkadaşlarından hiçbirini onu sorgulamadı. Tenha inini bulmaları için verdiği talimatları da sorgulamadılar.

Ketahn daha sonra, "Şüphe uyandırmamak için bu eşyaları Takarahl'dan azar azar kaçırmalısın," dedi.

Rekosh çene dişlerini şaklattı. "Bariz olanı göstermene gerek yok Ketahn."

"Gözlerinde artık o uzak ışık olmadığında bunu yapmayacağım." "Sen buna aldırma." Rekosh elini salladı. "Ben sadece merak ediyordum Bu sırrın doğası hakkında. Kimi saklıyordunuz? Belki de gizli bir eş?"

Ketahn o anda sakinliğini nasıl koruduğundan emin değildi. Rekosh bunu kolaylıkla tahmin etmişti ama Ketahn'ın gizli eşinin yıldızların arasında bir yerden gelen bir yaratık olduğunu asla tahmin edemezdi.

"Yakında göreceksin Rekosh ve Takarah'ta duyduğun dedikoduların hepsinden daha şok edici olacak ve daha gerçek dışı görünecek."

"Kraliçenin odasında kilitli tuttuğu ve her gün biraz kanını akıttığı özdeş bir kuluçka kardeşinin olduğu söylentilerinden bile daha mı fazla?"

Ketahn başını yana eğdi. "Ne? Rekosh, bu ne saçmalık?"

"Ugh." Urkot kalın bacağının ucuyla Ketahn'ın arka tarafına vurdu. "Lütfen Ketahn, onu heyecanlandırma. Böyle bir durumdayken onun gevezeliklerini dinlemek zorunda olan hep benim."

Rekosh, Ketahn ve Telok çene çaldı ama bu espri çok çabuk kayboldu. Fırtına kokusu hâlâ hafif olsa da, şimdi birkaç dakika öncesine göre daha güçlüydü. Her ne kadar biraz daha oyalanıp arkadaşlarıyla daha önemsiz meseleleri konuşmak ya da Ivy'ye dönmek istese de, yapılması gereken daha çok şey vardı.

"Yola çıksak iyi olacak," dedi Ketahn, "ama yola çıkmadan önce senden bir şey daha isteyeceğim."

"Ketahn'ın istediği her şey," dedi Urkot.

"Neye ihtiyacınız varsa," diye teklif etti

Telok.

Rekosh, Ketahn'ın devam etmesi için oldukça nazik ve zarif bir şekilde eliyle işaret etti. "İnime doğru yola çıktığımda, bir mesaj daha bırakacağım.

alt tünel. Yarın yola çıkmaya hazır olduğunuzda bir tane bulamazsanız... ne olursa olsun inime yolculuk yapmanızı ve orada bulduğunuz şeye tüm ormandaki en değerli şeymiş gibi bakmanızı rica ediyorum."

Çünkü Ketahn'a göre Ivy ormandaki en değerli şeydi, hatta tüm varoluştaki en değerli şey.

"Ah, bu gizli bir dost, değil mi?" Rekosh vızıldadı. "Belki de Takari'nin soyunun daha önce bilinmeyen bir varisi?"

Urkot Rekosh'un bacağına dokundu. "Yeter, Rekosh."

"Şimdi nereye gidiyorsun Ketahn, eğer doğruca inine dönmeyeceksen?" Telok gözlerini kısarak sordu.

Ketahn yavaş ve ağır bir nefes verdi, biraz daha dik durdu ve Takarahl'a doğru baktı. Ellerini yumruk yaptı. "Kraliçeyle görüşmeye gidiyorum."

Açıklığı tam bir sessizlik kapladı; pınar bile susmuş gibiydi. Urkot,

"Şekillendirici, çöz beni, seni lanet olası aptal," diye homurdandı.

Aynı anda Telok bir elini yüzüne bastırdı. "Sekiz kat gözleriyle..."

Bu sözlerle konuşma tamamlanmış gibi görünüyordu. Ketahn pek eğlenmese de gevezelik etti. Arkadaşlarının bakışlarının ağırlığı çok büyüktü ama onlara güvenebileceğini biliyordu. Ne olursa olsun, en azından Ivy'nin güvende olacağını biliyordu.

Sonunda, önemli olan tek şey buydu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

KETAHN koridor boyunca sürünürken iki örtüye sarınmıştı; biri belirgin mor işaretlerini gizlemek için siyah ipekten, diğeri ise ellerini sabitlemek ve duyularını keskinleştirmek için bir avcının sakinliği ve odaklanmasıydı. Kukuletasının gölgesinin altından, dolambaçlı geçidin sonuna doğru baktı.

Takarahl'ın eski kraliçelerinin gerçek boyutlu heykelleri koridorun iki yanında, her biri kendi oyuğunda duruyordu. Her heykelin dibinde parlayan kristaller salonu aydınlatıyordu. Duvarlarda ve tavanda, çoğu karmaşık işlemelerle süslenmiş ve kraliçenin en sevdiği mor tonuna boyanmış, gür, akıcı ipek kumaşlar asılıydı.

Uğruna savaş başlattığı mor.

Eski öfke Ketahn'ın sakinliğinin altında çatırdıyordu, ama dışarı çıkmasına izin vermeyi reddetti. Onu amacından alıkoymasına izin vermedi.

Koridor bu dönemeçten sonra düzleşti ve yerdeki hasırlar - tam sekiz farklı renkte ipekle örülmüş hasırlar - en sondaki odaya kadar uzanıyordu.

Odanın devasa taş kapıları açıktı. Oymalı yüzlerindeki mücevherler ve altın kakmalar yakındaki kristallerin ışığında parlıyordu. Hatıralar Ketahn'ın zihninde, ne durdurabildiği ne de yönlendirebildiği bir sel gibi aktı.

Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, hâlâ kefeni tutuyordu. Şehrin gerçekten yönetildiği kraliçenin mabedinde çok az sıradan vrix yürümüştü. Büyük kapılı oda, bu koridorlardaki pek çok odadan sadece biriydi, ama iyi hatırladığı bir tanesiydi: Ketahn'ın yıllar önce Zurvaşı, danışmanları ve Asalları Kaldarak'la olan savaşının her adımını planlarken defalarca durduğu Konsey Odası.

O odaya ilk kez hevesli, genç bir avcı olarak adım atmıştı, deneyimsizdi ama dikenli martılara karşı becerisini kanıtlamıştı. Oradan en son, kaybettikleri yüzünden paramparça olmuş, sadece acısının gücü ve öfkesinin sıcaklığıyla bir arada tutulan yaralı bir savaşçı olarak çıkmıştı.

Bugün yine o odaya Ivy'nin eşi olarak girecek, uzun zamandır üzerinde ve içinde beliren gölgeleri, ona sahip olmaktan duyduğu sevincin ışıltısıyla yok etmeye karar verecekti.

Bir çift Fang giriş yolunu koruyordu. Sağ ellerinde uzun savaş mızraklarını tutarak sert ve disiplinli bir duruş sergiliyorlardı. Arkalarındaki Konsey Odası yanan çam ağacı özünün titrek mavi-yeşil ışığıyla aydınlanmıştı. Bu parıltı, odanın içindeki ikisi de kadın olan iki figürü doğal olmayan bir ışık altında bırakıyor, yüz hatlarını gizliyor ve onları yaşayanlar âlemi ile ruhlar âlemi arasında sıkışmış gölgeler gibi gösteriyordu.

Bu figürler konuşuyordu ama geniş salondaki kumaş ve hasırlar, Takarahl'ın geri kalanında çok yaygın olan yankıları susturdu ve Ketahn ikisinin ne konuştuğunu anlayamadı. Yine de iki figürden daha büyük olanını tanımak için net bir şekilde duyması ya da görmesi gerekmiyordu.

Zurvashi.

Kraliçeyi sanki boynundaki ipek bir iple ona bağlıymış gibi hissediyordu; ona doğru çekiliyordu.

Ketahn gözlerini kısıtı ve hırlamasını güçlkle bastırdı. Eğer Sekiz onu Ivy'ye yönlendirmiş, onu eşi olarak almasını ve kendisini sonsuza dek ona bağlamasını istemişse, kaderini de kraliçeye bağlamışlardı. Bu bağlardan biri umut, neşe, nezaket, tutku ve arzuydu. Diğerleri ise umutsuzluk, keder, zalimlik, öfke ve nefretti. Zurvaşı'yle olan bağı, hayatında koparmak istediği tek bağıdı.

Alçakta kalarak, içgüdülerinin sessiz ama ısrarlı rehberliğini takip ederek en yakın heykelin arkasındaki oyuğa girecek kadar ilerledi. Takarahl'ın bu kadar derinlerine sızmak kolay bir iş değildi; tüneller savaştan bu yana gördüğünden çok daha fazla Diş'le doluydu ve şehirde sinsice dolaşan birkaç Pençe de görmüştü.

Ama Rekosh'un önerisi -siyah bir örtü, kambur bir duruş ve kambur bir yürüyüş- Takarahl'ın ortak alanlarında gezinmek için basit olduğu kadar etkili olduğunu da kanıtlamıştı.

Asıl zorluk az ilerideydi ve Ketahn bunun üstesinden gelecekti.

Örtüyü üzerini daha iyi örtecek şekilde ayarlayan Ketahn bekledi ve kalp atışlarının sabitliğiyle zamanı işaretledi. Birkaç dakika önce yanından geçen devriye gezen Fang'ler yakında koridorun diğer ucuna ulaşacaktı...

Her şey planlandığı gibi giderse, Ketahn'ın harekete geçmek için sadece bir dakikası olacaktı.

Bunun ne kadar aptalca olduğunu ilk kez düşünmüyordu. Ölümle alay ettiğinin, felaketin kıyısında tünediğinin farkındaydı ama tüm farkı yaratan bu çabanın cesaretiydi.

Geldiği yönden, altın süslemelerin şingirtısı eşliğinde ağır adımlar geliyordu. Seslere doğru baktı. Bir Fang, savaş mızrağını hazırda tutarak virajın etrafından dolanıyordu. Ketahn onu tanıyamadı ama genç görünüyordu - belki de Kaldarak'a karşı savaşa sürüklendiklerinde kendisinin ve kardeşinin olduğu kadar gençti.

Fang'in Konsey Odası'na yaklaşmasını izlemek için pozisyonunu değiştirdi. Odadaki kargaşayı duyan ikinci figür açık girişe doğru yürüdü. Kristallerin ışığı yüzüne vurarak Ketahn'a onu ilk kez net bir şekilde görme fırsatını verdi. Prime Fang Korahla.

"Bir rahatsızlık var, Prime Fang," diye duyurdu genç dişi, Korahla'nın önünde durup sert bir poz takınırken.

Korahla genç kadının arkasından baktı. "Ne türden?"

"Koridorun hemen girişinde bir karmaşa var. Bir şey parçalanmış."

"Öyleyse temizleyin." Zurvaşı'nın sesi donuk yankılara rağmen Konsey Odası'ndan dışarı taşı; öfkeyle gürliyor, otoriteyle sertleşiyor ve yine de bir şekilde kayıtsızlıkla içi boşalıyordu.

Korahla'nın çenesi seğirdi ama kraliçeye dönüp bakmadı. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedi neredeyse duyulamayacak kadar sessiz bir şekilde.

Genç Fang cevap verdi ama sesi Ketahn'ın anlayamayacağı kadar kısıktı. Yine de bu mesafeden bile Korahla'nın gözlerinin sertleştiğini görebiliyordu.

"Siz ikiniz," diye homurdandı Baş Diş, kapı muhafızlarını harekete geçirerek.

Ketahn gerildi; Korahla keskin duyuları ve zekice bir savaş anlayışı olan seçkin bir savaşçıydı. Hedefine ulaşmadan önce onu durdurabilecek biri varsa, o da oydu.

"Onunla git," diye devam etti Korahla. "Ortalığı temizlemesi için birini bul ve dış muhafızlara bölgeyi aramalarını söyle."

Ketahn daha da alçaldı, gölgelerin arasına gömüldü ve kefenindeki dar bir aralıktan Fang'leri izledi. Diğer Fang'ler koridor boyunca Ketahn'ın küçük *hediyesine* doğru aceleyle ilerlerken, Prime Fang Korahla girişin ortasında durmuş, etrafındaki taştan daha hareketsiz görünüyordu. Korahla yeşil gözlerini kısıtı ve alt kollarını göğsünde kavuşturdu. Ketahn, ister kraliçeye katılmak ister diğer Dişler'e eşlik etmek için olsun, onun hareket etmesini istiyordu; yeter ki odaya girebilsin onu görmeden önce nereye gittiğinin bir önemi yoktu.

"Bu mesele seni ilgilendirmez," dedi kraliçe. "Bana dönün."

Prime Fang pozisyonunu korudu. "Salonda ezilmiş yumuşatıcı kökleri var kraliçem. Ondan başka kim olabilir ki?"

"Meydan okumasının ilham verdiği solucanlardan herhangi biri." "Onun kadar cesur birini tanımıyorum."

Zurvashi hırladı. "Ketahn gerçek ruhunu gösterdi. Sanki onu gazabımdan koruyabilecekmiş gibi Arapsaçı'na sığınıyor."

Korahla kraliçeyle yüzleşmek için döndü. "Bu onun tarzı değil, Zurvashi."

"Kararlarımı sorguluyor musun, Korahla?" Kraliçenin belli belirsiz figürü odanın içinde hareket etti, hastalıklı ışık kısa süreliğine gözlerine yansıdı.

"Hayır kraliçem," diye yanıtladı Korahla sıkıca. "Ben sadece dikkatli olunmasını tavsiye ediyorum."

Kraliçe yine arkasını döndü ve elini umursamaz bir şekilde salladı. "Eğer bu kadar endişeliyseniz, diğerlerine katılın. Zamanınızı boşa harcayın. Gözümün önünden kaybolduğunuz sürece umurumda değilsiniz. Ama şunu bil ki, Prime Fang olsun ya da olmasın, bir daha karşıma çıkmazsan iyi edersin."

Hareketleri sertleşen Korahla, koridorda ilerlemeye başlamadan önce kraliçeye özür dileyen bir selam verdi. Ketahn'ın kalbi ancak o zaman hızlandı.

Aptalca, yaptığı şeyi tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime değildi. Ivy'ye bunu daha iyi tanımlayacak insani kelimeler olup olmadığını sorması gerekecekti.

Korahla'nın adımları ölçülü, ağırbaşlı ve güçlüydü, onu hızla kendisine yaklaştırıyordu.

Mümkün olduğunca dikkatli hareket eden Ketahn, beline bağladığı bıçağı, tamirci köklerini taşıdığı kesenin yanında kavradı. Kavgası sadece

Zurvaşı'yleydi ve Korahla'yla savaşmak gibi bir niyeti yoktu... Ama savaşmadan götürölme düşüncesi tahammül edilemezdi.

Prime Fang yaklaşırken Ketahn endişelerini bir anlığına yok eden bir şey gördü: Korahla'nın sol çenesinin etrafındaki altın bant, kardeşinin son zamanlarda sağ çenesine taktığının aynısıydı.

Bıçağı sıkıca kavradı. Ivy için her şeyi yapardı. Ne olursa olsun. Ama kraliçeye ulaşmadan önce kan akıtmak sadece Takarahl'dan bir daha asla ayrılmamasını garanti ederdi ve Korahla'yla savaşmak ablasıyla savaşmak gibi olurdu

-Ya da eski bir dostun sırtına mızrak saplamak gibi.

Hızı yavaşladı ve sırtı sertleşti. Çene kemikleri sanki büyük bir çaba sarf etmiş gibi duraksayarak bir araya geldi ve birbirinden ayrıldı. Göğsünde alçak bir hırıltı gürledi; artık Ketahn'ın sesi duyduğu kadar net hissedebileceğı kadar yakındı. Mızrağının deri kabzası, güçlenen kavrayışının içinde mutsuzca gıcırdadı.

Prime Fang Korahla sol elinin üst kısmını kaldırdı ve bir parmağının ucuyla çene kemiğindeki altın banda dokundu. Ağır bir nefes verdi ve gerginliğinin bir kısmı azalır gibi oldu. Ketahn bıçağı bıraktı; Korahla ileriye doğru yürüdü.

Zurvaşı gözden kaybolduğı anda Ketahn dikkatini Konsey Odası'na yöneltti. Zurvaşı içeride duruyordu, sırtı kapıya dönüktü ve odanın ortasındaki yükseltilmiş levhanın üzerine eğilmişti. Mavi-yeşil ateş ışığı ona hâlâ tedirgin edici bir hava veriyordu.

Ketahn ayağı kalktı ve adımlarını hafif tutarak ve kefeni vücudunun etrafında sıkıca tutarak ilerledi. Duvarı takip ederek odaya, yani kadere doğru ilerledi. Ancak tanrılar her ne planlamış olursa olsun, bunun kaderinin karmaşık ağında sadece bir iplikçik olmasını sağlayacaktı; bir son değil, daha fazlasına giden bir geçiş noktası.

Onu Arapsacı'na geri götürdü, nihai kaderi -kalbinin yarası- yedi yıl boyunca evim dediğı asma odasında onu bekliyordu.

Giriş yaklaşırken soğuk bir sakinlik kalplerini yavaşlattı, öfkesini emdi ve onu yeni bir şeye, katı ve keskin bir şeye dönüştürdü. Yaklaşırken hiç ses çıkarmadı ve kraliçe de kıpırdamadı.

Ketahn'ın eli bıçağını çekme isteğıyle kaşınıyordu. Bu onu gafil avlamak, Takarahl'ı sonsuza dek değıştirmek için bir şanstı ve bu şans kullanmak Ivy'yi bir daha asla görememek anlamına gelecekti, çünkü buradan çıkmanın tek bir yolu vardı... ve o yol da pek çok Diş tarafından kapatılmıştı.

Konsej Odası'na girdi, yüzeye çıkmakla tehdit eden anıları geri itti, önündeki canavara sırtını dönmemesini isteyen içgüdülerini bastırdı ve kapıları çarparak kapatmak için döndü. Kapıların kapanma sesi odanın içinde yankılandı ve zeminde titreşti. Yankı durmadan önce, kapıyı kilitlemek için kalın ahşap kirişi aşağı salladı.

Zurvaşi'yle yüzleşmek için döndü. Yerinden kıpırdamamıştı ama duruşu sertleşmiş ve çene kemikleri ayrılmıştı.

"Son merhametimi Sathai'ye harcadım," dedi pençelerini taş levhanın üzerinde kazıyarak. "Ölümü çabuk oldu. Ama öfkemi kışkırttığın için acı çekeceksin ve ben işimi bitirmeden önce, onun hatasından ders almış olmayı dileyeceksin."

Ketahn ellerini iki yanına bıraktı. Buraya gelirken kefeni bir zırh gibi hissetmişti. Şimdi ise sanki katı bir taştan daha ağırmış gibi hissediyordu ama yine de bir ot parçasından daha fazla koruma sağlamıyordu.

"Adını söyle. Sadece senin korkak soyunu yok etmek için gereken süre boyunca hatırlanacak." Zurvaşi dimdik ayağa kalktı ve Ketahn'a doğru döndü, kehribar rengi gözlerinde kötü niyetli bir parıltı vardı. Çene kemikleri seğirdi ve çene çaldı. Duruşundaki tehlike azaldı ama sadece bir iplik genişliğinde. "Bir erkek mi? Ve görünüşe göre çoktan bir kefen getirmişsiniz. Kimse olmayacağı için uygun."

"Etin kemiğinden ayrılmadan önce senin için bir tane örerim."

İçini bir huzursuzluk kaplasa da Ketahn bir eliyle ipek örtüyü kavradı ve çekip çıkardı.

Kraliçenin çene kemikleri düştü ve başını eğdi.

"Sen," diye homurdandı, ona doğru bir adım atarak. "Az önce söylediklerim geçerli mi? Yok edilmekten başka bir şeyi hak etmiyorsun."

Yine de Ketahn Zurvaşi'yi bakışlarındaki merak pırıltısını fark edecek kadar iyi tanıyordu. Onu avlaması gerekiyordu. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

"Böyle bir şey yapmayacaksın Zurvaşi," dedi, sözlerini toplayabildiği kadar soğukluk ve otoriteyle doldurarak.

Ellerinden biri levhanın üzerinde kalmıştı; ona doğru bir adım daha atarken pençelerini taş yüzeyde gezdirerek elini çekti. "Burayı kimin yönettiğini unutmuşa benziyorsun, küçük Ketahn."

Geveledi, bir şekilde sesin tamamen acı ve nefretle dolmasını engelledi. "İyi biliyorum Zurvaşi."

Bacaklarındaki ince tüyler diken diken oldu ve gerildikçe takıları şingirdadı. "Peki kraliçenizin emri neydi?"

İçgüdüleri onu, kendisine hükmedebileceği düşüncesiyle birlikte reddetmesini gerektiriyordu. Hizmet edeceği tek bir kadın vardı ve bunu seve seve yapacaktı. Zurvashi asla Ivy olamazdı.

"Yüksek İddia için geri dönmek ve onu fethetmek için," dedi.

"İtaat ettin mi?" Zurvaşi bir adım daha yaklaştı; sadece bacaklarındaki sertlik niyetini ele veriyordu. Öfkeli bir yatını bile durdurabilecek bir hırıltıyla Ketahn'ın üzerine atladı, parmakları kıvrılmış ve pençeleri saldırmaya hazırды.

Ketahn kenara çekildi. Zurvaşi'nin geçen bedeniyle yer değiştiren havanın hareket ettiğini, Zurvaşi'nin durduğu yere inmesiyle zeminin sarsıldığını hissetti. Kendini durdurmak için dört elini de kapılara çarptı. Kapılar takırdadı ve bir şey çatladı; Ketahn bunun ahşap kiriş mi yoksa taşın kendisi mi olduğundan emin olamadı.

Tekrar ona döndü, çeneleri her zamankinden daha genişti, dişleri ve altın halkaları ürkütücü ışıktaydı. Korahla ve Dişler artık biliyordu. Ketahn onlar odaya girmeyi başaramadan bu işi bitirmek zorundaydı.

"Beni aptal yerine koydun," diye hırladı kraliçe, kapıları iterek.

Ketahn, "İhtiyacınız olan şeyi yapıyorum," diye cevap verdi.

Zurvaşi ona doğru hamle yaptı. Daha önce pek çok kez görmemiş olsaydı hızı şaşırtıcı olabilirdi. Kenara sıçradı, onun kocaman, kavrayıcı ellerinden kıl payı kurtuldu ve kendi hızını kullanarak taş levhanın üzerine sıçrayıp uzak tarafına geçti. Bacaklarının uçları kraliçenin üzerinde düşündüğü şeyi, Takarahl çevresindeki ormanın kaba bir tebeşir haritasını bozdu.

"Bana neye ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?" Zurvaşi kükredi. Levhaya doğru ilerledi ve bacaklarından biri beline sarılmış ve arka tarafına örtülmüş olan uzun kumaşa takıldı. Sinirli bir homurtuyla ipeği yırtıp attı. "Sana neye ihtiyacım olduğunu söylüyorum ve sen de bunu yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapıyorsun! Bu dünya böyle bir yer. *Benim dünyam.*"

"Seni fethetmemi istedin," dedi Ketahn, bir kez olsun onun üzerinde yükselmek için tamamen yükselerek. "Değerli bir erkek talep ettin. Benden istediğin şey itaat değil Zurvaşi. Senin bir eşite ihtiyacın var."

"Küstah, göbekli küçük-"

"Arapsaçı'nın içinde kolaylıkla kaybolabilirdim," diye homurdandı Ketahn; şu anda bile Ivy ile birlikte buradan çok ama çok uzakta olabilirlerdi. "Yapabilirdim

seninle ve Takarahl'la işim sonsuza dek bitmişti. Senin gazabını tahmin etmediğime inanıyor musun?"

Gözlerini kıstı ve ellerini yumruk yaptı, göğsü aldığı ağır nefeslerle kabardı. "Sen bir aptalsın, Sekiz tarafından çok fazla yetenek ve potansiyelle lanetlenmişsin ama bunu uygulayacak bilgeliğe sahip değilsin."

Dengesini kaybetmişti. Ketahn onu daha önce böyle gördüğünden emin değildi ama avantajını kullanmalıydı.

Ona doğru yürüdü ve levhanın kenarında durdu. "Yine de burada, Zurvaşı, kutsal alanınızın kalbinde duruyorum."

"Fang'im beni hayal kırıklığına uğrattı."

Koridordan gelen boğuk sesleri kısa süre sonra kapıya vurulan ağır bir darbe izledi. Bu kez ahşap kiriş çatladı ama henüz devrilmedi. Zurvaşı irkilmedi bile; sadece Ketahn'a baktı.

"Hayır," dedi. "Sadece daha üstün bir rakiple karşı karşıya kaldılar."

Kraliçenin gözlerinde aç bir ışık parladı. "Sen, küçük Ketahn, çok cesursun. Mantığın ötesinde cesursun."

Ketahn kollarını iki yana açtı. "Bir fatihin olması gerektiği gibi. İradene boyun eğecek bir erkeğe ihtiyacın yok Zurvaşı. Seninle doğrudan yüzleşecek... ve bunu yaparken seni yüceltecek bir erkeğe ihtiyacın var."

Kelimeler dilinde kül tadı bırakıyordu ama gerekliydi.

Yavaşça bir adım daha yaklaştı. "Beni küçümsemeni affedeceğimi mi sanıyorsun?"

Ketahn'ın içindeki her şey ona karşı isyan ediyor, niyetlendiği şeyi yapmamasını istiyordu ama kendine bunun Ivy için olduğunu hatırlattı. Ivy için bu dişiyi yatıştırması gerekiyordu. Ivy için kraliçeyi ikna etmesi gerekiyordu.

Levhadan indi ve Zurvaşı ile arasındaki mesafeyi kapattı, her adımın ne kadar zor olduğuna dair bir ipucu bile vermeyi reddetti. Zurvaşı onun bakışlarını yakalamak için başını eğdi.

Kapılar bir kez daha çarpıldı; kırılan tahtalar bir kez daha çatırdadı.

"Seni fethedeceğim, Zurvashi. Sana hak ettiğin her şeyi vereceğim. Ve istediğin erkeğin rakipsiz olduğunu bileceksin. Yüksek İddia'nın hiçbir anlamı yok. Kraliçe bu kadar çok sıradan dişinin yanında fethedilmemeli."

Onun gözlerinin içine baktı. Kokusu bir sonraki nefesinde ciğerlerine doldu, geçmişte neredeyse onun felaketi olan baş döndürücü gücü çoktan almıştı. Kendini hazırladı, onun etkisiyle savaşmaya hazırlanıyordu.

Zurvaşı'nın kokusu tüm gücüyle üzerine çökmüş, sanki binlerce mızrağın ucuyla içine saplanıyormuş gibi varlığının her zerresini istila etmişti. Etkisini tahmin etmesine rağmen, bu koku çekirdeğinde bir kıvılcım yarattı, kasıklarına ısı gönderdi ve susturmayı umduğu içgüdülerine baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı.

Onu iradesini elinden almakla tehdit ediyordu. Onu uyanık zihninin altında, seçme yeteneğinin ötesinde bir seviyede sahiplenmekle tehdit ediyordu.

Ketahn boyun eğmezdi. Eşine ihanet edemezdi, *edemezdi*. Ivy onun kızıydı. Ketahn'dan, herhangi bir vrix'ten çok farklı olmasına rağmen, onun kızıydı ve başkasını istemiyordu. Kraliçenin kokusu çok güçlüydü. Bu kokuya tepki veren köklü içgüdüler güçlüydü.

Ama hiçbir şey Ketahn'ın kalp yarası kadar, Ivy ile arasındaki bağ kadar güçlü olamazdı.

Bu hayvani içgüdüler özleme dönüştü ve bu özlem sadece ve sadece Ivy içindi.

"Sekiz gün," dedi. "Ve sonra sana bir kraliçeye layık sekiz hediye sunacağım. Sonra seni fethedeceğim, Zurvashi."

Artık hiçbir şeye ihanet etmiyordu; deneyimli savaşçı kraliçe iş başındaydı. Ellerinden biri havaya kalktı ve adamın boğazına kenetlendi. Adam tepki veremedi, diğer elleriyle üç kolunu yakalamıştı.

Koridordan daha fazla bağırış geldi ve ardından kapı gürültüsü gibi çarpıldı. Zurvaşı Ketahn'ı kaldırdı. Kısa bir süre için sadece arka bacaklarının uçları yere değdi ve tek yapabildiği serbest eliyle onun ön kolunu kavramak oldu.

Onu levhanın üzerine çarptı. Darbenin şiddetini sırtı aldı ama en büyük acıyı arka bacaklarının, levhanın kenarına çarpan gövdesiyle buluştuğu noktada yaşadı; bıçak gibi hissediyordu. Sonra Zurvaşı onun üzerine çıktı, vücuduyla onu sıkıştırdı, ezdi, bacaklarını kendi bacaklarıyla kenara itti ve görüşünü yüzüyle doldurdu.

Ön ayaklarından birini onunkine sürttü. "Sana yapışan bu koku da ne? Daha önce hiç böyle bir koku almamıştım..."

Ketahn, içini saran boğucu korku sarmaşığı karşısında hırıltısını bastırdı. Takarahl'a gelmeden önce derisindeki tüm kokuları temizlediğini, yeterince titiz davrandığını düşünmüştü. Ama tüm çabalarına rağmen Ivy'nin kokusu üzerine sinmiş olmalıydı ve Zurvaşı'nın bunu almasını, eşi hakkında *hiçbir şey* bilmesini istemiyordu.

"Garip bir şekilde tatlı." Zurvaşı yanağını koklamak için başını eğdiğinde çene dişi yüzünün yan tarafına değdi. Leğen kemiği onunkine bastırdı; yarıkları birbirine değdi, kadının ki çarpıcı, çağıran bir sıcaklık yayıyordu.

İnanılmaz bir şekilde kraliçenin kokusu yoğunlaştı. Kalçalarını oynatarak yarığını zorla onunkine sürttü ve adam etinin ayrıldığını, sıcaklığın alevlendiğini hissetti. Kehribar rengi gözlerinde şehvet parıltıyordu.

"Dışarıda neler yapıyorsun Ketahn?"

Ketahn tokalarını birbirine doğru sıkarak yarığını olabildiğince sıkı bir şekilde kapattı.

Zurvaşı'nın bakışları karardı ve daha sert bastırdı.

Bir ses çıkardı; bunun bir kelime mi yoksa şekilsiz bir öfke sesi mi olduğu önemli değildi, çünkü Zurvaşı boğazını sıkarak onu susturdu.

Son bir gümbürtüyle ahşap kiriş kırıldı ve taş kapılar içeri doğru patladı.

Zurvaşı, "Seni her seferinde bir uzvundan ayırmalıyım," diye tısladı.

Korku Ketahn'ın kalbinin etrafını sardı ama kök salmasına izin vermedi. Önemli olan tek şey Ivy'ydi ve arkadaşları onunla ilgilenecekti. Onu güvende tutacaklardı.

Acıya, ciğerlerindeki yanmaya ve kraliçenin yarığına uyguladığı iğrenç baskı ve sürtünmeye rağmen kraliçenin bakışlarını sabit tuttu. Etrafta bağırışlar ve hareketler vardı ama o bunlara hiç aldırmadı.

"Ama şimdi ilgimi çekti," diye mırıldandı Zurvaşı. Başını kaldırdı ve Durax'ın açtığı kesiğin hemen altında derisini kesen çene dişini sürüklerken yanağında bir acı çizgisi izledi. "Beni şaşırtıyorsun Ketahn. Seni seçmemin ne kadar doğru bir karar olduğunu göstereceğine inanıyorum. Tek bir sekiz günün var." Durax'ın boğazındaki tutuşu daha da güçlendi. "O zaman sabrım kalmadı."

Bir çift elini adamın göğsüne koydu ve kendini adamın üzerinden iterek nefesini ciğerlerinden zorla çıkardı. Hava almak için savaşıırken, uyanıklık için çabalarken ve bilincinin sınırlarına tecavüz eden karanlığı uzaklaştırmak isterken görüşü dalgalandı. Yenik düşemezdi; Ivy'ye dönmesi gerekiyordu. Onu kollarına alıp kokusunun Zurvaşı'ninkini bastırmasına izin vermeli, kısa bir süreliğine de olsa tüm bunları unutmalıydı. Sonra da harekete geçmeliydi çünkü bu olay zaten bildiği bir şeyi daha da pekiştirmişti: Ivy ve diğerlerini mümkün olan en hızlı şekilde Takarahl'dan uzaklaştırmalıydı.

"Bu başarısızlığın bir hesabı olacak Korahla," dedi kraliçe. "Hepiniz dışarı. Ve sevgili küçük avcımızın ormana dönüş yolunu bulacağından emin olun."

"Evet, kraliçem," dedi biri sert ve tanıdık bir sesle. Prime Fang.

Güçlü eller Ketahn'ın sağ kollarını kavradı ve onu levhadan yukarı çekti. Eklemleri bükülme tehlikesi geçirse ve başı dönüyormuş gibi hissetse de, bacaklarını altına almayı ve bir nebze olsun dengesini bulmayı başardı.

O eller Korahla'ya aitti. Adamın kollarını tuttu ve yarı rehberlik ederek yarı sürükleyerek yanında ilerledi. "Görev yerinize dönün," diye homurdandı.

Ketahn etrafındaki hareketleri zar zor fark etti. Esas olarak iki şeye odaklanmıştı: Korahla onu koridora götürürken bacaklarını hareket halinde tutmak ve hedeflerine ulaşmak için gerekli olan sonraki eylemler. Sekiz günlük bir zaman kazanmıştı ama bu zamanın bedeli ağırdı ve bu tamamen Zurvaşi'nin kaprislerine bağlıydı.

Kraliçenin huysuzluklarına maruz kalmaktan çok ama çok yorulmuştu.

Ivy ve insanlar yolculuğa ne kadar erken hazır olurlarsa o kadar iyiydi. Onun gibi öğrenmek ve hazırlanmak için ayları yoktu.

"Seni lanetli aptal," diye homurdandı Korahla. "Kız kardeşinin bu işte parmağı olmasa iyi olur."

"O yapmadı."

Korahla ofladı. "Güzel. Tüm bunları duyduğuna sevinecek mi yoksa dehşete mi düşecek bilmiyorum ama en azından azarlanmasına gerek kalmayacak."

Ketahn Korahla'nın çene kemiğindeki altın banda tekrar baktı, bu sefer düşünceli bir şekilde. Bir süre sonra, şaşırtıcı derecede içten bir sesle geveledi. "İkisi de."

"Sekiz adına, Ketahn, ne yaptığınızı biliyor olmanız için dua ediyorum."

Öyle olup olmadığını söyleyemezdi ama bir şeyden emindi.
neden yaptığını.

Ve yakında sebebiyle, Ivy'siyle geri dönecekti.

CHAPTER 7

SADECE DÖRT GÜN GEÇMİŞ OLMASINA RAĞMEN, *Somnium*'un zamanın dokunmadığı tek parçası olan parlak beyaz durağanlık odasında bir kez daha duruyor olmak tuhaftı. Ivy bakışlarını odanın her iki yanındaki kriyo-odaların üzerinde gezdirdi. Yirmi odadan sadece yedisi çalışıyordu. Geriye kalan yedi insan -Ivy'nin kendisini de sayarsak sekiz. Geriye kalan tek şey onlardı. Beş bin umutlu kolonist sekize indirilmişti.

Ivy çantasının askısını sıkıca kavradı. Ter avuçlarını ıslattı ve midesinde endişe dönmeye başladı. Bunu çok istemişti ama şimdi buradaydı ve gergindi. Yedi kişiyi durağanlıktan çıkarıp konuşan dev örümceklere ev sahipliği yapan sert, yabancı bir dünyayla tanıştırmak üzereydi ve bunun da ötesinde, onlara bu gemide sahip olabilecekleri arkadaşlarının veya ailelerinin büyük olasılıkla öldüğünü söyleyen kişi olmak zorundaydı.

Yapılacak en doğru şey bu.

Öyle olduğunu biliyordu. Ivy'nin burada kalan herkesin iki yıl içinde öleceğini bilerek hayatına devam etmesinin hiçbir yolu yoktu. Bir şansı hak ediyorlardı.

Ivy onları nasıl uyandıracağını bilmiyordu.

"Sorun nedir, kalbimin yarası?" Ketahn arkasından sordu.

"Korkuyorum."

Her iki omzuna birer elini koydu ve nazikçe dönmesi için ona rehberlik etti. Yüzü ona dönük olduğunda, alttaki iki elinin arasında yanaklarını kavradı. "Sana hiçbir şey olmayacak. Seni koruyacağım, Ivy. Her zaman."

Yakıcı gözyaşlarına aldırmadan, yüzünü avucunun içine çevirirken bakışlarını onunkilere kilitledi. Bu aydınlık odada, onun gözleri öyle

Canlı bir mor, şefkat ve sevgiyle parlıyordu ama güçlü yapay ışıklar bile bakışlarının derinliklerindeki gölgelerin üstesinden gelemiyordu. Dün kraliçenin ellerinde acı çekmişti ve her şeyin ağırlığı açıkça ona zarar veriyordu.

Suçluluk duygusu ve şüphe karnına ekşi ve yoğun bir şekilde doldu. Doğru şeyi mi yapıyordu? Bencillik mi ediyordu? Sırf kendi vicdan azabını yatıştırmak için Ketahn'ın bu şekilde acı çekmesine nasıl izin verebilirdi?

"Nyleea'm," diye mırıldandı başparmağının ucuyla kızın yanağını okşayarak. "Söyle bana. Seni rahatsız eden ne?"

Göğsü daraldı ve bir an için nefes almakta zorlandı. Yaşadıklarına, onun uğruna katlandığı onca şeye rağmen Ketahn'ın tek endişesi Ivy'ydi.

Avucunu göğsüne, kalplerinin üzerine bastırdı. Gözyaşları gözlerini doldururken görüşü bulanıklaştı. "Doğru şeyi mi yapıyorum? Sadece gitmeli miyiz? Hemen şimdi, buradan uzağa, kraliçeden uzağa, güvende olacağın bir yere?"

Gevezelik etti; sesi sıcak ve nazikti, biraz neşeli biraz da kederliydi. "Gideceğiz, Ivy. Yakında. Ama bu" -çenesini kaldırdı, arkasındaki baklaları işaret etti- "doğru. Sen haklısın. Onları ölüme terk edemeyiz, yaşama şansları varken olmaz."

Ivy ona bir adım daha yaklaştı. Ketahn ellerini onun yüzünden indirdi ve kollarını ona doladı. Ön ayaklarından biri öne çıktı ve Ivy'nin baldırına sürtündü. İnce tüyleri yumuşacıktı ve Ivy'nin çıplak teniyle alay ediyordu.

"Korkuyorum çünkü... Nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum. Onları panikletmeden nasıl anlamalarını sağlayacağımı bilmiyorum. Onları nasıl sakın tutacağımı, odaklanmalarını sağlayacağımı... Beni dinleyip dinlemeyeceklerini bile bilmiyorum."

Ketahn başını öne eğdi. "Neden dinlemesinler ki?"

Kaşlarını çattı, bakışlarını yere indirdi. "Çünkü ben... hiç kimseyim. Bu koloni söz konusu olduğunda, ben sadece bir işçi ve yetiştirici olacaktım. Herhangi bir özel yeteneğim yok, özel bir bilgim yok, yok-"

Ketahn bir parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. Kız tekrar onun bakışlarıyla buluştuğunda, eğilip alnını kızinkine değdirdi. "Sekiz gün boyunca Arapsaçı'nda hayatta kaldın, kalbimin yarası. Avlanma, tuzak kurma, iz sürme dersleri aldın. Orman hakkında hepsinden daha çok şey biliyorsun."

Ivy yavaş, derin bir nefes aldı ve titrek bir nefes verişle bıraktı. "Çünkü sen varsın."

"Ve her zaman bana sahip olacaksın. Ama sen yeterlisin. Ne dediğimi biliyor musun, Ivy?"

Sıcaklık göğsüne doldu ve oradaki gerginliği biraz hafifletti. "Seviyorum."

Ağzının kenarını narin bir öpücükle kızın alnına değdirdi ve bunu yaparken onu biraz daha yakınında tuttu. "Güzel."

Onun kucaklamasının tadını çıkarıyor, bundan alabileceği tüm gücü ve rahatlığı alıyordu. Adam sarılmasını gevşettiğinde Ivy döndü ve bir kez daha gerçekle yüzleşti. Çantasını yere bıraktı, en yakındaki çalışır durumdaki kriyo odasına adım attı ve içinde uyuyan kadına baktı.

"Adı Ahmya Hayashi," dedi Ivy, kadının narin yüz hatlarını ve uzun, siyah saçlarını inceleyerek. "Onunla eğitim sırasında tanıştım."

Ketahn, Ivy'nin yanındaki yerine geçti. "O bir arkadaş mı?"

"Sayılır mı? Sanırım birinin bana yaklaşmasına izin vermekten çok korkuyordum ve o da gerçekten utangaçtı ve genellikle içine kapanıktı. Sanırım... Sanırım izin verseydim arkadaş olabilirdik."

"Bu şans henüz geçmedi."

Ivy Ahmya'nın yüzüne baktı ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır, öyle olmadı."

Bakışlarını kapsülün ön tarafındaki kontrol paneline çevirerek ekrana dokundu. En altta *ACİL UYANIŞ* yazan kırmızı bir düğme vardı.

Kapsülün iç aydınlatması canlandı ve Ahmya'yı aydınlattı.

"Kolonist Ahmya Hayashi, dört numara üç altı," dedi bilgisayar tepeden gelen bedensiz bir sesle. "Hayati değerler normal. Acil durum uyandırma sekansını onaylayın."

Parmaklarını avucunun içine kısıran Ivy dudaklarını ağzına götürdü, ısırды ve düğmeye tekrar dokunmadan önce sakinleştirici bir nefes daha aldı.

Bilgisayar, "Acil durum uyandırma başlatıldı," dedi. Ivy'nin ayaklarının altındaki zemin hissedebileceği kadar titreşti. Ahmya'ya bağlı tüpler içlerinden akan yaşamsal sıvıları boşaltarak geri çekildi ve kriyo-odanın içi sisle doldu.

"Bilgisayar şöyle devam ediyordu: "Denek, önerilen alışma süresi olmaksızın uyandırılıyor. "Geçici uyuşukluk, mide bulantısı, baş dönmesi, yönelim bozukluğu, yorgunluk ve konsantrasyon güçlüğü yaşayabilir. Herhangi bir sorunu bildirmek için lütfen bir tıbbi teknisyene danışın."

Kapsül tıslayarak basıncı azalttı ve ardından şeffaf kapak yukarı ve geriye doğru sallandı. Kapsülün yatağı yükselip Ahmya'yı kaldırarak kırk beş derecelik bir açıyla yatmasını sağlayınca sis dağıldı. Yine de uyudu.

Ivy uzanıp gerçek olup olmadığını anlamak için ona dokunmak istedi. Dünya'dan ayrılmalarının üzerinden yüz altmış sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen, Ivy'nin uyanmasının üzerinden sadece iki ay geçmişti. Yine de başka bir insan görmeden geçen uzun bir süreydi ve geriye kalan tek kişi olup olmadığını merak ediyordu.

Ahmya'dan uzaklaşan Ivy işlemi diğer altı kolonist için de tekrarladı. Üç kadın -Ella Lewis, Callie Wright ve Lacey Anderson- ve üç erkek -William Reed, Cole Walker ve Diego Rodriguez- daha vardı.

Hiçbiri kıpırdamadı. Gözleri kapalı kaldı ve huzur içinde uyumaya devam ettiler. Ketahn buraya tesadüfen geldiğinde ve onu yanlışlıkla serbest bıraktığında Ivy de böyleydi. Onu buradan çalmıştı ve karanlık, bilinmeyen bir yerde bir canavarla yüz yüze uyanmıştı. Yaşadığı dehşeti hatırlıyordu. Bilinçleri yerine geldiğinde hayatta kalanların kafalarının karışmasını beklese de, en azından tanıdık bir yerde olacaklardı ve Ivy her şeyi açıklarken bu onları sakinleştirmeye yardımcı olacaktı. Ama...

"Ketahn?"

Çene kemikleri hafifçe seğirerek insanlara bakıyordu ama Ivy'nin konuştuğunu duyunca ona baktı. "Evet, kalp yaram?"

"Bence gitsen daha iyi olur."

Gözleri parladı ve yüzünü tamamen ona döndü. "Seni terk etmeyeceğim." "Sadece kısa bir süreliğine."

Ketahn açık kapsülleri işaret etti. "Onlara güvenmiyorum. Sana değil, Ivy."

Ivy ona yaklaştı ve bir elini bileğine doladı, avucunu göğüslerinin arasına, kalbinin üzerine yerleştirmek için yavaşça göğsüne doğru çekti. Adamın pençelerinin hafifçe battığını ve avucunun pürüzlerinin tenine değdiğini hissetti. "Ben iyi olacağım. Güven bana. Lütfen?"

Büyük bir eliyle başının arkasını kavradı ve bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Sana güveniyorum. Onlara değil. Eğer uzakta olursam seni koruyamam."

"Senden uzağa gitmeni istemiyorum." Ivy elini indirdi ve kollarını ona dolayarak kulağını göğsüne bastırdı. Kolları onu sardığında gözlerini kapattı ve kalp atışlarının ritminin onu rahatlatmasına izin verdi,

Kendini güvende ve korunaklı hissediyordu. "Seni ilk gördüğümde nasıl davrandığımı hatırlıyor musun?"

Göğsünden gelen mutsuz bir ses, gerçekten de hatırladığını açıkça ortaya koydu.

"Uyandıklarında hasta ve halsiz olacaklar ve gördükleri ilk şey sen olursan onlar da korkacak. Ben iyi olacağım." Gözlerini açtı ve ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Sadece onlarla konuşmama, neler olduğunu anlatmama ve onları görecekları şeye hazırlamama izin ver. Sonra seni onlarla tanıştıracam."

Birkaç saniye boyunca onun gözlerinin içine baktı, bakışları okunamıyordu. Çene kemikleri sarktı ama başını salladı. "Durax'la ben ilgilenirim. Diğerlerinin ondan geriye kalanları görmemesi daha iyi."

"Teşekkür ederim."

Ketahn onun çenesini yakaladı. "Bana ihtiyacın olursa beni çağıracaksın." "Çağıracağım."

Adam eğildiğinde, kadın içgüdüsel olarak ayak parmaklarının üzerinde durup dudaklarını adamın ağzına bastırdı ve ona, ikisinin de kopmaya istekli görünmediği, uzun süreli, şefkatli bir öpücük hediye etti.

Kendine yalan söyleyemezdi; onun gitmesini istemiyordu, özellikle de dünün büyük bir kısmında gittiğini, onu ininde yalnız bıraktığını ve Takarahl'dayken başına gelecekler için endişelendiğini düşünürsek. Şimdi ayrılmaları, kıyaslandığında neredeyse önemsiz olsa da, aynı duyguları uyandırdı.

Sonunda geri çekilen Ketahn oldu. Yavaşça, bir pençesiyle kızın saçlarından birkaç tutam kopardı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yakında görüşeceğiz, kalbimin yarası."

Kadın adama gülümsedi ve adam bu ifadeyi taklit etmek için çenesini kaldırdı. Sonra kucaklamayı bıraktı, döndü ve odadan çıktı, adımları sert zeminde fısıltı sessizliğindeydi.

Etrafında yedi kişi daha olmasına rağmen, Ivy o anda kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissetti.

CHAPTER 8

Ketahn gittikten sonra zaman hızla geçti ve Ivy bu zamanı uyuyan insanların arasında sessizlik içinde geçirdi. Bu odayı bir morg sanmak çok kolaydı; o kadar durgun, o kadar sessizdi ki, sıcak ve nemli ormanda geçirdiği haftaların ardından hava neredeyse ürpertici derecede soğuktu. Yaşayan insanlar bile kıpırdamıyordu.

Ve sonsuza dek gitmiş olan insanlar için tabut olarak hizmet veren on iki kapsülün olması da yardımcı olmadı.

Ivy bir elini saçlarında gezdirdi ve etrafına bakınırken saçlarını yüzünden geriye doğru çekti. Ağzından yavaş bir nefes vererek çantasına döndü, çömeldi ve içini açtı. İçinden iki su tulumunu, çeşitli meyveleri ve kurutulmuş etleri çıkardı. Yapacak başka bir şey bulamayan Ivy sırtını duvara yaslayarak oturdu ve beklemeye başladı.

Sessizlik, ürkütücü ve yalnız bir şekilde uzayıp gidiyor, Ivy'nin zihnine dolaşmak için çok fazla zaman, endişelerine çoğalmak için çok fazla alan tanıyordu. Son tam zamanlı işi bir markette kasiyerlikti. Bu durumdaki biriyle ilgilenmek ve ona bilgi vermek için gerçekten nitelikli değildi. Ya yanlış bir şey söyler ya da yaparsa? Ya... ya her şeyi berbat ederse ve bu yüzden birileri yaralanır ya da ölürse?

Dudaklarını birbirine bastırarak o korkuyu, o endişeyi zapt etmeye çalıştı. *Bir şeyler* yapıyordu. Bu bir fark yaratıyordu, değil mi?

Benim de Ketahn'ım var.

Ivy ya da türü hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen onun için çok şey yapmıştı. Ivy hastalandığında onun çaresizlik ve umutsuzluk tarafından yutuluşunu izlemiş ve bunu aşmaya çalışmasını izlemişti,

Ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Takip etmesi gereken örnek buydu.

Ne yapacağını bilmiyorsa, doğru hissettiren şeyi yapmak zorundaydı. Ve bu, tüm kuşkularına rağmen doğru hissettiriyordu.

Yine de bu, Ivy'nin umutsuzca bu insanlardan birinin bunu atlatmalarına yardımcı olacak bir eğitime sahip olmasını ve hepsinin kısa sürede akıllarını başlarına toplamalarını ummasını engellemedi.

Sessizliği bozan boğuk bir nefes Ivy'yi irkiltti. Durağanlıktan ilk çıkarılan Ahmya olmasına rağmen, sesi çıkaran o değildi. Ses odanın öbür ucundan gelmişti. Duvardan uzaklaşan Ivy su tulumlarından birini kaptı ve ayağa kalktı.

Ella Lewis ağır ağır nefes alıyor, göz kapakları çırpınıyordu. Parmakları kıvrılmış, tırnaklarını kapsül yatağının dolgularına geçirmişti. "Uykuya dalmak... ne kadar sürüyor?" diye sordu. Sesi kaba ve zayıftı, tıpkı Ivy'nin neredeyse on yedi yıldır bilinci kapalı olan birinden beklediği gibi.

Ivy aceleyle Ella'ya doğru ilerledi ve elini omzuna koydu. "Şşş. Aslında daha yeni uyandın. Derin ve düzenli nefesler almanı istiyorum, tamam mı? Rahatlamaya çalış."

"Tamam," dedi Ella. Derin bir nefes aldı ve titreyerek bırakırken kaşları çatıldı. Serin havaya rağmen teni ter içinde kalmıştı. "Kendimi hasta hissediyorum."

Ivy kadının kahverengi saçlarını solgun yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sen... bir süreliğine böyle hissedebilirsin. Bu durağanlıktan çıkarılmanın bir yan etkisi ama iyi olacaksın, tamam mı? Sadece sakın kalmaya çalış ve nefes almaya devam et."

Ella gözlerini araladı. Ivy'ye odaklanmaları birkaç dakika aldı, göz bebekleri tekrar tekrar büyüyüp küçülüyordu. "Orada mıyız? Xolea'da mıyız?"

Ivy'nin kalbine bir sızı saplandı. Gözlerinde yaşların sızısını hissederken alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ne söylemesi gerekiyordu?

Henüz değil, Ivy. Diğerleri uyanana kadar bekle. Durağanlığın etkilerinden kurtulana kadar bekle.

Ivy su tulumunu kaldırarak açtı ve Ella'nın ağzına götürdü. "Al bakalım. Bir yudum su iç, Ella."

Kadın dudaklarını araladı ve Ivy'nin içmesine yardım etmesine izin verdi. Ivy çok fazla içmesine izin vermedi; sadece kurumuş ağzını ve boğazını rahatlatacak kadar

su tulumunu çekmeden önce. Ella'nın göz kapakları kapandı.

"Diğerlerinin uyanmasını beklerken biraz rahatla, tamam mı?" dedi Ivy.

"Tamam," diye yanıtladı Ella. Bu basit sözcük bile kararsız ve belirsiz.

Ivy'nin arkasından alçak bir inilti geldi. Döndüğünde omuz hizasında sarı saçları olan bir adamın elini başına götürdüğünü ve parmaklarını şakaklarına bastırıp masaj yaptığını gördü. Cole Walker.

"Siktir." Elini bırakan Cole gözlerini açtı ve kapsülünün yan tarafını kavrayarak kendini dışarı çekti. Çıplak ayağı şaşırtıcı bir kararlılıkla yere indi. Onu takip eden ayağı o kadar da sabit değildi.

Cole'un dengesi bozuldu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmeden önce vücudu sarsılarak tek bir sendeleme adımı atmayı başardı. "Ah, kahretsın."

Ivy ona doğru koştu, çömeldi ve ayağa kalkmaya çalışırken onu kolundan tuttu. "İşte, oturmana yardım edeceğim. Ağırdan almalısın."

"Ben iyiyim, sadece bir..." Kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı ve söylemek istediği şey bir türlü çıkmıyordu. Oturur oturmaz elini yüzünde gezdirdi ve bir nefes çekti. "Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Hayatımda geçirdiğim en kötü akşamdan kalmaydı."

Ivy sempatik bir şekilde gülümsedi. Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Bu sadece başlangıç. Daha da kötüleşebilir." Su tasını ona uzattı. "Al, bir yudum su iç. Biraz yemeğim de var ama miden kaldırına kadar bekleyeceğiz."

Cole su tulumunu aldı ve uzun, derin bir yudum aldı, başını arkaya eğdi ve bu sırada neredeyse geriye doğru sallanıyordu. Elinin tersiyle ağzını sildi ve titreyerek bir nefes aldı, ancak o zaman su tulumunun kendisine baktı. Kaşları çatıldı. "Sanırım bu teçhizatın bazılarında gerçekten cimrilik etmişler, ha?"

"Bu... uzun bir hikaye. Kafanızın karıştığını biliyorum ama herkes uyandığında açıklayacağım."

"Kafan mı karıştı?" Cole birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Neden-" Sonra Ivy'ye baktı ve ağzı bir an için açık kaldı. "Beni bayıltan teknisyenden çok daha ateşlisin."

Ivy kıkırdadı ve yanaklarına bir miktar sıcaklık yayıldı. "Sıkı otur, tamam mı? Herkes yakında uyanacak ve onlara yardım etmem gerekecek. Bir içki daha içmek ister misin?"

Mavi gözlerini ondan ayırmadan su tasını ağzına götürdü ve ilkinden daha uzun bir yudum aldıktan sonra tası ona geri verdi. "Teşekkürler."

Diğerleri de yavaş yavaş uyandılar, her biri kendine özgü bir şaşkınlık ve halsizlik içindeydi. Hiç kimse kapsülünün yatağında yatmaya devam eden ve teni terden parlayan Ella kadar kötü durumda değildi. Yine de, Ivy'nin uğraşmak zorunda kaldığı en kötü şey Diego Rodriguez'in uyanışıydı - kriyo-odasından inmesine yardım ettikten sonra, iki büküm olup yere kusmadan önce ona ağır bir şekilde yaslanarak birkaç adım atmayı başardı.

Hava filtreleme sistemi kokuyu birkaç saniye içinde azaltacak kadar iyi çalışıyordu ama o küçük koku Ivy'nin midesini bulandırmaya yetti. Dudaklarını birbirine bastırarak ve midesine, "*Şimdi olmaz, lanet olsun!*" diyerek onu dağınıklıktan uzaklaştırdı.

Herkese su verdi, bu sırada Ketahn'la birlikte getirdikleri su tulumlarından ikisini neredeyse boşalttı, bazılarının daha rahat pozisyonlara geçmesine yardım etti, yerdeki dağınıklığı temizledi ve bekledi. Onlarla paylaşması gereken bilgi tam oradaydı, göğsünde yoğun, ağır bir korku yumağı halinde toplanmıştı ama henüz bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Onlar anlayana kadar olmazdı.

Peki bu ne zaman olacak? Bunca zamandan sonra bile, kafamı toparlamak benim için hâlâ zor.

"Benim vardiyamı atlادılar mı?" William Reed sordu. "Benim yapmam gerekiyordu... Johnson'la yer değiştirdim. Onun yerine bakmam gerekiyordu."

Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini şakaklarında birleştirmiş, kriyo-odasının dibinde oturuyor, parmaklarını dalgın dalgın kırpılmış siyah saçlarında gezdiriyordu. Koyu teni terden boncuk boncuk olmuştu ama Ella'dan çok daha uyanık görünüyordu. Diğer herkesle aynı beyaz atleti ve külotu giymesine rağmen, gömleğinin üzerinde kalbinin üzerinde mavi bir Homeworld Initiative logosu vardı.

O da ekibin bir parçasıydı.

"Peki şu anda tıbbi muayeneden geçiyor olmamız gerekmiyor mu?" Diego sordu. "Burada bu şekilde oturuyor olmamız doğru görünmüyor."

"Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum," dedi Lacey Anderson. Duvara yaslanmış, başını eğmiş ve ellerinin arasına almış, uzun kıvılc saçları önüne dökülmüş bir şekilde oturuyordu.

"Sanırım benimki çoktan yaptı," diye cevap verdi Callie Wright, kapsülünün yanında yerde yattığı yerden, uzun siyah bukleleri başının etrafına yayılmıştı. "Eğer yere saçılmış gri madde parçaları bulursanız, onlar benimdir."

Ahmya hafifçe kıkırdadı ama bu kısa sürede bir iniltiye dönüştü. Kollarını bacaklarına dolamış ve başını dizlerinin üzerine koymuş bir şekilde kriyo-odasında oturuyordu. "Beni güldürme. Acıtıyor."

"Bu normal mi?" Ella sordu. Giysileri terden ıslanmıştı ve titriyordu.

Ivy çantasından bir battaniye çıkardı ve Ella'ya yaklaşıırken onu açtı. "Bu normal. Ben de aynı şeyleri yaşadım."

"Uyandığımızda daha fazla şey olmasını bekliyorduk," dedi Cole. Yeni uyanan kazazedelerden sadece o tekrar ayağa kalkmaya cesaret edebilmişti ama kapsülünden birkaç adımdan fazla uzaklaşmamıştı. "Yapacak işimiz yok mu?"

Elini hâlâ kapalı olan komşu kriyo odasına doğru salladı. "Peki bu tembel herifler neden hâlâ kalkmadı?"

Ivy'nin göğsündeki yumru büküldü ve genişledi. Battaniyeyi Ella'nın üzerine örttü, Ella da battaniyeyi vücuduna sımsıkı sardı.

"Gerçekten mi, dostum?" diye sordu Diego. "Hepimiz altmış yıldır uyuyoruz.

Senden daha tembel değiller."

William gözlerini kısarak Ivy'nin üzerinde gezdirdi. "Başka bir staz odasından mı transfer edildiniz? Alicia Hilstad'ın bize atanan sağlık teknisyeni olduğunu sanıyordum."

"O bir tıp teknisyeni değil," dedi Callie. "O bizden biri. Mürettebattan olmayan yani.

Onu eğitimden hatırlıyorum. Ivy, değil mi?"

Diğerlerinden birkaçı dikkatlerini ona yöneltti.

"Evet, benim adım Ivy. Ivy Foster. Ve ben... Ben mürettebat üyesi değilim."

Lacey başını eğdi ve yeşil gözlerini kıstı. "Görsel halüsinasyonlar mı görmemiz gerekiyor? Neden örümcek ağı takmış gibi görünüyor?"

Cole'un kaşları düştü. "Eğer ekibin bir parçası değilsen, bizi neden uyandırıyorsun?"

Ivy utangaç bir tavırla avuçlarını ipek elbisesinin kenarlarında gezdirdi. "Hepinize açıklamam gereken çok önemli bir şey var ama sakın olmanızı istiyorum, tamam mı?"

"Oh, Tanrım," diye inledi Ella.

Diego ellerini kısa siyah saçlarında gezdirerek, "Bu iyi bir şey olamaz," dedi.

Derin bir nefes alan Ivy ellerini önünde kavuşturdu ve yere baktı. "Xolea'da değiliz. Biz... başaramadık."

Herkes yanıt olarak soluk soluğa kalmış, fısıldamış ya da bir şeyler mırıldanmış gibi görünse de, yanıtlarının tonu benzerdi - aynı anda hem inanmazlık hem de umutsuzluk.

"Bu... bu doğru olamaz!" Lacey söyledi.

Ivy yüzünü yanındaki kapalı şifreli odaya çevirdi. "Diğerleri uyanık değil çünkü... geriye bir tek biz kaldık."

Cole kaşlarını çatı, komşu kapsüle yaklaştı ve aşağıya baktı. Gözleri parladı ve tökezleyerek geri çekildi, açık kriyo odasına çarptı. "Oh, lanet olsun!"

"Ne?" Callie mühürlü kapsüllerden birinin içine bakmak için kendini ayağa sürükledi. Koyu renk gözleri yuvarlanırken elini ağzına götürerek küçük bir çığlığı bastırdı. "Oh, Tanrım. Bu lanet olası bir ceset mi?"

"Hepinizi uyandırabilecek tek kişi bendim," diye devam etti Ivy, kelimeleri zorlayarak, "ve bunu yapmak zorundaydım. *Somnium* güç kaybediyor. Sizi kriyo-odalarınızda bıraksaydım, hepiniz iki yıl içinde ölmüş olurdunuz."

"Bu sadece... bu mümkün değil," dedi Cole, Ivy'ye bakmadan önce gözle görülür bir şekilde kendini sallayarak. "Beş bin kişi, değil mi? Beş bin kişiden geriye kalan tek şey nasıl biz olabiliriz? Bu... bu bir tür tatbikat ya da onun gibi bir şey, değil mi? Bir test mi? Girişim sadece baskı altında nasıl performans gösterdiğimizi mi görmek istiyor?"

Ivy başını salladı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama gemi kaza yaptı. Burada gördüğünüz şey" -kapalı kapıya doğru el salladı- "dışarıda farklı. Daha kötü."

"Nasıl uyandın?" Diego sordu.

Ivy avucunu kolunun üzerinde ovuşturdu. "Biri... başka biri beni uyandırdı. Bu dünyanın yerlisi."

"Yani yalnız değil miyiz?" Ahmya sordu, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Neredeler?" Callie sordu.

"Seni onunla yakında tanıştıracam," dedi Ivy. "Sadece beklemenin en iyisi olduğunu düşündüm."

"Ne dediğini duymadınız mı lan siz?" Cole kararlı adımlarla ilerleyerek talepte bulundu. Bu adımın sendelemesi uzun sürmedi ve kendini zar zor ağlama odasında yakaladı, saçlarını yüzünden geriye doğru süpürerek eforla kızarmış yanaklarını ortaya çıkardı. "Bir yerli. Bu dünyanın. Lanet olası bir uzaylı."

Sözleri havada ağır ağır asılı kaldı ve Ivy aniden Ketahn'ın kapının diğer tarafındaki varlığının farkına vardı - ve yine şüpheye düştü

Bunun yapılacak doğru şey olup olmadığını. Ketahn uyandığından beri ona nezaket ve sabırdan başka bir şey göstermemiştii. O da aynısını ona göstermek için elinden geleni yapmıştı.

Ama herkes bu kadar açık fikirli değildi. O kesinlikle öyle değildi, ilk başta değil. Ve bu insanları *tanımıyordu*, neye benzediklerini bilmiyordu, ona nasıl tepki vereceklerini tahmin edemezdi.

Bu ağır sessizliğı William bozdu ve yumuşak bir homurtuyla kendini ayağı kaldırdı. Odanın sonundaki kontrol konsoluna doğru yürürken kendini desteklemek için kullandığı kriyo-odalara bakmadı; sadece ayaklarını yavaş, acılı ama kararlı bir ritimle hareket ettirmeye devam etti.

"Gerçekten de yabancı bir gezegende miyiz?" Ella, sesi fısıltı kadar yumuşak olan Ivy'ye sordu.

Ivy kadına baktı. Ella'nın gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Ivy başını salladı ve kadının omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Özür dilerim. Bunun iyi bir haber olmadığını biliyorum ama hayattayız, değil mi? Bu da bir şeydir."

"Kahretsin," diye homurdandı Cole, kriyo odasının dibine oturmak için aşağı indi.

William konsola ulaştığında kontrollere dokundu ve önünde hatalar ve uyarılarla dolu bir holo ekran belirdi. Bir küfür mırıldandı, bir elini kontrol panelinin üzerine koydu ve diğer eliyle ekrandaki durum raporu simgesine bastı.

"Tüm sistemler-" diye başladı bilgisayar; William ekranda bilgiler akarken başka bir simgeye dokunarak onu susturdu.

"Ne yani, bizim de duymamıza izin yok mu?" diye sordu Cole.

"Eğer ne yaptığını bilen tek kişi oysa, çeneni kapa ve bırak yapsın," dedi Lacey, bir kez daha başını eğip saçlarıyla yüzünü gizleyerek. "Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

William cevap vermedi. Sırtı herkese dönük olmasına rağmen, Ivy onun duruşunda bir şey fark etti, belli bir sertlik-şok. Korku. Ezici bilginin yavaş yavaş özümsemiş. Bir noktada kendisinden bir kod girmesi istendi, o da sersemlemiş gibi bunu yaptı ve ekranda daha fazla metin belirdi.

Hayatta kalan sekiz kişinin nefes alışları dışında oda yine sessizdi. Ivy bakışlarını yere indirdi. Ayakları şu anda kirli ve lekeli olan ipek şeritlere sarılıydı ve yakında çok yırtık pırtık olacaktı.

hiçbir işe yaramayacak kadar yıpranmıştı. Çoraplar ve ayakkabılar şimdiden uzak bir anıdan biraz daha fazlasıydı. Durup düşünseydi, bu gezegendeki yaşama ne kadar çabuk uyum sağladığına hayret ederdi.

Peki ya diğerleri ne yapacaktı? Burada yaşamaya değer olduğunu düşündükleri hayatlar bulabilecekler miydi? Bu durumu kabullenecek, uyum sağlayacak ve gelişmenin bir yolunu bulacaklar mıydı?

Yoksa yaşama isteklerini tamamen mi kaybederler?

Onları uyandırdığım için benden nefret edecekler mi?

Bir ses onu düşüncelerinden uyandırdı ve William'ın rahatsız edici derecede boş bir ifadeyle gruba geri döndüğünü görmek için başını kaldırdı.

"Yani?" Cole söyledi. "Neler oluyor dostum?"

"Bu, uh..." William uzun bir nefes verdi. "Tıpkı onun dediği gibi. Sistem çökmek üzere ama bilgilerin çoğu hâlâ orada. Geminin bu bölümünde hâlâ çalışır durumda olan tek oda bu staz odası."

"Bu bölüm mü? Yani bu diğer bölümlerde hayatta kalanlar olabileceği anlamına mı geliyor?" diye sordu Callie.

William başını sallamaya başladı, ama omuz silkmek için hareketini durdurdu. "Bilmiyorum. Gemi parçalandı. Bu olduğunda bilgisayarın diğer bölümlerle bağlantısı kesildi ve onlarla ilgili kayıtları yok."

Sendeleyerek kripto odasına geri döndü ve sırtını zemine yaslayarak kendini yere bıraktı.

"Yardım geliyor mu?" Ahmya sordu.

Başını metal kapsüle yaslayan William dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kapattı.

Ivy nazikçe, "Hayır," diye cevap verdi. "Acil durum sinyali çalışmıyor ve navigasyon sisteminin nerede olduğumuza dair hiçbir fikri yok."

Ahmya'nın alt dudağı titredi ve yüzünü dizlerine doğru indirdi. Vücudu sessiz hıçkırıqlarla sarsıldı.

"Peki ne oldu? Gemi neden parçalandı?" Diego sordu, sesi yorgun ve korku doluydu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı William. "Bir tür çarpışma. Meteor ya da başka bir şey? Tüm bilgilere erişimim yok. Ama *Somnium* bu büyük bölmelerle tasarlandı, bunun bir güvenlik özelliği ya da öyle bir şey olması gerekiyor. Acil bir durumda hepsinin kendi güç ve yaşam destek sistemleri var, böylece geminin hasarlı kısımları kapatılabiliyor.

Sanırım hâlâ burada olmamızın tek sebebi bu. Bu bölümün bütünlüğü bizi kazadan kurtarmaya yetti."

"Tüm bunlar olurken ekip ne halt ediyordu?" Cole sordu.

"Yapabildikleri her şeyi," dedi William.

"Saçmalık! Yabancı bir gezegene düştük dostum, o yüzden bana bunu söyleme. Uyuyarak ne halt ediyordun? Yardım etmen gerekmiyor muydu?"

William gözlerini daha sıkı kapadı ve bir yanıt mırıldandı.

"Seni duyamıyorum lan," diye homurdandı Cole, tekrar ayağa kalkmak istercesine kapsülünü tutarak. "Konuşmak ister misin?"

"Stazda olduğunu söyledi," diye tersledi Lacey. "Seminerlere dikkat etmedin mi? Mürettebat yol boyunca vardiyalı olarak çalışıyordu."

"İşler sarpa sardığında durağan halde olmalarının bize ne faydası var?"

William'ın yüz hatları gerildi. Dudakları titredi, burun delikleri genişledi ve çene kasları gerildi.

"Kesin şunu!" Ivy bir adım öne çıkarak Cole'a ters ters baktı. "Tek bildiğimiz, mürettebatın biz daha düşmeden ölmüş olduğu. Ölmemiş olsalardı bile bizi korumak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarına eminim. Bu William'ın suçu değil ve suçu onun üzerine atmaya çalışmak olanları değiştirmeyecek."

Cole ona baktı ama bir süre sonra tekrar yere çöktü.

Grubun üzerine yine rahatsız edici bir sessizlik çöktü, ancak Callie "Ne zamandır buradayız?" diye sorduğunda bozuldu.

Ivy içini çekti ve avuçlarını önünde birleştirdi. "Buraya düştüğümüzden beri ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama Dünya'dan ayrılalı yüz altmış sekiz yıl oldu."

"Çarpışma yüz yirmi iki yıl önceydi," dedi William. "Çarpışmadan emin değilim ama ondan çok sonra olduğunu sanmıyorum."

Bu gezegene yüz yıldan fazla bir süre önce düşmüş. Bu, Ketahn'ın atalarının kazayı bir efsaneye dönüştürmesi için yeterli bir süreydi.

"Tanrım," diye nefes aldı Callie, başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı.

Ivy alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Her ne kadar herkesin bunu kendi zamanlarında kabullenmesini istese de, sahip olmaları gereken tüm soruları sormalarına izin vermek istese de - ve kendisinin de hala çok fazla sorusu vardı - Ketahn'ın aciliyetini unutamıyordu. Ödünç alınmış bir zamanda çalışıyorlardı.

"Adın William, değil mi?" diye sordu.

William gözlerini açtı ve ona baktı. "Evet. Genelde sadece Will. Ve sen de... Ivy'sin."

Ona gülümsedi. "Gülümsüyorum. Ulaşabileceğimiz herhangi bir malzeme olup olmadığını biliyor musun? Yiyecek, alet, giyecek, ilaç, ne olursa."

Başını salladı ve kontrol konsolunu işaret etti. "Her durağanlık odasında küçük bir acil durum malzemesi deposu vardır."

Adamın gösterdiği yöne doğru baktı. Konsolun yanında, kapısına mavi bir haç çizilmiş, mühürlü bir duvar bölmesi vardı. Buraya son gelişinde bunu fark etmemişti, kendini suçlayamazdı, en hafif tabirle aklında epeyce bir şey vardı.

"Sadece" -keskin bir nefes aldı, dilini dudaklarında gezdirdi ve nefesini verdi- "sadece sekiz kişiye kadar daha uzun sürer, ama yine de fazla değil."

Ivy başını salladı. Eğer o bölmeler her staz odasında varsa, bu başka yerlerde de potansiyel olarak daha fazla malzeme olduğu anlamına geliyordu ama şu anda o sessiz, mezar gibi odalara girmeyi düşünmek istemiyordu.

"Ne zamandır uyanıksın, Ivy?" Lacey sordu. "Sağlıklı görünüyorsun."

Ivy Lacey'ye doğru döndüğünde kadının kara kaşlarını çatmış onu incelediğini gördü. "Neredeyse iki aydır uyanıktım. En azından ben öyle düşünüyorum. Günler burada Dünya'da olduğundan biraz daha uzun geliyor."

"Neden bizi daha önce uyandırmadın?" Diego sordu.

"Senden haberim yoktu. Burayı bulan yerli beni buradan götürdü. Kendime geldiğimde çoktan dışarıdaydım. Beni buraya daha yeni getirdi. Uyandığımdan beri, geriye kalan tek insan olduğumu sanıyordum."

"Peki şimdi nerede? Bu yerli mi?" Callie sordu. Cildi grimsi bir solgunluk almıştı.

Ivy kapıya baktı. "Beni bekliyor. Uyanman için sana zaman vermenin daha iyi olacağını düşündüm. O... farklı."

Milenyumun küçümsemesi, Ivy.

Cole, "Hiçbir zamanın bizi lanet olası bir uzaylıyla karşılaşmaya hazırlayacağını sanmıyorum," dedi.

Callie, "Bu sayede hayal gücümüzü serbest bırakabileceğiz," dedi.

Bakışlarını hayatta kalanların üzerinde gezdiren Ivy, sakinleştirici bir nefes aldı. Tüm şüphelerini ve kuşkularını asla susturamazdı ama buna izin vermeyecekti.

ve daha fazla zamanın boşa harcanmasına izin vermeyecekti.

Bu insanlar da tıpkı onun gibi kafaları karışık, yönsüz ve umutları tükenmiş durumdaydı. Onların bakış açısına göre, dün yepyeni bir hayata başlamak için güzel ve yeni bir dünyada uyanmayı umarak yatmışlardı. Ve az önce onlara yüz altmış sekiz yılın geçtiğini ve hayal ettikleri her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar ellerinden alındığını söylemişti.

Dikkati zavallı Ella'nın üzerindeydi. Kimse kendini iyi hissediyormuş gibi görünmüyordu ama o korkunç bir grip vakası geçiriyormuş gibi görünüyordu. Gemiye binmeden önce hepsine yapılan iğneler düşünüldüğünde, bu pek olası değildi.

"Aranızda tıp eğitimi almış olan var mı?" Ivy sordu.

Cole, hâlâ kızgın olan bakışlarını Will'e çevirerek, "Burada bir mürettebat üyemiz var," dedi.

"Ben bir bilgisayar teknisyeniyim," dedi Will. "Hepinizin aldığı ilk yardım eğitiminden başka bir şey almadım."

"Ne işe yarıyor-"

Diego, Cole'un sözünü kesmek için sesini yükselterek, "Ben hemşireyim," dedi. "Kafam hâlâ bulanık, biliyor musun? Ama sanırım şimdilik idare edebilecek kadar ikinci doğam var."

Ivy ona bir gülümseme sundu. "Pekâlâ. Diego, Ella'ya bir bakabilir misin? Bak bakalım onun için yapabileceğin bir şey var mı?"

Diego bir elini yere vurdu ve kendini ayağa kaldırarak başını temizlercesine salladı.

Diego Ella'nın kapsülüne doğru ilerlerken, Ivy Will'in yanına gitti. "Acil durum ikmal bölmesini açabilir misin?"

Will birkaç kez gözlerini kırptırdı, Ivy'ye baktı ve sonra dikkatini işaretli bölmeye çevirdi. "Evet. Evet, yapabilirim."

"Teşekkür ederim. Neyle çalışmamız gerektiğini bulabiliriz." Ivy Will'e elini uzattı ve kalkmasına yardım etti. "Biri ona yardım edebilir mi?"

Lacey ayağa kalkmak için bir kolunu yanındaki bölmeye dayayarak, "Ben yaparım," dedi. Will'e katılmak için kompartımana doğru yürüdü, adımları diğerlerinin şimdiye kadar gösterdiklerinden belirgin bir şekilde daha sağlamdı.

"Teşekkür ederim Lacey." Ivy tekrar Ella'nın yanına gitti. "İyi olacaksın. Uyandığımda ben de bir süre kendimi çok kötü hissettim ama geçecek."

Ella gözlerini açtı ve Ivy'ye baktı. Diego bileğinden nabzını kontrol ederken titreyen Ella belli belirsiz gülümsedi. "Daha kötülerini de yaşadım. Bu çiftçi kızını hiçbir şey durduramaz."

Ivy gülümsemeye karşılık verdi, Diego'ya başını salladı ve Ketahn'la kendisinin çantalarına dönerek içinden rulo haline getirilmiş büyük bir yaprak çıkardı. Yaprığı yerde düzleştirerek üzerine meyveleri, yemişleri, kurutulmuş etleri, kökleri ve mantarları yaydı.

Ivy, "Elimde bir tarayıcı yoktu ama biraz deneme yanılma yoluyla ve çok fazla yardım alarak bunların yenmesinin güvenli olduğunu biliyorum," dedi. "Midelerinizin uyanması için biraz zaman gerekebilir, ama açlık hissetmeye başlarsanız, istediğinizi alın."

Callie ayağa kalktı ve dikkatle yaklaştı. Ivy'nin yanına geldiğinde yumuşak bir homurtuyla kendini yere bıraktı. Sadece bu kadarcık fiziksel aktivite bile onu yormuştu. "Yerlilerden yardım mı?"

"Sadece bir tane."

"Başkaları da var mı?"

Ivy sesini alçak tuttu. "Var ama henüz onlarla tanışmadım. Biz... temkinli davranıyoruz."

Callie'nin gözleri yuvarlaklaştı ama başını salladı. "Tam olarak rahatlatıcı değil ama anlıyorum."

"Onlar... kötü mü?" Ahmya onlara katılmak için kapsülünden inerek sordu.

"Onlar da bizim gibi insan. Sadece farklı görünüyorlar," dedi Ivy. "Ve şey... *biz* onlar için uzaylıyız. Birlikte olduğum Ketahn nazik ve sabırlı biri. Beni güvende tuttu ve bana nasıl hayatta kalacağımı öğretti. Bu gezegendeki yerimizi bulmaya çalışırken hepinize aynı şeyi yapmaya istekli. Bu yüzden lütfen onu gördüğünüzde bunu aklınızda tutun."

Callie tekrar başını salladı ve bakışlarını Ivy'nin üzerinde gezdirdi. "Görünüşüne bakılırsa işler yolunda gidiyor diyebilirim. Parlıyor gibi görünüyorsun."

Ivy yanaklarını lekelemekle tehdit eden allıkla savaştı ve gözlerini indirdi. Tek yapabildiği bu sabahı düşünmektir; Ketahn'ın uzun mor dilini kalçalarının arasında hissederek uyanmıştı. *Bundan* bahsetmenin bu insanların hoşuna gideceğini sanmıyordu, özellikle de onu gördüklerinde.

"İster inanın ister inanmayın, burada mutluydum. Dünya'daki hayatım oldukça baktandı ama olan biten her şeye rağmen gerçekten mutluyum."

"Bu bana umut veriyor," dedi Ahmya usulca, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Yani, ben... şu anda biraz uyuşmuş hissediyorum. Şok, sanırım? Ama sen burada mutluluğu bulabiliyorsan, eminim biz de bulabiliriz. Yeni bir dünyaya başlamak için Dünya'dan ayrıldık... Bu da aynı şey değil mi?"

Callie homurdandı ama dudaklarında iyi huylu bir gülümseme vardı. "Evet ama elektriğimiz ve prefabrik konutlarımız olması gerekiyordu. Sanırım burada birkaç lüksümüz eksik olacak."

Ivy sırtarak, "İtiraf etmeliyim ki tuvaletleri özledim," dedi. Callie ve Ahmya inlediler.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

BİRAZ YİYECEK ve duruma alışmak için biraz daha zaman, yeni uyanan kazazedelerin çoğuna yardımcı olmuş gibi görünüyordu. Durumu değişmeyen Ella dışında herkes, Ivy'nin getirdiği orman yiyecekleri ile acil durum erzaklarından bazılarının karışımını yemeyi bitirdiklerinde biraz daha aklı başında, uyanık ve sakin görünüyordu.

Cole bile sakinleşmişti ve kendi deyimiyle "soğukkanlılığımı kaybettiğim için" gruptan mırıldanarak özür diledi.

Artık tıbbi malzeme, uzun ömürlü yiyecekler, hidrasyon paketleri, battaniyeler, tulumlar, ayakkabılar ve ormanda işe yarayabilecek çeşitli aletlerden oluşan bir stokları vardı. Ivy diğer odalardaki yiyecek ve ilaçların bozulup bozulmadığından emin olmasa da, hâlâ erişilebilir olan diğer zulaları kontrol ettiklerinde bu stok daha da artacaktı.

Bu bir başlangıçtı ve fazladan yedi kişiye hemen bakma zorunluluğu Ketahn'ın üzerindeki yükün bir kısmını alacaktı.

Ama yine de bugün için geriye büyük bir zorluk kalmıştı ve Ivy'nin her geçen dakika daha da korktuğu bir zorluktu bu. Tıpkı Callie'nin söylediği gibi, zaman Ivy'nin hayal gücüne daha fazla hareket alanı sağlıyordu. Ve Ketahn ile bu pejmürde, zayıf düşmüş insanlar arasındaki ilk buluşmanın yanlış gidebileceği milyonlarca yol düşünmüştü bile.

Yine de bu korku onu tekrar görme, ona dokunma ve onunla konuşma arzusundan daha güçlü değildi. Yakınlarda olduğunu bilse bile onu özölüyordu.

"Hey, uh... Ivy? Bir dakikan var mı?" Cole arkasından sordu.

Ivy ona döndü ve gülümsedi. "Bir tanesini ayırabilirim ama programım oldukça dolu."

Kıkırdadı ve ellerini, onlar bayılır bayılmaz giydiği tulumunun ceplerine soktu. Bakışlarını Ivy'nin vücudunda gezdirdiğini saklamaya çalıştıysa da bunu başaramamıştı. Bu, diğerlerine kıyasla ne kadar az giydiğinin daha da farkına varmasını sağladı. Elbisesinin kısa eteğini kavradı.

"Sadece seninle tartışmak istemediğimi söylemek istedim," dedi. "Bize verdikleri tüm eğitimler, sizi işlerin gerçekten ters gittiği zamanlara hazırlamıyor, anlıyor musunuz?"

"Biliyorum ve kin falan da tutmuyorum. Anlıyorum. Yani, *gerçekten* anlıyorum." Ivy odanın içinde sessizce oturup kendi aralarında konuşan diğer kazazedelere baktı. "Hafifçe söylemek gerekirse oldukça kaba bir uyanış yaşadım."

"Hayal bile edemiyorum. Lanet bir uzaylı, ha?"

Ivy tekrar Cole'a baktı. Ondan en az bir karış daha uzun boylu olan Cole'un yontulmuş bir burnu ve çenesi, dolgun dudakları, kalın kaşları ve masmavi gözleri vardı. Atletik, geniş omuzlu yapısı tulumunu çekici bir şekilde dolduruyordu. Çekiciydi - çekiciden de öte, muhteşemdi. Ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu, en ufak bir arzu bile.

Ketahn'a gerçekten aşık mıyım?

Başka ne olabilirdi ki? Karşısında kendi türünden seksi bir adam duruyordu ve o hiçbir şey hissetmiyordu. *Hiçbir şey.*

Sanırım ben erkeklerimin birden fazla uzvu ve gözü olmasını tercih ediyorum.

"Evet, bir uzaylı," dedi Ivy yumuşak bir gülümsemeyle.

Cole ona doğru yaklaştı; duruşundaki değişim tulumun göğsünü ve omuzlarını germesine neden oldu. "Artık yalnız değilsin. Sana göz kulak olacağım. Biraz insan kası ve beyin gücünün üstesinden gelemeyeceği bir şey yoktur, değil mi?"

Ivy'nin kaşları kalktı. "Teşekkür ederim ama bu-"

Tanıdık bir tıslama duyuldu ve herkes gibi Ivy'nin kafası da o tarafa doğru döndü; odanın kapısı açıktı ve koridorun kan kırmızısı ışığında büyük, karanlık, insanlık dışı bir şekil duruyordu. Biri çığlık attı, belki birden fazla kişi çığlık attı ve hava bir anda gerilim ve dehşetle doldu.

"Ne oluyor lan?" Cole söyledi.

Ketahn odaya girdi ve menekşe rengi gözleri Ivy'ninkilerle buluştu.

Tam ona doğru bir adım atacaktı ki bir kol beline dolandı ve onu geri çekti. Cole Ivy'yi kendi tarafına çekti ve

Ketahn'ı korumak için vücudunu ona doğru çevirdi.

Çenesini iyice açan Ketahn, derin bir hırıltı çıkararak ileri atıldı ve bacaklarını sertçe yere indirdi. Diğer insanlardan birkaçı kaçışmaya başladı, korku dolu çığlıkları Ivy'nin kendi kalbinin çarpıntısı arasında kayboldu.

Bir elini Cole'un göğsüne bastırarak ondan uzaklaşmaya çalıştı ve boynunu bükerek kendisini tutan adamın etrafındaki Ketahn'a baktı. "Cole, dur! Sorun yok." Diğer elini Ketahn'a doğru itti. "Ketahn, hayır! Ona saldırma."

Ketahn durdu. Bakışları ona yönelmiş gibi görünse de, Ivy onun gözlerinin tamamen Cole'a odaklanmış olduğunu biliyordu.

"Sana ne yapıyor?" Ketahn çakıllı, güçlü aksanlı bir İngilizceyle sordu.

Bu, diğerlerinin yeni soluklarını çekti.

"Aman Tanrım, az önce konuştu mu?" Ella inledi. "Örümceğe benziyor," diye kekeledi Ahmya.

Cole'un Ivy'yi tutuşu sıkılaştı ve onu daha da geriye sürükledi. "Will, şu lanet işaret fişegini al!"

"Sakın buna cüret etme!" Ivy tersledi. Her iki avucunu da Cole'un göğsüne yerleştirerek tüm gücüyle itti. Kendini Cole'un pençesinden kurtarmaya yetti ama Cole'un parmağı elbisesine takıldığı için keskin bir yırtılma da olmadı.

Ketahn'ın çene kemikleri sert bir takırtıyla birbirine çarptı ve bacaklarındaki ince tüyler kabararak öne doğru fırladı. Öfke ondan dalgalar halinde yayılıyordu. Her nasılsa, Ivy ondan bir saniye önce harekete geçmişti; Cole'un elinden kurtulması dengesini bozmuş olsa da, momentumundan yararlanarak döndü ve eşine doğru tökezledi.

Ketahn Cole ile çarpışmadan hemen önce kendini iki erkeğin arasına sokmayı başardı - yani onun yerine Cole ile çarpıştı.

Ivy onun bacaklarının ani bir duruş için kayıyormuş gibi yerde süründüğünün belli belirsiz farkındaydı. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerinden çıkan havanın çok daha fazla farkındaydı ama yine de kollarını Ketahn'a doladı.

Ketahn'ın dört kolu da onu sardı ve yerden kaldırdı. Onunla konuşurken sesi alçak ve telaşlıydı, kelimeleri İngilizce ve anadilinin karışımı bir şekilde yuvarlanıyordu.

ikinci kez düşünmek zorunda kaldım - bunların çoğu *dostuma, kalbime* geldi, *iyi misin? Ne yaptım ben?*

Ellerinden biri kızın çenesini yakalayıp başını geriye doğru eğerek bakışlarıyla buluşmasını sağlarken, diğeri saçlarını düzeltti. Gözlerinde hâlâ öfke yanıyor olsa da, bu öfke endişeyle bastırılmıştı.

"Siktir, siktir, siktir. Onu yiyecek!" Callie ağladı.

Yüzünü Callie'ye çevirdi ve "Ketahn, Ivy'yi yemez!" diye hırladı.

Kendini beton bir duvara çarpmış gibi hissetse de Ivy'nin dudakları, Ketahn'a dik dik bakmaya zorlarken hemen bastırmaya çalıştığı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben seni çağırana kadar beklemen gerekiyordu."

Ketahn dikkatini ona geri verdi ve yumuşak bir of çekti. "Çok uzun süre bekledim. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu."

Ivy bu kez tamamen gülümsemesine izin verdi.

"Güvendeyim." "O erkek neden kolunu sana doladı?"

"Beni korumaya çalışıyordu. Senden."

Ketahn bakışlarını belli belirsiz kaydırarak Cole'a dik dik baktı. "Ben seni koruyorum. Onu değil."

"Evet, şey, onlara senden pek bahsetme fırsatım olmadı ve sen de korkutucu bir şekilde buraya dalıverdin."

Alt çenesi sarktı ve başparmağını çenesinin altına sokarak bir pençesiyle derisini sıyırdı. "Korkutucu olmadığımı söylüyorsun. Ben seksiyim."

Ivy'nin teni kızardı. "Evet. *Benim* için."

"Bekle. Ne- O şeyi mi *beceriyorsun?*" Cole talep etti.

Sertleşti. Soğuk omurgasından aşağı süzüldü. Ketahn'dan uzaklaşarak Cole'a baktı. "Bu seni ilgilendirmez. Ve o bir şey değil."

Ketahn yavaşça Ivy'yi ayağa kaldırdı ve vücudu Cole'un önünü kapatacak şekilde pozisyon aldı. Ellerini onun üzerinden çekmedi. "O benim eşim."

Diego, "O dev bir böcek," dedi.

Herkes gözlerini Ivy ve Ketahn'a dikmiş, yüzlerinde korku, tiksinti, dehşet ve belirsizlik ifadeleri belirmişti. Ivy, diğerlerinin Ketahn'la olan etkileşimleri hakkında ne düşünebileceklerini hesaba katmamıştı bile. Ama o anda onun hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, Ivy Ketahn'a karşı hissettiklerinden utanmayı reddetti. Onu onun gibi tanımiyorlardı. Onun için neler yaptığını, neleri feda etmeye hazır olduğunu bilmiyorlardı. *Onlar* için yapmaya istekli olduğu şeyleri bilmiyorlardı.

Onların korkularını, tiksintilerini anlıyordu. Ama kendisini günahkâr hissetmesine neden olmalarına izin vermeyecekti.

"Ben Vrix'im," dedi Ketahn kararlılıkla. "Ve hayatta kalmanız için size ders vereceğim."

"Bahsettiğin uzaylı bu mu?" Callie sordu. "Öyle," dedi Ivy. "Adı Ketahn."

Callie'nin koyu renk, yuvarlak gözleri Ketahn'ın formunda gezindi. "Onun *farklı* olduğunu söylediğinde, *bu kadar* farklı olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Ivy Ketahn'a yan gözle baktı. "Seni göreceğin şeye hazırlama şansım olmadı."

"Bizi buna hazırlayacak ne söyleyebilirdin bilmiyorum... *Bu,*" dedi Will. "Yani, onun için."

Cole diğerlerine baktı, kaşları çatılmıştı. "Cidden hepiniz onun o şeyi becerdiği gerçeğini görmezden mi geleceksiniz? O lanet olası bir örümcek!"

"Örümcek değil," diye homurdandı Ketahn, çenesini açarak Cole'a doğru eğildi. "Vrix."

Ivy öne doğru bir adım atacak oldu ama parmakları belini sahiplenerek bükten Ketahn tarafından geri çekildi. İçini çekti ve burnunun kenarını sıktı.

"Bak" -kolunu yanına indirdi- "Ketahn'la yaptığım şeyin bu dünyada hayatta kalmamızla hiçbir ilgisi yok. Ve ne kadar farklı görüldüğü de önemli değil, çünkü bize burada nasıl hayatta kalacağımızı öğretebilecek tek kişi o. Yaşamak için güvenli bir yer bulmayı. Gelişmek için."

"Şu anda Ketahn'ın halkı arasında sorunlar var. Bu yüzden hepimiz her türlü takıntımızı bir kenara bırakıp birlikte çalışmalıyız çünkü harekete geçmeden önce çok fazla zamanımız yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Cole. Uzaklaşmasına rağmen gözleri Ketahn'a sabitlenmişti. "Burası en iyi seçeneğimiz. Burada barınağımız ve erzacağımız var. Hiçbir yere gitmiyoruz, özellikle de o şeyle."

"Erzaklarınız sınırlı ve burası yakında sular altında kalacak." "Sular altında mı kalacak?" Diego sordu.

"Şu anda bir çarpma kraterinin dibindeyiz," dedi Ivy. "Geminin bazı kısımları zaten sular altında ve muhtemelen yıllardır da öyle. Ve yağmur mevsimi çoktan başladı. Su bu odaya kadar ulaşmasa bile, bir kez taşıtığında, bu gemiye girip çıkmak inanılmaz derecede tehlikeli olacak."

"O zaman ne yapacağız?" Lacey sordu.

Ketahn derin bir nefes aldı ve göğsünde alçak, uzun bir gümbürtü duyuldu. "Güçleneceksin ve yolculuğa hazır olacaksın. Sen kendini koruyana kadar ben seni koruyacağım."

Cole kaşlarını çatı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, teşekkürler."

"Dostum, çeneni kapatacak mısın artık?" Callie Cole'a ters ters bakarak şöyle dedi.

Diego başını salladı. "Dışarıda ne olduğunu bile bilmiyoruz. Ne kadar çılgınca olsa da... Ketahn şu anda elimizdeki tek şey olabilir."

"O canavara hayatlarınız pahasına güvenecek misiniz? Tıpkı bunun gibi"- Cole parmaklarını şıklattı-"bu mu?"

Callie, "Ivy gayet iyi gidiyor gibi görünüyor, yani evet," dedi. "Sen de bir böcek mi becereceksin?"

"Seni adi herif-"

Will, Callie'yi omuzlarından yakaladı ama bu, kadının dudaklarını birbirine bastırmasını ve Cole'a ölümcül bir bakış fırlatmasını engellemedi.

Will sessizce, "Buna değmez," dedi.

Callie oflayıp puflamadan önce Cole'a bir süre daha baktı, başını salladı ve arkasını dönerek duvara yaslandı.

Ketahn ölçülü ama uyarıcı bir ses tonuyla, "Dudaklarını kapatıp sessiz olma vaktin geldi," dedi. "Yakında buranın dışında ne olduğunu göreceksin. Orman senin büyük laflarını umursamıyor. Ne kadar uzağa gittiğin umurunda değil. Yıldızlardan gelmiş olmanız umurunda değil. Hepiniz küçük, yumuşak ve zayıfsınız. Tek başınıza yaşayamazsınız."

"Bunun bir moral konuşması mı olması gerekiyor?" diye sordu Lacey.

Ketahn başını eğerek yüzünü Ivy'ye doğru çevirdi. "Bu ne anlama geliyor, *nyleea*'m?"

"Moral konuşması bir tür... birinin kendini cesur ve özgüvenli hissetmesini sağlamaya çalışmak gibi bir şey mi?" Ivy avucunu onun koluna sürttü. "Ama bence onları sadece korkutuyorsun."

Diğerlerine dönüp bakmadan önce homurdandı, çenesini eğdi. "Ben... size inanıyorum, insanlar."

Callie kıs kıs güldü ve eliyle yüzünü kapattı. "İnanılmaz."

Ivy alt dudağını dişleriyle yakaladı ve gülümsemesini engellemeye çalıştı.

Başarısız oldu.

Ketahn, Callie ve Ivy'ye baktı, gözlerinde bir belirsizlik vardı. "Ne?"

"Hiçbir şey," dedi Ivy.

"Evet, hiçbir şey," diye homurdandı Cole. "Keşke tüm bunlar lanet bir şaka olsaydı."

Cole'u görmezden gelen Ivy, Ketahn'ın elinden kurtuldu ve Ahmya'nın yanında yerde duran çantalara doğru ilerledi. Çömeldi, boş su tulumlarını torbalara doldurdu ve kapattı.

Ahmya titreyen elini Ivy'nin kolunun üzerine koydu. "Sen... sen gerçekten iyi misin?"

Ivy kadına baktı ama Ahmya'nın karanlık ve korku dolu gözleri Ketahn'a odaklanmıştı. "Ahmya, bana bak."

Ahmya bakışlarını yavaşça Ivy'ye çevirdi. "Yaralı mı görünüyorum?" Ivy sordu.

Ahmya başını salladı. "Hayır. Bu sadece... sadece..." Bakışları Ketahn'a doğru kaydı. "O görünüyor..."

"Biliyorum. Başlangıçta beni de korkuttu. Ama sana söz veriyorum, o nazik biri. Bana asla zarar vermez."

Ahmya elini geri çekerek göğsüne yasladı ve yere baktı. "Örümceklerden çok korkarım. E- hatta büyük gözlü küçük tüylü olanları bile. Ve o..."

"Büyük ve korkutucu mu?" Ivy nazikçe önerdi.

Siyah saçlı kadın başını salladı. Yanaklarındaki renk lekeleri dışında teni solgundu. Bu insanlar tüm bunları değerlendirecek kadar uzun süredir durağanlıktan çıkmamışlardı ama her zaman olduğu gibi iş zamana ve zamanın ne kadar az kaldığına bağlıydı. Ketahn kraliçenin ilgisini sekiz günlük mühlet kazanacak kadar çekmişti. Ama o sekizinci güne kadar buradan çok ama çok uzakta olmaları gerekiyordu.

"Neye benzediğini biliyorum ama gerçekten Ahmya... O bir örümcek değil ve sana ya da buradaki herhangi birine zarar vermek istemiyor. Çok şey istiyorum ama ona güvenmeni istiyorum. Ya da... en azından onu takip edecek kadar bana güven. Yakın arkadaş falan olmadığımızı, birbirimizi neredeyse hiç tanımadığımızı biliyorum ama ben ve Ketahn sadece herkese yardım etmeye çalışıyoruz."

Ketahn Ivy'ye doğru ilerlerken adımları yavaş ve ağırdı; bu şekilde yürümesi her zaman bilinçli bir seçimdi çünkü normalde adımları ne kadar hızlı olursa olsun sessizdi. Sarmaşık'ın yanında -Ahmya'nın önünde- durdu ve bacaklarını katlayarak alt tarafını sarmaşığın üzerine bıraktı.

Yerde. Bu onun cüssesini gizlemese de, başını Ivy'ninkinin seviyesine çok daha yaklaştırıyordu.

Ahmya keskin bir nefes aldı ve bacaklarını göğsüne doğru çekti.

"Korkutmak istemiyorum," dedi derin sesindeki nezaketle, "sadece korumak istiyorum. Ivy benim eşim. Sen de onun türündensin. Yani sen de benim türümdensin."

Kadın başını salladı.

Ivy gülümsedi ve çantalarından birini Ketahn'a uzattı. O da kabul etti ve Ahmya'ya biraz yer açarak geri çekildi.

Ayağa kalkan Ivy kollarını diğer çantanın kayışlarından geçirdi. "Geri döneceğiz, tamam mı?"

"Bekle, ne yapıyorsun?" Lacey gözlerini devirerek sordu. "Şimdi mi gidiyorsun?"

"Eşim benimle birlikte dalar," diye gürledi Ketahn, alt kollarından birini Ivy'nin ortasına dolayarak onu kendine çekti.

Cole dudağını büktü ve arkasını döndü.

Ivy, "Burada biraz erzakınız ve bol miktarda yiyeceğiniz var," dedi. "Hepinizin dinlenmesine ve her şeyi düşünmenize izin vereceğiz."

"Yani bizi uyandırıp öylece gidiyor musun?" Cole sordu.

"Gerçekten dostum, senin derdin ne?" diye sordu Callie. "Bizi o kapsüllerde ölüme terk etmesini mi tercih ederdin?"

"Lütfen," diye nefes aldı Ivy, "lütfen, birbirimizin boğazına sarılmayalım. Bu hepimiz için zor, tamam mı? Ama size söz veriyorum, Ketahn'ın yardımıyla hepimiz bunu atlatabiliriz. Hepimizin hayal ettiği gibi yeni bir başlangıç değil ama... ama bu da bir şeydir, değil mi? *Hayattayız*. Tek yapabileceğimiz elimizden geleni yapmak. Hatalar yapacağız ama bunları birlikte yaptığımız sürece iyi olacağız."

Cole, "Evet, ayrılırken böyle söylüyor," diye tersledi.

"Neden gidip biraz kestirmiyorsun dostum?" Diego hâlâ Ella'nın kapsülünün yanındaydı ve bir kez daha nabzını kontrol ediyordu. "Huysuz bir çocuk gibi davranıyorsun."

Cole'un gözlerinde öfke parladı, ama yumruklarını sıktı ve yutkunur gibi göründü. Tekrar tekrar başını salladı. "Evet. Evet, haklısın. Evet, haklısın. Bu çok fazla. Hem de çok fazla." Diğerlerinden uzaklaştı ve odanın uzak ucuna doğru yürüdü, orada sırtını duvara yaslayarak oturdu.

Ivy kaşlarını çatı. Bunların hiçbirinin kolay olmasını beklemiyordu ve kendisini hiçbir zaman bir lider olarak görmemişti -özellikle de şimdi- ama harekete geçilmesi gerektiğini biliyordu. Yine de işler bu şekilde devam ederse... İnsanlar için en büyük tehdit birbirleri olacaktı.

"Hepimiz bu gibi şeyleri farklı şekilde içselleştiririz," diye önerdi, "ve siz hala durağanlıktan dolayı sersemlemiş durumdasınız. Biraz dinlenin, birbirinizi biraz rahat bırakın ve tüm bunları daha iyi hissettiğimizde tekrar tartışalım, tamam mı?"

Will yorgun bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Teşekkürler, Ivy."

"Yakında dönecek misin?" Ahmya, Ketahn'a belirsiz bir bakış daha fırlatarak sordu.

Ivy'nin kaşları daha da çatıldı. "Elimden geldiğince çabuk."

"Yarın," dedi Ketahn. "Yarın geri döneceğiz."

"Burada güvende miyiz?" diye sordu Lacey.

"Aradan geçen zamana kıyasla bu odanın durumu göz önüne alındığında, iyi olduğumuzu söyleyebilirim. Aksi takdirde çok daha kötü görünürdü," dedi Callie.

Cole odanın diğer tarafından "Uzaylı buraya girdi," diye seslendi.

Ketahn, "Başka bir şey olmayacak," dedi ve kısa, ciddi bir bakış attı Ivy ile. "Burada güvendesin."

İnsanlar -Cole hariç- vedalaştı ve Ketahn onu kapıya götürürken bile Ivy'nin dikkati Ella'nın üzerindeydi. Hayatta kalan yedi kişi daha olduğunu ve onlara yardım etme şansı olduğunu bilmek kalbinde kabaran tüm umuda rağmen, orada da karanlık bir gölge vardı. Bu insanları bekleyen çileler ne olursa olsun onları görmeye kararlıydı. Hayatta kalmalarını sağlamak için gereken her türlü zorluğa göğüs germeye hazırды.

Ama onları çok az tanısa bile, Ivy bir gün, bir hafta, birkaç ay içinde bu gezegende daha az insan yüzü olacağı gerçeğiyle yüzleşip yüzleşemeyeceğinden emin değildi. Bu insanları uyandırmıştı... İçlerinden birini kaybederse buna dayanabilir miydi?

Somnium'dan ayrılırken Ketahn'a sarıldı ve umutsuzca onun kokusuna, sıcaklığına ve sağlamlığına odaklanarak o korkunç keşkeleri bir kenara itti.

Ve en korkunç olasılığı kabul etmeyi reddetti - tüm bunlar bitmeden Ketahn'ı kaybedecekti.

CHAPTER 10

SERT, kösele gibi derileri, sert kasları ve yoğun kemik yapılarıyla vrixler vücutlarıyla çok az şey ele verirlerdi, hatta neredeyse hiç değişmeyen yüz ifadeleriyle daha da az şey. Beden dilleriyle sundukları ipuçları ise genellikle incelikli olurdu. En azından Ivy'nin Ketahn'la olan deneyimi böyleydi.

Ama onunla bazı küçük sırlarını öğrenecek kadar zaman geçirmişti.

Her zamanki gibi, Ivy onun arka ayaklarına oturmuş, kollarını gövdesine dolamış, dalların arasından geçerek eve doğru gidiyordu. Normalden çok küçük bir fark olsa da, kaslarındaki ekstra gerginliği fark etti. Hareketlerindeki sertliğin ipuçlarını hissetti. Ve ara sıra nefes verişlerini noktalayan, geniş, sağlam sırtından içine doğru gürleyen alçak, zayıf hırıltıları görmezden gelemedi.

"Benimle konuşabilirsin," dedi, bir avucunu adamın karnındaki çıkıntıların üzerinde gezdirerek. "Her şeyi içinde tutmak zorunda değilsin."

Ketahn kesinlikle düşünceli bir ses çıkararak adımlarını yavaşlattı. Biyoluminesan bitki örtüsünün her geçen dakika daha görünür hale geldiği aşağıdaki ormanda kasvet zaten yoğundu, ancak burada birkaç parça kırmızı-turuncu güneş ışığı kalmıştı.

Birkaç saniye sonra, "Beni rahatsız eden her şeyi biliyorsun, yüreğim yanıyor," dedi. "Karşı karşıya olduğumuz tehlikeler. Bu görevin büyüklüğü."

"Biliyorum. Ama artık daha fazlası olduğunu da biliyorum. Diğer insanlarla tanıştıktan sonra yeni bir şey."

Homurdandı ve kollarını uzatarak başka bir kalın dalı kavradı ve kendini onun üzerine çekti.

"Sana örümcek adam demedikleri için üzgünsün, değil mi?" Ivy sırttı. "İstersen bir dahaki sefere onlara haber verebilirim..."

Ketahn dal boyunca ilerlerken kısa ve keskin bir tıslama sesi çıkardı. "Örümcek adam yok. Onlar... beni tanımıyorlar. Henüz tanımıyorlar. Korkuyorlar ve emin değiller."

Ivy kaşlarını çatı ve yanağını onun omzuna yaslayarak sarılmasını sıkılaştırdı. Uzun, menekşe ve beyaza çalan siyah saçları yüzünü gıdıklıyordu. "Seni tanıyacaklar. Sadece onlara zaman vermelisin. O zaman seni benim gördüğüm gibi görecekler."

Nazıkçe mırıldandı ve bir elini onunkini örtmek için bıraktı. "Bu beni rahatsız etmiyor, *nyleea*'m. Sen varsın ve bana her zaman yeteceksin."

Sen her zaman yeterli olacaksın.

Ivy kalbini dolduran duygu karşısında gözlerini kapadı. Uzun zamandır bunu ailesinden duymayı, gözlerinde görmeyi ummuştı. Ama hiçbir zaman yeterli olmamıştı - ne onlar için, ne eski sevgilisi için, ne de tanıdığı hiç kimse için. Ama Ketahn için... o her zaman yeterli olacaktı.

Biriken gözyaşlarını kırıştırdı ve titrek bir nefes verdi. "Ne oldu o zaman?"

Ketahn oflayıp pufladı ve başını salladı. "Şu erkek. *Cole*."

"Biliyorum çok sert çıktı ama alışması için ona biraz zaman vermeliyiz. Uyandığınızda tüm dünyanın değiştiğini fark etmek kolay değil. Bizim için bu, tek bir gece uykusundan uyandığımızda bildiğimiz her şeyin yok olduğunu görmek gibi bir şey."

Ketahn homurdandı ve durdu. "Bunun bir önemi yok, Ivy. O sana dokundu."

Ivy'nin kaşları çatıldı. Ketahn'ın vücudu daha da gerilmişti ve bacaklarındaki minik tüyler diken diken olmuştu. Başını kaldırdı ve ona bakmak için geri çekildi ama Ketahn maskeye benzeyen yüzünü öne eğmiş ve yumruklarını iki yanında sıkmıştı.

Sonra kafasına dank etti.

"Kıskanıyorsun," dedi Ivy.

"O kelimeyi bilmiyorum."

"Başka erkeklerin bana dokunmasından, hatta bunun düşünülmesinden bile hoşlanmıyorsun." "Neden hoşlanayım ki?" diye hırladı. "Sen benimsin, Ivy. Onun için"

Sana o şekilde dokunmak... hiç hissetmediğim kadar hissettiriyor. İçimdeki bir şeyi uyandırıyor, kalbimdeki bir canavar gibi. Sen olmasaydın onu öldürebilirdim."

Ivy avuçlarını adamın sırtına bastırdı ve kollarını adamın boynuna dolayana kadar yavaşça omuzlarına doğru kaydırды. Adamın içinden bir ürperti geçti. Ivy ayağa kalktı, onları birbirine bağlayan ipek ipi gergin bir şekilde çekti, kendini adamın sırtına yasladı ve yanağını adamın saçlarına

yasladı.

"Ben de seninle böyle hissettim. Ne zaman kraliçenin sana dokunduğundan bahsetsen."

Tek eliyle kadının kollarını gevşekçe kavradı ve başparmağını kadının teninde dalgınca gezdirdi. "Onu istemiyorum. Onu hiçbir zaman istemedim."

"Ve Cole'u istemiyorum."

"O bir insan," dedi Ketahn alışılmadık derecede küçük ve gergin bir sesle. "Seninki gibi saçları, seninki gibi gözleri var. İki kolu ve iki bacağı var."

"Görünüş her zaman önemli değildir, Ketahn."

Eski sevgilisi Tanner muhteşem bir adamdı ve bunun tek yaptığı, o yakışıklı yüzün ardındaki korkunç insanı görmesini engellemek olmuştu. Hayır, görünüş hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ivy onun topraksı, maun ve baharat kokusunu içine çekti. Bir afrodisyak gibiydi; içinden akıp gidiyor, göğüs uçlarını sertleştiriyor ve içini ısıtıp sıkıyordu. "Ben sana aitim. Ona değil."

"Evet," diye gürleyerek yüzünü ona doğru çevirdi. Gözleri vahşiydi. "Sen benimsin. Ve kimsenin bunu sorgulayamayacağından emin olacağım. İddiamı tüm ormana haykıracağım."

Kadından bir kıkırdama kaçtı. "Bunu zaten yapmıyor musun?"

Bakışları yumuşadı ve bir elini onun baldırında gezdirerek geveledi. "Ah, *nyleea*'m. Gökyüzü ormanın üzerine düşene ve bu dünya artık yok olana kadar bunu tekrar tekrar yapacağım."

Badump-badump.

Ivy'nin kalbi hızlandı ve bu iç sıcaklık onu tamamen sarmak için yayıldı. Bu nasıl... nasıl aşk olmazdı?

Alnını onunkinin yanına dokundurdu ve gözlerini kapattı. "Yola devam etmeliyiz."

Adam homurdanarak onayladı ama sonunda yolculuklarına devam etmeleri için birkaç uzun, keyifli saniye geçmesi gerekti. Ivy tekrar oturdu ve kollarını adamın gövdesine dolayarak kendini ona sıkıca bastırdı.

Hareketlerindeki sertliğin bir kısmı azalmış, kaslarındaki gerginliğin bir kısmı hafiflemişti ama hepsi gitmemişti. Ivy bunun uzun, çok uzun bir süre daha olmayacağından korkuyordu. Cole pek çok stres kaynağından sadece biriydi ve iyileşmek ve uyum sağlamak için bir gün daha geçirmesinin adamın davranışlarını iyileştirip iyileştirmeyeceğini kimse bilemezdi.

Ketahn aniden durduğunda ine bir dakikadan daha az bir mesafede olduklarını bilecek kadar ormanın bu kısmına -hatta burada, ağaçların tepesinde- aşınaydı. Kasları yeniden gerildi ve

Uzun bacakları üzerinde yükselip başını çevirirken kendini sabitlemek için bir elini bir ağaç gövdesine dayadı.

Ivy'nin kalbi şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı hızlandı. Bu durumu biliyordu - yersiz bir şey duymuştu. Kendini olabildiğince yavaş ve sessiz nefes almaya zorlayarak o da dikkatle dinledi.

Ormandan gelen sesler Ivy'ye çok normal geldiği için onu neyin uyardığını seçebilmişti; inin bulunduğu yönden gelen sesler, hışırdayan yapraklar ve uzaktaki hayvan sesleri arasından zar zor duyulabiliyordu. Kelimeleri seçemeyecek kadar kısık olsa da, Vrix dilini konuştukları açıktı.

"Onlar mı?" diye sordu sessizce.

"Belki de." Ketahn ileriye doğru süzüldü, uzun bacakları akıcı ve sessizce hareket ediyordu, dikenli mızrağı hazırda. Etrafındaki dalları tararken başı durmadan bir o yana bir bu yana, bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

Bir tehdidi Ketahn'dan önce fark edebileceğinden şüphe etse de Ivy gözlerini hareket ettirmeye devam etti. Her ne kadar onunla tropik bir cennetteymiş gibi hissetse de, ormanın sürekli tehlikelerini asla unutamıyordu.

Ketahn ine doğru tırmandıkça sesler daha da netleşti.

"...burada değil," dedi bir vrix şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle.

"Yukarı çıkıp kontrol edene kadar bilemeyiz," dedi bir diğeri daha derin, daha çakıllı bir tonda.

"Eğer orada olsaydı, seni bir dolunay döngüsü önce duyardı. Altındaki her şeyi kırıp dökmek istercesine adım atıyorsun," diye cevap verdi ilki.

"Geç kalmak ona göre değil. Tek söylediğim gidip kontrol etmemiz gerektiği.

Ya yaralandıysa ve şu anda bile orada ölmek üzere yatıyorsa?"

"Kan kokusu yok," dedi üçüncü bir vrix, sesi ilk ikisinden daha alçak ve törpülüydü.

Ivy onların konuşmalarını takip edebilmek için konsantre olmak zorundaydı; tıpkı Ketahn'ın kız kardeşiyle yaptığı gibi hızlı konuşuyorlardı, bu da Ivy'nin zihnini yabancı heceleri çözmeye ve aralarından tanımlanabilir kelimeleri bulmaya zorluyordu. Bu da Ketahn'ın onun için konuşmasını her zaman yavaşlatmasını, her bir kelimeye nefes alması için yer vermesini ve Ivy'ye tercüme etmesi için zaman tanımasını takdir etmesini sağlıyordu.

"Buradan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu ikinci vrix.

"Arapsaçı'nda en son ne zaman dolaştın Urkot?" diye sordu ilki. Urkot homurdandı. "Bunun ne önemi var Rekosh?"

Rekosh, "Burnunuzdaki taş *zirkeetahn* aracılığıyla herhangi bir koku almanız mümkün değil," dedi.

Ketahn göğsünü titreten boğuk bir ses çıkardı. Ivy'nin bunun bastırılmış bir cıvıltı olduğunu anlaması bir anını aldı.

"Sessiz ol," diye tersledi üçüncü vrix. Ardından gelen sessizlikte hava gerildi ve ormanın kendisi bile nefesini tutmuş gibiydi. "Göster kendini, yoksa mızrağım kanını tadacak."

Sese bakılırsa, diğer vrixler en yakındaki ağaç gövdesinin diğer tarafındaydı - Ivy'nin evi haline gelen sarkan yuvanın altında.

Kendini gövdeden çıkan kalın bir dalın üzerine çeken Ketahn, cıvıltısının tamamen dışarı çıkmasına izin verdi.

"Ketahn," diye hırladı Urkot. "Kendini göster ki Telok böyle bir oyun oynadığın için seni bıçaklayabilsin."

"Rahat ol," diye seslendi Ketahn. "Eğer sen-"

"Takip edilmedik," dedi Telok, "bir çift Pençe denemiş olsa da. Bizi Takarahl'a ve Arapsaçı'na kadar takip ettiler ama onları *Khalthai'ani Hak* yakınlarında geride bıraktık."

Rekosh, "Urkot'un bize katılması kolay bir mesele değil," dedi.

Urkot, "Sanki her adımda yüz kelime söylemek daha iyiymiş gibi," diye karşılık verdi.

"Yolculuk boyunca böyle miydiler?" Ketahn sordu, çene kemikleri gülümser gibi bir ifadeyle kalkmıştı.

"Evet," dedi Telok öfkeyle. "Onlara öğrettiğim tüm becerileri çoktan unuttular. On *zekkan* segmenti içindeki her canavarı korkutup kaçırmış olmalılar."

Rekosh, "Biz sadece Tangle'ı hepimiz için daha güvenli hale getirme konusunda üzerimize düşeni yapıyorduk," dedi.

Ketahn bir elini kaldırarak bağlı saçlarını çekiştirdi. "Yine de geldiğine sevindim."

"Bizi buraya avcılık oynamak için mi çağırdın, yoksa sadece gözlerimizin seni görmesini mi istemiyorsun?" diye sordu Urkot.

Ketahn'ın cıvıltısı gerçektir ama kısaydı. Elini indirdi ve başını eğerek sessiz, kararsız bir nefes verdi. "Hayır. Sana göstermem gereken bir şey var."

"O zaman göster bize," dedi Rekosh.

Ivy parmaklarını kıvırdı ve tırnaklarını Ketahn'ın göğsüne geçirdi. Planın bu olduğunu biliyordu, arkadaşlarının gelmesini istediğini biliyordu, böylece tanışabileceklerdi.

Ama Şimdi bu gerçekleŐirken, endiŐeden tüyleri diken diken oluyordu. İnsanlar Ketahn'ı gördüklerinde Şok olmuş, bazıları da iŐrenmiŐti. Bu vrixler onu gördüklerinde nasıl tepki verecekti? Onu kabul edecekler miydi?

Ketahn omzunun üzerinden ona baktı, gözleri yumuşak ve sıcaktı. "Güvendesin, kalbimin yarası."

Ivy derin bir nefes aldı ve onu kavrayışını gevşetti. Başını salladı. "Biliyorum. Sana güveniyorum."

Bir elini onun kalçasına attı ve güven verici bir Şekilde sıktı. Sonra mızraŐını bir elinde tutarak aŐacın gövdesine tırmandı ve arkadaşlarının beklediŐi dala doŐru ilerledi.

Ketahn, Ahnset'in önceki iki ziyaretinde de üzerinde durduŐu geniş dala yerleŐirken Urkot, "Sana yapışan nedir Ketahn?" diye sordu.

Ketahn onlara dönük olduŐu için Ivy diŐer vrix'i hemen göremedi.

"O bir insan." Ketahn onu ve Ivy'yi birbirine baŐlayan ipek ipi çözdü. İpi çözdükten sonra ona elini uzatmak için geri çekildi.

Urkot homurdandı. "Bir *hyu-nin* mi?"

"ıkardıŐın o ses neydi?" Rekosh sordu. Sesi yeniden çıkarmaya çalıştı ama Ketahn'ın ilk denemesinde olduŐu gibi başarısız oldu.

"Size anlatmam gereken çok Şey var," dedi Ketahn.

Ivy elini Ketahn'ınkine koymadan önce kısa bir süre tereddüt etti ama Ketahn onun üzerine atılmadı. Onun arkasından önlerinde duran   vrix'e baktı. Gözleri parladı. Ketahn'ın örümcek benzeri özelliklerini paylaŐıyorlardı ama her biri diŐerlerinden çok farklıydı.

Bir tanesi neredeyse Ketahn kadar uzun olmasına raŐmen daha ince ve zarıftı; uzun, keskin pençeleri ve kırmızı gözleriyle biraz uŐursuz bir görünüŐü vardı. Postunun üzerinde kızıl lekeler vardı ve siyah saçlarında da buna uygun kırmızı ve beyaz çizgiler vardı. Bu salar kalın, düzgün bir örgü halinde toplanmış ve omzuna d k lm Ő .

Onun yanında mavi ve beyaz işaretleri olan daha kısa, daha iri bir vrix duruyordu. Parlak mavi çizgileri olan koyu, ipeksi saçları omuzlarından özgürce sarkıyordu. Vücudu ona bir vücut geliŐtiriciyi, belki de daha doŐrusu bir powerlifter'ı hatırlatıyordu. En yakınındaki arkadaşından bir karış daha kısa olmasına raŐmen, iki kat daha aŐırmıŐ gibi görünüyordu ve bu aŐırlıŐın tamamı Şüphesiz kaslıydı. Ama onda en çok göze arpan Şey eksik olan salarıydı.

Sol alt kolunun olması gereken yerde sadece kaba, yaralı bir et parçası vardı.

Üçüncü vrix, yeşil işaretleri olmasa uzaktan Ketahn'ın yerine geçebilirdi. Biraz daha küçük olmasına rağmen Ketahn'a benzer bir yapıya sahipti ve benzer bir özgüven ve rahatlıkla kendini tutuyordu. Her üç vrix de görünür yara izleri taşısa da -kayıp kol kadar belirgin olmasa da- en çok bu vrix'te vardı. Yeşil-beyaz çizgili siyah saçları tepeden toplanmıştı ve birkaç tutamı sarkıyordu.

Yoğun, parlak yeşil gözleri Ivy'ye doğru kayarak onun irkilmesine neden oldu. "Bu ne tür bir yaratık Ketahn? Daha önce benzerini hiç görmedim."

Ivy kalın kalın yutkundu. Gerginliğiyle mücadele ederek ağırlığını kaydırды ve Ketahn'ın elini destek olarak kullanarak bacağını onun yanından geçirip arka ayaklarının üzerinden kaydırды. Ayakları hafifçe dalın üzerine indi. Kendini onun iki cılız bacağının arasına yerleştirerek bakışlarını arkadaşlarının üzerinde gezdirdi.

"Benim adım Ivy," dedi başarabildiği en iyi vrix dilinde. Üç vrix de geri çekildi, çeneleri açıldı ve gözleri parladı.

"Konuştu," dedi kırmızı vrix. "*Kelimelerle* konuştu, Ketahn."

"Kadın," diye düzeltti Ketahn. "Peki başka nasıl konuşabilir Rekosh?"

"Tüm hayvanların kendi çağrıları vardır," dedi yeşil vrix, "ancak yalnızca vrixler

kelimeler." Hışırtılı sesi onun Telok olduğunu gösteriyordu; bu da hantal, mavi işaretli erkeğin Urkot olduğu anlamına geliyordu.

Ketahn geveledi. "Vrix ve insanlar dışında kimse."

"Yine o ses." Urkot başını eğdi ve kısa bir süre Ketahn'a baktı. "Ne... Anlamıyorum. Nedir bu Ketahn? O da ne?"

"Ben bir insanım." Ivy boştaki elini göğsüne bastırdı. "Ve benim adım Ivy."

"Sadece kelimeler değil," diye mırıldandı Rekosh, sanki birkaç dakika önce yaptığı açıklamadan bu yana söylenen hiçbir şeyi duymamış gibi, "ama *vrix* kelimeleri." Yaklaştı; uzun, cılız bacaklarının hareketleri de sesi kadar yumuşaktı.

"Vrix kelimeleri mi?" Urkot başını eğdi ve üst kollarını göğsünde kavuşturup alttaki sağ elini kalçasına dayadı. "Ne dediğini anlayabiliyor musun? Dikenli bir kafatasını ondan daha iyi anlarım."

Ivy başını geriye doğru eğerek Ketahn'a baktı. "Ne demek istiyor? Bir... dikenli kafatası?"

"Thornskull'lar Zurvashi'nin savaşında savaştığımız vrixler. Bizden farklı konuşuyorlar," diye cevap verdi Ketahn İngilizce ve kendi ana dilinin karışımıyla. "Kelimelerinin çoğu birbirine benziyor ama söyleyiş şekilleri aynı değil. Ne dediklerini anlamak zor olabiliyor ve aramızda anlamını yitiren kelimeler var."

Ivy bakışlarını tekrar indirdiğinde, diğer vrixlerin hepsinin Ketahn'a baktığını gördü.

"Başınızdan mı yaralandınız?" Telok yaklaştı, çene kemikleri seğiriyordu. "Konuştuğun birkaç kelimededen sadece birini anlayabildim Ketahn."

"Benim dilimde konuşuyordu," dedi Ivy ve Telok'un dikkatini tekrar ona çekti. Gözleri o kadar canlı bir yeşildi ki, Ketahn'ın gözlerinde sık sık gördüğü yırtıcı içęüdüyü o kadar çok barındırıyordu ki, neredeyse bocalamasına neden olacaktı. "En azından kısmen. Ve eğer... kelimelerinizi yavaşlatırsanız, sizi daha iyi anlayabilirim."

"Ne diyor?" diye sordu Urkot.

Rekosh oflayıp pufladı ve omzunun üzerinden Urkot'a ters ters baktı. "Eğer dinlemeyi *deneseydin*, bilirdin. Ketahn'ın kendi dilinde konuştuğunu söyledi ve bizden yavaş konuşmamızı istedi."

Urkot'a cevap verirken sözlerini yavaşlatmıştı ama bu sadece daha önce ne kadar hızlı konuştuğuna bağlıydı.

Bir anda Ketahn'ın arkadaşları yine Ivy'ye bakmaya başladı. Kendini hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyordu - insanların aval aval bakmaya geldiği, dikkat çekecek kadar tuhaf ama korku uyandırmayacak kadar küçük ve zayıf, garip, nadir yaratıklardan biri. Ketahn, *Somnium*'da yeni uyanmış kazazedeler kendisine bakarken böyle hissetmiş olmalıydı ama insanların tepkisi meraktan çok korkudan kaynaklanıyordu. Ivy yumuşak, solgun, şekilsiz vrix için bir şeydi, ama eşi onun türü için devasa, canavarca bir yırtıcıydı.

Ketahn'ın arkadaşları daha da yaklaştı ve Ketahn hafifçe kayarak vücudunun daha büyük bir kısmını kendi vücuduyla siper aldı. Ivy içęüdüsel olarak onun sağladığı örtüyü aradı. Bu vrixler Ketahn'dan, hayatta kalan insanlardan herhangi birinin Ivy'den farklı olmadığı kadar farklı olsalar da, onları tanı mıyordu ve saldırmaya karar verirlerse onu kolayca parçalayabilirlerdi.

Ama neden saklanıyordu? Bunlar Ketahn'ın arkadaşlarıydı. Onları buraya getirecek kadar güveniyorsa, Ivy'nin de onlara güvenmesi gerekiyordu. Ivy Ketahn'dan uzaklaşarak diğer vrix'in onu tamamen görmesine izin verdi.

"O bir kuluçka mı?" Urkot sordu. "Çok küçük."

"Hayır," diye yanıtladı Ketahn. "O artık büyüdü."

Ivy kaşlarını kaldırarak Urkot'a baktı. "O burada ve kendi adına konuşabilir."

Urkot gözlerini kırıştırdı ve başını diğer yöne doğru eğdi. "En azından ruhen bir dişi."

"Dişi şeklinde de," diye yanıtladı Ivy. "Sadece vrix şeklinde değil."

Telok ve Urkot bunun üzerine çene çaldı ama Rekosh'un dikkati başka yerdeydi; gözleri Ivy'nin bedenine sabitlenmişti. Ivy ile arasındaki mesafeyi tek bir uzun adımda kapattı, o kadar hızlıydı ki Ivy'nin kalbi durdu ve nefesi kesilerek birkaç adım geri çekildi. Ama Ketahn, Rekosh'un uzun, jilet gibi keskin pençeleriyle uzattığı eli ona ulaşmadan Ivy'nin önüne geçerek kırmızı işaretli vrix'i durdurdu.

"Dokunma," diye hırladı Ketahn, ön ayakları daldan yükselirken.

Görüşü Ketahn'ın bedeni tarafından büyük ölçüde engellenmiş olsa da, diğerlerinin geri çekildiğini gördü.

"Ketahn?" Telok'un sesinde bir belirsizlik vardı; tavırlarındaki bir şey bunun onun için normal olmadığını gösteriyordu.

Ivy kaşlarını çattı. Aralarında kargaşaya neden olmak istememişti. Ketahn'ın arkadaşlarının ona zarar vermeyeceğini biliyordu ve Ketahn'ın da bunu bildiğinden emindi ama şu anda tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu - Cole'un onu yakalamasını doğrudan bir tehdit, bir meydan okuma olarak yorumlayan aynı içgüdüyle.

Öne doğru bir adım atarak elini adamın kollarından birinin üzerine koydu. Kasları avucunun altında dalgalandı. Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi ama adamın gözleri diğer vrix'e odaklanmıştı.

"Sorun yok," dedi İngilizce olarak. "Sadece beni korkuttu, Ketahn."

Ketahn'ın gözleri onun bakışlarıyla buluşmak için aşağı kaydı. Alt çenesi seğirdi. Bir hışımla kolunu kadının ortasına doladı, onu öne doğru çekerek önünde durmasını sağladı ve ön ayaklarını kadının iki yanına indirdi. Alt kolları kadının belini sararak onu karnına doğru kavradı ve tokaları kalçalarını kavradı.

"Ivy her neyse," dedi sesi alçak ve gürleyerek, "bil ki o her şeyden önce benim eşim."

Yüz ifadeleri çok az değişse de, üç vrix de açıkça afallamıştı. Rekosh'un ağzı konuşacakmış gibi hareket etti ama hiç ses çıkmadı; Telok'un gözleri sürekli Ketahn ve Ivy arasında gidip geldi; Urkot'un alçakta sallanan çene kemikleri hafif bir esintideymiş gibi sallandı.

İlk konuşan Urkot oldu. "Sekiz'e kadar. *Dostum?*"

Vrix'in eş anlamına gelen kelimesini *-nyleea-* Ketahn'dan başka birinden duymak tuhaftı. Onun aşıladığı ateşin neredeyse aynısına sahip değildi, aynı mırıltıya sahip değildi. Ve Urkot bunu şaşkınlıkla söylemişti.

"Sakladığın şey buydu," diye homurdandı Rekosh. "O senin sakladığın şey. Giydiği ipek..."

Ivy elbisesine baktı, Ketahn'ın ona verdiği hediyeye; Cole'un onu ilk kez sahiplendiği geceyi hatırlatıyordu. Cole'un parmağının beline takıldığı yerdeki küçük yırtığa dokundu ve kaşlarını çatı.

Rekosh'un bakışlarıyla karşılaştı. "Ketahn bunu benim için yaptı."

Rekosh'un gözlerinde bir şey yumuşadı ve Ivy bir anlayış kıvılcımı hissetti; artık kendisine bir merak olarak değil, bir insan, bir eşit olarak bakıldığını biliyordu.

"Evet. Onu benim çalışma odamda yaptı. Gündoğumundan günbatımına kadar çalıştı, bitirmek için *kitua* yaptı ve beni bunca zaman sonra neden dokuma yaptığını merak etmek zorunda bıraktı. Ve şimdi anlıyorum." Bakışlarını Ketahn'a çevirdi. "Ve haklıymışım."

Ketahn homurdandı. "Ne hakkında?"

"Senin *lisiv* dostun. Haklıymışım!"

"Evet," dedi Ketahn kendi cıvıltısıyla. "Ben de öyleydim."

Rekosh geveledi. "Demek öyleydin. Bu kesinlikle Takarahl'da duyduğum tüm *sythikarlardan* daha iyi."

"Ne kadar sürecek?" Telok dikkatini tekrar Ketahn ve Ivy arasında kaydırarak sordu.

"Onu iki ay döngüsü önce buldum." Ketahn avucuyla Ivy'nin saçlarını düzeltti. "Kraliçeye yumuşatıcı kökler sunduğum gün."

Urkot bir bacağına dala vurarak Ivy'nin bile ayaklarında hissettiği bir titreşim yarattı. "Ve sen az önce... onunla *çiftleştin?*"

"Hayır. Başta onu tuhaf bir yaratık sanmışım. Bir evcil hayvan. Ormandaki en nadide yaratığı yakaladığımı sanıyordum ve gururumdan beni yakalayanın Ivy olduğunu anlamamışım."

"Ertesi gün konuştuğumuzda bundan hiç bahsetmemiştin," dedi Telok, gözlerini kısarak. "İşte bu yüzden avınıza katılmamı istemediniz. Ivy'yi benden bile saklıyordun."

Rekosh, "Hepimizden," diye ekledi.

Ketahn oflayıp puflayarak bir kolunu daha Ivy'nin göğsüne doladı ve onu daha da yakınına çekti. "Benim de kız kardeşim. Ivy benim ve şu anda bile onu paylaşmak için *niktera'yım.*"

Rekosh uzun kollarının dördünü de göğsünde kavuşturdu. "Yardıma ihtiyacınız olana kadar."

"O benim eşim. Kalbimin yarısı. Benim için önemli olan tek şey onun güvenliği." Ketahn'ın sesinde Ivy'nin nadiren duyduğu bir çiğlik vardı; bir parça sahiplenici, bir parça koruyucu, bir parça saldırgan. Ama içinde kırılğanlık da vardı.

Ivy hafifçe ona doğru döndü ve eliyle çenesini kavrayıp başparmağıyla okşadı.

Ketahn onun bakışlarını karşıladı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak kabuğunu okşadı. Tekrar arkadaşlarına döndü. "*Lisiv*'i sizden uzak tutmak bana hiç zevk vermedi ama onun için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Ve her zaman da öyle yapacağım."

Ketahn'ın Ivy'yi herkesten sakladığından bahsediyorlardı... Yani *lisiv* sırlar anlamına mı geliyordu?

"Demek sonunda gitmeye karar vermenin nedeni bu *hyu-nin*?" Urkot yanağını kaşdı; Ivy ancak o zaman parmaklarının ve pençelerinin soluk tozla kaplı olduğunu fark etti.

"Öyle."

Rekosh geveledi. "Sonunda mantıklı düşünmesini sağladığın için teşekkürler Ivy.

Bazen Ketahn'ın kafası Urkot'unkinden daha fazla taşla dolu gibi görünüyor." Ivy'nin kaşları çatıldı.

Urkot, "Ben onun yerinde olsam bunu bir övgü olarak kabul ederdim," dedi.

Rekosh elini sallayarak, "Eminim yaparsınız," diye karşılık verdi.

Telok bakışlarını Ketahn ve Ivy'ye çevirmeden önce etraflarını pratik bir dikkatle taradı. "Takarahl'da her ne kadar yardımınız hoş karşılanacak olsa da, gitmeniz en iyisi. Dün kraliçeyi gitmenize izin vermesi için nasıl ikna ettiniz bilmiyorum ama onunla bir kez daha karşılaşma riskine girmenizi istemem."

Ketahn, "Ona sekiz gün içinde elimde hediyelerle onu fethetmek için döneceğimi söyledim," diye cevap verdi.

Ketahn Ivy'ye her şeyi anlatmış olmasına rağmen, Ivy karnındaki kıskançlık ateşine karşı çenesini sıkmaktan kendini alamadı. Kraliçeyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu ama sadece bu sözleri söylediğini duymak, kraliçeyi de onu aldığı gibi aldığını hayal etmek bile Ivy'nin dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Sen *ne*?" diye sordu Rekosh.

"Biçimlendirici, beni yaratma," dedi

Urkot. "Tüm o aptalca şeylerin

arasından," diye gürledi Telok.

Üçü de aynı anda konuşmuş olsa da Ivy onları anlamakta zorluk çekmemişti; Ketahn'ın haberine verdiği tepki de benzerdi.

Ketahn, "Claws yakınlarda arama yapmadan hazırlanmak için zaman kazanmanın tek yolu buydu," dedi.

"Kraliçe'nin Pençesi gevşedi," dedi Telok, "ama geri çekilmediler. Daha fazlası Takarahl'a geri döndü ama diğerleri hâlâ arayış içindeymiş gibi ormanda dolaşıyor."

Urkot homurdandı, dalgınca karnına uzanarak yan tarafındaki yara izini kaşıdı. "Ve bugün bizi takip etmeye çalışan iki kişi vardı, şehirdeki onca vrix arasından."

"Bu tesadüf değildi."

Rekosh, "Asal Pençe'nin kayıp olduğuna dair fısıltıları da görmezden gelemeyiz," dedi. "Bazıları kraliçenin çiftleşme sırasında öfkeyle onu öldürdüğünü söyleyecek kadar ileri gidiyor."

Telok'un çenesi seğirdi. "Bu da onun Yüce Talep sırasındaki davranışlarına mükemmel bir şekilde uyuyor."

Ketahn'ın içindeki gerilim daha da arttı ve nefesini verdiği göğsünde derin bir hırıltı yuvarlandı. Ama Ivy'yi tutuşu sabit kaldı -sert ve güvenli ama acı verici değil. Arkadaşlarının arasında gezinirken dişleriyle alt dudağını yakaladı. Karnına bir huzursuzluk yerleşti.

"Durax'ı kraliçe öldürmedi," dedi Ketahn. "Ben öldürdüm."

Ketahn'ın arkadaşları bu ifşaat karşısında şoke olmuşlarsa da tepkilerinde bunu pek belli etmemişlerdi. Ivy'nin söyleyebildiği kadarıyla ruh halleri her şeyden çok düşünceli görünüyordu.

Telok mızrağını ön koluna dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturarak başını aşağı eğdi. "Seni buldu."

"Evet. Ama burada değil."

"Durax'ın bunu böyle bir sona zorlayacağını hep biliyordum," diye homurdandı Urkot. "O savaşa zorlamasaydı bile ben zorlardım," diye devam etti Ketahn. "O

benden daha fazlasını buldu. Ivy'yi buldu... ve onun türünün geri kalanını." Urkot'un çenesi açıldı. "Onun gibi başkaları da mı var?"

"Elbette var. Hiçlikten pekâlâ çıkamazlar." Rekosh başını eğip Ivy'ye baktı, uzun saç örgüsü göğsünü okşuyordu. "Asıl soru, onları neden daha önce hiç görmediğimiz?"

"Biz yıldızlardan geldik," dedi Ivy.

Telok, Rekosh ve Urkot hep birlikte başlarını geriye eğip gökyüzüne baktılar. Gökyüzü kararıyor olsa da, hala biraz zaman geçmesi gerekiyordu.

Tepesinde ilk yıldızlar görünmeden önce - tüm bu parıldayan yıldızların arasında geldiği noktayı gerçekten işaret edemezdi.

Ketahn pençelerini Ivy'nin saçlarında gezdirerek kafa derisinde bir heyecan yarattı. Ivy bunun ondan çok kendisini rahatlatmak için olduğunu biliyordu ama yine de takdir etti.

"Sekiz'in kendisinden başka kimse bu kadar yükseğe uçamaz," dedi Urkot. "Bu *hyu-ninler* nasıl olur da bu kadar küçük ve yumuşak olabilirler?"

"Açıklanacak çok şey var ve ben pek azını anlıyorum," dedi Ketahn, "ama iki gün içinde size göstereceğim. Buradan güneş tepesine doğru uzanan çukura toplayabildiğiniz kadar erzak getirin."

Şimdi Telok'un çenesi kalktı ve alçak bir tıslama çıkardı. "Orası lanetli bir yer Ketahn. Kraliçenin öfkesi yetmedi mi de şimdi karanlık ruhları kızdırmaya çalışıyorsun?"

"Sana düştüğümü söylediğim zamanı hatırlıyor musun Telok? İşte düştüğüm yer orası. Ivy'yi orada buldum."

Telok'un bacaklarındaki ince tüyler diken diken oldu ve geri çekildi. "Onun türü bu mu yani? *Hyu-ninler*, Sekiz tarafından hapsedilen ateş canavarının ruhları, *xinenleri* mi?"

"Bir ruh olmak için biraz fazla katı görünüyor, değil mi?" diye sordu Rekosh.

"Ruhlar duyuları karıştırabilir," diye önerdi Urkot, ama sesi tam olarak ikna olmuşa benzemiyordu.

Ketahn hırladı. "O etten, kemikten ve kandan ve o benim eşim."

Ivy, Ketahn'ın kollarından birini hafifçe itti. Ketahn kolunu sıkıca tuttu ve dikkatini onun bakışlarına yöneltti.

Ona bir gülümseme sundu. "Bana bırak."

Kucaklamasını sıkılaştırdı ve parmaklarını esneterek pençeleriyle tenine batırdı ama sonunda tutuşunu bıraktı.

Diğer vrixlere baktı ve onlara doğru adım attı. Yerden çok yüksekte bir sığınakta yaşamasına, Ketahn'la birlikte her gün dallar ve ağaçlar arasında dolaşmasına rağmen, tek başına yürümek dengesini bozmuş ve huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Ama aşağıya bakmayı reddederek dikkatini ileride tuttu.

Ketahn'ın arkadaşları onun yaklaşmasını izledi. Telok temkinli, Urkot ise okunamaz haldeydi ama Rekosh'un gözlerinde farklı bir şeyler vardı -En azından meraklı, ama heyecan sınırında da olabilirdi.

Kendisiyle diğer vrix arasında birkaç adım kala duran Ivy ellerini kaldırdı ve avuç içlerini yukarı çevirdi. "Bana dokunabilirsin."

"Onun benim eşim olduğunu unutma," diye homurdandı Ketahn arkasından. Ivy'nin dudakları bir sırıtışa dönüştü. Onun kıskançlığından oldukça hoşlandığını fark etti.

Rekosh kıkırdadı ve tereddüt etmeden ona doğru adım attı, gözlerini onun seviyesine yaklaştırmak için kendini alçalttı. Yavaşça hareket ederek bir elini kaldırdı ve parmaklarını nazikçe avucuna bastırarak uzun, jilet gibi pençelerini teninden uzak tuttu. Eli sert olsa da Ketahn'ınki kadar değildi ve nasırları öncelikle parmak uçlarındaydı.

"Şimdiye kadar duymuşsunuzdur, bana Rekoş derler," dedi o yumuşak sesiyle. "Gerçekten *kirilka* ipeği istiyorsanız, istemeniz yeterli. Ketahn benimle kıyaslandığında beceriksiz bir dokumacıdır."

"Benimkinden başka kimsenin ipeğini giymeyecek," dedi Ketahn. Ivy kıkırdadı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Rekosh."

Rekosh'un gözleri ağzına kaydı ve çenesi açıldı. "Bana dişlerini gösteriyorsun. Neden?"

"Bu bir gülümseme." Tekrar gülümsedi. "Bu mutlu olduğum anlamına geliyor."

Telok gözlerini kıstı. "Başka herhangi bir yaratık için bu bir tehdit olurdu."

Urkot homurdandı. "O dişler tehditkâr görünmüyor. Dişleri bile yok." Yaklaşarak kadının ellerine baktı. Ketahn'ın hırıltısını duymazdan gelerek kalın parmaklarını bileğine doladı ve elini ters çevirdi. "Pençeleri de yok."

Arkadaşlarından daha kısa olmasına rağmen, Urkot'un elleri Ketahn'ınkilerden daha genişti ve parmakları arkadaşlarınınkilere kıyasla kalın ve küt uçluydu - Ivy'nin tozla kaplı pençelerinin gerektiğinde gerçek hasar verebileceğinden şüphesi yoktu. Eli Ivy'nin ön kolunun yarısından fazlasını içine almıştı. Basit bir sıkmayla kemiklerini kırabilirdi ama tutuşu gevşek ve dikkatliydi.

"Yumuşak da," diye devam etti. "Ve bir kez olsun benden daha az kolu olan biriyle tanışmak güzel."

Ivy'den kahkahalar yükseldi.

Rekosh ve Urkot ona şaşkınlıkla baktı, ilki daha da ileri giderek yaklaştı ve bu sesi nasıl çıkardığını anlamak istercesine ağzına baktı.

Ivy ayıldı ve arkasına yaslandı. Merak ettiklerini biliyordu - bunu Ketahn'la bir kez daha yaşamıştı - ama bir yan gösterideki tuhaflık gibi sergilendiği hissini yeniden canlanmasına engel olamıyordu.

"Buna gülmek deniyor," dedi Ketahn. "Cıvıldamakla aynı şey."

"Bir eğlence sesi o zaman?" diye sordu Rekosh.

"Evet. Ve bir şey daha eğlenceli olduğunda daha yüksek sesle."

Urkot trıl trıl öttü ve bir ön ayağını Rekosh'unkine çarptı. "Beni şimdiden daha çok seviyor!"

Telok homurdandı. "Bunun tek nedeni henüz kendimi ona tanıtmamış olmam."

Rekosh elini çekip geri çekilirken, "Üzerimize lanetlerini yağdırmaya gelmiş karanlık bir ruh olduğunu söyledikten sonra onu kazanman pek mümkün değil," dedi.

"Dikkatli olmakta bir yanlışlık yok," diye yanıtladı Telok. "Bu yeni. O da yeni. Ve Arapsaçı'nda ilk bakışta zararsız görünen ama aslında hiç de öyle olmayan pek çok şey var."

"Anlıyorum Telok," dedi Ivy onun bakışlarıyla buluşarak. "Ketahn'ın yanında kendimi rahat hissetmem biraz zaman aldı ve hâlâ bu ormanda kendimi... yersiz hissediyorum. Ama artık ona güveniyorum ve o sana güvendiği için ben de güveniyorum."

Telok'un gözleri birkaç kalp atışı daha onun üzerinde kaldı. Sonra ön kollarını birleştirip eğildi; Ketahn'dan bunun bir özür jesti olduğunu anladı. "Söylediğin her kelimeyi bilmiyorum Ivy, ama ne demek istediğini biliyorum."

"Bizim çıkardığımız sesleri çıkaramıyor ama zamanla tam olarak anlayacaktır." Ketahn Ivy'nin arkasındaki yerine geçerek bir çift elini omuzlarına, diğerini de kalçalarına koydu. "Eğer hâlâ yardım etmek istiyorsan. Sizden daha önce istememiştim ama Arapsaçı'nın bu kısmından ayrıldığımızda üçünüzün de bizimle gelmesini istiyorum."

"Takarahl'ı ve bildiğimiz her şeyi geride bırakmak için mi?" Urkot sordu. "Rekosh *sythikar*'ı olmadan nasıl hayatta kalacak?"

"Sanırım ben de sizler gibi ağaçlarla ve kayalarla konuşmayı öğrenmek zorunda kalacağım," dedi Rekosh abartılı bir nefes verişle. "Ama şunu anlamalıyız ki Ketahn'ın gidişiyle Takarahl, kraliçenin öfkesi karşısında hiçbirimizi hoş karşılamayacaktır. Şimdiye kadar uçümüzün canını bağışladı ama bizden kesinlikle haberi var."

"Bana ulaşmak için hepinizi ve damızlık kardeşimi tehdit etti," dedi Ketahn, derin sesi Ivy'ye doğru gürleyerek. "Sizi asla tehlikeye atmak istemedim ama isteklerim onu caydıramaz."

Telok derin bir nefes alarak tekrar etrafına bakındı. "Arapsaçı'ndaki yaşamına zaman zaman imrendiğim olmuştur Ketahn. Ama bu... üzerinde düşünülmesi gereken çok şey var."

"Biliyorum. Siz üçünüz benim için çok şey yaptınız ve ben de hakkım olandan çok daha fazlasını istedim. Bunu bir düşünün. İnsanların hayatta kalabilmeleri için benim yardımına ihtiyaçları var... Benim de onlara yardım edebilmem için sizin yardımınıza ihtiyacım var."

"Bunu alacaksın Ketahn," dedi Rekosh öne doğru adım atıp ön ayaklarından birini Ketahn'inkine dokundurarak. "Bize güvenebilirsin."

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

Dikenli odun özü ateşinin ve yanan otların hoş kokulu dumanının kendine has kokusuna rağmen, bu tüneller ve odalar ölüm kokuyordu. Eski ölüm. Her çatlağa ve yarığa sinen, her taşın içine sızan, her girintinin ve oyuğun gölgesinde sinsice dolaşan, her *şeyin eninde sonunda öleceğini* hatırlatan türden bir kokuydu bu.

Ketahn'ın böyle bir hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Bu gerçeği uzun zamandır anlamış ve kabullenmişti. Ama yıllardır ilk kez, uğruna yaşamaya gerçekten değer bir şeyi vardı. Değer verdiği her şey, acımasız pençelerle çevrili, aşırı yüklü tek bir ipin ucunda sallanıyordu. O pençeler, gardını düşürdüğü anda o ipi koparacaktı.

Hayal kırıklığı, sabırsızlık ve çaresizlik içinde alevlenerek göğsünü daralttı. Takarahl olmak istediği en son yerdi, şimdi her zamankinden daha fazla - çünkü Ivy'yi diğer insanlarla birlikte gemide bırakmıştı.

Önündeki devasa taş kapıları ardına kadar açık olan girişte, Baş Konuşmacı Valkai'nin yedi ruh konuşmacısını bir sunu ayininde yönetmesini izledi. İpek giysili formları, dans eden mavi-yeşil ateş ışığında derin gölgelere bürünmüş ve uhreviydi. Her tanrı için bir tane olmak üzere sekiz konuşmacı odanın ortasında bir daire oluşturacak şekilde duruyordu ki bu o kadar büyüktü ki dişiler bile küçük ve uysal görünüyordu. Ama Kraliçelerin Mezarı'nın amacı da buydu, değil mi?

Kraliçe Takari'nin mirası karşısında herkesin kendini küçük hissetmesi gerekiyordu. Zurvaşi'nin neden bu soyu sona erdirmeyi ve zaferi kendisi için almayı seçtiği merak konusu muydu?

Ruhani konuşmacılar, önünde durdukları sunaklardan yanan ot demetlerini ve sunularla dolu sepetleri sallayarak

Sekizler bunu yaparken teker teker. Söyledikleri ilahiler, dönen dumanın daha da gerçeküstü görünmesine neden olan alçak bir uğultuydu.

Canlılar âlemi ile puslu ruhlar âlemi arasındaki perdenin o odada delindiğine inanmak zor olmazdı.

Ama Ketahn'ın bu tür konularla hiç ilgisi yoktu. Buraya belirli bir amaç için gelmişti ve buna odaklanması bile zordu... çünkü Ivy, Ketahn'ın ne tanıdığı ne de güvendiği yedi insanla birlikte o gemideydi.

Cole'la birlikte o gemideydi.

Hırıltısını zorlukla bastırarak odadan uzaklaştı ve uzak duvara doğru ilerledi. Girişi koruyan bir çift Diş'in ve tünelin birkaç bölüm aşağısında duran bir çift Pençe'nin bakışları altında derisi diken diken oldu. Sonuncusu Ketahn'ı bu sabah Takarahl'a geldiğinden beri takip ediyordu.

Buraya gelmemeliydi. Aptalca olduğu için değil - ki öyleydi -Ama Ivy'yi diğer insanlarla bıraktığı için. Onlardan nasıl bir koruması vardı? Cole'dan nasıl bir koruması vardı? Zihninin gözünde Cole'un Ivy'yi yakaladığını gördüğünde Ketahn'ın damarlarında ateş püskürdü. İnsan erkeğin dünkü sözleri önemsizdi ama hareketleri...

Kabul edilemezlerdi.

Ketahn yumruklarını sıktı. Pençelerinin avuçlarına vurması dikkatini dağıtmıyordu.

Sadece onun Ivy'ye dokunması gerekiyordu. O onun eşi, amacı, her şeyiydi. Cole'un niyetinin hiçbir önemi yoktu; Ivy'ye sanki ona aitmiş gibi dokunmuştu. Onu *yakalamıştı*. Bunun için hiçbir gerekçe yoktu.

Ketahn'ın ince tüyleri diken diken oldu ve göğsünden bir hırıltı yükseldi.

"Ayın neredeyse bitti," dedi Fang'lerden biri, sesi çok alçak olmasına rağmen koridorda yankılanıyordu.

"Sabırsızlık bir avcıya yakışmaz," dedi Pençelerden biri. Ketahn bakışlarını iki erkeğe çevirdi. "Ölü olmak da öyle."

Pençeler omuzlarını tünelin duvarına yaslamış bir şekilde duruyor, soğukkanlı bir görüntü vermeye çalışıyorlardı. Ama her birinin bir elini kemerinden sarkan baltanın üzerinde tutması, parmaklarının ve çenelerinin seğirmesi ve ince tüylerinin sık sık diken diken olması tedirgin olduklarını gösteriyordu.

Onları öldürmek Ketahn'ı tatmin etmeyecekti. Kan dökmek her zaman olduğu gibi sadece daha fazla soruna neden olacaktı. Ve yine de, direnebilmesine rağmen

Bu dürtüleri susturamadı.

Ketahn duvarın önünde durdu, omzunu duvara yasladı ve dikkatini Kraliçelerin Mezarı'nda ayin yapan konuşmacılara verdi.

Başkonuşmacı Valkai tepesinde bir sunu sepeti tutuyor ve konuşuyordu. Sekiz'den ve geçmiş kraliçelerin ruhlarından Takarahl'ı izlemeye devam etmelerini istediğine inanıyordu; sözlerini anlamak zordu. Taşın altındaki bu derinlikte, özellikle de bu dolambaçlı tünellerde ve karanlık mezar odalarında, her yeri kaplayan sessizlik en küçük sesleri bile yükseltiyordu. Tek bir saç telinin taşla sürtünmesi birkaç segment öteden duyulabiliyordu ve her ses uzun, çarpık yankılar yaratıyordu. Ancak ses, Kraliçe'nin Mezarı'ndan o kadar kolay çıkmıyordu.

Sanki oda, içindekilerin seslerini yutuyor gibiydi.

Ketahn bakışlarını odanın içindeki diğer iki figüre kaydırdı; bir başka çift Diş, titrek ışıktaki yüz hatları büyük ölçüde kaybolmuş ama altın ve değerli taş süslemeleri parlıyordu. Baş Konuşmacı'nın arkasında ve iki yanında sert duruşlar sergiliyorlardı. İçlerinden biri Ahnset'ti ama Ketahn hangisi olduğunu bilmiyordu.

Kendini hareketsiz kalmaya zorlayan Ketahn ayinin sona ermesini izledi. Yakılan bitkilerin dumanı kıvrılıp dağıldı ve Takarahl'a, hatta buraya bile nüfuz eden hafif hava akımıyla uzaklaştı.

Ruh konuşmacıları teker teker sunularını kendi sunaklarının üzerine koydular, geri çekildiler ve ipek örtüleri vücutlarından akarak kapıya doğru ilerlediler. Tünele girdiklerinde, yolu takip etmek için sola ve sağa dönmek arasında dönüşümlü olarak yumuşak bir şekilde ayrıldılar.

Mezar odalarının bakımı yalnızca ruh çağırıcılar tarafından yapılırdı. Şehrin geri kalanındaki ışık bekçileri tarafından yerine getirilen bir görev olan tek ışığı sağlayan çam ağacı özünden yapılmış kaselerden bile onlar sorumluydu.

Konuşmacıların görevlerini düşünmek Ketahn'a sadece eşine karşı olan görevlerini ve şu anda bunları nasıl yerine getiremediğini hatırlattı. Onu korumak için nasıl orada olmadığını.

Kraliçelerin Mezarı'nın içinde, Dişler Baş Konuşmacı'ya yaklaşmıştı ve üçü şimdi sessiz bir sohbete dalmışlardı. Yeni konumları, Ketahn'ın onları tanımasına yetecek kadar ışık alıyordu

-Ahnset, Başbakan Fang Korahla ile birlikteydi. Sesi yutan bir odada olmasalardı bile kısık ses tonları sözlerinin duyulmasını zorlaştırırdı.

Ahnset ve Korahla birkaç kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar. Bakışlarını Baş Konuşmacı Valkai'ye çevirdiklerinde, Valkai ön ayaklarını öne doğru kaydırarak ipek örtüsünden kurtardı ve Fangs'in ön ayaklarına değdirdi. Sekiz'in çapraz önkol hareketini yaptı.

Korahla ve Ahnset birbirlerine doğru döndüler.

Ketahn başını eğdi ve duvardan uzaklaştı, kolları iki yanına düştü. Pençelerden biri parmaklarını baltasının kara taştan başlığına vurdu. Şingirdama sesleri, ruhlarla konuşanların ayrılışının solmakta olan gürültüsü üzerinde yükseldi ve doğrudan Ketahn'ın sinirine bağlanan zihinsel iplik boyunca uğuldadı.

O anda mızrağını tutuyor olsaydı, hiç tereddüt etmeden ve gözlerini kardeşinden ve Prime Fang'den ayırmadan Pençe'ye fırlatırdı.

Ahnset ve Korahla birbirlerine daha da yaklaştılar ve başuçlarını birbirine doğru eğdiler. Bu samimi ve güven dolu pozu verirken, ön ayakları hafifçe birbirine sürtündü.

Pençeler odanın içini göremeyecek kadar giriş yolunun kenarındaydı ve kapıları koruyan Dişler yanlış yöne bakıyordu. Ketahn bunun için minnettardı. Ahnset ve Korahla'nın yaptığı şey... Bunun duyulmasına gerek yoktu, özellikle de Kraliçe'nin Pençesi aracılığıyla.

Prime Fang ve Ahnset yavaşça birbirlerinden uzaklaştı, ön ayakları mümkün olduğunca uzun süre temas halinde kaldı. Baş Konuşmacı'ya döndüler ve Korahla Valkai'ye yürümesini işaret etti.

Başkonuşmacı Valkai, arkasında Dişler olduğu halde, uzun beyaz ipekleri etrafında salınarak kapıya doğru ilerledi. Mavi gözleri Ketahn'ınkilerle buluştu ve kapıya varmadan önce yavaşlayarak durdu.

"Ketahn." Onu çağırmak için elini kaldırdı. "Birkaç dakikanızı ayırabilerseniz sizinle konuşmak istiyorum."

Kollarını kavuşturup eğildi ve sabırsızlığını bastırdı. Zaten gideli çok uzun zaman olmuştu; Ivy'yi o insanlarla birlikte bırakması gerekmiyordu. Ivy ininde tek başına daha güvende olurdu; Ivy ininde tek başına olsaydı o da daha rahat olurdu. Ve şimdi Takarahl'a geliş amacına ulaşmaya bu kadar yaklaşmışken, birkaç dakika daha gecikme düşüncesi bile çıldırtıcıydı.

Evet, Ketahn'ın şehre açık bir şekilde dönmesi Zurvaşi'ye, ona tanıdığı sekiz gün boyunca Takarahl'dan kaçmadığını gösterecekti. Henüz değil. Ama buraya gelmesinin tek bir sebebi vardı; kardeşiyle yüz yüze konuşmak.

Yüzüne. Ondan ormana girmesini ve asla unutamayacağı bir olaya karışmasını istemeden önce gözlerinin içine bakması gerekiyordu. Yıllarca hizmet ettiği kraliçeye ihanet etmesini istemeden önce.

Ketahn doğruldu ve ileriye doğru yürürken, "Her zaman sizin için, Baş Konuşmacı," dedi.

Pençeler duvardan uzaklaştı ve onu takip etmek için harekete geçti.

"Bu yavruları sen mi eğitiyorsun Ketahn?" diye sordu kapı muhafızlarından biri.

"Hayır. Bazıları öğrenmenin ötesinde." Fang'lerin arasından geçti ve arkasından yere saplanan mızrak dipçiklerinin çıkardığı *gümbürtüler* Ketahn'ın omzunun üzerinden bakmasına neden oldu.

Muhafızlar Pençelerin önünü kesmek için harekete geçmiş, mızraklarının saplarını aralarındaki boşlukta çaprazlamışlardı.

"Onu takip etmemiz emredildi," diye homurdandı Pençelerden biri.

"Ve Baş Sözcü ya da Baş Dış'ten haber almadan hiç kimsenin Kraliçe'nin Mezarı'na girmesine izin vermememiz emredildi."

"Emirlerimiz doğrudan Kraliçe'den geliyor!"

Korahla kapıya doğru hışım ile ilerledi ve ağır adımlarıyla zemini titretti. Ketahn tereddüt etmeden onun yolundan çekildi.

"Peki emirlerin nereden geldiğini sanıyorsunuz?" diye sordu Baş Dış.

Pençeler onun ilerleyişi karşısında geri çekildi ama sadece birkaç adım.

"Ketahn tes Ishuun'ani Ir'okari'yi her zaman görüş alanımızda tutmalıyız ve Avcı'nın lütfuyla bunu yapmaya niyetliyiz." Konuşan erkek daha dik durdu ve omzunda asılı duran ve onu bir Kraliçe Pençesi olarak işaretleyen siyah kürküne dikkat çekmek istercesine omuzlarını dikleştirdi.

Ketahn yumruklarını sıktı, pençelerini yine avuç içlerine gömdü ve çenesini gıcırdattı. Tek istediği eşiyile birlikte huzurlu bir yaşam sürmekti. Zurvaşı istediği her şeye sahip olabilirdi; onun sadece Ivy'ye ihtiyacı vardı.

"Senin gibiler Avcı'nın lütfunu hiç bilmedi," dedi Ketahn alçak ve çığ bir sesle. "Sen Pençe değilsin. Kayıt tutuculardan farkınız yok, sadece yiyecek ve malzeme yerine vrix dostlarınızın geliş gidişlerini izliyorsunuz."

"Seni göbeğini kaşıyan orman-"

Korahla bir bacağını yere vurarak Pençe'nin ağzını kapatmasına neden oldu. "Yeter. Bu odanın tek bir girişi var. Avınız burada sizden kaçamayacak."

"Ağımızdan kaçmasına izin vermeyeceğiz," dedi diğer Pençe. "Geçen gün Dişlerinin yaptığı gibi değil."

Korahla kaskatı kesildi, elleri savaş mızrağının üzerinde sıkılaştı. O mızrağın ucunu tek bir hamleyle iki Pençe'ye birden saplayabilecek kadar güçlüydü. Ketahn, Korahla'nın erkeklere yaklaşırken tam da bunu yapmaya niyetli olup olmadığını merak etti.

Sert ve hırıltılı bir sesle girişteki muhafızlara, "Bu ikisine mezar odalarının dışına kadar eşlik edin ve ben onları almaya gelene kadar hiçbir yere gitmediklerinden emin olun," dedi.

"Kraliçeden emir aldık," diye tekrarladı erkeklerden biri. "Baş Pençe bunu duyacak," diye hırladı diğeri.

Kapı muhafızları öne çıktı ve Pençeler onların önünde geri çekildi.

Korahla, "Durax'a istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz," dedi, Her zamanki soğukkanlılığına geri dönerek, "Nereye kaçtığınızı öğrenirseniz," dedi.

Ketahn iki Diş'in Pençeler'i uzaklaştırmasını izlerken, Ahnset ve Başsözcü ona doğru yürüdüler; ilkinin adımlarına altın takıların ve boncukların çınlaması, ikincisinininkine ise kumaşların yumuşak hışırtısı damgasını vurdu.

"Son zamanlarda Takarahl'da senin başarıların konuşuluyor," dedi Baş Konuşmacı. "Sizi birkaç gün daha görmeyi beklemiyordum."

Ketahn kadınlara döndü, eğildi ve özür dileyen bir el hareketi yaptı; bunu yapmadan önce Ahnset'in gözlerindeki hayal kırıklığını kaçırmadı. "Sorun çıkarmak istememiştim Başhakem."

Baş Sözcü Valkai gevrek gevrek konuştu ve bir ön ayağını uzatarak Ketahn'inkine dokundurdu. "Davranışların aksini söylüyor olabilir, Ketahn. Bazıları senin aşırı cesur olduğunu söylüyor. Diğerleri ise pervasız bir aptal olduğunu."

Ot dumanının güçlü kokusu ona yapışmış, daha yumuşak, daha kadınsı bir kokuyla katmanlanmıştı. Belki hayatının başka bir döneminde Ketahn bunu çekici bulabilirdi ama şu anda tek istediği Ivy'nin kokusunun diğer tüm kokuları silip süpürmesiydi.

Ahnset, Baş Konuşmacı'nın sözlerini onaylayarak homurdandı.

Ketahn doğruldu. Tüm yetişkin dişiler gibi Valkai de onun üzerinde yükseliyordu, ama iri değildi. Neredeyse Ahnset kadar büyük olmasına rağmen tehditkâr değildi. Bu, vücudunu kaplayan beyaz ipek parçalarının bir etkisi olabilirdi. Nazik tavrının ya da rahat duruşunun bir sonucu da olabilirdi.

"Her ikisinde de doğruluk payı olduğuna inanıyorum" dedi.

Ahnset oflayıp puflayarak bir bacağını yere vurdu. Alt çenesi seğirdi ve gözleri duygudan patlayacak gibiydi ama konuşmadı.

Archspeaker tekrar öttü, sesi yumuşak ve sıcaktı. Ketahn ikiye bölünmüştü; Ivy nazikti ve bu onu sabırsızlığından utandırıyordu ama bu sabırsızlığın peşini de bırakmayacaktı. Onun yeri Ivy'nin yanıydı. Duymak istediği şey onun kahkahalarıydı.

Valkai, "Gerçeğin çok daha karmaşık olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Ketahn, "Sekiz'in ördüğü karmakarışık ağlara tutunarak kaderimize doğru pençeleşiyoruz," diye cevap verdi. Ruh çağırıcılar sık sık böyle şeyler söylerdi ama o bu tür sözler üzerinde hiç düşünmemişti. Ancak artık bir şeyden emindi: Kaderin hangi ipini takip ederse etsin, bu onu Ivy'ye götürecekti. Başka hiçbir şeyi kabul edemezdi.

"Bize böyle öğretili. Yine de merak ediyorum..."

Başkonuşmacı Valkai bakışlarını kaldırdı ve odanın içinde yavaşça gezdirdi. Ketahn kendi gözleriyle onun gözlerinin izlediği yolu takip etti.

Bu odaya daha önce hiç girmemişti. Kapılar genellikle mühürlüydü, sadece konuşmacılar adak ayinlerini gerçekleştirdiklerinde ya da bir kraliçenin kalıntıları toprağa verildiğinde açılırdı. Oda, mavi-yeşil ateş ışığının, düzenli aralıklarla duran devasa taş sütunlarla desteklenen tavana değmeyeceği kadar büyüktü. Mekânın ortasında bir sunak halkası duruyordu. Girişe dik iki duvarda kare levhalar sıralanmıştı. Bu levhaların çoğu boştu; birçoğunda ise geçmiş kraliçelerin suretlerini ve isimlerini tasvir eden oymalar vardı.

Odanın uzak ucunda, girişin karşısında, üzerinde büyük bir kara taş lahit bulunan yükseltilmiş bir taş kürsü vardı. Kraliçe Takari'nin kendisi, Takarahl'ın kurucusu, nesilden nesile hüküm süren kraliçelerin annesi burada yatıyordu. Hem Valkai'nin hem de Ketahn'ın bakışları orada durakladı.

Sanki hiçbir vrix şehrin ilk kraliçesinin başardıklarıyla kıyaslanmayı umamamış gibi, tüm bunların karşısında küçük ve önemsiz olduğu hissine kapıldı. Sanki tüm mücadelelerinin bir önemi yokmuş gibi, çünkü sadece kraliçeler anılmaya değerdi.

Ivy ve diğer insanlar kendi dünyalarında hiç benzer hisler yaşamışlar mıydı? Güçlü insanlar yönettiklerinin kendilerini zayıf, küçük ve anlamsız hissetmeleri için ellerinden geleni yaparlardı mıydı? Ayrılma kararlarında bunun bir rolü var mıydı?

Belki de Zurvaşı onun tüm kraliçelere bakışını lekelemişti. Selefini öldürmüş ve Ketahn daha yavruyken Takarahl'ı yönetmeye başlamıştı ve önceki kraliçe hakkında çok az şey hatırlıyordu. Vrix'lerin çoğu Takarahl'ın torunlarına saygı duyuyor, onları yardımsever, adil, bilge hükümdarlar olarak övüyor gibiydi - bu fısıltılar Zurvaşı'nın ağının merkezine ulaşmasın diye sessizce de olsa.

Ketahn, Takari'nin soyundan gelenlerin bu kadar özverili olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Korahla'nın ağır adımları yaklaştı. Prime Fang yanında pozisyon aldı

Ahnset, sağ alt çenesindeki altın bandı Ahnset'in sol alt çenesindeki eşleşen bantla aynı hizaya getirdi. "Ne oldu Başkonuşmacı?"

"Beni affetmelisiniz," dedi Baş Konuşmacı Valkai. "Son zamanlarda düşüncelerim bir kuluçka makinesinin ilk ağındaki iplikler kadar dağınık. Kaderin gerçekten Sekiz tarafından mı belirlendiğini yoksa biz vrixlerin onu kendimiz şekillendirme gücüne sahip olup olmadığımızı merak ettim."

Gözleri Ketahn'a döndü, bakışları aniden ağırlaştı. Bir an için, sanki doğrudan onun içine bakıyormuş gibi hissetti. Sanki düşünceleri, duyguları, sırları, ruhunun ta kendisi onun önüne serilmişti.

Ama kalbindeki yarayı görmesine izin vermedi; bu sadece Ketahn'a aitti.

Ivy sadece ona aitti.

CHAPTER 12

"BENİ AŞAN BİR SORU," dedi Başbakan Fang Korahla. "Fang'lerin görevi kraliçenin iradesini yerine getirmektir. Kaderimiz her zaman bir başkasına bağlıdır, ister ona ister tanrılara bağlı olsun."

"Yine de kraliçemiz bir zamanlar kendisi de bir Fang'di." Başkonuşmacı düşünceli ve delici gözlerini Ketahn'ın üzerinde tuttu. "Kraliçe olması için Sekiz tarafından mı seçildi yoksa kaderini kendisi mi şekillendirdi?"

Ketahn, bakışları keskinleşip garip bir ışıkla parlarken bile gözlerini ondan ayırmadı.

Korahla, "Bu tür soruları size ve kız kardeşlerinize bırakıyorum," dedi. "Benim için pek önemi yok. Ben kraliçeyi korumaya yemin ettim. Bundan daha fazla ya da daha az karmaşık değil."

"Bir zamanlar Zurvaşi de öyleydi," dedi Ketahn.

Ahnset ve Korahla dikkatlerini ona yönelttiler, çene kemikleri seğiriyordu.

"Kardeşim aptalın teki," diye gürlledi Ahnset, savaş mızrağını daha sıkı tutarak. "Akıllı Arapsacı tarafından karıştırılmış."

Ketahn Ahnset'in gözlerinin içine baktı. Orada gördüklerinin çoğunu tanıdı, onu tanıdı ama her zamankinden daha çok kız kardeşiyle ayrı o kadar çok zaman geçirdiklerinin farkındaydı ki birbirlerini eskisi kadar iyi tanıyamıyorlardı. Yaşadıkları hayatlar, yıllar geçtikçe parçalanan bir ağdaki iki iplik gibi birbirinden uzaklaşmış, sadece birkaç ince, yıpranmış ipek parçasıyla birbirine bağlı kalmıştı.

Korahla alçak ve gergin bir sesle, "Böyle şeyler tartışılmamalı," dedi.

Ketahn avuçlarını gölgelerle örtülü tavana doğru çevirerek, "Ben sadece gerçeği söyledim," diye cevap verdi.

"Eğer kendini gerçeğe bu kadar adadıysan" -Ahnset ona doğru eğildi ve çene dişlerini şaklattı- "içinde bulunduğun durumun gerçeğine gözlerini aç Ketahn."

"Var, kardeşim. Bildiğinden daha fazla."

"Yine de arzuladığınız her şeyin peşinden gidiyor ve sizi güvende ve hayatta tutacak şeyleri görmezden mi geliyorsunuz?"

"Tüm ruhlar bir şeylerin özlemine çeker," dedi Başkonuşmacı Valkai, nispeten yumuşak sesi dikkat çekiyordu. "Çoğu için hayatta kalmak yeterlidir. Ancak diğerleri için bu değişim, güç, huzur, arkadaşlık ya da herhangi bir şey olabilir. Bir başkasının kalbini neyin oluşturduğunu nadiren bilebiliriz. Ama sanırım bu gizemlerde, sorduğum soruların cevapları yatıyor olabilir."

Onun sözlerinin ardından gelen sessizlik, birkaç kalp atışı boyunca odayı ele geçirdi; bu süre zarfında Ketahn, Ahnset ve Korahla arasındaki uzun süreli göz temasını kaçırmadı.

Korahla'nın göğsünde alçak bir vızıltı duyuldu. "Gel, Baş Konuşmacı. Kalan görevlerini tamamlamanı sağlayacağız." Açık girişe doğru bir işaret yaptı.

"Pekâlâ, Prime Fang," diye yanıtladı Valkai.

"Kuluçka kardeşimi kısa bir süreliğine görevinden alabilir miyim?" Ketahn sordu.

Korahla homurdandı ve gözlerini Ketahn'a dikti. "O ve Baş Konuşmacı Valkai'nin rızası olduğu sürece."

Valkai, "Yavru kardeşler arasındaki kutsal bağı bozmak bana düşmez," dedi.

Ahnset mızrağının ucunu yere vurdu ve başını eğdi. Alt çenesindeki bant ateş ışığında parlıyordu. "Çok geç kalmayacağım, Prime Fang."

"Her şey yolunda." Korahla ön ayaklarından birini Ahnset'inkine sürttü. "Yakında görüşeceğiz."

Baş Diş girişe doğru ilerledi ama Baş Konuşmacı oyalandı, Ketahn ve Ahnset arasında bakışıp durdu. Yakınına eğildi, ipek örtüleri yerde fısıldıyordu. "Kraliçe Takari'nin lahdinin arkasında ses çok uzağa taşınmaz. Orada Takarahl'ın sunabileceği kadar mahremiyetiniz olacak."

Zarifçe Sekiz işareti yaptıktan sonra döndü ve Korahla'yı takip etti. Prime Fang odadan çıkıp tünele girmeden önce omzunun üzerinden Ahnset'e bakacak kadar durakladı. Başdişçi onun arkasından ayrılmadı.

Ahnset sözünü sakınmadan Kraliçe'nin Mezarı'nın arka tarafına doğru yürüdü, ağır adımları boşlukta garip bir şekilde sessizleşti. Ketahn çevresini inceleyerek onu takip etti. Bu odanın özenle hazırlanmış olması, burada sergilenen işçilik becerisi, diğer mezar odalarının kaba, beceriksiz çabalardan biraz daha fazlası gibi görünmesini sağlıyordu.

Bu, annesinin yattığı yeri kör bir yeraltı canavarının pençeleriyle açtığı bir çukur gibi gösteriyordu.

Ahnset kürsüye çıktı ve lahde saygılı bir şekilde yer vererek eski ipek sancakların asılı olduğu arka duvara doğru yürüdü. Kıpkırmızı boyaları, belirgin yaşlarına rağmen şaşırtıcı derecede canlıydı. Ketahn kardeşine katılırken ne lahite ne de ipeğe fazla dikkat etti; duruşu sert, ince tüyleri diken diken, nefesleri derin ve ağırdı.

"Seni sekiz kat lanetli aptal," diye hırladı. "Gölgelerde sinsice dolaşan bir katil gibi kraliçenin mabedine gizlice mi giriyorsun? Kendi ölümünle tanışmaya gerçekten bu kadar hevesli misin?"

"Sadece onunla konuşmak istedim," diye cevap verdi elinden geldiğince kararlı bir şekilde.

Ahnset kollarını iki yana açarak ona doğru döndü. "Seni ona götürebilirdim! Kora-Baş Diş seni alırdı."

"Ölümüne. Zurvashi değerli bir erkek istiyor. Değerimi kanıtlamak için başka kimsenin yapamayacağı bir şeyi başarmak zorundaydım." Ketahn'ın içi kendi sözleriyle burkuldu. Yaptığı her şeyi Ivy için yapmıştı ve Zurvaşi için bu riskleri almış gibi davranmak bile mide bulandırıcıydı.

Ahnset kollarını indirdi ve aralarındaki mesafeyi bir adımda kapatarak Ketahn'ı başını daha da geriye eğip onun bakışlarını tutmaya zorladı.

"Huzur içinde gitmiş olsaydın, seni dinlerdi. Ama senin ona gitme şeklin, kardeşim... Senin hayatını bağışlaması bir mucize."

Ketahn'ın çene kemikleri seğirdi. "Onun ilgisini neyin çektiğini biliyorum. Onun beğenisini yeniden kazanmak için bir şans yakaladım."

Ahnset yarı hırıltı, yarı homurtu gibi bir ses çıkararak ellerini yumruk yaptı. "Bu şans, Arapsaçı'nın tamamına kıyasla tek bir yaprak kadar küçüktü. Bu kendinden emin olmak için bir sebep değil."

Çenesini sıkkan Ketahn ofladı. Derisinin yüzeyinin altından ısı fışkırdı. Öfke; hayal kırıklığı; sabırsızlık. O zamandan beri hissettiği gibi

bu sabah çukurdan ayrıldı, çünkü arkadaşıını geride bırakmıştı.

"Ben senin kara kara düşünmen değilim, Ahnset," dedi, sesi amaçladığından daha sertti.

"Yine de öyle davranmakta ısrar ediyorsunuz."

Aklından bir düşünce geçti -*buraya* gelmemeliydim- ve geldiğı gibi hızla kayboldu, ama bu düşünce ona suçluluk duygusunun sivri bir parçasını saplamaya yetti. Aralarında büyüyen mesafeyi bir kez daha hissetti. Bunun kalmasına izin vermeyi reddetti.

"Gençken bu tünellere nasıl gizlice girdiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordu ses tonunu yumuşatarak.

Ahnset bakışlarını kaçırdı. "Evet. Yankılar burada çok daha yüksekti ve nedenini hep tartışırdık."

"Urkot onların bizimle alay eden ruhlar olduğunu, çok gürültü yaparsak ölüleri yürüteceklerini düşündü. Telok onların karanlıkta saklanan canavarlar olduğunu ve bizi saldıracak kadar yakınımıza çekmeye çalıştıklarını söyledi. Rekosh her zaman onlara kendi söylediklerinden farklı bir şey söyletmeye çalışırdı."

Ahnset'in cıvıltısı küçük ve biraz kederliydi. "Sadece kendini aşağılamayı başardı. Ve tüm bu süre boyunca, sen ve ben o yankıları her gölgeli odaya kadar takip ederdik, arkadaşlarımızı savunmaya hevesliydik."

"Ve biz sadece kardeşimizi zedelemeyi başardık."

Yine gevezelik etti; ilkinden daha sıcaktı ama daha da hüzünlüydü. "Ishkal gölgelerden korkmazdı. Sanki onu kucaklamışlar gibiydi. Eğer bulunmak istemezse, yetişkin vrixler bile onu bulamazdı."

Ketahn'ın çene kemikleri bir gülümsemeye dönüştü. "Ve her zaman gölgelerde gizlenmiş bizi korkutmayı bekleyen Ishkal olduğunu bilmemize rağmen, her seferinde bizi korkutmayı başardı."

"Nasıl tepki vereceğimizi bilse bile hiç durmadı."

"Oh, o çürükleri hak etti. Onları gururla taşıdı." Ketahn'ın bakışları kısa bir süreliğine derisindeki pek çok yara izinin üzerinde gezindi. Vrix bu izleri taşımanın bir onur olduğuna inanıyordu.

Kardeşinin tekrar yanında olması için bu onuru memnuniyetle takas edebilirdi.

Uzun bir sessizlikten sonra Ahnset, "Savaş olsa da olmasa da o her zaman bir Pençe olacaktı," dedi.

Ketahn'ın içinde eski, boğumlu, acı bir duygu kıvrıldı. "Evet. Bu onun için doğaldı ve Arapsacı'nda onunla boy ölçüşebilecek kimse yoktu."

"Ne aptalmışız d a kendimizi savaşçı sanmışız?"

"Biz aptal değildik. Sadece bilmiyorduk."

"Her şeye rağmen ne kadar aptal görünüyor olmalıyız." "Sen elinde sopayla bir mızrak hayal ettin."

"Ve sen kemik iğnelerin ve küçük bıçağınla en korkunç canavarı bile öldüresiye dürtmeye hazırsın."

Ketahn geveledi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben olsam önce canavarın gözlerini ve ağzını kapatmaya çalışırdım, böylece bizi göremez ya da ısıramazdı."

"Hiç bu kadar zalim olmamıştın Ketahn."

"Hiç bu kadar zalim olmamıştın Ahnset. Ben... Kraliçe'nin Pençesi'nde Kaldarak'a karşı hizmet ettim. Hayatta kalmak için zalimliği öğrenmek zorundaydım."

İçini çekti ve duruşu sarktı. "Yedi yıldan fazla bir süredir birbirimizi çok nadiren gördük. Birbirimiz hakkında bu kadar az şey bilmemize şaşmamalı."

"Ah, kız kardeşim," diye gürledi Ketahn, ön ayaklarından birini onunkine sürterek. Ahnset'e yapışan birkaç koku vardı; mis kokulu ot dumanı, onun tanıdık kokusu ve bu kadar kısa bir temastan sonra mümkün görünenden daha güçlü bir şekilde Korahla'nın kokusu. "Doğru söylüyorsun ama ben öyle kalmasını istemezdim. Sır sakladım ama artık aramızda görünmez bir duvar olmasını istemiyorum."

"Sır tutma konusunda yalnız değilsin, kardeşim." Elini kaldırarak çene kemiğinin üzerindeki altın banda dokundu. "Kalbimdeki gerçeği uzun zamandır saklıyorum, senden bile."

"Korahla," dedi nazikçe.

Ahnset avuçlarını tavana doğru çevirdi. "Sessiz kalmaktan başka ne yapabilirdik ki? Fang'lerin dürtülerini erkeklerle tatmin edecek zamanları nadiren olur, özellikle de kraliçe bizden sadece en iyi eşleri almamızı beklerse, bu ona kötü yansır. Mızrak kardeşlerimin çoğu zaman zaman birbirleriyle serbest kalırlar."

Göğsünde alçak, mutsuz bir vızıltı titreşti. "Prime Fang ile zevk paylaşmak kabul edilebilir. Daha fazlasını paylaşmak..."

Ketahn'ın göğsünde bir şey daraldı, kalbini sıkıştırdı ve ciğerlerinin yanmasına neden oldu. O kadar uzun zamandır sadece kendisiyle mi ilgileniyordu da orada olması gereken işaretleri gözden kaçırmıştı? Kayınbiraderinin kendi istekleri, kendi arzuları olan bir vrix olduğunu bu kadar kolay mı unutmuştu?

özlemleri, kendi kalp yarası? Son iki ay döngüsü boyunca aklında sadece Ivy ve onunla nasıl birlikte olabileceği vardı ve bu uğurda diğer her şeyi bir kenara bırakmaya hazırды.

Bunu bildiği halde, yine de her şeyden vazgeçmeye hazırды. Ama işin o noktaya gelmesini istemiyordu.

Bunu kendisinden sakladığı için kardeşini suçlayamazdı, özellikle de kendi eşini sır olarak saklamışken. Tek yapabileceği bunun Ahnset'in ne yaptığını ve ne yapmak istediğini anlamasına yardımcı olacağını ummaktı.

"Onunla paylaştığın şeyi korumak için saklamalısın," dedi Ketahn, diğer ön ayağını onunkine bastırarak. Yukarı uzandı, bir elini boynunun arkasına geçirdi ve başını onunkine değdirmek için onu aşağı çekti. "Anlıyorum, kardeş."

"Bunu nasıl yaparsın Ketahn?" Sesi yumuşak ve incedi, acıyla doluydu ama suçlama, öfke ya da acılıktan eser yoktu. "Yalnız kalmak için her şeyi, herkesi geride bıraktın."

"Ben yaptım. Özgürlüğümü elde etmek için her şeyden vazgeçtim... ondan kaçmak için."

"Ve sen her geri çekildiğinde o seni daha büyük bir şiddetle geri çekiyor. Tek yaptığım seni boyun eğmeye teşvik etmek." Gözlerini kapattı ve bir elini onun omzuna sıkıştırdı. "Şimdi... ona verdiğin sözünü yerine getirmelisin, yoksa öleceksin. Çünkü sana ona gitmeni söyledim."

"Bunu sen yapmadın, kardeş." Söylediği sonraki sözler, havayı kalınlaştıran bir törpüyle ortaya çıktı. "Benim bir eşim var."

Ahnset sertleşti ve omzundaki tutuşu ezici bir hal aldı. "Ketahn..."

"Bugün Takarahl'a seninle konuşmak için geldim," dedi. Kalp atışları gergindi ve gümbürdüyordu, sınırlarına kadar gerilmişti ve işte buydu; verdiği kararı dile getirmesi, her şeyi gerçeğe dönüştürmesi gereken an buydu.

"Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım," diye devam etti, "ve bu da Takarahl'ı çok geride bırakmam gerektiği anlamına geliyor."

Ahnset gözlerini açıp sırtını dikleştirdi ve başını kaldırarak şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle Ketahn'a baktı.

Onun bakışlarını tuttu. Söylediği her kelime üzerindeki yükü biraz daha hafifletiyor ve yüreğindeki baskıyı hafifletiyordu. "Bu benim şehre son ziyaretim. Bu tünellerde bir daha asla yürümeyeceğim."

"Sen... Ketahn, bunu kastetmiş olamazsın. Sen..." Kavrayışı daha da güçlendi. "Öfkesi Arapsacı'nı yakıp kül edecek. Her Pençe, her Diş,

seni buldukları anda öldürmeleri emredilecek. Ben... *Ben* seni öldürme emri alacağım."

"Buraya açık açık geldim ki henüz kaçmadığımı düşünsün. Böylece samimi olduğumu düşünecekti. Ama bir kez gittiğimde, beni bulamayacak. Beni bir daha asla göremeyecek, Ahnset."

"Ve seni de bir daha asla göremeyeceğim." Ahnset'in çene kemikleri sarktı. "Burada ne bulunduğunu bildiğim için senden bir daha Çok istesem de benimle gelmeyeceksin. Bu durum açıklayabileceğimden çok daha karmaşık."

"En azından dene."

Ketahn esprili bir şekilde geveledi ve başını salladı, ancak bu hareketin ne anlama geldiğini bilemezdi. "Gerçekten, yapamam. Doğru kelimeleri bulsam bile bana inanmazsınız."

Eğildi ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Kardeşim, bana anlatmalısın. Hayatın tek bir ipliğin ucunda sallanıyor."

"Ve bu iplik yıpranıyor," dedi Ketahn. Ahnset'in bir Fang olarak konumu ve Korahla'yla ilişkisi düşünüldüğünde, zaten onun işlerine kendisini güvende tutamayacak kadar karışmıştı ve onu daha da büyük bir tehlikeye atmak istemiyordu. Onun yaşam tarzını tehdit etmeye hiç niyeti yoktu.

Ama onu neden gittiğini ya da günlerinin geri kalanında ne yapacağını sorgularken de bırakamazdı, cevapları asla bilemeyecekti çünkü Arapsaçı'nda kaybolmuştu.

Bunu bilmeyi hak ediyordu. Ve Ketahn, sadece bir kez karşılaşmış olsalar bile, eşini yavru kardeşiyle tanıştırtmanın gururunu yaşamak istediğini inkâr edemezdi.

"Bu gece Takarahl'dan ayrılabilir misin?" diye sordu.

Çene kemikleri seğirdi ve bir ürperti onu sararak süslemelerinin şingırdamasına neden oldu. "Takarahl'a, görevlerime, eşime... sırtımı dönemem."

Ketahn onun bacağına kendi bacağıyla vurdu. "Senden bunu istemiyorum Ahnset. Tek istediğim, eşimle tanışabilmen için inime gelmen. Böylece gitmeden önce sana elimden geldiğince açıklama yapabilirim."

"Sorduğunuz şey... kraliçeye ihanet etmek anlamına mı geliyor?"

"Onun gözünde, kesinlikle. Ama senin için, sadece onunla hiçbir şey konuşmaman için sana yalvarıyorum."

Ahnset derin bir nefes aldı. Konuştuğunda sesi her zamanki özgüvenini yeniden kazanmıştı. "Baş Dış bana izin verirse

ona sor."

Ketahn'ın göğsünden memnun bir trıl sesi yükseldi. "Güzel. O zaman ayların ışığı altında birbirimizi tekrar göreceğiz, kardeşten başka bir şey değiliz."

Tekrar omzunu sıktı ve acının titreşimini arttırdı. "Tüm bunlardan vazgeçmen için çok geç değil, kardeşim. Kraliçenin olmak ve tüm risklerden kaçınmak için."

"Ahnset." Ketahn elini onunkinin üzerine koymak için göğsüne doğru uzandı, kadının omzundaki tutuşunu hafifletti ama kırmadı. "Bunun için her zaman çok geç olduğunu anlayacak kadar beni iyi tanıyorsun."

"Eğer bir eş bulduysan... Evet, çok iyi biliyorum." Ahnset son kez şefkatle sıktığı elini geri çekti ve bir adım geri çekildi. "Uzun zamandır seni güvende görmeyi dilemekle mutlu görmeyi dilemek arasında gidip geliyorum Ketahn. Belki de her ikisine de sahip olmanı ummakla aptallık ettim... ama kraliçe buna asla izin vermeyecektir."

"Bu mümkün, kardeş. Sadece onun gölgesinde değil."

Ahnset omuzlarını dikleştirerek ayağa kalktı; kız kardeşinden Fang'e geçişini son bir kez daha gözlerinin önünde yaşadı. "Görevlerime dönmeliyim. Baş Fang ve Baş Konuşmacı şimdiye kadar beni ihmalkâr bulmuş olmalılar."

Ketahn özür dileyen bir jest çizdi. "Her zamanki gibi benim hatam. Beni affedin."

Derin ve biraz sert bir sesle konuştu. "Kimıldayın ki odayı mühürleyebileyim. Bu geceye kadar. Koruyucu, seni korusun."

"Ve sen, Ahnset."

Ketahn ona arkasını döndü, kürsüden indi ve tekrar bakmadan Kraliçe'nin Mezarı'ndan dışarı çıktı. Kraliçe Takari ardında muazzam bir miras bırakmıştı ama bu miras tek bir meydan okumayla sona ermişti. Takari'nin varislerinin bilge ve adil olması ne fark ederdi ki, Zurvaşi'nin sınırsız gücü ve zalimliği karşısında yenik düşmüşlerdi?

Takarahl'ın üst katlarına çıkan spiral rampaya doğru ilerlerken arkasına bakmadı. Ahnset'in ağır, tıngırdayan adımları arkasında yankılanıyor, her an biraz daha zayıflıyordu.

Bakması gereken bir gelecek vardı, geçmişten beslenebilecek ama onun gölgesinde kalmasına gerek olmayan bir gelecek. Takarahl'dan ne kadar uzağa gitmek zorunda kalırlarsa kalsınlar eşiyle, Ivy'siyle paylaşabileceği bir gelecek.

Ama önce ona dönmesi gerekiyordu. Ve onun şu anda nerede olduğunu ya da orada kiminle olduğunu unutmamıştı.

Ivy, Ketahn'ı ona ait olduğu konusunda temin etmişti. Ondan şüphe duymuyordu ama yine de aklına gelen düşünceleri engelleyemiyordu. Ya *yavrular-bebekler* istiyorsa? Ya anne olmak istiyorsa? Sadece kendi türünden biriyle çiftleşirse yavru doğurabilirdi. Eğer böyle bir arzusu varsa, bunu asla yerine getiremezdi.

Parmakları büküldü, kasları gerildi ve bacak pençeleri zemini tırmıkladı. Başka bir erkekle birlikte olma düşüncesi - dokunmak, öpmek, çiftleşmek

-Göğsünde vücudunu öfkeyle titreten bir ateş yandı. Çenesini sıktı ve bir of çekti. Bu kıskançlıktı, açgözlü ve saldırgandı, bir ağın telleri boyunca yağmur suyu gibi özüne doğru akıyordu.

Peki bu ona ne kazandıracaktı? Bu öfkeyi hangi erkeğe yöneltebilirdi, bu öfkenin haklı hedefi kim olabilirdi? Faydasızdı. Tüketiyordu.

Ne yazık ki ısrarcıydı.

Ketahn adımlarını hızlandırdı, yanından geçtiği karanlık, sessiz odaları görmezden geldi, taşlardan yayılan iğrenç ölüm kokusunu duymazdan geldi, Ahnset'in solan adımlarını duymazdan geldi. Zihninin gözünde gördüğü tek şey Ivy'ydi.

Tek istediği oydu. İhtiyacı olan tek şey. Arzuladığı tek şey. Yakında, paylaşmak istedikleri türden bir hayat kuracaklardı ve Tangle yollarına çıkan herkesi alabilecekti.

Ama düşüncelerini çok geç de olsa delip geçen yeni sesi görmezden gelemedi; ileriden gelen, gümbürdeyen ve şingırdayan birkaç ağır adım.

Yeni gelenler, Ketahn saklanmak için yakındaki mezar odalarından birine girmeden bir sonraki dönemeci döndüler. Kraliçe Zurvaşı sürünün başındaydı, titrek ışıktaki bile seçilebiliyordu, mor ipek sargıları etrafında dalgalanıyor ve süsleri parlıyordu. Arkasında iki Diş ve onların arkasında da üç Pençe yürüyordu; Korahla'nın Kraliçelerin Mezarı'ndan uzaklaşmalarını emrettiği çift ve Ketahn Takarahl'a girdikten kısa bir süre sonra diğerlerinden ayrılan arkadaşları.

Ketahn'ın içgüdüleri kükreyerek damarlarına daha fazla ısı boşalttı. Dehşet ve öfke aynı güç ve vahşetle içinde dönüp duruyordu. Takarahl'a döndüğünde kraliçeyle karşılaşma ihtimali her zaman vardı. Açık varlığının onu uzak tutacağını, beklentisini yoğunlaştıracığını ve sözlerini yerine getirmesi gereken güne kadar beklemeye ikna edeceğini ummakla aptallık etmişti.

Görünüşe göre, kendisini öğrenmenin ötesinde olanlar arasında saymalıydı.

Ketahn adımlarını yavaşlatmadan daha uzun durdu, omuzlarını dikleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. Zurvaşı'nın yırtıcı bakışları soğuk ve hesapçı bir şekilde onun üzerindeydi ve adımları hızını koruyordu. Ketahn yavaş ve derin bir nefes aldı. Şimdiden onun kokusunu alabiliyordu; kokusu, altta yatan ölüm kokusuyla mide bulandırıcı bir şekilde tamamlanıyordu.

Birbirlerine yaklaştıklarında Ketahn, "Kraliçem, ben-" dedi.

Zurvaşı saldırdı ve bir elini Ketahn'ın boynuna doladı. Onun bu tutuşu, Ahnset'in moraran kavrayışını şefkatli ve dikkatli gösterdi. Ketahn onun bileğini iki eliyle kavradı ve Zurvaşı onu havaya kaldırıp yana savururken panik içinde bileğini tuttu.

Kraliçe ilerlerken karanlık Ketahn'ı yuttu ama bunun nedeni havasızlık değildi; bilincini kaybedemeyecek kadar çok acı hissediyordu. Zurvaşı'nın devasa, heybetli formunun ötesinde, gölgelerle çevrili bir giriş yolunda dans eden mavi-yeşil ışığı gördü. Onu bir mezar odasına girmeye zorlamıştı. Koridorda Pençeler gevezelik ediyordu; kendini beğenmiş eğlencelerinin sesleri tünel boyunca yankılanıyor, kindar ruhların uhrevi cıvıltılarına dönüşüyordu.

Ketahn'ın bacakları tutunmak için sıçradı ama kraliçe onu sadece daha yükseğe kaldırdı. Pençeleri boynunun yanlarını ısırды.

Göğsü hava almak için yanıp tutuşuyordu ve boynu acıdan zonkluyordu. Kaslarındaki gücün tükendiğini hissetti. Karanlık zihninin kenarlarına kadar yaklaşarak düşüncelerini köreltti.

Zurvashi'nin tartışmasız bir zafer kazanmasına izin vermeyecekti. Ketahn, Ivy'ye geri dönmek, onu tekrar kollarına almak ve büyük bir özlemle beklediği geleceğine sahip çıkmak için elinden geleni yapacaktı.

Ketahn arka bacağının üst kısmına bağladığı bıçağa uzandı. Kraliçeye karşı, gençliğinin hayali canavarlarına karşı bir kemik iğnesinin yapacağından biraz daha iyi iş görürdü ama kendi kanının bir kısmı dökülmeden onu öldüremezdi.

Parmakları bıçağın sapına dolandı.

Zurvaşı homurdandı ve Ketahn'ı sırt üstü yere çarptı. Ketahn'ın ağırlığı ve Zurvaşı'nın gücünün birleşimi, sanki yüzlerce segment halinde sert bir taşın üzerine düşmüş gibi hissetmesine neden oldu. Bıçak elinden kaydı ve bağlandığı yere sıkıştı.

Acı sersemleticiydi, kemiklerine kadar işliyordu.

Adamın üzerine çıktı, bir eliyle üst kollarını yakalayıp başının üzerine doğru itti; diğer eliyle de alt kollarını yakalayıp yanlara doğru açtı. Kadının ağırlığı adamın rahatsız pozisyonunu daha da acı verici hale getirdi; sırtı ve arka bacakları yere düz bir şekilde bastırılmıştı ve omurgasına dayanılmaz bir baskı uyguluyordu.

Leğen kemiği onunkine bastırdı. Derisinden yayılan ısı, yarığına odaklanmıştı. Ketahn çenesini açtı ve kızın iri, kalın bacakları onunkilere sürtünüp baş döndürücü kokusunu ince tüylerine bulaştırırken hırladı.

"Arzularımı çok uzun süre reddettin." Sesi onun etrafında, içinde titreşiyordu, kokusu kadar istilacı ve ısrarcıydı.

Zurvaşi yarığını onunkine dayayarak onu yere daha da sıkı bastırdı. Soğuk taş derisini ısırdı. Konuşmak için ağzını açtığı anda, boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve çenesini yukarı kaldırmaya zorladı.

"Bu benim güçlü fatihim mi? Bu mu bana layık olduğunu düşündüğüm ve bunu kendine layık gören erkek?" diye sordu başını öne eğerek.

En zayıf parıltı en dıştaki süslemelerinin kenarlarını vurguluyordu ve gözlerinde soğuk altın noktacıkları parlıyordu. Başparmağını onun çene kemiğinin üzerinde gezdirdi. Ketahn çene kemiklerini birbirine geçirdi ama kadın onun ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Ve hâlâ bacakları onunkilere sürtünüyor, hâlâ kokusu ve sıcaklığı ona saldırıyordu.

Ketahn'ın içi düğüm düğüm oldu ve derisi, gölgelerin derinliklerine kaçmak için bedeninden sıçramanın eşiğinde hissetti. Ama gerçekten ondan saklanabileceği bir yer var mıydı?

Kraliçe, leğen kemiğini tekrar onunkinin üzerine çarpmak için hafifçe kalktı ve kemiklerinde derin bir ağrıyı tetikledi. Tokalarını sıkıca içeri çekti; yarığının bir iplik genişliğinde bile ayrılmasına izin vermeyi reddetti. Her kalp atışında yoğunlaşan kokusu, duyularını tiksindirici bir sis gibi doldurdu.

Eşine ihanet etmezdi. Ne Zurvashi ne de bir başkası için. Kendi hayatını kurtarmak için bile.

"Neden bekleyeyim ki?" diye hırladı kraliçe. Leğen kemiğini döndürürken, yarığı Ketahn'ın derisine doğru açıldı ve içindeki daha pürüzsüz, daha yumuşak eti ortaya çıkardı. "Sen kim oluyorsun da beni arzuladığım şeyden mahrum bırakıyorsun? Ben istediğimi alırım. *Hiçbir şeyden* mahrum bırakılmayacağım."

Gövdesini onun üzerine daha da eğerek kolları üzerindeki baskıyı artırdı ve dönüşlerinin açısını değiştirdi. Yeni açılı tehdit ediyordu

yarığını açmak için. "Ben fatihim. Ben kraliçeyim ve senden bıkana ya da seni onarılamayacak şekilde kırana kadar benimsin."

Zurvaşı yüzünü daha da yaklaştırarak çenesini onunkinin iç kısmına dayadı ve çenesini kapatmasını imkânsız hale getirdi.

"Şimdi, Ketahn, benim iddiam-"

Ketahn başını kaldırdı ve başlığını kraliçenin suratına çarptı. Kraliçe irkilerek homurdanarak geri çekildi ama ses yerini cırlamaya bıraktı. Değişikliği düşünecek zamanı yoktu; harekete geçme şansı en ufak bir tereddüitten bile kurtulamayacaktı.

Kadının değişen pozisyonu, adamın üst kollarını yere sabitleyen ağırlığın bir kısmını ortadan kaldırdı. Ketahn kollarını kadının kavrayışından kurtardı, iki elinin parmaklarını birleştirdi ve bir sopa gibi savurdu. Yumrukları kadının dirseğinin iç kısmına çarparak kolunun bükülmesine ve boğazındaki tutuşunun kırılmasına neden oldu.

Kraliçe trıl trıl öttü ve gözlerini tekrar ona dikti. Yetersiz ışıktaki bile, bakışlarındaki şehvet dolu, heyecanlı parıltıyı fark edemedi.

Gövdesini öne doğru fırlatarak sol üst dirseğini adamın yüzüne doğru indirdi. Adam başını sertçe yana eğdi. Kadının kocaman kolu ağır bir *gümbürtüyle* yüzüne bir parmak mesafeden daha az bir uzaklıkta yere çarptı. Duruşundaki değişiklik göğsünü doğrudan Ketahn'ın gözlerinin üzerine yerleştirdi; dirseği iskalamış olsa da, sarkan boncukları, kolyeleri ve altın süsleri yüzüne çarparak görüşünü engelledi.

Koku alma duyusu da aynı şekilde engellenmişti. Zurvaşı'nin kokusu her zamankinden daha güçlü bir şekilde duyularına saldırıyordu. Sadece acı sayesinde uyanık kalabiliyordu; bu acı şimdi de Zurvaşı'nin alt ellerinin altında sıkışıp kalan ve ağırlığının çoğunu taşıyan ön kollarında yoğunlaşmıştı.

Bu acıya yapıştı, içinden geçmesini ve onu bir ağacın kökleri gibi sabitlemesini diledi, bu şiddetli fırtınada onu tutmaya yeteceğini umdu. Onun kokusunun içeri girmesine izin vermeyecekti. Onu etkilemesine izin vermeyecekti.

Bir çift bacağını yere dayayarak diğerlerini kraliçenin alt yarısının etrafına sardı ve arka bacaklarını kraliçeninkilere doğru çekti. Kraliçe sıcaklıkla titreşiyor ve rahatsız edici derecede aç bir vızıltı çıkarıyordu.

Ketahn bir hırıltıyla kalçalarını bükte ve kasıldı. Vücudundaki her kas gerildi ve çığlık attı. Neyse ki mücadele kısa sürdü; kraliçenin dengesi çoktan bozulmuştu. Bir homurtu ve birçok metal parçasının taşa çarpıp çınlamasıyla yan tarafına yuvarlandı ama

kollarını serbest bıraktı ve iki bacağı şimdi onun arka ayakları ile zemin arasına sıkışmıştı.

Arkasında bir yerlerde ağır adımlar ve sesler duysa da, büyük gölgelerin kıldığı yetersiz ışığı görse de, dikkatini bir kalp atışı kadar bile kraliçeden ayırmayı göze alamazdı. O çok tehlikeliydi.

Zurvaşı ivmesini Ketahn'ı da beraberinde sürükleyerek bir yuvarlanmaya dönüştürdü. Serbest kalan bacaklarını açarak yere dikti ve tüm gücünü kullanarak Ketahn'ın sırt üstü düşerken yuvarlanmasını durdurdu ve Ketahn'ın onu tekrar altına almasını engelledi.

Kadının üstteki elleri adamın boynuna doğru kalktı. Ketahn sol kolunu bükte, ön koluyla kadının iten ellerini yakaladı ve ağırlığını onlara yasladı. Kadının uyguladığı korkunç güce karşı uzvu titredi. Panik içinde patlamakla tehdit ediyordu; bunun onun gücünün sadece bir parçası olduğunu biliyordu. İsteddiği anda bu güç yarışını kazanacaktı.

Ketahn sağ koluyla geriye uzandı ve bıçağı bacağından kurtardı. Bir yıldırım gibi hızla bıçağı Zurvaşı'nin boğazına dayadı.

Kraliçenin kehribar rengi gözleri parladı ve çene kemiklerini açtı. Saçlarının sayısız örgüsü vahşi dallar halinde başının etrafına saçılmıştı, birçok süsü darmadağınaktı ve ağzının köşesinde bir damla kan parlıyordu, muhtemelen başlığının aldığı darbenin sonucuydu.

Yavaşça ağzını açtı ve uzun, sarı dili kanı yalamak için dışarı kayd.

Kraliçe yine gevezelik etti. Odanın içinde yankılandı ve her zamankinden inanılmaz derecede daha çarpık bir şeye dönüştü. "Ah, sevgili küçük Ketahn."

Hırladı ve ağırlığını bıçağın üzerine verdi; ancak güçlü eller dört kolunu birden kavrayıp onu nihayet üzerindeki tutuşunu bırakan Zurvaşı'den ayırdığında bıçak henüz ete saplanmamıştı.

Artık kraliçeye eşlik eden Fang'leri iki yanında görebiliyor olsa da, kızıla boyanmış görüşü Zurvashi'de kalmıştı. Bacakları yerde sekiyor, pençeleri taşı kazıyarak ona geri dönmek ve başladığı işi bitirmek için çaresizlik içinde kıvranıyordu.

Onu bitirmek için.

Fang'lerden biri kolunu çekerek bıçağı tutmasını engelledi. Silah yere düşüp takırdadı. Sonra odanın arka tarafına sürüklendi, girişe doğru döndürüldü ve duvara çarptırıldı. Onun

Sırtı soğuk, sert taşa çarptı. Arka ayakları kaba yontulmuş kayayı sıyırdı ve kalın ipekle sarılmış bir şeye çarptı; gömü çukurlarından birine kaymıştı.

Zurvaşı çoktan ayağa kalkmıştı. Kıyafetini kayıtsızca düzeltilti ve kraliçe soğukkanlılığını her seferinde biraz daha geri kazandı.

"Bu da ne böyle?" Başbakan Fang Korahla koridordan talepte bulundu.

Odaya doğru koşuşturan daha fazla adım, girişten içeri hücum eden daha fazla figür vardı. Ancak Ketahn'ın dikkati, önünde kule gibi yükselen, gölgemsi bir şekil olan kraliçeye odaklanmıştı.

Zurvaşı, Ketahn'a doğru bir adım atarak, "Demek övünmelerinizde haklılık payı var," dedi.

Ivy... Üzgünüm.

"Altı gün, Ketahn." Kraliçe yavaşça ön ayaklarından birini onunkinin yanından geçirerek kokusunu daha fazla hissetmesini sağladı. Gözlerinde hâlâ o mide bulandırıcı açlık parlıyordu ama artık korkunç derecede şefkatli bir şeyler de vardı ve sesi bir mırıltıya dönüştü. "Bu gösteriden sonra umutluyum. Bir dahaki sefere kendimi tutmayacağım... ve beni iddianla etkilemeni bekliyorum."

Korahla ve Ahnset odaya girdiğinde dönüp çıkışa doğru yürüdü, gözleri gölgelerin içinde okunamıyordu. Zurvaşı onları iterek geçti ve havada bir el salladı. "Küçük avcımı serbest bırakın. Önümüzdeki günlerde yapacak çok işi var."

Kraliçe girişte durakladı ve Fang'ler Ketahn'ı bırakırken omzunun üzerinden baktı. "Ve o aptal Durax'a söyle, dışarıda ona rastlarsan derhal bana rapor versin. Benim iyi niyetimi tüketti."

Ve sonra Zurvaşı gitmiş, iki Diş de peşinden koşmuştu.

Ketahn'ın bacakları neredeyse bükülüyordu, zayıflık aşırı beslenen bir dereden gelen sel suyu gibi içinden akıyordu. Kraliçenin kokusu üzerine sinmiş, diğer tüm kokuları bastırmıştı. Derisi titriyor, mide bulandırıcı bir sıcaklıkla sürünüyor ve sayamayacağı kadar çok yerinde acı zonkluyordu.

Ahnset omzunu kavradığında, o kokuyu, o tadı silmek için umutsuzca dört eliyle bacaklarını şiddetle fırçalıyordu.

Ama kraliçenin kokusu kaybolmadı. Kokuyu onun derisinin içine gömmüştü.

"Sakin ol," dedi biri; kız kardeşi olabilirdi ama Korahla da olabilirdi.

Ketahn omzundaki ele karşı mücadele etti. "Gitmeliyim. Geri dönmeliyim..."

Ivy'ye. Bunu sadece o düzeltebilirdi. Sadece o daha iyi yapabilirdi. Kraliçenin üzerinde bıraktığı lekeyi sadece o unutturabilirdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

"BU NASIL?" Ella yaptığı sepeti havaya kaldırarak sordu.

Ivy kendi sepetinden başını kaldırıp Ella'ninkine baktı. Geniş, yeşil çim yaprakları sıkıca örülmüştü ve Ivy bunun kendi ilk denemelerinden çok daha iyi olacağını şimdiden söyleyebilirdi. "Harika görünüyor!" Ella sepeti kucağına indirdi. Titreyen parmakları bir başka uzun, kalın bıçağı geçirerek işlerine devam etti. "Çocukken okulda teneffüslerde arkadaşlık bileklikleri yapardım. Evde yapmak için fazla zamanım olmazdı çünkü ödev yapmadığım zamanlarda çiftlikte yapılacak çok iş olurdu. Ama tüm sınıf arkadaşlarım onları çok severdi ve her zaman onlara da yapıp yapamayacağımı sorarlardı. Onları yapmayı çok severdim. Bu bana bunu hatırlatıyor."

Ivy gülümsedi. Hayatta kalan diğer insanlara sepet örmeyi öğretme fikri bu sabah Ketahn kız kardeşini ziyarete gitmeden önce aklına gelmiş ve çukura giderken otları toplayıp ipek bir iple birbirine bağlamasına yardım etmişti. Sadece zihnini meşgul etmeyi ve Ketahn'ın Takarahl'a dönüşü sırasında başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri düşünmekten kendini alıkoymayı ummakla kalmamış, aynı zamanda diğer insanlara zamanlarını daha keyifli geçirmeleri için bir yol vermek istemişti.

Annesinin söylemekten hoşlandığı gibi, *boş eller şeytanın aletleridir*.

Oraya gitme, Ivy.

Diğerlerinin çoğu bu görevi hevesle üstlenmiş, yapacak bir şey buldukları için minnettar olmuşlardı. Ella'nın güzel anılarını dinlemek Ivy'nin kalbini kabartmıştı. Koşullara rağmen kadına biraz neşe getirebildiği için mutluydu.

Ivy bakışlarını Ella'nın üzerinde gezdirdi ve gülümsemesi soldu. Ella'nın durumunda bir iyileşme olmamıştı. Aksine, bir gün öncesine göre daha kötü görünüyordu. Kadının gri solgunluğu ve gözlerinin altındaki koyu halkalar daha belirgindi ve Diego endişeliydi - her ne kadar Ella'nın yanında bunu belli etmemeye dikkat etse de. En azından Ella bugün kriyo-odasından çıkıp odada dolaşabilecek kadar enerji toplamıştı ama bu bile ondan çok şey götürmüştü.

Neyse ki yerde oturup sepet örmek, kendini fazla yormadan üstesinden gelebileceği bir şeydi.

Zaman, Ivy. Ella'nın iyileşmek için zamana ihtiyacı var.

Ama zaman onların sahip olmadığı bir şeydi.

Ivy sanki tam o anda açılıp Ketahn'ı görecekmış gibi kapıya baktı. Diğer insanlarla birlikte olmaktan ne kadar hoşlansa da, onu öznlüyor ve onun varlığını, ellerinin sevgi dolu okşamasını, pençelerinin teninde ve saçlarında nazikçe gezinmesini arzuluyordu. O kadar uzun süre fiziksel dokunuş olmadan yaşamıştı ki -samimi, sevgi dolu, fiziksel dokunuş olmadan- ama Ketahn bunu ona bolca veriyordu ve o da bunun her zerresini seviyordu. Bunu arzulamaya başlamıştı.

Ivy'yi bu ölüm mekanında, güvenmediği insanların arasında bırakma fikrinden hiç hoşlanmamıştı ve dün Cole'la olanlardan sonra özellikle tedirgin olmuştu. Ketahn bu sabah onu buraya getirdiğinde, gözleri hemen Cole'a kilitlenmişti; çene kemikleri genişlemiş, ince tüyleri kabarmış ve kendini daha uzun, daha geniş tutmuş, bir şekilde normalden daha heybetli hale gelmişti. Neyse ki, Ivy onun hoşnutsuz hırıltısını duyabilecek kadar yakın olan tek kişiydi.

Gözleri duvarlar boyunca sıralanmış kriyo-odaların üzerinde gezindi. Çoğunun üstü örtülüydü; diğerleri de bunu yapmak için acil durum çantalarındaki battaniyeleri kullanmıştı. Ne yazık ki en saygılı olanı buydu. -Ve ölümlerle başa çıkmanın pratik bir yolu.

Sadece bu alanı hayatta kalanlarla paylaşan on iki ceset yokmuş gibi davranmaya biraz yardımcı oldu.

"Demek bir çiftlikte çalıştın, Ella?" Ahmya, Ivy'nin dikkatini tekrar konuşmaya çekerek sordu.

"Evet, ailemin çiftliği," diye yanıtladı Ella. "Birkaç süt ineğimiz, birkaç domuzumuz, bir sürü tavuğumuz ve iki yüz dönüm ekinimiz vardı."

Callie kıkırdadı. "Hâlâ böyle aile çiftlikleri olduğunu bilmiyordum. Bugünlerde her şeyin otomatikleştiğini sanıyordum."

"Yıllar içinde pek çok yer battı ya da satın alındı, evet ama ailem çok uzun zamandır bu araziye sahipti. Ailem burayı bırakmak istemedi ve taze ürünler için bizi idare edecek kadar yerel bir pazar vardı. Kardeşim onlar öldükten sonra burayı miras olarak alacak..." Ella bakışlarını kaçırdı ama Ivy onun gözlerinde biriken yaşları görmeden önce değil. "Sanırım uzun zaman önce devralmış olmalıydı, ha?"

"Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum," dedi Ivy nazikçe, "ama geride bıraktıklarımızın anılarına her zaman sahip olacağız."

İyi ya da kötü, değil mi? Unutmayı tercih etsek bile.

"Küçük bir arı kovanım vardı ve birkaç keçi yetiştiriyordum," dedi Lacey, bir tutam otu diğer bıçakların arasından geçirirken başını eğerek. "Ev yapımı keçi sütü sabunu, banyo bombaları ve tuzları ile taze bal satan küçük bir işim vardı. Bazen insanların evlerindeki ya da rastgele yerlerdeki arı kovanlarıyla ilgili telefonlar alırdım ve onları çıkarıp eve getirmek için yola koyulurdum."

Callie sırtarak, "Siz kızlar kasabada koşturarak büyüdünüz, bense New York'ta doğup büyüdüm," dedi.

"Ne yaptın Callie?" Ivy sordu.

"Homeworld Initiative'e katılmam için teklif geldiğinde üniversiteden kimya alanında yüksek lisans derecemle yeni mezun olmuştum."

"Vay canına," dedi Ella. "Sana yaklaştılar mı?"

"Evet. Sanırım bu yolculuk için oldukça gayretli bir şekilde uzman topluyorlardı ve bana göreve katılıp Xolea'daki tüm uzaylı bileşikleriyle çalışarak *insan bilgisinin genişliğini ve kapsamını genişletme* şansı sundular. Genç bir bilim ineğinin kalbine nasıl gireceklerini gerçekten biliyorlardı, biliyor musunuz?" Eski püskü sepetini kaldırdı ve hoşnutsuzlukla inceledi. "Artık bunu pek yapacağımdan değil." Bakışlarını Ivy'ye çevirdi. "Peki ya sen?"

İçini bir utanç ateşi sararken Ivy kolunu ovuşturdu. Herkesin hayatı onunkine kıyasla kulağa çok hoş geliyordu. "Lisedeyken planım öğretmen olmaktı. Ama... bazı kötü seçimler yaptım ve kendimi kasiyer olarak çalışırken buldum."

Ahmya, Ivy'nin kolunu dürterek ona küçük, cesaret verici bir gülümseme sundu. "Hayat her zaman plana göre gitmez."

Lacey kıs kıs güldü ve bir elini onun etrafında salladı. "Bunu doğru anladın." "Ne yaptın Ahmya?" Ivy sordu.

Ahmya kucağındaki sepete bakarak, "Ben çiçekçiydim," dedi. Onunki neredeyse yarısına kadar tamamlanmıştı ve diğerlerine göre en iyisiydi. "Botanik için üniversiteye gitmeyi düşündüm ama... matematiğim biraz kötü."

Ella kıkırdadı. "Ben de."

Ahmya gülümsedi. "Ama sorun değil. Her günümü güzel çiçeklerle çalışarak geçiriyorum."

Cole onların yanına yere çöktü ve bacaklarını yukarı çekerek ellerini dizlerinden sarkıttı. "Hepiniz burada otlarla oynuyorsunuz ve sanki tatildeymişiz gibi çiçekler hakkında konuşuyorsunuz."

"Sepet yapmak Bay İnşaat İşçisi için çok mu zor?" Diego beceriksiz sepet örme denemesinden başını kaldırmadan sordu. Kriyo odasını kapatmış ve üzerine oturmuş, bacaklarını yana sarkıtmıştı. "İyi ki seni bana güverte ya da başka bir şey yapman için tutmamışım."

"Tch. Sepet yapmak tamamen farklı bir beceri seti," dedi Cole sırtarak. Bugün ruh hali daha iyiydi - en azından Ketahn gittiğinden beri.

Callie parçalanmaya başlamış olan sepetini önündeki yere fırlattı. "Peki senin ne tür *becerilerin* var?"

"Bir kere oldukça iyi görünümlü bir güverte inşa edebilirim."

Ivy gülümsedi. "Bu işe yarayabilir. Dışarıda kesinlikle bol miktarda odun var."

Düz beyaz dişlerini göstererek ona sırıttı. "Tahta kullanmakta çok iyiyimdir."

"Gerçekten mi Cole?" Will başını salladı. Sepet örme dersine katılmamış, onun yerine duvara yaslanmış oturduğu yerden sessizce izlemişti. Dün kendisi ve diğer birkaç kişiyle birlikte fazladan erzak bulmak için yakındaki odalara girdikten sonra parmak uçları biraz hassaslaşmıştı; oraya erişirken bir elektrik panosu kısa devre yapmış ve küçük yanıklar oluşmuştu. "Bu tür hatların iki yüz yıl önce öldüğünü sanıyordum."

"Ve bunun iyi bir nedeni var," dedi Callie.

"Oh, hadi ama." Cole sahte bir kızgınlıkla ellerini havaya kaldırdı. "Sadece biraz eğlenmeye çalışıyorum."

Diego, aralarında sadece bir santim boşluk kalana kadar parmağını ve başparmağını birbirine sıkıştırdı. "Küçük anahtar kelime, değil mi?"

Callie tısladı. "Ooo, bu bir yanık."

"Sert, dostum. Sert," dedi Cole. "Bu ekibe çok değerli ve pratik bir beceri seti getiriyorum... ekip ya da adına ne dersek diyelim. Kim olduğunu düşünüyorsun

bize bir barınak inşa edecek mi?"

"Örümcek adam," dedi Lacey.

Ivy kıs kıs gülererek, "Vrix," diye düzeltti.

Lacey kaşlarını kaldırdı. "Ne tür evlerde yaşıyorlar ki?"

"Ketahn'ın halkı yeraltında yaşıyor ama o yuvasını ağaçların tepesine yaptı. Yerden uzakta olmak daha güvenli."

"Ağaçlarda mı? Bize onun bir ağın üzerinde yaşadığını falan söylemeyeceksin, değil mi?" Cole sordu.

"Öyle sayılır. Yuvası dallardan, sarmaşıklardan ve ipekten yapılmış ve yakındaki dallara örülmüş ve ağaç gövdelerine sabitlenmiş dev bir ağ ile asılı duruyor."

Ahmya'nın gözleri büyüdü. "Ve sen... sen de mi orada yaşıyorsun?"

Onunla mı?" Ivy'nin yanaklarına sıcaklık doldu. Ketahn'ın onun eş olduğunu zaten biliyorlardı,

Cole da açıkça Ketahn'la yatıp yatmadığını sormuştu -hayır, talep etmişti-, bu yüzden onun hakkında ne düşündüklerini ancak hayal edebilirdi. Bir an için teninin altında yanan sıcaklık, ailesinin yargılayıcı bakışları altında hissettiği o eski utançtı, ama bu duyguyu çabucak uzaklaştırdı.

"Evet, alışmak biraz zaman aldı," dedi Ivy sepetini kucağına indirirken.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar yüksekte olmaya hâlâ alışamadım ama Ketahn'a hayatım pahasına güveniyorum."

"Buradan çıktığımızda ne yapmayı planlıyorsun?" Will

sordu. Ivy başını salladı. "Henüz bilmiyorum."

"Ne zaman gidiyoruz?" Cole ayağa kalktı ve erzak yığınının doğru yürüdü. Hidrasyon paketlerinden birini kaptı. "Şikâyet eden kişi olmak istemem ama yapacak hiçbir şey olmadan bu duvarlara bakarak bir hafta geçirebileceğimi sanmıyorum." Paketi ısırarak açtı, başını arkaya eğdi ve içti.

"Yakında," dedi Ivy, daha iyi bir cevap verebilmeyi dileyerek.

"Ketahn'ın herkesi ve tüm bu malzemeleri buradan taşımak için yardıma ihtiyacı olacak, ama aynı zamanda herkesi güvende tutmak, bize öğretmek ve bizim için taze yiyecek sağlamak için de yardıma ihtiyacı var. Tüm bunları ayarlarken dikkatli olmak zorunda."

"Yani onlardan daha fazla mı olacak? Daha fazla Vrix mi?" diye sordu Diego.

Cole avucunu Ivy'ye doğru salladı. "Bir saniye bekle. O şeylerden biri hepimizi bir oturuşta kahvaltıda yiyecek kadar büyük ve şimdi bana yakında daha fazlası olacağını mı söylüyorsun? İhtiyacımız olan her şey burada. Bir yolunu bulabiliriz, değil mi? Daha fazlasını davet etmek için bir neden yok."

"Bu gezegen hakkında ihtiyacımız olan bilgiye sahip değiliz. Florası ve faunası hakkında, içinde bulunduğumuz manzara hakkında" dedi Callie.

"Orada hayatta kalmak için ihtiyacımız olan tüm aletlere sahip değiliz. Bu kraterden tırmanarak çıkmamızın imkânı bile yok," diye ekledi Ivy.

Cole önünde yığılı duran malzemeleri işaret etti. "Aletlerimiz var."

Will bir elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Çoğunlukla hayatta kalma bıçakları ve kimyasal tarayıcılar. Birkaç yangın başlatıcı ve işaret fişegi tabancası. Elimizdekiler bir başlangıç ama ormanda kolay yaşam için hepsi bir arada bir kit değil dostum. Ve dışarıda başka neler olduğunu bilmiyoruz."

Ivy alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Hiçbir zaman bir lider olmamıştı, gerekli becerilere hiçbir zaman sahip olmamıştı ve etrafı, çoğunlukla, tüm bunlar hakkında konuşmak için kendisinden, eski kasiyerden çok daha nitelikli insanlarla çevriliydi.

Ama neyin gerekli olduğunu gözden kaçıramazdı. Bu insanların mümkün olan en kısa sürede harekete geçmeye hazır olmaları ve bunu birlikte, bir birim olarak yapmaları gerekiyordu.

"Çok fazla olduğunu biliyorum ama sizden Ketahn ve arkadaşlarına güvenmenizi istiyorum," dedi Ivy. "Bize yardım etmek istiyorlar. Ve bu durumda, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Will içini çekti. "Katılıyorum. Sadece sekiz kişiyiz ve Ivy'nin söylediği doğruysa, çok geçmeden buradan sular altında kalacağız. Xolea'da koloni kurmak için kullanmamız gereken her şey gitti. Tüm o ekipman, tüm o yiyecekler, ekinler için başlangıç tohumları, ilaçlar, prefabrik binalar, hepsi gitti."

"Ve bize bu dünyaya nasıl uyum sağlayacağımızı yerlilerden daha iyi kim öğretebilir?" diye sordu Lacey.

"Yani öylece taş devrine geri mi dönüyoruz?" Cole başını salladı. "Hayır, üzerinde oturduğumuz tüm bu teknolojiyi kullanmanın bir yolu olmalı. Hadi ama Will. Yapabileceğin bir şey var, değil mi?"

Will mizahtan uzak bir kıkırdamayla avuçlarını tavana doğru çevirdi. "Bana birkaç hafta verin, muhtemelen bilgisayar sistemindeki hataların yarısını temizleyebilirim. Hatta gereksiz yere güç tüketen sistemleri kapatarak yedek reaktörlerden birkaç günlük daha güç çekebilirim. Ama buradan çıkmamız gerekiyorsa bunun bize bir faydası olmaz."

"Gerçekten de öyle." Callie kapıya doğru işaret etti. "Koridordaki sel hattını hepimiz gördük. Ve bu erzaklar sadece bir yere kadar gidecek. Ya

Ya buradan çıkıp vahşi doğaya karışacaksın ya da burada kapana kısılup öleceksin." "Bu... şu hayatta kalma programları gibi olabilir," dedi Ella gülümseyerek. "Ama

bize yardım edebilecek rehberlerimiz olacak."

Lacey kıkırdadı. "Pes etmek istersek bizi medeniyete geri götürecek yapımcıların kameranin hemen dışında olmaması çok kötü."

"Zor bir iş ve bazen tehlikeli, ama o kadar da kötü değil." Ivy sepetini yere koydu ve bacaklarını açtı. "Ve hepimiz birlikte çalışırsak daha kolay olacak."

Cole kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O örümcek şeylerle çalışmaktan bahsediyorsun. Onların yardımı karşılığında hepimiz eğilip sikilmek zorunda mı kalacağız?"

Ivy ona ters ters baktı.

"Seni sakinleştirecekse ben varım dostum," dedi Diego, Cole'a ters ters bakarak. "Neden söylenmesi gerektiğini bile bilmiyorum ama vücuduyla ne yaptığı" -Ivy'ye doğru başını salladı- "seni ilgilendirmez. Ondan başka kimseyi ilgilendirmez."

Ivy'nin içinde bir şeyler Diego'ya karşı yumuşadı, hatta ona duyduğu saygı daha da pekişti. Birinin onun için ayağa kalkması pek sık rastlanan bir şey değildi.

Cole'un dudakları aralandı. "Bu çok iğrenç."

Ivy'nin göğsünde kıvılcımlanan öfke ateşi boğazını yaktı. Onu yuttu. Buna ihtiyaçları yoktu. Çekişmeye, kavgaya, düşmanlığa ihtiyaçları yoktu.

Kendini ayağa kaldırarak Cole'la yüzleşti. "Diego'nun dediği gibi, ne yaptığım seni ilgilendirmez, bu yüzden istenmeyen yorumlar yapmayı bırakırsan memnun olurum. Ve hayır, Ketahn senden üzerine düşeni yapmandan başka bir şey istemiyor. Bunu yapmak zorunda değil. Hiçbirinize karşı bir yükümlülüğü yok. Ancak kendi hayatını riske atmasına rağmen size yardım ediyor çünkü yapılması gereken doğru şey bu."

Ivy Cole'a yaklaştı ve tam önünde durdu. "Eğer istediğin buysa bunu kendi başına yapmakta özgürsün. Seni bizi takip etmeye zorlamayacağız. Bu senin seçimin."

Cole birkaç saniye boyunca ona baktı, gözleri parlıyordu ama bu parıltının utançtan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığını anlayamadı. Aniden gözlerini kaçırdı. "Ben grupla kalacağım," diye mırıldandı. "İnsanların birbirlerine destek olmaları gerekir."

"Vrixler bizim düşmanımız değil Cole."

"Tetikte olmakta yanlış bir şey yok."

Ivy başını salladı. "Bunu anlıyorum." Uzandı ve koluna dokundu, ona kırılgan olmadığını, affedebileceğini göstermek istiyordu. "Umarım onları canavarlar yerine insanlar olarak görmeye başlarsın."

Basınçlandırma sistemi havayı serbest bırakırken hafif bir tıslama duyuldu ve ardından kapı bir *vınlamayla* açıldı. Konuşmaya odaklanmış olan diğerlerinin birçoğu soluk soluğa kaldı ya da irkildi. Herkesin gözleri açık kapıya doğru kaydı; Ketahn çoktan içeri adım atmıştı, saçlarından ve derisinden sular damlıyordu.

Çenesi açılmıştı ve keskin, ateşli bir parıltıya sahip olan gözleri Ivy'ye dikildiğinde daha da genişledi.

Kimin eli hala Cole'un kolundaydı.

Oh, Tanrı aşkına.

Onu gördüğü için ne kadar mutlu olsa da.

En kötü zamanlama.

Elini hızla geri çekti ve Cole'dan uzaklaştı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama Ketahn bacaklarındaki tüyler diken diken ve duruşu sert bir şekilde ona doğru ilerleyince gülümsemesi kayboldu. O kadar çok dikkatini çekmişti ki, yanlarından geçerken birkaç kişinin geri çekildiğini belli belirsiz fark etti.

Ivy'nin kaşları çatıldı. "Ketahn, sen-"

Ketahn Cole'a doğru döndü ve parmaklarını kıvrarak pençelerini savurdu. Cole bir küfür savurdu ve geriye doğru tökezledi. Ayakları düzgünce istiflenmiş erzaklara çarptı, erzak ve ilaç kitleri sarsıcı bir takırtıyla yere düştü.

"Ketahn, dur!" Elini adamın kollarından birinin üzerine koyarak aşağı doğru itti. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Ketahn bir hırıltıyla dönerek onunla yüzleşti. Kız daha bakışlarını karşılayamadan kollarını ona doladı. Onu ayaklarından kaldırdı ve alttaki elleri bacaklarını beline doladı, tokaları kalçalarına dolanarak onu kendisine kilitledi.

Bir dönüş daha yaptı ve onu odadan dışarı taşıdı. Biri bir şey söyleyiyse bile Ivy duymadı; Ketahn yine onun tüm dünyasıydı.

Adımları hızlı, neredeyse şiddetliydi ve vücudu gerginlik ve huzursuz bir enerjiyle gümbürdüyordu, bu da havayı sanki patlamak üzere olan bir fırtınaymış gibi yüklü hale getiriyordu. Teninden ısı yayılıyor ve baharatlı kokusu onu sarıyordu. Koridordaki kırmızı ışık o an için her zamankinden daha uygundu.

Kan için kırmızı. Öfke için kırmızı. Tutku için kırmızı. Dizginlenemeyen, tüketen arzu için kırmızı.

Somnium'dan çıkarken Ivy onu kucakladı. Hafif bir yağmur yağıyor, tepedeki karmakarışık bitki örtüsünün arasından ağır, düzensiz damlacıklar halinde süzülüyordu. Ketahn mızrağını geminin gövdesine dayadığı yerden kaptı ve ileriye doğru yürümeye başladı. Artık dışarıda oldukları için adımları daha da hızlanmıştı, uzun bacakları nemli ve molozlarla kaplı zemini geçerken mesafeyi yutuyordu.

Kaşlarını çattı. Bir şeyler ters gidiyordu. Takarahl'dayken bir şeyler olmuştu.

Krater duvarına ulaştığında, mızrağının sapını sırtıyla sırt çantası arasına sokup tırmanmaya başladığında daha da sıkı sarıldı. Uzuvarları öfkeyle çalışıyor, onları daha da yükseğe sürüklüyordu, sadece iki kolunu kullanmasına rağmen daha önce hiç görmediği kadar hızlıydı. Çıkıntılı köklere ve toprağın derinliklerine tutturduğu kalın ipek teller ona yardımcı oluyordu ama hızının çoğu çaresizlikten doğmuş gibiydi. Toprak parçaları ve çakıl taşları serbest kalıp yuvarlanarak aşağıdaki durgun suya düşüyordu. Ve hızı ne olursa olsun, onu ele geçiren bu çılgınlık ne olursa olsun, vücudu her zamanki gibi sağlam ve dengeliydi.

Ivy sessiz kaldı. Çukurdan çıktıklarında konuşacaklar ve onu rahatsız eden şeyin üzerinde çalışacaklardı. Onun Cole'a dokunduğunu görmek şüphesiz canını daha da sıkımişti ama kesinlikle daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Karmakarışık büyümenin artık engellemediği yağmur üzerlerine özgürce düşüyor, Ivy'nin tenini kayganlaştırıyor ve saçlarını ıslatıyordu. Adam tırmanırken ellerini onun sırtında aşağı yukarı gezdiriyor, onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu ama adamın gerginliği daha da artıyordu. Parmakları kıkırda esnedi, pençeleriyle onu diken diken etti. Her şeye rağmen, bu his tenini karıncalandırdı ve Ivy'nin arzusunu ateşledi, ısıyı çekirdeğinde topladı. Ivy'nin cinsel organını karnına daha sıkı bastırdı.

Ketahn yukarı tırmandı ve bir kayayı aşarak yosun, eğrelti otu benzeri bitkiler ve ince, yumuşak ot tutamlarıyla kaplı bir orman zeminine indi. İşte orada durdu, göğsü kabarıyor, nefesi kesiliyordu.

Ivy başını kaldırdı ve adam mızrağını çekip kenara fırlatırken ona bakmak için geri çekildi.

Adamın gözleri bir anlığına onunkilere kilitlendi ve sonra onu döndürüp yüzüstü yosunlu zemine yatırdı. Nefes nefese kaldı, sersemledi ve ellerini yere koydu. Çimenler avuçlarını gıdıklıyordu.

Ketahn'ın sert avuç içleri kadının kalçalarında gezindi ve eteğini kaldırarak kışını yağmura gösterdi. Bu his karşısında ürperdi. Nemli toprak, bitki örtüsü ve yağmurun iğrenç kokuları duyularını doldurdu.

Ivy başını çevirdi, ıslak saç telleri görüşünü engelliyordu. Ketahn onun üzerine eğildi, üst kollarını omuzlarının iki yanına dayadı ve pençelerini yere doğru kıvırdı. Leğen kemiği Ivy'nin kışına bastırarak çıldırtıcı bir sıcaklık yaydı ve Ketahn'ın tokaları tekrar kalçalarına dolanırken Ivy onun yarığının ayrıldığını hissetti.

Nefesi hızlandı ve cinsel organı tepki olarak sıkıştı. "Ketahn."

Alnını kızın başının arkasına değdirdi ve derin bir nefes aldı. Nefesini verdiğinde, onun sıcak nefesini saçlarının arasından boynunda hissetti.

Hırladı, "*Kir telenas kess, kir'ani nyleea.*"

Sana ihtiyacım var, dostum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

IVY onun sesindeki keskinlikten, bu basit kelimelerin derinliğinden ve dürüstlüğünden, ona havaya, yiyeceğe ve suya ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı olduğunu bilmesinden dolayı titredi.

Ve onun da ona ihtiyacı vardı.

Nyleea kelimesi ağzından çıktığı anda Ketahn harekete geçmişti. Kadının kolunu tuttu ve çok daha ayrıntılı bir şeyin başlangıcı olan ipek bir ipi koluna doladı. Hızlı ama çaresizliğinde bile nazık olan elleri, ipi göğsünün altından geçirip göğüslerini kavrayarak sırtına doladığında kadının bedenini ustalıkla manipüle etti. Diğer kolunu da onunla yakaladı, kıvrımları ve düğümleri vücudunun üst kısmında kaba ama etkili bir koşum oluşturdu.

İpi geri çektiğinde, Ivy'nin dirsekleri arkasına doğru kalktı ve göğsü yerden kalktı. Ellerini yosunlara dayadı; adam ona bundan daha fazla hareket alanı bırakmamıştı.

Elleri kızın teninde geziniyor, karnının, kalçalarının ve leğen kemiğinin etrafındaki bağları örerken, yarığından çıkan siki -sıcak, kaygan ve zonkluyordu- kızın kıkırtı yanaklarının arasına yerleşiyordu. İnledi ve ipeği ayak bileklerine doladı.

Beklentiyle titreyen Ivy onun adını tekrar fısıldadı ve adam onunkini gürledi, sesi her zamankinden daha vahşiydi. Bacaklarını kaldırarak Ivy'nin arka tarafını kendisine doğru yaklaştırdı ve bir düğüm klitorisine sürünürken Ivy inledi. Ketahn destek için eğilmiş ön ayaklarını onun altına kaydırды. Ivy, teninin şaftına her dokunuşunda onun titrediğini hissetti. Kalbi hızlandı, nabızı onun etrafında atmaya başladı ve nefesi titredi.

İpek ipi gergin tutan Ketahn, alttaki elleriyle onun belini kavradı ve kalçalarını geriye çekti. Neme rağmen, yağmurlu hava onun çıplak amcığına karşı soğuktu. Bu şekilde bağlı, kapana kısılmış ve savunmasız olmak onu hayal edebileceğinden çok daha fazla tahrik etti. İçindeki sızı daha da şiddetlendi. Ivy ona doğru gerildi, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken kıcını daha da yukarı kaldırdı.

Sonra adamın ucunun girişinde durduğunu hissetti.

Tek bir sert hamleyle Ketahn sikini tamamen kadının içine daldırdı.

Ivy haykırdı. Vücudu sertleşerek gözlerini kapadı ve parmaklarını ıslak, yosunlu zemine doğru kıvırdı. Her ne kadar tahrik olmuş olsa da, parmaklarının kayganlığı adamın ani girişini kolaylaştırmaya yetmemişti. Acı ürkütücü, nefes kesici ve muazzamdı ama adamın büyüklüğünün neden olduğu gerginlik ve dolgunlukla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Ve bu pozisyonda *her şeyi* hissediyordu.

Ketahn tısladı. Parmakları kadının kalçalarını sıktı ve pençelerinin etine battığı yerlerde heyecan verici karıncalanmalar yarattı. Tokaları kadının arka tarafına dolandı ve kilitlendi. Yavaşça pelvisini geri çekti. Aletinin kayması onu zevkle sarstı ve kadının cinsel organı, gitmesine izin vermek istemiyormuş gibi onu sıkıca kavradı.

Tam ondan tamamen uzaklaşacakmış gibi görünürken, tekrar ileri atıldı, kendini daha da derine gömdü ve kuvvetle tüm vücudunu sarstı. Ivy'nin nefesi kesildi.

Toparlanmak için zamanı yoktu; çılgınca bir tempo tutturdu, acımasız bir hızla pompaladı, onu yakın tutmak için ellerini ve giriş açısını kontrol etmek için ipleri kullandı, ona daha sert, daha sert, daha hızlı ve daha hızlı çarptı. Kısa süre sonra, her nefesi bir hırıltıyla noktalandı.

Ivy, içindeki zevk açığa çıktıkça inledi ve onu sıcaklıkla doldurdu. Bu sıcaklık Ivy'nin merkezinde birikti ve kalçalarından aşağıya damladı. Soğuk yağmur daha da şiddetlenerek birbirine bağlı bedenlerinin üzerine yağıyordu ama Ivy bunun farkında bile değildi. İçi yanıyordu, Ketahn'ın fokurdayan şaftı tarafından kavrulmuştu.

Kalçalarını daha geniş açmaya çalıştı, elini uzatıp ona dokunmaya çalıştı ama engellenmişti. Tek yapabildiği onun verdiklerini almaktı.

-Hepsini. Her itiş, klitorisini o ipeksi düğüme doğru salladı ve onu inletti.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı. "O kokuya ihtiyacım var. Senin kokuna." Adamın ellerinden biri kadının altından kayarak karnını ve ipin sarmallarını okşadı, sonra parmaklarını kadının cinsel organında ve uyluklarının iç kısmında gezdirerek kadının kayganlığını topladı.

Parmaklarının baskısını artırarak etini yoğurdu. "Ben senin için varım. Senin için. Başkası değil, asla başkası değil."

Adamın sesindeki bir şey Ivy'nin aldığı zevkin sisini dağıttı. Ivy gözlerini açtı ve başını çevirdi. Adamın elini çekip bacağına üzerinde gezdirmesini ve özünü ince tüylerine sürmesini izleyebilecek kadar görebiliyordu. Bir ürperti onu sarstı; bu ürperti vücudundan geçerek doğrudan kızın içine yayıldı, sadece hisleri arttırdı ve onu zirveye daha da yaklaştırdı.

"Asla o değil." Ketahn'ın hamleleri daha güçlü, daha talepkâr hale geldi. Hırladı, "Sadece sen varsın. Benim Ivy'm."

Zevk Ivy'nin içinde birleşti, kalbinin her atışında daha da ağırlaştı, çekirdeğinin etrafında daha sıkı ve daha sıkı sarıldı, onu parçalamakla tehdit etti.

Ketahn saçlarından bir tutam yakaladı, onu ve bağlı olduğu ipek ipi geri çekerek kendini inanılmaz derecede daha derine soktu. Aleti yeni bir açıyla kızın içine girerek klitorisini okşadı ve Ivy dağıldı. Nefesi kesildi. Vücudu kasıldı, içinden coşku fışkırırken gözlerini sıkarak kapattı.

Ama kontrol Ketahn'daydı ve ona acımasızca vurmaya devam etti. Her itiş, göz kapaklarının arkasında bir yıldız ışığı patlamasını tetikledi ve her biri bir öncekinden daha güçlü olan yeni bir zevk dalgası gönderdi. Çığlıkları arttı; nefessiz inlemeler ve soluklar, ezici, amansız mutluluğun ilkel çığlıklarına dönüştü.

Ketahn'dan sert, vahşi sesler yükseldi. Parmakları daha sıkı kıvrıldı, o kötü pençeleri kadının tenine bastırdı ve küçük acı patlamaları yarattı ve yine de kalçalarını daha da hızlı hareket ettirmeye devam etti, nefesleri vahşi homurdanmalar ve hırıltılardan başka bir şey değildi.

Bir kükremeye boşaldı. Tokaları onu kendine doğru çekti, kasları onun etrafında kilitlendi ve tohumu onun içinde sıcak ve güçlü bir şekilde patlamadan önce horozu bir anlığına büyüdü. Daha sonra o tanıdık çırpınma hissi geldi, rahim ağzını titreştirdi ve uyardı; onu neredeyse ağlatan başka bir zirveye gönderdi. Göbeği kasıldı ve seksi Ketahn'ın sikini sıkıca kavradı, sahip olduğu her şey ve daha fazlası için onu sağdı.

Aldığı zevk nihayet azalmaya başladığında, Ivy'nin vücudu ipek bağın içinde gevşedi. Ketahn ipin üzerindeki gerilimi serbest bıraktı ve Ivy bağlı kalmaya devam etse de uzuvlarına gevşeme alanı tanındı. Başını yosunların üzerine koydu. Ketahn onun saçlarını tutmayı bıraktı ve avucunu

Başını kaldırdı, ıslak, karmakarışık saç tellerini yüzünden süpürdü. Aleti nabız gibi atıyordu ve Ketahn daha fazla tohumun içine dolmasıyla tekrar ürperdi.

Öne doğru eğildi, kollarını onun iki yanında yere koyarak üzerine doğru sarktı. Bir zamanlar bunu adamın onu kafese kapatması olarak düşünebilirdi ama şimdi farklı görüyordu; adam onu koruyordu. Yağmurun altında öylece yatarlarken göğüs kafesleri hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu. Adamın kalp atışları, giderek yavaşlasa da, yağmurun daha düzensiz ritmine karşı sabit ve güvenilir bir denge oluşturunuyordu.

"Ne oldu?" Ivy sessizliklerini bozarak usulca sordu.

Ketahn gerildi, bir elinin pençeleri yosunlara battı. "Kraliçe beni kendisinin yapmaya çalıştı."

Mide bulantısı Ivy'nin midesini bulandırdı, onu ayılttı ve hâlâ içinde dolaşan zevki söndürdü.

Sana ihtiyacım var. O kokuya ihtiyacım var. Senin kokuna.

Ben senin için varım. Senin için. Başkası değil, asla başkası değil. Asla o değil.

Sadece sen varsın. Benim Ivy'm.

Aman Tanrım. Kraliçe ne yapmıştı? Ivy, Ketahn ne kadar büyük olursa olsun, vrix dişilerinin daha da büyük ve güçlü olduğunu unutmuştu. Bu kadar savunmasız olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu, güçsüz olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu ve bu kadar güçlü ve erkeksi olan Ketahn'ın bunu yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyordu.

Gözyaşları gözlerini yakarken kalın kalın yutkundu. "O...?"

"Başarısız oldu." Sesi alçak ve çiğdi. "Ama kokusunu üzerimde bıraktı ve o koku silinip gitmedi."

Ivy gözlerini kapadı ve yüzünü yere doğru çevirdi, daha kötüsü olmadığı için rahatlamıştı ama yine de gözyaşları yanaklarındaki yağmur suyuna karışarak düştü. Daha sonra söylediği sözlerle göğsü daraldı. "Bu... bu yanlış mı? Yaptığımız şey? Sen ve ben?"

Adam irkildi ve kendini toparlayıp hırlamadan önce kısa bir an için ağırlığının daha fazlasını kızın üzerine bastırdı, "Hayır, Ivy. Yanlış değil. Asla yanlış değil. Doğru olan tek şey sensin."

Bir hıçkırık onu sarstı ve avuçlarının altındaki yosunu sıkıca kavradı. "Eğer beni bulmasaydın, bunların hiçbirisi olmayacaktı."

"Ivy..."

"Canının yanmasını istemiyorum Ketahn. Şu anda acı çekmenin sebebi benim." Alnını yere bastırdı. "Bunların hepsi benim yüzümden."

Ketahn bir homurtuyla kendini yukarı itti, ön ayaklarını Ivy'nin altından kaydırdı ve vücudunu onun üzerinden kaldırdı. Aletini aniden geri çekti.

Şaft, içinden kayarak çıkarken bile hâlâ zonkluyordu ve tohumları cinsel organından dökülüp iç uyluklarından aşağı akarken onu çaresiz bıraktı.

Onu bağlayan ipek ipi tekrar yakaladığında gerildi, ama bu sadece pençeleri birkaç yerden kesmeden önce bir an sürdü. İpleri koparıp kızın uzuvlarını serbest bırakırken hareketlerinde yine o çılgın enerjiden bir iz vardı. Sonra elleri kızın üzerindeydi, onu yerden kaldırıp kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı.

Ivy bir kolunu onun boynuna doladı ve yüzünü ona gömdü. "Özür dilerim. Tüm bunlar için."

"Senin yüzünden zalim değil," diye gürledi Ketahn onun saçlarını okşarken. "O sadece acıyı nasıl yayacağını bilir." Bir eliyle Ivy'yi serbest bırakarak çenesinden yakaladı ve yüzünü yukarı çevirerek onu gözleriyle buluşmaya zorladı. Saçları omuzlarına dökülmüş, su damlıyordu. "Bu senin hatan değil, *nyleea*'m. Beni kraliçenin zalimliğine sen götürmedin. Onun zalimliği beni sana getirdi."

Ivy alt dudağı titrerken gözlerinden süzülen yaşları ve yağmur damlalarını kırıştırdı. "Ben olmasaydım, burada sıkışıp kalmazdın. Oraya geri dönmek zorunda kalmazdın... ona."

"Ve o ve Pençeleri yine de beni avlıyor olacaktı. Beni kolay kolay bırakmayacaktı, Ivy." Kamburunu eğerek başlığını kadının alnına dayadı. "Başıma gelecekleri bilseydim bile hiçbir şeyi değiştirmezdim. Seni uyandırmayı seçerdim. Seni benim olarak almayı seçerdim."

"Senin küçük, yumuşak ve insan olman önemli değil. Benim büyük, sert ve vrix olmamın da bir önemi yok." Ketahn sert parmak eklemlerini kızın yanağında gezdirdi. "Önemli olan tek şey kalplerimiz, ruhlarımız ve onlar birbirine bağlı. Kader beni sana getirdi, kalp parçacığım ve beni geri çevirmeye çalışsa bile ona meydan okuyacağım. Aramıza *hiçbir şey giremeyecek*. Güneş, ay ve yıldızlar gökyüzündeki yolculuklarını sürdürdükçe sen benim olacaksın Ivy."

CHAPTER 15

IVY, Ketahn'ın arka ayaklarına binerken onu kavradı, göğsü sırtına bastırdı, bacakları vücuduna kilitlendi ve parmakları göğsüne kıvrıldı. Bir elinde mızrağıyla ağaçların arasından tırmanan Ketahn'ın her sıçrayışında, sallanışında ve düşüşünde midesinin nasıl bulandığını görmezden gelmeye çalıştı. Yağmur devam etse de, tepedeki dallar ve yapraklar biraz sığınak sağlıyordu. Ketahn ve Ivy'nin üzerine, seyrek açık yamaların altından geçtiği zamanlar hariç, sadece düzensiz damlalar düşüyordu; bu yolculuğa başlamadan önce de sıırıslıkla oldukları için bunun bir önemi yoktu. İpek elbisesi ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Fırtınalardan pek hoşlanmasa da Ivy ormandaki yağmuru rahatlatıcı buluyordu. Yağmur yağdığında her şey sessizleşir, geriye sadece yaprakların üzerine düşen, sarmaşıklar ve dallar boyunca damlayan suyun sürekli ve yumuşak sesi kalırdı.

Ketahn'la birlikte *Somnium*'dan ayrıldıklarından beri gökyüzü kararmıştı ve bunun tek sebebi yağmur bulutları değildi. Gece yaklaşıyordu. Bu biraz kafa karıştırıcıydı. Ivy bugün gemiye girdiğinde sabah güneşi parlaktı ve bütün günü içeride geçirmiş gibi hissetmemişti -belki de arkadaşlığı zamanın çok yumuşak geçmesine yardımcı olduğu için.

Ama yağmur ve yaklaşan akşam karanlığıyla birlikte soğuk da gelmişti. Çıplak tenini öpen, ıslak giysilerine ve saçlarına yapışan soğuk, tüylerini diken diken ediyordu. Titriyordu. O anda tek istediği evde, kuru ve sıcak bir yerde, Ketahn'a sarılmış bir şekilde ipek tüylerle kaplı yataklarında olmaktı.

Ben de dumanı tüten sıcak bir banyoya hayır demezdim...

Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştü. Ağlamaktan gözleri şişmiş ve yorgun düşmüştü ve Ketahn'la çiftleşmekten ne kadar keyif almış olsa da

onu zayıf ve ağırlı bıraktı - iyi bir ağırlı olsa da. Cinsel organı hâlâ paylaştıklarını hatırlatırcasına nabız gibi atıyordu. Sert ya da nazık, Ivy Ketahn'ın ona verdiği her şeyi seviyor ve arzuluyordu. Onun bir vrix olması önemli değildi. Vücudu onun dokunuşunu istediği tek şey olarak kabul ediyordu.

Ivy ellerini Ketahn'ın göğsünde gezdirdi ve ona daha sıkı sarıldı. "Eve varmak üzere miyiz?"

Ketahn kalın bir dalın üzerine düştü ve ellerinden biriyle onun elini kapattı. "Evet, *nyleea*'m."

Etrafındaki ormana ne kadar aşına olursa olsun, karanlıkta her şey değişiyordu. Kalınlaşan gölgeler, ona rehberlik etmek için kullanmış olabileceği tüm işaretlerin çarpık ve yabancı görünmesine neden oldu.

En azından daha uzaylı.

Büyük dallar boyunca ince ama fark edilir bir tereddütle ilerlemeye devam etti. Ivy bunun nereden kaynaklandığını tahmin edebiliyordu: yağmur her yeri kayganlaştırdığı için kısmen temkinli davranıyordu; kısmen heyecandan kaynaklanan bir sertlik vardı; kısmen de kendi ağırları.

Kibarlık kraliçenin sözlüğünde açıkça yer almıyordu. Büyük, güçlü eşinin hırpalandığını ve acı çektiğini görmek Ivy'yi öfkeyle doldurdu ve bu öfke, iktidarsızlığı sayesinde sadece üzüntüsünü besledi. Onu daha fazla kötü muameleden korumak için yapabileceği tek şey, hayatta kalan diğerlerini mümkün olan en kısa sürede harekete geçmeye hazır hale getirmektir... ve bu da neredeyse yeterli değildi.

Şimdilik sadece ona tutunmuş, asla bırakmamaya kararlıydı.

Ketahn başka bir dala tırmandı, ileriye doğru bir adım attı ve durdu. Ivy yukarı baktı. Ağ tepesindeydi, sayısız su damlacıklarıyla kaplıydı ve sadece soluk gri ışığın noktacıklarını, gökyüzünde zar zor görülebilen gün ışığının son parçalarını yansıttıkları için seçebiliyordu.

"Şekillendirici, beni çöz," diye homurdandı Ketahn, duruşu daha da sertleşmişti. Ivy gözlerini indirdiğinde onun dal boyunca ileriye baktığını gördü.

Ellerini adamın omuzlarına koyan Ivy, hafifçe kalkarak adamın arkasından baktı.

Devasa bir figür önlerinde, sarkan yuvanın tam altında, en fazla elli adım ötede duruyordu. Bu mesafe, dışı bir vrix'i tepeden görmenin şokunu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı - dışı çok büyüktü. Dışının taktığı altın parçaları, sönmekte olan ışıktaki donuk bir parıltıya sahipti ve ona hayaletimsi bir görünüm veriyordu.

Tırnakları istemsizce Ketahn'ın etine batan Ivy geriye doğru büzülerek kendini onun arkasında olabildiğince küçülttü.

"Ben mi erken geldim, yoksa sen mi geç kaldın?" diye sordu kadın.

Ivy onun sesini tanıdı. O Ahnset'ti, Ketahn'ın kız kardeşi. Ivy'nin gerginliği biraz azaldı ve Ketahn'a olan bağını gevşetti.

"İkisi de olabilir," diye yanıtladı Ketahn. Ses tonunda keskin ama jilet gibi ince, tedirgin edici bir tını vardı. "Hepimiz burada olduğumuz sürece, bunun bir önemi yok."

"Bana kız kardeşinden buraya gelmesini istediğini söylemedin," diye fısıldadı Ivy. Ketahn omzunun üzerinden Ivy'ye baktı. Menekşe rengi gözleri usulca parlıyordu.

"Özür dilerim, Ivy. Aklım... birçok şeyle meşguldü."

Dudaklarında bir sırtışla homurdandı. "Yani bir süreliğine sikiinin düşünmeyi devralmasına izin mi verdin?"

Nazikçe ama kederle geveledi. "Sana söylemek istedim."

Ivy'nin gülümsemesi soldu ve uzanıp onun çenesini okşadı. "Sorun değil. Anlıyorum."

Dal hareketle gümbürdedi. Ketahn'ın etrafına bir kez daha bakınca Ahnset'in yaklaşmakta olduğunu gördü, başı yana eğikti ve gözleri Ketahn'a sabitlenmişti. Ağırılığı ağaçta sarsıntılar yaratıyordu.

"Kiminle konuşuyorsun Ketahn?" Ahnset sordu. "Ve ne... Sırtında bir şey mi var?"

"Birisi," diye cevap verdi kız kardeşine dönerek. "Tanışmanı istediğim biri."

Ivy'yi Ketahn'a bağlayan ipek ip gevşeyip düşmeden önce bir an gerildi.

Alt dudağını dişleriyle yakalayan Ivy derin bir nefes alarak gerginliğini bastırmaya çalıştı. Ketahn'ın güvendiği üç arkadaşıyla zaten tanışmıştı. Bu onun kız kardeşiydi. Ivy Ahnset'i çalışma odasından iki kez görmüş, etkileşimlerine tanık olmuş, birbirleriyle şefkatle konuştuklarını duymuştu.

Bir bacağını Ketahn'ın üzerine sallayan Ivy, onun arka ayaklarından kayarak hafifçe dalın üzerine indi. Ketahn'ın ılık tohumunun iç uyluğundan aşağı süzöldüğünü hissettiğinde irkildi.

Mükemmel. Bacağımdan akan dölle baldızımla buluşmak.

Ivy Ahnset'e doğru döndü ve bir kez daha onun devasa cüssesine çarpıldı. Dişi vrix en az üç metre boyunda olmalıydı ve kocaman ellerinden birinde tuttuğu mızrak da neredeyse onun kadar uzun görünüyordu.

Ketahn mızrağını sol eline geçirdi ve sağ kollarını uzatarak Ivy'nin önünde tuttu -belki ona kalkan olmak, belki de destek vermek için. Muhtemelen ikisi de.

Ahnset ise hafifçe arkasına yaslanmıştı, gözleri şok geçirmiş gibi parlıyordu. Çene kemikleri birbirine yaklaştı, seğirdi ve gevşemeden önce tekrar açıldı. "Bu ne biçim bir yaratık Ketahn?"

"O bir insan." Maskesiz bir isteksizlikle kollarını indirdi. "Adı Ivy."

"Adını sen mi koydun?" Ahnset daha da yaklaşarak aralarında sadece birkaç metre bıraktı; elini Ivy'nin başının tamamına dolayabilen bir varlık için çok yakındı. "Bir çeşit evcil hayvan mı?"

"Ben evcil hayvan değilim," dedi Ivy küçük bir gülümsemeye dikkatlice vrix dilinde. Son birkaç aydır Ketahn'ın bakışlarıyla buluşmak için başını arkaya yatırmaya alışmıştı ama Ahnset'e bakmak yeni bir aşırılıktı.

Cüssesine ve bariz gücüne rağmen Ahnset gözlerinde korku dolu bir parıltıyla geri çekildi. Mızrağını neredeyse Ivy'nin algılayabileceğinden daha hızlı bir şekilde ileri doğru götürdü ve onu savunmaya yönelik, iki eliyle kavradı. Ketahn daha da hızlı hareket ederek sağ kollarıyla Ivy'yi arkasına aldı ve vücudunu onunla kız kardeşinin arasına yerleştirdi. Mızrağının sapını yukarı kaldırdı ama başını aşağı doğru tuttu.

"Geri çekil, Ahnset," diye hırladı.

Ketahn'ın koluna ölümüne tutunurken Ivy'nin kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Onu dik tutan tek şey oydu.

Tamam, yani boşalmak endişelerimin en küçüğü.

"Sadece iki şey konuşur Ketahn," dedi Ahnset, sesi alçak ve derindi. "Vrix ve ruhlar. Bu yaratık vrix değil."

"O bir ruh da değil," diye cevap verdi. "İnsanlar da konuşur ve Ivy de bir insan."

"Ketahn, bu-"

"Mızrağını indir. Ivy'ye yönelik hiçbir tehdide izin vermeyeceğim, senden bile."

Ahnset ona baktı. Çenesinin seğirmesi dışında kıpırdamadan duruyordu. Sonunda tutuşunu gevşetti ve mızrağını indirdi. "Daha önce bana karşı hiç tehditkâr bir silah kaldırmamıştın, kardeşim."

Ketahn hâlâ aşağı doğru eğik duran mızrağını indirmede ve duruşu gevşemedi. "Ve şimdi de öyle yapmadım, kardeşlerim. Benden gelen bir tehdit yok. Ama ona zarar vermek isteyen herkese karşı onu hayatım pahasına koruyacağım."

Ivy onun kolunu nazikçe aşağı itti. "Sorun yok Ketahn. Bu onun için yeni bir şey

-Onun için yeniyim." Ivy tekrar Ahnset'e baktı. "Bana zarar vereceğini sanmıyorum."

Omzunun üzerinden Ivy'ye baktı, uzun, ağır bir nefes verdi ve sonunda mızrağını indirerek başının dalın üzerine düşmesine izin verdi.

"Bizim dilimizi nasıl konuşuyor?" Ahnset sordu.

"O," diye düzeltti Ketahn. "Benden öğreniyor. Göstererek, konuşarak, birlikte çalışarak. Birlikte yaşayarak."

Çene kemikleri düşen Ahnset yaklaştı, eğildi ve Ivy'ye doğrudan bakabilmek için başını eğdi. "Neden böyle yaratıkları daha önce hiç görmedik? Onu nerede buldunuz?"

Ivy'nin Ahnset'in gözlerinin Ketahn'inkilerle aynı mor renkte olduğunu ve sık sık sergilediği merakın bir parıltısını taşıdığını görmesine yetecek kadar ışık vardı. Ivy'nin kalbi hâlâ çarpıyordu ama biraz yavaşlamıştı. "Çünkü biz başka bir dünyadanız. Yıldızlarda bir yerden."

"Yıldızlar mı?" Ahnset başını geriye eğip yukarı baktı, çene kemikleri seğirdi ve bakışlarını Ivy'ye çevirdi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Gökyüzünden bir gemiyle geldiler," dedi Ketahn, son kelimesi İngilizceydi. "Efsaneye göre Sekiz tarafından mağlup edilen ateşli bir canavarın bulunduğu çukura düştü."

"Çukura düşmedi," dedi Ivy nazikçe, vrix kelimelerini Ahnset'in anlayabileceği kadar açık hale getirmek için yavaşça konuşarak. "Çarptı ve çukuru oluşturdu."

"A...*shit*," dedi Ahnset aynı dikkatle, şaşırtıcı bir şekilde *p* sesini telaffuz edemedi.

"Bok çok farklı bir şeydir, kardeşim," dedi Ketahn çitirdayarak.

Ivy ona dirsek attı ve İngilizce olarak, "Örümcek adamın *p ile* birden fazla sorunu olduğunu hatırlıyorum," dedi.

"Ve bunlardan biri küçük bir insan tarafından yapıldı," diye cevap verdi ağır aksanlı İngilizcesiyle ve sesinde mizah vardı.

Ivy gözlerini devirdi. "Benim hatam değildi."

"Gözleriyle ne yaptı?" Ahnset sordu. "Peki ikiniz de ne dediniz?"

Ketahn tekrar Ivy'ye baktı. Nazik sataşmaları onu rahatlatmış olacak ki sonunda vücudunu Ivy ve Ahnset'in arasına bir kalkan duvarı gibi dikmeyecek şekilde kaydırды. Ana diline yumuşak bir şekilde geri döndü. "Sadece onları hareket ettirdi. İnsan gözleri... farklıdır, ama onları görmek zamanla daha az tedirgin edici hale gelir. Söylediklerine gelince..."

"Ona insan kelimelerini söylemekte de zorlandığını söyledim," dedi Ivy. "Yani bu... sh... shi..." Ahnset başını öne eğdi.

"Gemi," diye teklif etti Ivy.

"Bu. Gökyüzünden düştü"-Ahnset tekrar yukarı baktı, sanki şu anda bile gökten düşen alevli bir uzay aracı görecekmış gibi-"ve çukuru oluşturdu. Bunu... anlamıyorum. Bu... bu *bok* canavarın mı, yoksa canavar yenildiğinde mi oradaydı?" Bir elini kaldırdı ve örgülerinden birini çekti; Ketahn'ın derin düşüncelere daldığı ya da özellikle sıkıntılı olduğu zamanlarda yaptığı hareketi anımsatıyordu. "Ama çukuru Sekiz yaptı ve c a n a v a r ı tuzağa düşüren bitkileri de..."

"Bence canavar gemiydi. Senin... senin... Senden önce yaşayan vrix onun düştüğünü görmüş ve gerçekte ne olduğunu anlamamış olmalı. Ama o yaşayan bir şey değil."

"Bu uzun zaman önceydi. Neden şimdi ortaya çıkıyorsun?"

"Uyuyordum." Ivy bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, kaşları çatıldı. Ketahn'la iletişim kurması çok daha kolaydı çünkü bilmediği ya da düzgün telaffuz edemediği Vrix kelimelerinin yerini doldurmak için İngilizce kullanabiliyordu. "Bir... koza gibi bir şeyin içindeydin." Ellerini üst üste koyarak birleştirdi ve üstünü bir kriyo odasının kapağı gibi kaldırdı. "Ketahn beni içeride buldu ve uyandırdı."

Ahnset gözlerini Ivy'ye indirdi ve göğsünden düşünceli bir ses yükseldi. "Ben... ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne düşünmeliyim. Bu..."

"Delilik," dedi Ketahn yumuşak bir sesle. "Delilik gibi görünüyor."

"Evet." Ahnset bir bacağına dala vurarak Ivy'nin ayaklarının altındaki tahtada derin bir titreşim yarattı. "Ve bu bildiğimiz pek çok şeye aykırı, Ketahn. Eğer Sekiz gerçekten de o çukuru korkunç bir canavarı tuzağa düşürmek için yaratmadıysa, yanlış olan başka ne var? Başka ne... doğru değil?"

"Bu tür sorular üzerinde düşünmek için çok zaman harcadım, kardeşim. Söyleyebileceğim tek şey şu: O çukurda hiçbir yaratık yok ve içine düşüp ölen yaratıklar dışında, daha önce de olduğuna dair hiçbir işaret görmedim."

Ahnset gözlerini Ivy'ye dikti. "O... çok farklı. Küçük. Yumuşak. *Hyunin* erkekleri elde tutulacak kadar küçük olmalı." Göstermek için ellerinden birini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı.

Ivy yarı yarıya o elin üzerine oturabileceğinden ve Ahnset'in ağırlığını taşımakta zorlanmayacağından şüpheleniyordu.

Ivy, "Erkeklerimiz genellikle dişilerimizden daha büyüktür," dedi.

Ahnset yaklaştı ve elini Ivy'ye doğru uzattı. Üzerindeki pençeler Ketahn'inkiler kadar keskindi ama çok daha büyüktü. Ölümcül. Bir tanesi

Ketahn'ın elleri dışarı fırladı ve Ahnset'in kolunu bileğinden yakalayıp durdurdu.

İri dişi soru sorarcasına kardeşine baktı, çene kemikleri seğirip kalkıyordu. "Ona zarar vermeyeceğim kardeşim."

"Yapmayacağınıza inanıyorum." Tereddüt etti, kız kardeşinin bakışlarını birkaç saniye tuttuktan sonra onu serbest bıraktı.

Ahnset büyük bir dikkatle parmaklarının ucunu Ivy'nin çıplak koluna dokundurdu. Ürperdi ama daha da bastırdı. "O kadar yumuşak ki. Taze ete dokunmak gibi."

Ivy bu karşılaştırma karşısında burnunu kırıştırdı.

"Hepimiz etten yapılmışız Ahnset," diye gürledi Ketahn, gözleri kız kardeşinin eline odaklanmıştı.

"Derisi yok, zırhı yok, kürkü yok." Ahnset Ivy'nin ellerinden birini tuttu ve parmaklarını inceledi. "Pençeleri yok. Nasıl hayatta kalıyor?"

Ketahn'ın bacaklarından biri Ivy'nin arkasına kaydı ve baldırlarının arkasına sürtünerek onu heyecanlandırdı. "Onun türü göründüklerinden çok daha güçlü ve zekiler. Vrix'in hayal edebileceğinin ötesinde şeyler inşa ettiler."

"Çok *zayıf* görünüyor. Ve kokusu..." Ahnset yüzünü yaklaştırdı ve derin bir nefes aldı. Birden tüm vücudu kaskatı kesildi ve Ivy'nin elini tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı.

Ivy irkildi, elini geri çekmeye çalışırken dişlerinin arasından tısladı.

Ketahn bir kez daha kız kardeşinin bileğini kavradı ve bu kez bedenini onun önünde hareket ettirdi. "Bırak ellerini Ahnset," diye hırladı.

"Canını yakıyorsun

onu."

Ahnset bıraktı ve Ivy elini göğsüne götürerek yatıştırıcı bir şekilde ovuşturdu. Büyük vrix gerçek bir hasar vermemişti ama Ivy, Ahnset'in elini tamamen ezmesi için çok daha fazlasının gerekmediğini biliyordu.

"Neden senin gibi kokuyor Ketahn?" Ahnset kardeşine bakarak sordu. "Neden şey gibi kokuyor... *tohum* gibi?"

Ketahn dik durdu, omuzlarını dikleştirdi ve kollarını beline ve omuzlarına dolayabilmesi için Ivy'yi yaklaştırmak amacıyla arka bacağıyla hafifçe vurdu. Çenesi yukarı kalktı. "O benim eşim."

Ahnset geri çekildi, birkaç adım geri gitti ve bu sırada dalı salladı. Kalın bacaklarından biri dalın kenarından kaydı ve neredeyse dengesini kaybediyordu; Ivy bunun sadece

Ahnset'in akıl almaz fiziksel gücü tek başına düşmesini engelledi.

"Sen... sen çiftleştin... *bu* mu?" Ahnset'in sesi çığ ve incedi, bir an için sanki o güçlü bedenden çıkmış olamazmış gibi geldi.

"Sözlerim açık değil miydi?" Buna karşılık Ketahn'ın sesi güçlü ve boyun eğmezdi, köklü bir taş kadar sağlamdı.

"O bir canavar, Ketahn! O Vrix değil. O...o aşağılık!"

Ivy yumruklarını sıktı ve bu sözlerin kalbinde uyandırdığı acıya karşı gözlerini kısa süreliğine kapattı.

Ketahn'ın Ivy'yi tutuşu sıkılaştı ve göğsünde tehlikeli bir şey gümbürdedi. "Ivy senden ya da benden daha fazla canavar değil, kardeşim. Onun türü de bizimkiler gibi. Sadece hayatta kalmaya ve Arapsaçı'ndaki yerlerini bulmaya çalışırlar."

"Onlardan daha mı çok var?" Ahnset çenesini Ivy'ye doğru eğdi. "Sekiz gibi *vrakaları* olduğunu iddia ettiğiniz bu solgun, zayıf şeylerden daha mı çok var?"

"Daha fazlası var, evet, ama onların *vrakaları* yok. Onların... aletleri vardı.

Şimdi hiçbir şeyleri yok ve ben onlara yardım ediyorum."

"Bu yaratıklara yardım etmek bir şey, ama sen biriyle *çiftleştin* kardeşim. Kokun ona yapışıyor."

Ivy, Ketahn'ın tohumuyla kayganlaşmış ve yapış yapış olmuş bacaklarını birbirine bastırdı. Bu buluşmadan hemen önce yaptıklarını hatırlatıyordu. Bir kez daha, bilincinin sınırlarında dolaşan utancı bir kenara itti.

Ketahn'ın parmakları Ivy'nin üzerinde esnedi. "Korahla'nın kokusu sana yapışırken, kardeşim."

"Aynı şey değil."

"O vrix ama Ivy değil diye mi?" Başını çevirip Ivy'ye baktı ve kendi gözleriyle onun gözlerini yakaladı. "Eşimin bir ruhu var, tanıdıklarımın en güçlüsü. Öğreniyor ve konuşuyor, sorunların üstesinden geliyor, mizahında özgür ve benim neredeyse kör olduğum bu ormandaki mucizeleri görüyor. Tüm bunların ötesinde, kalbi şefkatle dolup taşıyor."

O anda Ivy'nin kalbi kabardı; sözleri nefesini kesti ve gözlerini yaşarttı. Aşk. Bu aşk olmalıydı. Yoksa nasıl bu kadar güçlü olabilirdi? Bu kadar acı verici? Bu... harika?

Ketahn'ın gözleri yumuşadı. Ivy'nin yüzünden bir tutam saçı çekti ve kız kardeşine tekrar bakmadan önce sert parmaklarıyla yanağını okşadı. "Bu bana tanıdığım başka bir kadını hatırlattı. Ve her ne kadar onu görmeyi arzulasam da

bir zayıflık olarak görsem de, inkar edemeyeceğim bir güç... ve yardım edemeyeceğim ama çekildiğim bir güç. Bedeni farklı, ama kalbime aynı şekilde işlenmiş. O benim eşim, Ahnset. Sonsuza dek."

Ahnset ikisinin arasına bakarken sessizdi. Ağzını açtı, kapattı ve ofladı. Uzun ve yorgun bir iç çekişle, bir elini başlığının üzerinde gezdirdi ve örgülü saçlarından aşağı indirerek boncuklardan ve tellere dolanmış altından akan suyu sildi. "Sen her zaman çok zorsun, kardeşim. Tek bir iplikçik yetecekken bütün ağları örmekte ısrar ediyorsun."

"Elimde sadece teller kaldı," diye cevap verdi. "Onlardan bir ağ yapmak için uğraşıyorum."

Dişi vrix Ivy'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Kraliçe bunları bilmeli... *hyu-nins*."

"Hayır," diye hırladı Ketahn.

"Onları sır olarak saklayamayız Ketahn. Bu yaratıkları ya da Takarahl için nasıl bir tehdit oluşturabileceklerini bilmiyoruz."

Ketahn Ivy'yi tuttuğu yerden bıraktı ve kız kardeşinin hemen önüne kadar ilerledi, bacaklarını düzelterek kendini onun seviyesine yükseltti. Fiziksel olarak daha küçük olmasına rağmen, sadece varlığının gücüyle bile korkutucu bir figür çiziyordu.

"*Asla* bilmemeli," dedi alçak, karanlık bir sesle. "Özellikle de Ivy hakkında."

"Düşünmemiz gereken sadece kraliçe değil. Takarahl'da yaşayan diğerleri ne olacak? Zurvaşi koca şehirde sadece bir kişi Ketahn." Ahnset'in sözlerinde neredeyse yalvaran bir ton vardı.

"Biz bir tehdit değiliz Ahnset," dedi Ivy nazıkçe. "Vrix'e zarar verecek silahlarımız, yeteneklerimiz ya da... ya da isteğimiz yok. Bu dünyada bizden sadece sekiz kişi kaldı."

"Sekiz mi?" Ashnet yumuşak bir sesle sordu.

"Şans ya da kader, evet. Sekiz insan var," dedi Ketahn. "Ve ben nefes aldığım sürece sekiz insan olarak kalmaya devam edecekler."

"Sekiz, Ketahn," diye mırıldandı Ahnset, gözleri hâlâ Ivy'deydi. "Bu bir işaret mi?" "Bunun bir işaret olup olmaması önemli değil, kardeşim. Ivy benim canımın içi ve

Bu sırrı sana emanet ediyorum." Bir ön ayağını uzattı ve kız kardeşininkine sürttü. "Bana ihanet etme."

Ahnset irkildi ama onun dokunuşundan geri çekilmedi. Nefes verdi ve daha da yaklaştı, çenesini iyice açarak başlığını

Ketahn'ın. "Kraliçemize hizmet etmekle yükümlüyüm. Ama sana ihanet edemem, kardeşim. İhtiyacın olursa sen ve eşin benim yardımına sahip olacaksınız."

"Memnuniyetle Ahnset, ama bana yardım etmek için kraliçeye ihanet etmeni isteyemem. Sadece neden gitmem gerektiğini bilmeni istedim. Ve eşimle tanışmanı istedim."

"Teşekkür ederim. Ama elimden geleni yapacağım, böylece tek kardeşimin buralarda bir yerde hayatta ve iyi olduğunu bilerek rahat uyuyabilirim." Ahnset geri çekildi ve Ivy'ye bakmak için başını kaldırdı. "Hoş geldin kardeşim."

Ivy gülümsedi ve bir elini Ketahn'ın arka ayaklarına koyarak onu nazikçe kenara çekti. Ketahn, Ivy'nin beklediği o isteksizlikle itaat etti ve Ivy ile Ahnset arasındaki boşluğu açtı. İri dişi Ivy'nin bakışlarını üzerinde tuttu ve Ivy öne doğru adım atarken başını geriye eğdi.

"Aşağı gelebilir misin?" Ivy sordu.

Ahnset başını eğdi ve Ketahn'a sorgulayıcı bir bakış attıktan sonra kendini aşağıya bıraktı, bacaklarını açtı ve ayaklarını kaybetmemek için yavaşça bükte. Alt tarafı dalın üzerinde düz dursa bile Ivy'den çok daha uzundu ama Ivy'nin göz hizasına yaklaşmak için öne doğru eğildi.

Ahnset'in çene kemiğinin kendi kolları kadar büyük görüldüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalışan Ivy, belli belirsiz öne doğru uzandı ve ellerini Ahnset'in yüzünün iki yanına koydu. Ahnset sertleşti ama geri çekilmedi ve Ivy Ahnset'in başını aşağı doğru eğdiğinde vrix direnmedi.

Ivy alnını Ahnset'in başlığına yasladı. "Teşekkür ederim, kardeşim."

Ahnset'in çene kemikleri belirsizlik içindeymiş gibi seğirdi ve sonra düştü.

Göğsünde yumuşak bir trıl sesi duyuldu. Gözlerini kapadı ve uzun, sığ bir nefes verdi. "Bir kız kardeşim olmayalı çok uzun zaman oldu. Artık sana bir kardeş diyebildiğim için mutluyum, Ay-vee."

CHAPTER 16

DIEGO gözlerini kapadı ve çiğnerken inledi. "Bu *çok* iyi."

Lacey de benzer bir ses çıkardı ve lokmasını yuttu. "Yılın yetersiz ifadesi. Gerçek et yemeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyorum."

"Şey"-Callie parmak uçlarındaki et sularını emdi-"Sonsuza kadar sürer mi bilmem ama en az yüz altmış sekiz yıl oldu."

İnsanlardan birkaçı güldü. Ketahn bu kahkahada bir parça hüznü olduğunu düşündü ama içinde bulundukları durumu bildiği için başka türlü süzünü bekleyemezdi.

Will üçüncü ya da dördüncü porsiyon etini bitirirken, "Neredeyse buranın ne kadar kötü koktuğunu unutturacak kadar iyi," dedi.

"Üzgünüm," dedi Cole, "bu benden. Duş almalı uzun zaman oldu."

Bu kez insan kahkahası biraz daha az sıkıntılıydı.

Ketahn yanında oturan Ivy'ye baktığında onu gülümserken buldu. Mavi gözleri ateş ışığında parlıyordu, her zamanki gibi parlaktı ve memnuniyet doluydu. Bu diğer insanlardan emin olmasa da, varlıklarının zaten güçlü olan ruhunu desteklediğini inkâr edemezdi.

Ketahn ileri uzanarak alevlerin üzerinde kızarmakta olan et parçasından bir parça kopardı ve işaret parmağı ile başparmağının pençeleri arasına sıkıştırarak soğumaya bıraktı. Beklerken diğer insanları inceledi.

Sabah güneşi yukarıdaki Arapsaçı'nı altın ışınlarıyla yıkıyor olsa da, gece bu çukura yapışmış, onu kavramaktan vazgeçmek istemiyordu. Çok az

Tepeden gelen ışık bu derinliğe kadar ulaşıyor, geriye sadece ateşin aydınlatması kalıyordu - ateş ve geminin yavaşça titreşen ışıltısı.

Sıcak, titreşen ateş ışığında insanlar daha gerçek görünüyordu. Daha canlı. Durağanlık odasının içindeki saf beyaz ışıklar, yoğunluğu ve sabitliği açısından şaşırtıcı olsa da, her zaman yanlış hissettiriyordu. Doğal değildi. İnatçı, aşılmaz karanlık cepler gibi hafifçe rahatsız edici. Yine de çok geçmeden gemi ve tuhafılığı geride kalacaktı.

Ama bu küçük, yumuşak varlıklar Ketahn'la kalacaktı ve sonunda herhangi bir vrix kadar Arapsaçı'na aitmiş gibi görüneceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Gözleri Ella adındaki dişinin üzerinde durdu. Et porsiyonunu geniş bir yaprağın üzerine koymuş, onu da önündeki taşın üzerine yerleştirmişti. Birkaç ısırdıktan fazlasını yememişti. Buna karşılık diğerleri -özellikle de Cole ve Will- kendilerininkini mideye indirmişti. Ella'nın soluk teni hastalıklı görünüyordu ve üzerindeki ter pırıltısı diğerlerininkinden daha ağırdı. Saçları nemli ve gevşekti, bu da onu su dolu bir havuzdan yeni çıkmış gibi gösteriyordu.

Ketahn'ın insanlar hakkındaki bilgisi sınırlıydı ama Ella ona Ivy'nin korkunç bir şekilde hastalandığında nasıl görüldüğünü hatırlatıyordu... ve Ella'nın durumu günden güne kötüleşiyor gibiydi.

Arapsaçı'nda sekiz insanla seyahat etmek zaten yeterince zor ve tehlikeliydi ama bir tanesi de hastaydı...

Ivy bir elini Ketahn'ın ön bacağına üst kısmına koydu ve parmak uçlarını derisinin üzerinde gezdirerek onu düşüncelerinden uyandırdı. Ketahn ona tekrar baktığında gülümsedi. Et parçasını ağzına götürmeden önce kendi yüz ifadesini takındı.

"Biraz daha ye, yüreğim yanıyor," dedi. "Olaaklar için güce ihtiyacın var."

Ivy dudaklarını araladı ve dili eti ağzına çekmek için dışarı fırladı, bu sırada dudakları adamın parmağına değdi.

Arzu içinde kıvılcımlandı ve çiğnerken ağzına baktı. Küçük pembe dili dudaklarını yalayarak temizlemek için yeniden ortaya çıktığında kalbi hızlandı ve içini yakıcı bir sıcaklık kapladı. Onu ilk öptüğünden beri bu dudakları ağzının üzerinde defalarca hissetmiş, yumuşaklıklarının tadını çıkarmıştı ve onları ve zekice, okşayıcı hareketlerini her zamankinden daha fazla arzuluyordu.

Eşyle baş başa geçirdiği, birbirlerinin bedenlerini ve ruhlarını keşfettikleri o sessiz anlardan her zaman keyif almıştı ama gelecek zamanlarda bu anların ne yazık ki çok az olacağından korkuyordu. İnsanları Takarahl'dan uzakta yeni bir yuvaya götürme planı artık yürürlükteydi ve Ketahn bundan sapmayacaktı. Bu, o ve Ivy'nin inlerine çoktan veda ettikleri anlamına geliyordu; bundan sonra insanlarla birlikte kalacaklardı. Her gün çukura gidip gelerek kaybedecek zamanları yoktu.

"Tam olarak ne olacak?" Will elinin tersiyle çenesini ovuşturarak sordu.

"Ormanda uzun bir yürüyüş," diye yanıtladı Ketahn, "ve yolda birçok ders."

"Ne tür dersler? *Boi skowt* gibi mi?" Cole sordu. Ketahn

Ivy'ye baktı ve soru sorarcasına başını eğdi.

Ivy omuz silkti. "Eğer *boi skowtlar* kendilerini yemek isteyen şeylerle dolu ormanlarda kamp yapıyorsa, evet. *Boi skowt* şeyleri."

"Bu... hiç de cesaret verici değil," dedi Ella.

"Biliyorum." Ivy içini çekti, ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde önünde birleştirdi ve onlara bakarken kaşlarını çattı. "Kolay olacağını söylemek isterdim ama yapamam."

Lacey ateşe bir kemik atarak, "Ne kadar boktan olsa da, sanırım gerçeği tercih ederim," dedi.

"Ben de," dedi Ahmya, elindeki yarısı yenmiş et parçasına bakarak.

"Bilmiyorum," dedi Will. "Ketahn'ın kahvaltı için getirdiği hayvandan daha *özgür* görünen şeyler varsa, orada başka neler olduğunu gerçekten bilmek istiyor muyuz?"

Ketahn oflayıp pufladı ve bir elini kaldırarak başının arkasındaki demet halindeki saçları kavrayıp dalgınca çekiştirdi. "Orman ölümdür. Gerçek budur. Ama aynı zamanda hayattır da. Çok güzel, çok tehlikeli. Biz Vrixler size yaşamayı göstereceğiz. Ormanda evinizi nasıl yapacağınızı göstereceğiz. Ama bizi dinlemeli ve itaat etmelisiniz."

"Peki, senin arkadaşların da İngilizce konuşuyor mu?" diye sordu Diego. "Hayır."

Cole mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "O zaman duymak ve itaat etmek biraz zor, sence de öyle değil mi?"

Ketahn, Ivy'nin omuz silkmesini taklit ederek, "Anlamak için daha çok çabalaman gerekecek," dedi.

Diego gözlerini kısarak öne doğru eğildi ve Ivy'ye bakarken kollarını dizlerine dayadı. "Şaka mı yapıyor? Neredeyse komiklik yapıyor gibi görünüyordu."

Ivy kıkırdadı. "O biraz ukala biri."

Ketahn bakışlarını Ivy'ye çevirdi ve çene dişlerini birbirine geçirdi. "Sana bana kakanın nereden geldiğini söyleme demiştim, dişi."

Callie boğuldu ve öksürdü, içine çekmiş olması gereken küçük bir yiyecek parçasını tükürdü. "Ne?"

Ivy sıırttı. "Çeviride kaybolmak gibi bir şey."

Ketahn daha fazla yorum yapamadan bir ses dikkatini çekti; Telok'a özgü kara taş sesi çukurun yukarısında bir yerden geliyordu. İnsanlar sessizleşti, gözleri aniden genişledi ve araştırmaya başladı. Bu iyiye işaretti; genel olarak rahat tavırlarına rağmen tetikteydiler. Arapsaçı'na daha aşına olduktan sonra da bunun devam edeceğini umuyordu.

Burada yapılabilecek en kolay hata, rehavete kapılmaktır.

Ketahn mızrağını almak ve bacağına bağladığı bıçağı çekmek için yana döndü. Kara taştan bıçaklarını birbirine vurarak cevap verdi. Telok bir cevap verdi ve bu cevap ağaçların arasından çukura doğru yankılanırken yavaşça hiçliğe karıştı.

"Diğerleri de geldi," dedi Ketahn. Etleri ateşten uzaklaştırdı, sopayı Ivy'ye uzattı ve ayağa kalkarak dikkatini tırmanmaya yardımcı olması için ipek halatlar bağladığı çukurun kenarına çevirdi.

Çok geçmeden, yukarıdaki çalılıklarda ilerleyen bir grubun sesleri çukurun dibine kadar ulaştı. Urkot ve Rekosh'un Arapsaçı'nın bu kadar derinlerine inmesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiği düşünüldüğünde, bu sesler şaşırtıcı derecede sessizdi ve bu da Ketahn'ın umudunu daha da güçlendirdi. Yeni bir hayatın, yeni bir geleceğin eşiğindeydiler. Sadece biraz daha...

"Burada kalın," dedi Ketahn insanlara. Duvara doğru yürüdü, bacakları sekiz gün öncesine göre çok daha kısa sürede durgun suya daldı; son yağmurlar çukuru sürekli olarak dolduruyordu ve sular Ketahn buraya ilk düştüğünde açıkta olan zeminin neredeyse yarısını kaplayacak kadar yükselmişti.

Suyun alt tarafına değmesini önlemek için bacaklarını hafifçe düzeltmek zorunda kaldığı duvara yaklaştığında başını geriye eğdi. Başının üstündeki bitki örtüsünün geniş bir kısmını temizlemişti.

geçitti ve çukurda yukarıdaki dünyayı net bir şekilde görebilen tek yerdi.

Çukurun kenarından bir vrix'in kafası fırladı, parlak kırmızı işaretleri yeşil, mor ve grinin arasında göze çarpıyordu. Rekosh çukura baktı, gözleri yavaşça çukuru taradı ve sonunda Ketahn'a baktı.

Rekosh geveledi. "Hala o delikte mi saklanıyorsun, Ketahn?"

Ketahn ana diline dönerek, "Senin için sıcak tutuyordum dostum," diye cevap verdi.

"Yukarı mı tırmanıyorsunuz," diye seslendi Urkot görüş alanının dışından, "yoksa bizi aşağı mı indireceksiniz?"

Rekosh omzunun üzerinden bakarken çenesi seğirdi. "Sanki günlerini karanlık delikleri araştırarak geçirmiyorsun, Urkot."

"Bunun benim için bir değişiklik olacağına inandırıldım Rekosh. Yine de buradayım, her zamanki gibi aynı şeyi yapmak üzereyim."

"Kaç yıl geçerse geçsin, siz ikiniz hiç değişmiyorsunuz," dedi Ahnset cıvıldayarak.

Ketahn'ın ince tüyleri diken diken oldu ve çene kemikleri şaşkınlıkla genişledi. Arkadaşlarına iki gün önce gelmelerini söylemişti ama damızlık kardeşini beklemiyordu.

Ahnset'in varlığının şaşkınlığını üzerinden atan Ketahn, "Aşağı gel," dedi.

Telok aşağıya bakmak için kenara doğru eğildi. Çukuru tararken çene kemikleri şiddetle seğirdi ve konuşurken sesi biraz kararsızdı. "Erzaklar ne olacak Ketahn?"

Ketahn tekrar insanlara baktı. Ketahn'ın elinden geldiğince çamur ve molozlardan temizlediği nispeten düz bir taş parçasının üzerinde toplanmışlardı, yuvarlak gözlerinde yansıyan ateş ışığı parlıyordu. Karanlıkta büzülmüş, aç bir canavarın onları yiyip yemeyeceğine karar vermesini bekleyen kırılgan, ürkek yaratıklara benziyorlardı.

Ama Ivy'nin söylediklerini, doğru olduğunu bildiği şeyleri hatırladı - insanlar sandığı kadar zayıf değildi. Göründükleri kadar aciz değillerdi. İhtiyaç duydukları tek şey rehberlik ve yardımdı.

Ketahn dikkatini arkadaşlarına geri verdi. "Her şeyi aşağı indirin. Yakında tekrar yukarı çekmemiz gerekecek ama şimdilik hiçbir şeyi Arapsaçı'nın merhametine bırakmamak en iyisi."

Vrixler uzun halatlar kullanarak ormanda taşıdıkları malzemeleri her seferinde biraz daha aşağı indirdiler. Ketahn bu malzemeleri gemiye taşımalarına yardım etmeleri için insanları çağırdı. Geride sadece Ella kalmıştı ama o da ayağa kalkıp yardım etmeye çalıştı.

Ona yapmamasını söyleyen ilk kişi Diego'ydu ama Ketahn yaklaşıp önüne çökene kadar ısrar etmeye hazır görünüyordu.

Ella'nın gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim. Genelde bu kadar zayıf değilimdir, yemin ederim. Ben... Ben yardım etmek istiyorum." Yanağından kaçan bir damla gözyaşını silerken küçük bir kahkaha attı. "Babam şu anda ne kadar tembel olduğum için beni azarlardı."

"Sorun değil Ella," dedi Ketahn yavaşça, kelimeleri doğru anladığından emin olmak istiyordu. "Biri iyi olmadığında, diğerleri yardım edecektir. Hepimiz"-üst ellerinin parmaklarını birbirine kenetledi-"birlikteyiz. Bir bütün olarak. Başka bir gün, içimizden biri iyi olmadığında sen de yardım edeceksin."

Dudaklarını ağzına götürürken bakışları Ketahn'ın üzerinde gezindi. Sonunda başını salladı. "Teşekkür ederim

Ketahn." "Otur, Ella. Dinlen."

"Tamam."

Diego onun tekrar kayanın üzerine yerleşmesine yardım etti. "Staz herkesi farklı etkiler. Biraz daha zaman tanı Ella."

Ketahn çenesini gevşetti ve arkasını döndü. Belki bu insanları tanımiyordu, belki de onlara tam olarak güvenmiyordu ama Ivy ile geçirdiği zaman onları herhangi bir vrix'e baktığı gibi görmemesini imkânsız kılıyordu. Ve Ella için endişeleniyordu - çünkü hastalığı bu yolculuğu onun için herkesten daha zor hale getirecekti.

Diğer insanlarla birlikte dizlerine kadar suyun içinde duran Ivy'yi aradı. Bakışları onunkilerle buluştu ve Ella'ya bakarken gözlerinde tanıdık bir endişe gördü.

Bu insanlardan hiçbirini geride bırakmaya niyeti olmasa da Ketahn gerçeği inkâr edemezdi. Yerleşmek ve yeni hayatlarını kurmak için seçtikleri yere varmadan önce gruplarının küçülme ihtimali vardı.

Son erzakı da aldıklarında - Cole'un deyimiyle '*sıcak bok ve ölüm gibi*' koktuğu için gözleri sulanan ve burunları buruşan insanlar - Rekosh her zamanki zahmetsiz çevikliğini sergileyerek inişe geçti.

Bacakları bulanık suya değdi ve duvardan uzaklaştı. "Bundan daha kötü koktuğumu söylersem yalan söylemiş olurum."

Ketahn geveledi. "Sanırım insanlar da aynı şeyi hissediyor."

Rekosh bir bacağına sudan çıkardı, postuna yapışan çamura baktı ve ürperdi. Çamuru bir fiskeyle uzaklaştırdı; çamur bir sıçramayla Will ve Lacey'nin yanına düştü.

Will geri çekildi. "Hadi ama! Bu şey iğrenç!"

Lacey kaşlarını çatarak, "Zaten her tarafı kaplamış," dedi. "Biraz daha olsa ne fark eder ki?"

Ivy kıkırdadı ve giydiği insan giysisinin -buna *tulum* diyordu- kumaşını çekiştirerek vücudundan uzaklaştırdı. "En azından su geçirmez."

Ketahn onu tulumun ve *bot* olduğunu söylediği ayak örtülerinin içinde görünce ne hissettiğinden emin değildi. Evet, insan giysileri onun narin tenine elbiseden daha fazla koruma sağlıyordu ama onu ipek giysiler içinde görmeyi tercih ediyordu - ve onun küçük ayaklarını ve biçimli bacaklarını engelsiz bir şekilde görebilmek hoşuna gidiyordu.

Cole, "Ama bu onun *leş* gibi kokmasını engellemiyor," diye mırıldandı.

Rekosh insanlara bakarken başını öne eğdi. "Ne söylüyorlar?"

Ketahn gülümseyerek, "Kokudan çok memnunar," diye cevap verdi.

"Yalan söyleme Ketahn," dedi Ivy sırtarak ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Rekosh cıvıldayarak pis bacağına Ketahn'ınkilerden birine vurdu. "Seninle olmak her zaman ilginç."

"Çıkardıkları bu ses de ne?" Ahmya, Ivy'nin yanına yaklaşırken sordu.

Ivy küçük bir dişiydi ama Ahmya daha da küçüktü. Siyah saçlı insan, Ivy de dahil olmak üzere diğerlerine kıyasla bir yavru gibi görünüyordu ve Ketahn şimdi bile onun yetişkin olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Rekosh'un kırmızı gözleri Ahmya'nın üzerine düştü. Kendisine bakıldığını fark eden küçük dişi başını kaldırıp ona baktı, kendi kara gözleri de irileşmişti. Rekosh'un göğsünde yumuşak, garip bir trıl sesi yuvarlandı. Suyun yüzeyini zar zor rahatsız ederek yavaşça ileriye doğru süzüldü.

"Hepsi... çok farklı görünüyor," dedi Rekosh dikkati dağılmış bir şekilde. "Ama bu... Başka bir dişi mi?"

"Evet," diye yanıtladı Ketahn.

Ahmya yaklaşan vrix'ten ürktü ama tamamen geri çekilmedi; Ivy'nin kolunu kavradı ve neredeyse onun arkasına saklanacak gibi oldu.

Rekosh kollarını birbirine bastırarak eğildi, uzun saç örgüsü omzunun üzerinden düştü. "Sözlerinizi anlayamadığımı için beni bağışlayın. Bana Rekosh derler."

Ahmya sesli bir şekilde yutkundu ve Ivy'ye bakarak Ketahn'ın duymadığı bir şeyler fısıldadı.

Ivy gülümsedi ve İngilizce cevap verdi. "Kendini tanıtıyor. Bizim dilimizi konuşamadığı için üzgün. Adı Rekosh."

Ahmya nefes nefese, "Rekosh," diye tekrarladı.

Başını kaldıran ama eğildiği yerden kalkmayan Rekosh'tan bir tril daha. "Bana adını söyleyecek mi?" diye sordu Ivy, gözlerini Ahmya'dan ayırmadan.

Ivy tercüme etti.

Siyah saçlı kadın kararsızca sağ elini uzattı. Bir an sonra elini durdurdu, parmakları kıvrıldı ve Rekosh kendi elini uzattığında geri çekilecek gibi oldu. Rekosh tek parmağını büküp onunkinin altına geçirerek küçük elini hafifçe kaldırdığında kadın kaskatı kesildi. Adamın başparmağı kızın parmak eklemlerine değdi.

"Ahmya," dedi sessizce.

"Ahmya," diye mırıldandı Rekosh. "Çok narin ve yumuşak."

Ahmya kaşlarını çatarak bakışlarını Rekosh ve Ivy arasında kaydırdı.

"Bu ne yapıyor?" Cole, Ivy'nin arkasında durarak sordu. "Daha fazla kadınlarımızı çalmak ve becermek isteyen örümcekler mi?"

Ketahn onlara doğru yürüdü, bacak kılları içgüdüsel bir öfkeyle kabarmıştı. Cole'un bunu *-kadınlarımızı-* söyleme şekli görmezden gelinemezdi ve bunu bir meydan okuma olarak algılamamak zordu.

Ivy, Ketahn'dan başka kimseye ait değildi.

Ahmya'nın nefesi kesildi, elini Rekosh'tan çekti ve göğsüne bastırdı, yanakları kıpkırmızı oldu. "Bana sadece adını söylüyordu."

Diego, gözleri Ketahn'a sabitlenmiş olmasına rağmen Cole'a, "Dostum, çeneni ne zaman kapalı tutman gerektiğini gerçekten öğrenmen gerekiyor," dedi.

Will dikkatle, "El sıkışmanın ne olduğunu bilmiyorlarsa onları suçlayamam Cole," dedi.

Ahmya tekrar Ivy'ye baktı, yanakları bir şekilde daha da kararmıştı. "Um... o bir erkek, değil mi?"

"Evet," diye gürledi Ketahn, Ivy'nin yanından geçip Cole'la arasına girerek. "Rekosh erkektir. Telok ve Urkot da öyle."

Cole ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Tek söylediğim, kırmızı olanın Ahmya ile biraz fazla samimi görüldüğü." Destek arar gibi diğer insanlara baktı. "Tüm dişilerimiz örümcekler tarafından ele geçirilirse nasıl kolonileşeceğiz?"

"Bu kadar yeter Cole," dedi Ivy.

Ellerini indirdi. "Sadece söylüyorum. *Hesabı* siz yapın. Beş kadın ve üç erkek. Ve Ivy'nin bebek doğuracağından şüpheliyim."

"Bu kadar yeter dedim," dedi Ivy, sesi gergindi.

"Ne? Sadece hepimizin düşündüğü şeyi dile getiriyorum. Sekiz kişi, Ivy. Bizden geriye sadece bu kaldı. Her birimizin ölmesi ne kadar sürer? Burada bir şeyler yaratma şansımız olabilir, ama bacaklarını birinden biri için açarsan olmaz-"

Ketahn çene dişlerini birbirine geçirdi ve Cole'a doğru eğildi, göğsünde bir hırıltı çınlıyordu. "*Sessiz ol, insan!*"

Cole tökezledi ama dengesini çabucak sağladı. Ellerini saçlarında gezdirerek yüzünü düzleştirdi, dudaklarını birbirine bastırdı ve Ketahn'a dik dik baktı.

Callie, "*Tanrım*, ne zaman susman gerektiğini *gerçekten* öğrenmen gerekiyor," dedi.

Hâlâ Ahmya'nın önünde duran Rekosh düşünceli bir şekilde tril tril öttü. "Şu sorun mu çıkarıyor?"

Ketahn'ın bacak tüyleri diken diken oldu ve çene kemiklerini tekrar gıcırdatmamak için büyük çaba sarf etti. Rekosh'a vrix dilinde cevap verirken yumruklarını titreyecek kadar sıkı. "Biraz. Çok fazla öfke ve korku taşıyor ve çoğu zaman bunların efendisi olmasına izin veriyor."

"Al," dedi Will, Cole'un göğsüne doğru şişkin bir yatin derisi torbasını iterek. "Bunu içeri götür. Serinle."

Cole ellerini çantanın etrafına sardı ve dönüp gemiye doğru ilerlemeden önce Ketahn'a hararetli bir süre baktı.

Süregelen gerginlik beklenmedik bir şekilde duvarın yanında büyük bir su sıçramasıyla bozuldu. Ketahn ve diğerleri bu sesin geldiği yöne doğru döndüklerinde Urkot'un suyun içinde durduğunu ve inerken üzerine çamur sıçradığını gördüler.

"Son ipi çok yüksekte bıraktın Ketahn," diye homurdandı kollarındaki koyu renkli çamuru silkeleyerek.

Rekosh geveledi. "Ya da Sekiz seni çok alçakta bıraktı, Urkot."

Urkot da Rekosh'a doğru yürürken çene çaldı. "Seni buraya benimle birlikte sürükleyemeyeceğim kadar alçak değil dostum."

Rekosh her zamanki zarafetiyle, uzun boylu erkeği yakalayamayacağını anlayan Urkot'tan sıyrılıp bir avuç çamur almak için eğildi. Homurdanarak Rekosh'a doğru fırlattı.

Rekosh çamurun büyük kısmından kaçmak için yana kaydı; sadece birkaç damla koluna ve bacaklarından birine sıçradı. Ama pislik tomarı bir hedef buldu: Ahmya'nın tulumunun göğsü.

Ahmya'nın nefesi kesildi, elleri onu çamurdan korumak için havaya kalktı ama artık çok geçti. Elbisesinin üzerindeki tomar parçalandıkça yüzüne ve saçlarına damlacıklar sıçradı. İrkildi, yüzünü yukarı çevirdi, burnunu sıktı ve gözlerini kapadı.

Ivy ağzı bir karış açık, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde Ahmya'ya baktı.

Rekosh kıpırdamadan durdu, kıpkırmızı bakışları küçük insana ve önünden damlayan çamura sabitlenmişti. Dili tutulmuştu; Ketahn'ın onunla ömür boyu süren dostluğu boyunca sadece birkaç kez başına gelmiş bir şeydi bu.

"Yani... birbirlerini böyle mi selamlıyorlar?" Callie burnunu kırıştırarak sordu.

Ahmya gözlerini açtı ve yere baktı. Göğsündeki kalın pisliği silmeden önce ürperdi ve öğürdü. "Oh, bu çok iğrenç."

Urkot özür dilemek için kelimeler ve derin, samimi bir jest sundu. Onun birkaç bölüm gerisinde Telok duvarın dibine ulaştı, usulca suya indi ve dikkatli gözlerle etrafına bakındı.

Sanki görünmez bir iple bağlıymış da aniden kopuvermiş gibi Rekosh harekete geçti, çantasını sırtından indirdi ve alışılmadık bir şekilde aceleyle, sarsak hareketlerle açtı. İçinden bir parça kumaş ve şişkin bir su tulumu çıkardı ve Ahmya'ya yaklaştı. "Lütfen, yardım etmeme izin verin."

Ahmya'nın nefesi kesildi ve Rekosh'tan geri çekildi.

Ketahn'ın daha önce hiç görmediği bir şekilde duruşu bozuldu. Rekosh her zaman tutku ve heyecan nöbetleri geçirirdi ama nadiren başka bir şeyin ağzından kaçmasına izin verirdi.

Ivy Rekosh'a bir gülümseme sundu. Ahmya'ya dönüp elini omzuna koymadan önce Vrix dilinde, "Sana alışması için ona zaman ver," dedi. İngilizceye geri döndü. "Hadi içeri girip üstümüzü değiştirelim ve temizlenelim."

Ketahn eşinin Ahmya'yı gemiye geri götürmesini izledi. Bacakları kıpırdadı, onu takip etmeye, eşini gözünün önünden ayırmamaya hevesliydi ama Ahmya uzaktayken tek çevirmen olarak hareket etmek artık ona düşüyordu. Yeni sorumluluklarının önümüzdeki ay döngülerinde arzuları ve içgüdüleriyle büyük ölçüde çatışacağını hissediyordu.

Rekosh başını eğdi, çene kemikleri bir araya gelmeye çalışıyormuş ve başaramıyormuş gibi seğiriyordu.

"Yine cazibeni mi kullanıyorsun Rekosh?" Telok sordu ama ilerlerken sesi kesinlikle dikkat dağıtıcıydı ve gözleri sanki her an bir şey fırlayıp saldıracakmış gibi çukuru tarıyordu.

Rekosh bunun üzerine kaskatı kesildi, sırtı dikleşti. Döndü ve uzun pençeli parmağını Urkot'a doğru uzattı. "Bunu o yapıyor. Bu yaratıklar üzerinde iyi bir izlenim bırakmamız gerekirken kara kara düşünen bir çocuk gibi davranıyor."

Urkot homurdandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, görünüşe bakılırsa ellerinden birinin hâlâ çamurla kaplı olması umurunda değildi. "Kaderiyle cesaretle yüzleşmeyi reddeden sensin."

"Peki pislik atmakta ne cesaret var?"

"Ufaklıktan şimdiden hoşlanmaya mı başladın?" Urkot başını öne eğdi.

Rekosh tıslayarak, "Sadece dostça davranmaya çalışıyorum," dedi ve Urkot'a doğru ilerledi. "Eğer unuttuysan, bu *hyu-ninler* öngörülebilir gelecekte bizim yoldaşlarımız olacaklar."

Lacey Ketahn'a bir adım daha yaklaştı ama Ketahn onun tereddütünü fark etmedi. "Onlar... tartışıyorlar mı?"

Telok'un bakışları sonunda gezinmeyi bırakmış, Lacey'nin üzerine yerleşmişti ve içinde tuhaf bir parıltı vardı.

Ketahn gevezelik etti. "Arkadaş oluyorlar."

"Bunu göstermek için tuhaf bir yol," dedi.

Will, "Bence bu erkekler için oldukça normal," dedi. "Yani, birbirlerini aşağıladıklarını varsayıyorum, değil mi?"

Ketahn gülümseyerek alt çenesini kaldırdı. "Evet."

Will kıkırdadı. "Sanırım insanlardan o kadar da farklı değilsiniz."

Diego sırtıttı ve "Oldukça farklı oldukları birkaç yol düşünebilirim" derken sesinde mizah vardı.

"Eğer o pis şeylerden daha fazla atmaya başlayacaklarsa, bizi biraz uyarın, tamam mı?" Lacey söyledi.

Rekosh ve Urkot insanlara soru dolu gözlerle bakıyordu.

"Bizden mi bahsediyorlar?" Rekosh sordu.

"Tabii ki öyleler," dedi Urkot, Rekosh'un omzuna çamurlu eliyle bir tokat atmak için öne doğru uzanarak. "Şu halimize bak. Bir çift damızlık gibi davranıyoruz."

Rekosh kısık bir hırıltıyla Urkot'un eline baktı. Urkot kıkırdadı ve elini geri çekti ama Rekosh'un derisine daha fazla çamur bulaştırmadan önce değil.

Görünüşe bakılırsa her şeyden habersiz olan Telok, Lacey'ye doğru yürüyor, gözlerini bir an bile ondan ayırmıyordu.

"Başlamak üzere mi..." Lacey'nin sözleri Telok'un kendisine yaklaştığını fark etmesiyle kesildi ve dikkatini ona çevirdi.

Kadının tam bir adım önünde durdu, yeşil gözleri keskin bir şekilde onu inceliyordu.

Kararsız görünerek elini kaldırdı ve el salladı. "Um...merhaba?"

Telok'un gözleri Ketahn'a kaydı.

"Merhaba dedi," dedi Ketahn.

Telok onun hareketini taklit etmek için bir elini kaldırdı. "*Merhaba*."

"Sadece bana bakıyor," dedi Lacey ağzının kenarından. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Belki ona adını söylersin?" Ella ateşin yanındaki yerinden seslendi.

Lacey kızıl saçlarının tellerini yana savuran bir hava üfledi.

Telok'un yaralı derisini inceledi. "Tanrım, çok korkutucu." Bir elini göğsüne bastırarak, "Lacey. Benim adım Lacey."

Telok yine onun hareketini taklit ederek elini kendi göğsüne bastırdı. "Telok."

"Harika. Şimdi kurduğumuza göre-"

Telok bir kolunu uzattı, parmaklarıyla kızın saçından bir tutam yakaladı ve kaldırdı. "Çok renkli bir kız. Gördüğüm hiçbir dişiye benzemiyor."

Lacey durdu ve iri gözlerle Telok'a baktı. "Ne yapıyor bu?" Will kıs kıs güldü. "Oldukça büyülenmiş görünüyor."

Ketahn, "Dişi vrixler sizinki gibi renklere sahip değildir," diye cevap verdi.

"Ah, şey"-Lacey uzandı ve Telok'un parmaklarından saçlarını kopardı-"insan dişileri farklı renklerde olur. Erkekler de öyle."

Ketahn onun ne demek istediğini Telok'a aktardı, Telok ise sadece başını eğerek, "Yine de bunlar arasında onun gibisi yok. Tüm Arapsacı'n da onun gibisi yok."

"Tüm dünyada," diye önerdi Rekosh.

Tartışma devam edemedi, son vrix çukurun dibine ulaştı. Tüm gözler Ahnset'e çevrildi.

Cüssesine ve ağırlığına rağmen kendini yavaşça suya bıraktı. Her zamanki süslemelerinin çoğundan vazgeçmiş, deri ve altın boyun parçasını, kollarının ve bileklerinin etrafındaki bantları ve çene kemiğindeki altın yüzüğü korumuştı. Örgülü saçlarında hâlâ boncuklar ve altınlar vardı ama Ketahn bunları çıkarmanın daha zahmetli olacağını biliyordu. Kemerini süslemesiz kalın deriden yapılmıştı.

Ahnset onlara doğru dönüp diğer vrixlere katılınca insanlardan birkaçının nefesi kesildi.

"Vay anasını," diye mırıldandı

Will. "Kahretsin," diye nefes aldı

Diego.

"Nasıl... nasıl daha büyükleri olabilir?" diye sordu Callie.

Ketahn kız kardeşinin önüne gelene kadar ilerledi. Kız eğildi ve başlarını birbirine yaklaştırdılar.

"Bugün gelmeni beklemiyordum, kardeşim," dedi.

"Birkaç günlüğüne görevimden alındım," diye cevap verdi alçak bir sesle. "Korahla'ya sana yardım etmek istediğimi söyledim. O da kabul etti ve beni gönderdi. Soran herkese Fang için gizli bir görevde olduğumu söyleyecek. Sana elimden gelen her şekilde yardım edeceğim kardeşim... ama diğerleri gibi yolculuğunda sana eşlik edemem."

"Diğerleri gibi mi?" Ketahn ondan uzaklaştı ve omzunun üzerinden, üçü de ona doğru dönmüş olan arkadaşlarına baktı.

"Biz seçtik," dedi Rekosh. "Gittiğinizde biz de sizinle olacağız."

Urkot, "Bunun sonu nereye varırsa varsın," diye ekledi.

"Umarım bu ikisinin günlerinin geri kalanında sizinle didişmesine hazırsındır Ketahn." Telok gevezelik etti. "Huzurlu yalnızlığın sona erdi. Artık bunca yıldır taşıdığım yükü paylaşmalısın."

Ketahn göğsünde giderek artan bir sıkışma hissiyle, "Teşekkür ederim dostlarım," dedi. İstedikinden, ummaya cesaret ettiğinden çok daha fazlasıydı bu. Ama bu onun için her şey demekti. Arkadaşlarının ötesine geçip, gevşek bir grup halinde bir araya toplanmış olan insanları gördü.

İfadelerindeki belirsizlik açtı ve gözleri sürekli Ahnset'e doğru gidip geliyordu.

Sessizliklerini bozan Lacey oldu. "Ketahn... bu..." "Büyük," diye teklif etti Diego.

"Evet." Lacey hızla başını salladı. "Büyük. Ve..."

Ketahn kenara çekilerek Ahnset'i tam olarak görmelerini sağladı. Eliyle onu işaret etti. "O da diğerleri gibi yardım etmeye geldi."

"O mu?" Callie kuşkuyla sordu.

"Evet. Bu benim kız kardeşim. Adı Ahnset."

"O senin... ablan mı?" Will sordu. "Sen daha tam olarak büyümedin mi?"

Ketahn geveledi ve başını salladı. "Aynı kuluçkada birlikte yumurtadan çıktık. Ve ben Takarahl'daki en iri erkeğim."

"Mantıklı," dedi Lacey, soğukkanlılığını geri kazanarak. "Pek çok böcek ve örümcek için dişiler daha büyük ve daha güçlüdür."

Refleks neredeyse Ketahn'ın örümcek olmadığı konusunda ısrar etmesine neden olacaktı ama Ketahn kendini tuttu. "Arkadaşlarım geldiğine göre, siz insanlar harekete geçmeye hazırlanmalısınız. Biz seçim yapmalıyız."

"Neyi seçeyim?" Callie tek kaşını kaldırarak sordu.

Ketahn çukurun tepesini işaret etti. "Hangi vrix hangi insanları taşıyacak."

Will başını iki yana sallayarak, "Olamaz," dedi.

"Buradan başka nasıl çıkmayı umuyordun?" Lacey elini çukurun duvarına doğru sallayarak sordu. "*Merdivenler* yok gibi ve *eleh vayder*'in bozuk olduğuna eminim."

Rekosh insanların ne söylediğini sordu. Ketahn durumu kısaca açıkladı - Lacey'nin bazı kelimelerini bilmese de - ve Rekosh cıvıltılı bir yanıt verdi.

"Ne dedi?" Diego sordu.

Ketahn gülümsedi. "Biz tırmanırken kendinizi güvende hissetmeniz için sizi ipek kozalarla sarabiliriz."

Callie'nin koyu renk gözleri irileşti. "Şaka yapıyorsun. Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Diego kıkırdadı ve sırıttı. "Sanırım sonunda örümcek yemeği olacağız."

"Örümcek değil," diye düzeltti Ketahn. "Vrix."

Yaptığı açıklama insanları rahatlatmak gibi görünmüyordu.

CHAPTER 17

KETAHN bakışlarını çevredeki ormana dikmiş, her zamanki gibi tehditleri izliyordu. Elbette bugün dikkati ikiye bölünmüştü; insanları da Arapsaçı'nı izlediği kadar yakından izlemek zorundaydı. Aksi takdirde tüm bunların hiçbir anlamı kalmazdı.

İnsanların hepsi terden sıırıslıklam olmuştı. Birkaçı tulumlarının üst kısımlarını aşağı çekerek altlarındaki daha ince beyaz giysileri ortaya çıkarmıştı ki bu giysiler Ivy'nin onu ilk bulduğunda giydikleriyle aynıydı.

Cole gömleğini çıkarmıştı. Gövdesindeki kaslar Ketahn için büyüleyiciydi, belli belirsiz vrix kaslarını andırıyordu ama aynı zamanda tamamen yabancıydı. Aynı zamanda rahatsız ediciydi; Ketahn emin olamıyordu ama diğerleri mümkün olduğunca sık kıyafet giymekte bu kadar ısrarcı görünürken, insan erkeğinin örtüsünü çıkarmasının hesaplı bir yanı olduğunu hissediyordu.

Cole bir eş bulmaya mı çalışıyordu?

Ketahn dişlerini sıktı.

Bu insanların kendi aralarında çiftleşmeleriyle bir sorunu olmasa da, kimsenin eşini almaya çalışmasına tahammül edemezdi ve Cole gün boyunca Ivy'ye kesinlikle ağır bakışlar fırlatmıştı.

Çene dişlerini gıcırdatan ve bir elini işe yaramaz bir yumruk haline getiren Ketahn, Ivy'ye baktı. Diego'ya sweetfang kökü yediği ve hastalandığı zamanı anlatırken, onun birkaç segment altında orman zemininde yürüyordu. Onu muhtemelen *injek shun*'ların kurtardığından bahsetmişlerdi. Ketahn çaresizlik duygusunun yeniden canlanmasına engel oldu. O eziyet verici duyguya tekrar kapılmayı reddetti.

Bugün çaresizlikle ilgili değildi. Sınırları keşfetmek, öğretmek ve herkesin kendisini bekleyen pek çok zorlukla yüzleşmeye hazır olmasını sağlamakla ilgiliydi - en azından birkaç gün içinde olabilecekleri kadar hazırlıklı olmalarını sağlamakla.

Ketahn'ın gözleri koyu renkli bir ağaç gövdesindeki sarı beneklere takıldı. "Sarmaşık."

Başını kaldırıp adama baktı ve adam sarıyı işaret ederken gözleriyle onun hareketini takip etti.

"Goldcrests," dedi. "Diğerlerine de göster."

Dudakları gülümseyerek kıvrıldı, başını salladı ve diğer insanları altıkuş kümesinin yanına çağırdı. Ahnset onlara katılmak için adım attı ve binicisinin inmesine izin vermek için alçaldı.

Ella Ahnset'in üzerinden dengesizce kaydı. Callie ona destek olmak için kollarından birini, Ahnset de diğerini tuttu.

Ella'yı da yanlarında getirip getirmemeleri konusunda bazı tartışmalar olmuştu. Diego nazıkçe onun her şeyden çok dinlenmeye ihtiyacı olduğunu açıklamıştı. Ella gelme arzusunda etkileyici bir irade gücü göstermişti ama Diego'nun haklı olduğunu kabul etmiş ve herkesi yavaşlatmak istemediğini söylemişti.

Ahnset bunu yapmakta tereddüt etse de Ella'yı taşımayı ve insanın geride kalmamasını sağlamayı teklif etmişti. Ketahn, kardeşinin tereddüt etmesine insanların yabancılığından çok, aralarındaki boyut farkının neden olduğunu tahmin ediyordu; Ahnset'in Ella'ya zarar vermemek için onu taşıırken çok dikkatli olması gerekecekti.

Ama Ahnset sözüne sadık kalmış, muazzam bir nezaket ve kibarlık göstermişti. Dahası, Ella'nın varlığı hem insan hem de vrix olan diğerlerini cesaretlendiriyor gibiydi. Ella en başından beri vrixlerin yanında çok az tedirginlik göstermişti. Ahnset'le seyahat ederken sık sık gülümsemiş ve hatta vrix kelimelerini öğrenmek ve telaffuz etmek için beceriksiz ama kararlı girişimlerde bulunmuştu.

Ahnset de insan dışıdan aynı şekilde etkilenmiş görünüyordu. Karşılıklı meraklarını gözlemlemek yüreklendiriciydi.

"Düşünceleriniz?" Telok, Ketahn'ın üzerine tünediği devrilmiş ağaca tırmanırken sordu. Ivy'nin altın armaları toplayıp dağıtmasını izleyen insanlara baktı.

"Arkadaşımın da dediği gibi beklediğimden daha güçlüler," diye yanıtladı Ketahn. "Ama henüz uykularından tam olarak kurtulmuş değiller."

"Gürültü yapıyorlar." Telok'un çene kemikleri sarktı ve yukarı doğru seğirdi. "Ne kadar küçük olsalar da, Ahnset ve Urkot'un yanında sessiz kalıyorlar."

Ketahn düşünceli bir ses çıkardı. "Etkileyici bir başarı." Telok geveledi.

Ivy diğer insanları altıkuşların tadına bakmaları için cesaretlendirdi. Onların ötesinde, Urkot ve Rekosh ormanı taramak için yüksek bir pozisyon almışlardı; ancak Urkot arada sırada insanlara özlem dolu bakışlar atıyordu.

Urkot sadece kök ve mantar yemeye zorlanmaktan şikâyet etse de her ikisini de çok severdi.

Ketahn, "Bunu sessizce yapabilmeleri için önce Arapsaçı'nda yürümeyi öğrenmeleri gerekiyor," dedi.

Telok homurdandı, üst kollarını göğsünde kavuşturdu ve gökyüzüne baktı. Günün geç saatlerinde güneş ışığı gölgelikteki boşluklardan süzülüyor, aşağıdaki her şeyin üzerine belli belirsiz, dans eden gölgeler düşürüyordu.

"Onları burada ne kadar tutmayı düşünüyorsun Ketahn?"

"Hava kararana kadar."

Telok bir bacağına yavaş ve yumuşak bir vuruşla kütüğe vurdu. "Çoğu güneş batmadan çok önce bitkin düşmüş olacak."

Lacey aşağıda kızıl saçlarını toplayıp ensesinden uzaklaştırdı ve kaba bir demet haline getirdi. Ensesinin arkası terden parlıyordu. Telok'un dikkati onun üzerindeydi ve orada kaldı.

"Bilmeliyiz," dedi Ketahn.

Ivy kalan altın armaları böldü ve diğerlerine dağıttı, kendine bir şey bırakmadı. Ketahn'ın çenesinde yarattığı gerginliğe rağmen devam etti.

"Onların sınırlarını bulmalı ve ötesine geçmeliyiz. Pençeler, tüm korkaklıklarına rağmen, aradıkça dinlenmeyecekler."

"Biz dönene kadar bu *hyu-ninler* dik durmayı bile beceremezlerse bize pek faydaları dokunmaz." Telok başını çevirip Ketahn'a baktı. "Onları buraya öğretmek için getirdik."

"Ve öğrenmek için, dostum." Ketahn Telok'un bakışlarıyla karşılaştı. "Bizim de onlar kadar öğrenecek çok şeyimiz var."

Altınkrestin son parçası da -titrek bir elini onun etrafına kapatan Ella'ya- verildikten sonra Ketahn devam etmelerini istedi. O ve Telok yüksekte kalıp yanları korudular. Rekosh ve Urkot yere döndüler; birincisi formasyonun arkasını, ikincisi başını tutuyordu. Ahnset, Ella'yı arka ayakları üzerinde tekrar yerine oturtmuş, grubun kalbi olan merkeze doğru ilerliyordu.

Bu, nesiller boyunca vrix av partileri için standart bir düzenlemeydi. Baş iz sürücü önde, tüm açılar izleniyor, tüm taraflar korunuyordu.

Elbette, bir vrix av partisinin tüm üyeleri mızrak taşırdı ve bu insanlar, kendi yaptığı mızrağı taşıyan Ivy dışında, sadece gemide buldukları küçük metal bıçaklarla silahlanmışlardı. Bunun yakında düzeltilmesi gerekecekti. Neyse ki Urkot mızrak başı olarak kullanılabilecek bazı kara kaya parçaları getirmişti.

Dersler bütün sabah olduğu gibi devam etti - hem vrix hem de Ivy dikkate değer bitkilere, hayvan izlerine ve tehlikelere işaret etti ve grup ara sıra durarak Ketahn'ın onlara bazı şeyleri daha detaylı gösterebilmesini sağladı. Onları kurtçuk istilasına uğramış bir ağacın yanına getirdiğinde, istilanın belirtilerini gösterdi ve tombul kurtçuklara ulaşmak için kabuğun nasıl kaldırılacağını gösterdi.

altındaki kurtçuklar, insanlardan birkaçının solmasına neden oldu.

Ketahn kıvranan bir kurtçuğu koparıp ağzına attı ve ısırıldı. Dişlerinin arasında patladığında duyulabilir bir *patlama* oldu.

İnsanların çoğu bundan sonra hasta görünüyordu.

"Nedense bunu ikinci kez izlemek daha kötü," diye mırıldandı Ivy, arkasını dönerek.

Ketahn onun tepkisine şaşırmadı ve dolayısıyla diğerlerinin de benzer tepki vermesine şaşırmadı. Ancak hem Lacey hem de Will öne çıkıp kurtçukların tadına bakacaklarını söyleyince hazırlıksız yakalandı. Will'in hemen ardından Cole da gönüllü oldu ve Ketahn'a yine altta yatan bir çiftleşme ritüeli izlenimi verdi - sanki Cole kendini diğer erkeklerle rekabet halinde sanıyordu.

Üç insan da kıpır kıpır kurtçukları ağızlarına atarken belirsiz suratlar takındı; dudaklar bükülmüş, kaşlar kırışmış ve burunlar buruşmuştu.

Ketahn, Telok'un yine Lacey'ye dikilmiş olan gözlerindeki tuhaf gururlu parıltıyı kaçırmadı.

Lacey çiğneyip yuttuktan sonra, "Tanrım, bu çok tuhaf," dedi. Bir ürperti onu sarstı. "Ah, bunu neden yaptım?"

"Evet." Will su tulumlarından birinden içti ve o garip insan hareketini yaparak sıvıyı ağzında evirip çevirdi, yanaklarını iki yana şişirdi ve sonra yere tükürdü. "Tadı dokusuna hiç uymuyor."

Cole yutkundu ve ağzının kenarları geriye doğru sıyrılarak boynundaki kordonların kısa süreliğine öne çıkmasına neden oldu. Sert bir nefes verdi ve başını salladı.

Başını. "Fena değil."

Lacey dilini çıkarıp burnunu kıvırdı. "Fındık ve odunun yumuşacık bir hamur haline getirilmiş hali gibi."

Will başını salladı ve uzun bir yudum daha su içmeden önce göz ucuyla Cole'a baktı.

Ketahn'ın ikna çabalarına rağmen başka kimse bir şeyler yemek istemedi.

Ivy kıkırdadı ve kalçasıyla Ketahn'ın bacağına vurdu. "Gördün mü? Sadece ben değilim."

Ketahn gevezelik etti ve grup yolculuğuna devam etti. İnsanların yorgunluk belirtileri göstermesine rağmen, onları biraz daha hızlı itti ve ağaçların daha yukarısına giden geniş bir köke doğru yönlendirdi. Bu tür patikalarda beklediğinden çok daha iyi yol alıyorlardı.

Ivy, hızı normalden daha yavaş olsa da idare ediyordu, ama diğerleri kararsızdı ve ondan bile yavaştı.

İnsanlar kökten alçak bir dala geçmeye çalışırken Telok ve Ketahn birbirlerine baktı.

İki vrix arasında anlayış geçti. Asıl yolculukları, Takarahl'dan uçuşları yavaş, zor ve son derece tehlikeli olacaktı - özellikle de bunu neredeyse tamamen yerde yapmak zorunda kalacakları için.

Yine de Ketahn cesaretlenmişti. İnsanlar bariz rahatsızlıklarına rağmen çok az şikâyetle bulunmuşlardı. Dikkatliydiler ve gün boyunca birbirlerine küçük şekillerde yardım ettiklerini görmüştü. Tecrübeli olmaktan çok uzaklardı ve içgüdüsel olarak birlikte çalışmalarını biraz zaman alacaktı ama potansiyel vardı.

Yaklaşan güneşin ilk turuncu ipuçları gökyüzüne süzülürken, Urkot bir nurunal'a rastladı ve mızrağını fırlatarak onu öldürdü. Urkot zayıf, kürklü hayvanı toplayıp hâlâ mızrağa saplı halde omzuna asarken, Telok gruba yakındaki bir açıklığa kadar rehberlik etti.

Şimdiye kadar o kadar sessizdi ki, küçük insanın orada olduğunu bile unutmak kolaydı, Ahmya keskin bir nefes çekti.

Ketahn gerildi, mızrağını kaldırdı ve ona doğru döndü; böyle bir ses kesinlikle tehlike anlamına geliyordu. Rekosh görüş alanının sınırında, açıklığın kenarına gitmiş olan dişiye doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Kadın geniş yapraklı ve uzun saplı çiçekleri olan bir bitkinin önünde duruyordu.

Ketahn'ın ince tüyleri diken diken oldu. Gözleri Ahmya'nın etrafındaki orman bitkilerini taradı ve yakındaki yırtıcılara dair herhangi bir işaret aramak için burun deliklerinden derin bir nefes çekti.

"Ne oldu Ahmya?" diye sordu Ivy, siyah saçlı insana doğru bir adım atarak.

Ketahn aceleyle Ivy ve Ahmya'nın arasına girdi. Eğer görünmeyen bir tehdit varsa, eşini buna maruz bırakmayacaktı.

Ahmya başını yavaşça sallayarak, "Bu çiçekler," diye cevap verdi.

"Onlar
inanılmaz."

"Birkaç lanet çiçek gördün diye herkesi korkutmak mı? Bu da ne demek oluyor?" Cole homurdandı.

"Kaç tür uzaylı çiçeği gördün?" Ahmya dikkati dağılmış bir şekilde cevap verdi. En yakındaki çiçeğe doğru uzandı.

Yaprakları uzun ve inceydi, genişliyor ve uçlarında keskin bir şekilde sivriliyordu. Koyu, canlı maviydiler - gerçi başınızı çevirdiğinizde kolayca mor da görünebilirlerdi - merkezlerine doğru uzanan kıvrık çizgileri vardı. Bu merkezlerden çıkan uzun dalların uçlarında küçük kırmızı kümeler vardı.

Ahmya'nın eli havada durdu. Omzunun üzerinden Ketahn ve Ivy'ye baktı. "Dokunmak güvenli mi?"

Ketahn başıyla onayladı. Ahmya sırtıttı ve dikkatini tekrar çiçeğe verdi. Hayal bile edilemeyecek bir incelikle parmak uçlarını bir taç yaprağının üzerinde gezdirdi. Dokunuşunun neden olduğu hafif hareket, yaprağın mavi ile mor arasında parıldamasına neden oldu.

"Ben de etrafta durup *rohze* koklayabilecek miyim?" diye sordu Cole. "Git ateş yak," dedi Ketahn İngilizce olarak. "Bakılacak et var."

Cole hem acı hem de eğlenceli bir ses çıkardı ve uzaklaştı.

Ketahn insan erkeğe bakmadı; önünde olup bitenlerle çok ilgiliydi.

Rekosh yavaşça Ahmya'ya yaklaştı, başı eğik ve gözleri ona dikilmişti.

"Bunlara mızrak çiçeği deniyor."

Ahmya başladı, dikkati Rekosh'a yöneldi. "Ben, uh... Ben..." "Onları güzel buluyor musun?" Rekosh nazikçe sordu.

Ketahn İngilizce olarak, "Bunların zıpkın çiçeği olduğunu söylüyor," dedi, "ve güzel olup olmadıklarını soruyor."

Küçük kadının ifadesi hafifledi ve gözlerinde sadece neşeli bir ışık kaldı. Rekosh'a gülümsedi ve başını salladı. "Şimdiye kadar gördüklerimin en güzellerinden bazıları."

Ketahn onun sözlerini tercüme ettikten sonra Rekosh mırıldandı. Çiçeklere kısa bir süre baktı. "Vrixler için bunlar anma işaretleridir. Yapraklar avcılarının, savaşçıların mızraklarıdır ve kırmızı, türümüzün hayatta kalmasını sağlamak için dökülen kandır. Mızrak çiçekleri kaybedilenlerin anılarıdır... Ama aynı zamanda gelecek için bir umutturlar. Acı ve ıstırap anlamına gelirler ama aynı zamanda *yaşam* anlamına da gelirler."

Rekosh konuşurken Ivy Ketahn'ın yanına gelmişti. Ketahn'ın parmaklarını tuttu ve şefkatle sıktı. Ketahn elini yavaşça onun elinin etrafına doladı ve Rekosh'un sözlerini Ahmya'ya aktardı.

Ahmya'nın gülümsemesi de bakışlarındaki bir şey gibi yumuşadı.

İkisini çiçekleriyle baş başa bırakan Ketahn ve Ivy grubun geri kalanına döndü. İnsanlar küçük bir ateş yakmışlardı bile. Ketahn bunun üzerine küçük bir pişmanlık duydu; çirayı yakmak için kullandıkları küçük alet onu büyülemişti. Vrix'in uyguladığı en iyi yöntemlerden bile daha hızlı ve etkiliydi ve tekrar kullanıldığını görmek istiyordu.

Ateş biraz daha yükseldiğinde Rekosh, Urkot ve Telok grubun etrafında gevşek bir halka oluşturdu. Ketahn ve Ivy ateşin yanında insanlara ve kız kardeşine katıldı ve Will'in *poss-uhm* denen bir şeye benzediğini söylediği nurunalın derisinin nasıl yüzüleceğini anlattı. Ella denemek istediğinde yine şaşırdı. Hastalığına rağmen elini sabit tuttu ve bıçağını aşinalık ve güvenle kullandı.

Hayvanın derisini yüzmek için çok az talimata ihtiyacı vardı, ancak Cole, azalan gücü için çok fazla olduğunu kanıtladığında karkası taşımaya ve deriyi soymasına yardım etti.

Ella Cole'un yaratığın derisini yüzmeyi bitirmesine izin verdi ve arkasına yaslanıp bıçağını bir yaprakla temizledi. Ivy su tulumunu açıp Ella'nın ellerini yıkarken gülümseyerek, "Eskiden çiftlikte bazen bunu yapmak zorunda kalırdım," dedi. "Başlarda pek hoşuma gitmemişti ama bir süre sonra... alışıyorsun."

"Sadece et, değil mi?" diye sordu Will, sesi biraz kararsızdı. "Hepimiz sadece etiz," dedi Cole.

Ketahn bu söz karşısında neredeyse çenesi düşecekti; kısa bir süre önce aynı şeyi Ahnset'e de söylemişti. Çenesini Cole'a doğru eğdi. "İyi bir ders. Tangle'da her zaman bizi yiyecek sanan daha büyük bir şey vardır."

Callie, "Besin zincirinin en altına itileceğimizi hiç düşünmemiştim," dedi.

Cole kendi bıçağını çekip derisi yüzülmüş nurunalın üzerine koydu. "Sadece yukarı tırmanmamız gerekecek."

Ketahn ona hayvanın nasıl kesileceğini gösterdi ve çok geçmeden alevlerin üzerinde etler kızarmaya başladı. Havayı dolduran lezzetli aroma insanların gözlerinde açlık parıltıları uyandırdı ve grup ateşin etrafına yerleşerek sonunda dinlenmeye çekildi.

Ketahn bir av partisine katılmayalı uzun zaman olmuştu. Ivy'yi bulana kadar Arapsaçı'ndaki gezintileri çoğunlukla yalnızlık içinde geçmişti ve onun arkadaşlığı o kadar doğal, o kadar zahmetsizdi ki onsuz hiçbir şey doğru gelmiyordu. Buna alışması zaman alacaktı ama arkadaşlarının tekrar yanında olması iyi hissettiriyordu. Onun ve Ivy'nin etrafında oluşan bir gruba sahip olmak iyi hissettiriyordu. Bir kabileye sahip olmak.

Kendini ateşten birkaç adım ötede yere bıraktı ve Ivy ön ayaklarının beşiğine oturdu, omzu göğsüne yaslandı.

"Bundan sonra geri dönecek miyiz?" diye sordu.

Ketahn gökyüzüne doğru baktı. "Evet ama biz farklı bir yol izleyeceğiz. Gösterecek çok şey var ve bunun için çok az zamanımız var." Bakışlarını indirdiğinde, Ivy'nin başı öne eğik, huzursuz parmaklarıyla tulumunun kumaşıyla oynadığını gördü.

"Bu iyi oldu, değil mi?" diye sordu küçük, yumuşak bir sesle. "Ben... Ben yardım etmeye çalışıyorum ama hâlâ bilmediğim çok şey var ve ben..."

Ketahn çenesinin altını kavrayarak Ivy'nin çenesini yukarı kaldırdı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Kızın gözlerindeki belirsizlik, sadece bir ipucu bile olsa, Ketahn'ın yüreğini parçaladı.

Yüzü onunkine yaklaştıkça eğildi. "İyi iş çıkardın, Ivy'ciğim. Her zaman olduğu gibi göğsümü kabarttınız."

Birkaç kalp atışı boyunca ona baktı, gözlerinde bir ışık parlayana kadar bir şey aradı. Bir kolunu Ketahn'ın boynuna dolayarak onu yolun geri kalanında aşağı çekti, yumuşak dudaklarını Ketahn'ın ağzına bastırdı ve dilini nazikçe onunkine değdirdi. Ketahn bir mırıltıyla parmaklarını saçlarının arasına sokarak başının arkasını kavradı ve alt kollarını ona doladı, onu *daha* çok istiyordu.

Mutluluk dolu bir sonsuzluktan sonra geri çekildi. Gözleri tutkuyla parlıyordu, yanakları pembeye boyanmıştı ve dudakları sırtarak eğilmişti. "Bahse girerim şişirebileceğim tek şey bu değildir," diye fısıldadı.

Ketahn'ın göğsünde gümbürdeyen ses yarı hırıltı, yarı trıl, tamamen ilkeldi. "Ah, kalbimin yarası... Benim tatlı küçük *nyleea*'m..." Tokaları kadının kalçalarına kilitlenmek üzere uzandı.

Orman havasının sıcaklığı, onun postunun altında uyandığı sıcaklığın yanında hiçbir şeydi.

Ivy keyifli bir hınzırlıkla kıkırdadı ve onun bağlı saçlarını yakaladı. "Ama şimdi değil, örümcek adam."

Ketahn homurdandı. "Bana öyle dememişsin gibi davransam bile mi?"

"Biz tam buradayız," dedi Cole. "Geri kalanımızın bu aşk-meşk saçmalıklarını görmesine gerek yok."

Ketahn'ın içindeki sıcaklık bir anda tutkudan öfkeye dönüştü. Kasları gerildi, parmakları kıvrıldı ve çene kemikleri açıldı. Ama bu öfke, Ivy onun saçlarını parmaklarının etrafında döndürüp sırtışını bir sırtışa dönüştürdüğünde durdu; Cole'a başka hiçbir onay vermedi.

Diego sakın ve rahat bir ses tonuyla, "Bir kez olsun daha hassas tarafınla temasa geçmenin sana zararı olmaz, dostum," dedi. "Her zaman bu kadar gergin olmak sana iyilik yapmıyor."

O ve Will, gözleri kapalı bir şekilde Ahnset'in arkasına yaslanmış olan Ella'nın yanında oturuyorlardı.

"Evet, şey... stres güç kazandırır," diye yanıtladı Cole. "Bu insan *ehvo looshun'u*."

"Bir ölçüde *katılıyorum*," dedi Callie. "Hayatta kalma *mekanizması* olarak belirli seviyelerde stresle başa çıkmak *zorundayız* ama..."

Ivy diğerlerine bakmak için başını çevirdi ve Ketahn elini onun çenesinden indirerek kolunu ona doladı.

"Diego sözlerini şöyle tamamladı: "Sürekli stres *sağlığınıza zarar verir*."

"Ben sadece..." Cole derin bir iç çekti ve bakışlarını grubun üzerinde gezdirdi, ifadesini okumak zordu. "Herkesin sürekli üzerime gelmesine gerek yok, anlıyor musun?"

Ivy nazıkçe, "Biz değiliz," dedi.

Will bacaklarını önüne doğru uzattı ve tulumunun paçalarındaki kiri fırçaladı. "Herkes kendi yöntemiyle başa çıkmaya çalışıyor ama bu işte hepimiz beraberiz. Sadece... sadece birbirimizi biraz rahat bırakmamız gerekiyor, tamam mı?"

Cole başını salladı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek gözlerini Ivy'ye dikti. "Evet. Evet, anladım. Evet, anlıyorum."

Ivy'nin gülümsemesi içten ve yumuşaktı; Ketahn onun gülümsemesini Cole'a hediye ettiğini görünce neredeyse hırlayacaktı. O Ketahn'ın eşiydi ve sadece Ketahn ondan böyle bakışlar görmeliydi. Ivy'ye olan tutumu daha da sahiplenici bir hal aldı ve gözlerini Cole'a dikti.

"Ne diyorlar Ketahn?" Ahnset sordu.

Bütün gün etrafı anlam veremediği varlıklarla çevriliydi. Ketahn böyle bir hayal kırıklığına aşınaydı. Sadece Ivy onunla anlam veremediği bir dilde konuştuğunda yeterince sorun yaşamıştı.

Ketahn öfkesini bastırdı ve bir yanıt hazırlamak için kendine birkaç dakika verdi. "Bu insanlar kan bağıyla bağlı değiller ve uykularından uyanmadan önce birbirlerini tanımıyorlardı. Hâlâ birbirleriyle bağlar kuruyorlar. Aralarındaki ipleri örüyorlar."

Callie, "İşler zor olacak ama bu işte birlikteyiz," dedi. "Hepimiz önemliyiz."

Ketahn'ın tokaları Ivy'nin kalçalarını sıktı ve alçak, gürleyen bir sesle - ve kendi ana dilinde- "Senin kadar değil, *nyleea*'m," dedi.

Ona sokuldu ve yanağıyla göğsünü okşadı.

"Özellikle Cole," dedi Will. "Üzerine uzanabileceğimiz harika bir *dekora* sahip olmadan burada nasıl yeni bir *yuva* kuracağımızı anlamıyorum."

İnsanlar güldü ve vrixler birbirlerine şaşkın bakışlar fırlattı. Ketahn açıklama zahmetine girmede; Will'in ne demek istediğinden o da emin değildi.

Neyse ki kahkahalar gerginliği azaltmış gibiydi. Telok, Urkot ve Rekosh yakınlaştı ve insanlar ve vrixler kısa süre içinde birbirlerine kendi dillerinde kelimeler öğretmeye çalıştılar. Ivy tercümanlık yapıyor, onlar telaffuzda tökezledikçe ya da Rekosh abartılı bir ciddiyetle insanların çıkardığı *mmm* sesini çıkarmaya çalıştıkça herkesle birlikte gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu. Rekosh neden bu kadar kararlı olduğunu açıklamasa da Ketahn arkadaşının nedenini tahmin edebiliyordu.

Ahmya'nın adında bu ses vardı.

Ketahn büyük ölçüde sessiz kaldı; sadece eşinin yakınlığının tadını çıkarmaktan memnundu.

Son birkaç gün içinde çok şey olmuştu ve Ivy'yle çok fazla zaman kaybetmişti. En azından gelecek günleri onun yanında geçirecekti. Önünde ne tür zorluklar olursa olsun, bu her şey demekti.

Ahnset, Ketahn'ın dikkatini kendisine çekerek, "Kuluçka yavrusu gibiler," dedi. Alçalmış bir pozisyondaydı, ön ayakları bükülmüş ve kısmen altında sıkışmıştı, Ella'ya bakıyordu. Savaş mızrağını yanındaki toprağa saplamıştı; mızrağın sapı orada bulunan herkesin üzerinde yükseliyordu.

"Ama onlar yavru değil," diye nazikçe cevap verdi Ketahn, "ve onlara öyle davranamayız."

"Biliyorum, kardeşim." Ahnset bir elini kaldırdı, parmaklarını açarak yüzünü işaret etti. "Bu onların gözlerinde. Kaybolmuşlar, kafaları karışmış, korkmuşlar, kederliler... ama onlar yavru değiller. Gözlerinde bir ateş var."

"Evet," dedi Rekosh çenesini şıklatarak. Yüzünü gruptan çevirmiş, ormanı izliyordu. "Ne de olsa, hangi damızlıklar yıldızlar arasında seyahat edebilecek ve ölmeden yüzlerce yıl uyuyabilecek bir araç yaratabilirdi ki?"

"Biz süt çocuğu değiliz," dedi Ivy sırtarak, vrix kelimelerini dikkatle telaffuz ederek, "ama yarattığımız tüm harikalara rağmen, sık sık çocuk gibi davranıyoruz."

Ahnset'in sorgulayan bakışları karşısında Ketahn insan kelimesi olan *çocukların* anlamını açıkladı. Homurdandı, ellerini ön ayaklarının üzerine koydu ve dikkatini Ella'ya geri verdi.

Ahnset her zaman bir koruyucu olmuştu, Fang olmadan önce bile. En azından şimdilik Ella'yı sorumlusu olarak kabul etmişti ve insan ya da vrix, hiç kimse Ahnset tes Ishuun'ani Ir'okari'den daha yetenekli bir koruyucu isteyemezdi.

Birkaç gün içinde ayrılmak zorunda kalmamayı diledi; damızlık kardeşini çok özleyecekti.

Telok kavrulan etle ilgilenirken Urkot ve Rekosh gruba yakın duruyor, her ikisi de dik durarak gözcülük yapıyordu ama dikkatleri sık sık insanlara yöneliyordu.

Bu, öğretme ve öğrenme, görünüş ve dil farklılıklarına rağmen bir araya gelme açısından güzel bir gün olmuştu. Ama gün henüz bitmemişti. Dönüş yolunda dolambaçlı bir yol izlerlerse, Ketahn'ın planladığı gibi akşam karanlığında çukura yaklaşacaklardı; karanlıkta Arapsaçı'nın tadına bakmalarını istiyordu.

Ne yazık ki orman -tıpkı Kraliçe Zurvaşi gibi- Ketahn'ın planlarını hiç umursamadı.

Dalların arasından bir kükreme yankılandı, gırtlaktan ve dalgalı.

Ketahn'ın kalbi hızlandı ve başını kükremeye doğru çevirdiğinde ince tüyleri diken diken oldu. Diğer herkes de aynısını yapmıştı.

"O da neydi?" Ahmya fısıldadı.

"Bir *lyun* ve bir *wolruss*'un *bas terd* çocuğu," diye cevapladı Cole sesinde en ufak bir kararsızlık belirtisi olmadan.

"Yatin," dedi Ketahn, ayağa kalkıp Ivy'nin ayağa kalkmasına yardım ederek.

"Üç yüz segment," diye homurdandı Telok, "belki biraz daha fazla."

Urkot bir bacağına yere vurdu. "Ya da biraz daha az." "Sanırım bu ses kötü?" diye sordu Will.

Farklı bir yönden ikinci bir kükreme duyuldu, ilkinden daha derin ve sertti ve sadece biraz daha uzaktaydı.

Ketahn İngilizce olarak "Herkes kalksın," dedi ve bir çift mızrağı yerden aldı. Ivy'ye silahını uzattı. "Her şeyi toplayın. Çabuk olun."

"Bu şeylerden birden fazla mı var?" Lacey yemek için hazırlanan su tulumlarını toplarken sordu.

"İki erkek." Ketahn Ahnset ve Ella'ya doğru yürüdü, hasta insanı kucağına aldı ve onu damızlık kardeşinin arka ayaklarının üzerine yerleştirdi. "Bu alanı kazanmak için birbirlerine meydan okuyorlar."

"A *terih toree ul dizpute*?" Diego ayağa kalkarken omzundaki çantayı salladı. "Bıraksak da savaşsalar olmaz mı?"

Ketahn, Ahnset ve Ella'nın gövdelerini bir iple birbirine bağlamalarına yardım etti ve başını salladı. Rekosh, Urkot ve Telok çoktan grubun etrafında yerlerini almış, mızraklarını hazırlamışlardı ve Ahnset de kudretli savaş mızrağını yerden almıştı.

Ketahn bir kolunu uzatarak ateşin üzerindeki nemli toprağı öfkeyle tekmelerken bile çukurun yönünü işaret etti. "Hızlı ol."

Uzaklarda bir yerde ağaçlar gök gürültüsü gibi çatırdadı. İster sadece dallar, ister bütün bir ağaç olsun, bu yatinlerden birinin hareket halinde olduğu anlamına geliyordu.

"Şimdi," diye hırladı Ketahn gözleri fal taşı gibi açılmış insanlara.

Grup harekete geçti. Küçük mızrağını sıkılı bir yumrukta taşıyan Ivy arkalarındaydı, Ketahn'ın hemen önündeydi -kendisini bilerek en arkaya yerleştirmişti. Bu yolculuğa o önderlik etmişti. Arkadaşları ve herhangi bir tehdit arasındaki ilk kalkan o olacaktı.

Yorgunluklarına rağmen insanlar makul bir hızda ilerliyor, orman zeminine yayılmış kaçınılmaz engelleri aşmak için birbirlerine yardım ediyorlardı. "Bu şeyler *karnih vorz* mu yoksa *errbih vorz* mu?" Callie nefes nefese sordu.

Ketahn Ivy'nin arkasına baktı; onun anlamadığını tahmin ederek basit bir çeviri yaptı. Durum bu kadar vahim olmasaydı, insanların hayvanların et mi yoksa bitki mi olduğunu söylemek için neden böyle tuhaf kelimelere ihtiyaç duyduklarını soracaktı.

"Yatinler bitki yer," dedi.

İlk yatin yine seslendi, öncekinden çok daha yakından.

Urkot, "Şekillendirici, çöz beni," diye homurdandı.

"Koruyucu, bizi koru," diye mırıldandı Ahnset.

"Ne yediklerinin ne önemi var ki?" diye sordu Cole. Metal bıçağını bir elinde tutuyordu, bıçağın ağzı aşağıya dönüktü. Silah bir yatinin derisini delebiliirdi ama böyle bir canavarda önemli yaralar açması pek olası değildi.

"Önemli değil," dedi Ketahn, Ivy'nin altın sarısı saçlarının her adımında zıplayıp sallanmasını izleyerek.

Callie, "Sadece çiğnenmek ya da yenmek üzere olup olmadığımızı bilmek istedim," dedi.

İkinci yatin meydan okuma çağrısını yaptı; o da rahatsız edici derecede yakındı.

"Kokumuzu almış olmalılar," dedi Telok omzunun üzerinden. "Yerden kalkmamız gerek," dedi Ahnset.

"Tüm insanları yeterince hızlı hareket ettiremeyiz. Sırtındaki iki kişi tırmanırken sana bile engel olur Ahnset," dedi Rekosh.

Ketahn homurdandı, Ivy'yle arasındaki mesafeyi kapatma dürtüsüyle savaşıarak onu kucaklayıp güvenli bir yere götürmek istedi. "Daha önce geçtiğimiz dikenli hırıltı. Amacımız bu Telok."

Urkot çenesini kırdı. "Bu yeterli olacak mı?"

"Öyle olmalı." Ketahn'ın ince tüyleri hâlâ diken dikendi ve kalbi hızla atıyordu. Derisinin hemen altında ısı titreşiyordu. Bu hissi biliyordu, tanıyordu; bunlar savaştan önceki anlardı, her şey çarpıcı, soğuk bir netlik kazanırdı.

İnsanlar ağır ağır nefes alıyor, bazıları eskisinden daha fazla terliyordu ama hiçbiri geri çekilmedi ya da geride kalmadı. Ivy, Ketahn'a insan iradesi hakkında bir fikir vermişti; belki de tahmin ettiğinden daha güçlüydü.

"Neden bizi kovalıyorlar?" Lacey soluk soluğa nefesler arasında sordu.

"Yatin uzaklardan koku alabiliyor," diye yanıtladı Ketahn. "Ve onlar da bizim kokumuzu kendi topraklarında alıyorlar."

"Sesleri çok büyük geliyor." Will omzunun üzerinden baktı ve bir yatin tekrar kükrediğinde neredeyse açıktaki bir köke takılıyordu. "Neden bizi tehdit olarak görsünler ki?"

"Vrix'in kokusunu alıyorlar ve bizim avcı olduğumuzu biliyorlar." Ketahn mızrağını tutuşunu düzeltti ve ona bağlı ipek ipi hazırladı. Bacaklarının arasından, giderek yaklaşan yatinlerin titreşimlerini hissediyordu. "İnsan kokusu alıyorlar ve sizi hiç tanımıyorlar. İkisi de tehdittir."

"Siktir," diye tükürdü Cole.

Her Şeye rağmen Ketahn bu kelimenin çok yönlülüğüne hayran kalmaktan kendini alamadı.

"İŞte," diye seslendi Telok.

Diken hırıltısı, biraz önce Ivy'ye yardım ederek çürümeye yüz tutmuş bir kütüğün üzerinden geçerken Ketahn'ın görüş alanına girdi - bunu kendi başına yapamadığı için değil, yatinler o kadar yakındı ki öfkeli, hırıltılı nefeslerini duyabiliyordu.

Bazıları ağaç kökleri kadar kalın olan dolaşık sarmaşıklar ilerideki orman zemininden yükseliyor, bıçak otları ve kıskalı bitkilerle dolu yoğun, dikenli bir büyüme alanı oluşturuyordu. Azalan güneş ışığında, dikenlerin arasındaki gölgeler başka yerlerdekinden daha derin ve dolgundu.

"Oraya mı gidiyoruz?" Diego inanamayarak sordu.

"Git," diye homurdandı Ketahn. Kütükten henüz yirmi adım uzaklaŐmıŐtı ki, kütük arkasından gelen kemik ıtırtılarıyla paramparça oldu.

İnsanlar nefes nefese kalmış ve çığlık atmış, dehşet içinde omuzlarının üzerinden bakıyorlardı.

-Ve bazıları bunu yaparken tökezledi ya da adımlarını yavaşlattı.

Ketahn kendi kendine kkreyebilirdi ama bunun gerektireceği zamanı ve çabayı boşa harcamayı göze alamazdı. İnsanların Tangle'ın ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrenmelerini istemişti. İŞte bu mükemmel bir gösteriydi - bölge için savaŐan erkek yatinler, orman örtüsünün altında görülebilecek en korkutucu ve vahşi manzaralardan biriydi.

Vrix yatinleri avlardı, evet, ama her zaman büyük gruplar halinde ve her zaman yukarıdan.

"Urkot, Ahnset," diye bağırdı Ketahn toynakların gürültüsü arasında, "insanları içeri alın!"

Urkot bir adım bile atmadan insanlara el salladı ve hırlamaya doğru koşmaya başladı. Telok ve Rekosh, mızraklarına bağlı ipek ipleri ellerine alarak Ketahn'a katılmak için geri çekildiler. Ahnset ene dişlerini Şaklattı ve insanlarla birlikte acele etti.

Ivy hırıltısının kenarındaki açıklığa yaklaşırken arkasına baktı, alnı kırıŐmıŐtı, mavi gözleri endişeyle parlıyordu. Ketahn'ın yanından geçerken bu gözler yuvarlandı; burada geçirdiği zaman boyunca pek çok yaratık görmüştü ama yatinler onun için yeniydi.

Ketahn, eşinin bakışlarıyla karŐılaŐtıęında gözlerinin kalbinin derinliklerinde dolaşan mesajı iletteğini umuyordu.

Yakında onunla birlikte olacaktı.

Mızrağını kaldırarak, hücum eden yatinle yüzleşmek için döndü.

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

YATIN, canavarların kâbus gibi bir karışımıydı. Ivy'nin beyni hangi Dünya yarattığına daha çok benzediğine karar veremiyordu; yaban domuzu, geyik, boğa ve filden ipuçları vardı ve tüm bu hayvanlardan daha büyüktü. Ahnset bile yatinin yanında küçük kalırdı; hantal, güçlü omuzlarında en az on beş fit uzunluğunda olmalıydı ve muhtemelen bunun iki katı uzunluğundaydı.

Ivy başının yanlarındaki devasa kemik çıkıntılarına boynuz mu yoksa boynuz mu diyeceğinden emin değildi. Her ikisi de korkunçtu, bazı yerlerde geyik boynuzları gibi geniş ve yassıydılar ama hınzır noktalara doğru genişliyorlardı. Ağzından çıkan bir çift kalın, lekeli diş yukarı doğru kıvrılıp kör ama ölümcül kancalara dönüşüyordu. Vücudu yaralı, açık kahverengi bir postun altında şişkin kaslardan oluşuyordu ve kalın boynunun tepesinde, devasa omuzlarının arkasına doğru uzanan büyük bir tüylü kürk parçası vardı.

Şimdiye kadar yatinler hakkında bildiği tek şey, Vrix'in onların derilerini deri yapmak için kullandığıydı.

En yumuşak deri bile bununla yüzleşmeye değmez.

Ve Ketahn, Rekosh ve Telok canavarla savaşmak için döndüler.

"Gelin! Çabuk olun, *hyu-ninler*," diye bağırdı Urkot vrix dilinde ve insanların, üzerinde santim uzunluğunda dikenler bulunan kemer şeklindeki bir sarmaşığın altından geçmeleri için el salladı.

Ahnset kayarak durdu, kalın bacakları yeri oyuyordu ve yatin ile diğer erkeklerle yüzleşmek için döndü. Ella, Ahnset'in arka ayaklarına, içinde bulunduğu durumu yalanlayan umutsuz bir güçle tutunuyordu.

Kulakları yırtan bir kükremeye, en az ilki kadar büyük ikinci bir yatin farklı bir yönden çalılıkların arasından fırladı, kocaman toynakları

yıkım yolu. İlk canavara çarptı. Çarpmanın etkisiyle derisi ve kasları dalgalandı. Boynuzlar ve dişler keskin, yankılanan kemik kemik sesleriyle çarpıştı.

"Ella'yı al," diye seslendi Ahnset.

Ivy ona baktığında dişi vrix'in Ella'yı güvenli bir şekilde üzerinde tutan iple uğraştığını gördü; Ahnset'in iri parmakları düğümle uğraşıyordu. Daha fazla zaman kaybetmeden Ahnset bir pençesini ipin altına geçirdi ve ipi kesti.

Ahnset'in yanına koşan Ivy uzanıp Ella'nın yere düşmesine yardım etti. Hasta kadın bir solukla yere yığıldı ve tüm ağırlığıyla Ivy'nin üzerine çöktü. Neyse ki Diego da acele etmişti ve Ivy ile birlikte düşmeden önce Ella'yı yakalamasına yardım etti.

Ella'nın ağırlığını desteklemek için kollarını omuzlarına atan Ivy ve Diego, başlarını eğerek altından geçtikleri kemerli geçide kadar onu taşıdılar.

"Gel, Ahnset," dedi Urkot.

Ahnset mızrağını sağ eline alıp sol üst eliyle kemerindeki kara kaya parçalarıyla süslü sopayı çekerek, "Sığmam," diye cevap verdi. "Onları daha derine getir."

"Çabuk olun, *hyu-ninler*," diye homurdandı Urkot. Eğilerek diğerlerinin önüne geçti ve dikenli sarmaşıkların arasına dalarak tünele benzeyen garip bir açıklık boyunca ilerledi.

Arkadan gelen kükreme sesleri ve çarpan bitki örtüsü, Ivy'nin Diego ile birlikte diğerlerini takip ederken geriye doğru bakmasına neden oldu.

Ketahn'ı ya da diğer erkekleri göremiyordu. Sadece alçak açıklığın önünde dimdik duran Ahnset'i ve onun ötesindeki ikinci yatini görebiliyordu. İlk canavardan ayrılmıştı ve dişi vrix'e doğru saldırıyordu.

Ivy'nin midesi düğümlendi ve kanında buz oluştu. Bacakları sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordu.

Ahnset son anda kenara sıçradı. Ivy, yatin dikenli sarmaşık yığına kafa üstü çakılmadan hemen önce vrix'in mızrağının canavarın kaburgalarına saplandığını gördüğünü düşündü.

Bitki örtüsü yatinin çırpınışlarıyla kırılıp sarsılırken, tahta parçaları ve dikenler içeriye doğru püskürürken diğer insanlardan çığlıklar yükseldi. Ivy çığlıkların arasında kendi sesinin olup olmadığını ya da herhangi bir ses çıkarıp çıkarmadığını bilmiyordu.

Canavardan ve her biri neredeyse boyu kadar uzun görünen dişlerinden gözlerini ayıramasa da, bir şekilde bacaklarını tuttu.

hareket ediyor.

Burun delikleri büyük, hırıltılı nefeslerle genişleyen yatin başını dikenlerin içine daha da soktu. Ivy'nin canavarın burnunun her yerinde parlayan koyu kanı görebilmesi için ufalanan bitki örtüsünden yeterince ışık sızdı.

Bir dizi acı dolu oflama ve homurtu ile yatin kendini dikenlerden kurtardı.

Urkot derin, gürleyen sesiyle hareket etmeleri için bağırdı; tüm insanlar ona katılmak için acele ederken sesi dil bariyerini yıkmaya yetti. Ivy'nin nefesi ciğerlerine girip çıkıyordu ve kanındaki o soğuk korkuya rağmen vücudundaki her kas yanıyordu. Her nasılsa, tüm bunlar olurken mızrağını elinden bırakmamıştı. Böylesine korkunç hayvanlara karşı bir işe yarayacağından şüpheliydi ama bu *da bir şeydi*.

Grup daha da derine indi, dikenler saçlarına ve giysilerine battıkça eğilip büküldü. Ivy bu dikenlerden birkaçının derisini parçalayacak kadar sert ısırıldığını hissetti ama acı duymadı. Adrenalin onun icabına bakıyordu.

En azından şimdilik.

Çalılıkların dışından gelen gürültü neredeyse hiç azalmamıştı; sanki bir canavar sürüsü tüm ormanı yıkıp geçiyor gibiydi. Kükremeler, hırlamalar ve homurtular havayı dolduruyordu, bazıları saldırgan, bazıları acılıydı.

Ama diğer erkek vrix'i duymadı.

Lütfen iyi ol, Ketahn. Hepiniz, lütfen iyi olun.

Diego, "Buraya dikkat edin," diyerek Ivy'nin dikkatini tekrar öne çekti.

Urkot ve diğerleri geniş ve alçak bir alandan geçmişlerdi - Urkot sığabilmek için karnının üzerinde sürünmüş olmalıydı - ve şimdi sıra Ivy, Diego ve Ella'daydı. Neyse ki Ella, onlar çömelmişken bacaklarını hareket ettirebilecek kadar güçlüydü. Bir sürü mücadele ve sayısız dikenle boğuşuktan sonra, bitkilerin ve sarmaşıkların kasıtlı olarak temizlenmiş gibi görüldüğü şaşırtıcı derecede açık bir alana çıktılar. Urkot ve diğerleri ortada duruyordu, formları kasvetin içinde gölgeli ve acımasızdı.

"Mızrağını hazırla, Ivy," dedi Urkot, dışarıdaki savaşın gürültüsünü zar zor bastıran tok bir sesle. Bacakları geniş ve sağlam bir duruşla açılmıştı ve bakışları açıklığın uzak tarafına sabitlenmişti; orada da tıpkı az önce geldikleri gibi bitki örtüsünün içinden geçen birkaç patika daha vardı. Çalılıkların içine açılmış tüneller gibiydiler ve Ivy onları neyin açtığını bulmaya pek hevesli değildi.

"Tek başına idare edebilir misin Diego?" Ivy sordu. Midesindeki düğümler ikiye, üçe katlanıyor, inanılmaz derecede ağırlaşıyor ve gittikçe daha da alçalıyordu.

"Yardım edeceğim." Ahmya onlara doğru bir adım attı.

Ivy, Ahmya ile yer değiştirerek Ella'nın kolunu küçük kadının omuzlarına doladı. Ella biraz daha o tarafa doğru çöktü ve Diego da bunu telafi etmek için hafifçe eğildi.

"Yakaladım onu," dedi Diego. "İyi misin, Ella?" Ella başını hafifçe salladı. "Mhmm."

Üçlü diğerlerine katıldı. Ivy mızrağını iki eliyle kavradı ve grubun etrafında yürüdü. Botu küçük ve sert bir şeye çarptı ve yere baktı.

Zemin kurumuş otlar, yapraklar ve en kalın yeri merkezde olan döküntülerle kaplıydı. Bu döküntülerin bir kısmı dallar, dallar ve ufalanan sarmaşık parçalarıydı. Ama zayıf ışığa rağmen, bazılarının açıkça kemik olduğunu biliyordu.

Bu bir yuva.

"Kahretsin." Cole da aynı sonuca varmış olacak ki botunun burnuyla bir kemik parçasını tekmeledi.

Kalın kalın yutkunararak, Ivy Urkot'un yanında geniş bir duruş aldı. Ketahn'ın ona mızrağını nasıl kullanacağını öğretmesi için daha fazla zaman olmasını, pratik yapmak için daha fazla zaman olmasını diledi. Keşke insanların hayatının onun silahı kullanma becerisine bağlı olabileceği bir durumda olmasalardı.

En çok da Ketahn'ın yanında, sağ salim olmasını diliyordu.

O bir avcı, Ivy. Bir savaşçı. Ona bir şey olmaz. Şu anda kendi kışını buradan canlı çıkarmaya odaklanmalısın.

İlerideki karmakarışık bitki örtüsü içinde bir şey kımıldadı ve Ivy gerçekten yüzleşmek için isteklerini bir kenara bırakarak nemli ellerinin mızrak üzerindeki pozisyonlarını ayarladı.

Çevresel görüş alanına biri girdi ve Will ile Cole'un yanında durduğunu, her ikisinin de ellerinde birer hayatta kalma bıçağı olduğunu gördü. İkisi de donuk ışıktaki yüz maskesi gibi terden parlıyordu.

"Xiskallar," dedi Urkot, çenesi seğirerek, "ve biz onların yuvasındayız."

Dikenlerin ötesindeki şiddetli kavganın tüm gürültüsüne rağmen, bu açıklık-

Bu yuva ölüm sessizliğindeydi. Ivy, diğer herkesin onu duyabildiğinden emindi.

Her an göğsünden fırlayacakmış gibi çarpan kalbi.

Urkot alçak sesle, gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Söyle onlara. Birbirinize yaklaşın. Sıkı bir grup."

Ivy başını sallayarak mesajı ilettili. İnsanlar birbirlerine yaklaştı; Lacey ve Callie ellerinde bıçaklarla Will ve Cole'a katılarak, Ella'nın merkezde olduğu, Diego ve Ahmya tarafından desteklenen küçük bir savunma halkası oluşturdular. Tam gruplarını oluşturdıkları sırada kıyamet koptu.

İleride bir şey çığlık attı; sesi yırtıcı bir kuşu andırıyordu. Etraftan gelen benzer çağrılarla cevaplandı. Sesler tehditkâr bir koroya dönüştü.

Biri bağırdı; Callie'nin sesine benziyordu.

Ivy daha ne olduğunu anlayamadan Urkot harekete geçmişti bile. Dikenli sarmaşıkların arasındaki açıklıklardan birinden siyah bir şekil Callie'ye doğru atlarken, sağ kolunu mızrağıyla birlikte yana doğru savurdu.

Urkot'un mızrağının başı havada ona çarpıp momentumunu aniden tersine çevirerek yere çarpınca yaratık acıyla inledi. Yaratık mızrağın ucunda kıvrım kıvrım kıvrılırken, iki şey daha tünele benzeyen diğer yollardan fırladı.

Etraftaki çalılıklar bir anda tıslamalar, hırlamalar ve çığlıklarla canlandı. Ivy, Urkot'un ilk xiskal'e saplanmış gibi duran mızrağını çekiştirdiğini, sonra da silahı bir sopa gibi kaldırıp çırpınan canavarı arkadaşlarından uzaklaştırmak için kullandığını gördü.

Bir başka xiskal Ivy'ye yaklaştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu; yarattığı bir anlığına görmüştü ama bu, görüntüsünü sonsuza dek zihnine kazımaya yetmişti. Pırıl pırıl parlayan dört göz, derimsi, alacalı bir post, uzun, çengelli pençeler ve omurgası boyunca bir sıra diken.

Korku onu felç etmeden önce mızrağını sertçe sapladı. Kara taş kafası yarattığın ön omzuna çarptı, kemik olması gereken şeye çarparak sarsıldı ve ardında bir kan izi bırakarak yana savruldu.

Daha fazla canavar geldi. Ivy'nin hamleleri hızlı, vahşi ve pek de isabetli değildi ama var gücüyle savaşıyor, arkadaşlarını korumak için savrulan kara kayalardan bir duvar oluşturunuyordu. İnsan bağırıışlarının, çığlıklarının ve küfürlerinin hayvanların feryatlarına, bağırıışlarına ve tıslamalarına karıştığının, gürleyen toynak seslerine ve çalılıkların ötesindeki bitki örtüsünün parçalanma seslerine karıştığının farkındaydı. Urkot'un farkındaydı, mızrağı kırılmıştı.

ikiye böldü, şaftın her iki yarısını ve pençelerini kullanarak sürü halindeki canavarlarla savaştı.

Ama her şeyden çok, korumak için yanıp tutuştuğu, zaten önemsedığı insanların -insan ve vrix- farkındaydı.

Şu anda bile onu kurtarmak için mücadele eden sevdiği erkeğin farkındaydı. Ne kadar korkmuş ya da endişelenmiş olursa olsun, onun çabasının, aldığı riskin boşa gitmesine izin vermeyecekti.

Ivy çığlık atarak tüm duygularını içine akıttı ve mızrağını bir xiskal'in göğsüne sapladı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

Öfkeli yatinlerin sağır edici gürültüsü bile Ketahn'ın Ivy'nin çığlığını duymasını engelleyemedi. Bu çığlık diğer tüm seslerin arasından sıyrılıp kalbinin derinliklerine işledi ve içinde korkunç bir ateş yaktı.

Ağlayışındaki korkuyu hissetti. Meydan okumayı, öfkeyi, tutkuyu ve özveriyi hissetti. Ve başarısızlığını hissetti.

Dostum.

Onu güvende tutmak için Urkot ve diğerleriyle birlikte önden göndermişti. Ama şimdi ona ulaşamıyordu. Şimdi onu korumak için yanında olamıyordu.

Hayır.

Bu kelime ruhunun derinliklerinden güçle gümbürdüyordu. Arkadaşının ona ihtiyacı vardı. İster öfkeli bir yatin, ister aç bir çamur olsun, ya da Takarahl'daki tüm savaşçılar emrindeyken Zurvaşi'nin kendisi, hiçbir engel Ketahn'ı Ivy'den alıkoyamazdı.

O ve Telok'un savaştığı yatin hücum ederken yer altından sarsıldı. Ketahn göğsündeki alevleri kucakladı, daha da ısınmalarını istedi ve ısılarını uzuvlarına buyur etti. Kasları çaresizce kabaran bir enerjiyle şişti. Bu canavar sadece onu Ivy'den uzak tutan bir engel değil, doğrudan ona yönelik bir tehditti.

Ketahn canavara doğru koşarken kalbi, bacaklarının hırpalanmış zeminde çılgınca çarpmasından daha hızlı atıyordu. Yatin homurdandı ve başını eğerek kocaman, lekeli dişlerini ona doğru eğdi.

Yakında Ivy'nin yanında olacaktı.

Ketahn ileri atılarak vücudunu yatinin kıvrık dişi ile geniş boynuzu arasındaki boşluktan geçecek şekilde uzattı. Canavar dişlerini

Sanki onu yakalayacakmış gibi başını yana çevirdi. Bir dişin sert kemiği Ketahn'ın bacaklarına kavisini bozmaya yetecek bir güçle çarptı ama yere düşene kadar acı duymadı.

Yere düşerken sol üst omzu darbenin en ağır kısmını aldı. Acı içinde patladı, Zurvaşi'nin yakın zamanda verdiği hasarın yankıları vardı. Ama düşerken döndü ve sağ elini uzatarak yere düşen mızrağının sapına vurdu. Parmakları silahın etrafına dolandı ve düşüşünün momentumunu kullanarak bacakları tekrar altına gelene kadar yuvarlandı.

Xiskal'ler dikenli hırıltıların arasında çığlık atıyor, insanlar panik içinde bağııyordu. Güçlü bir şey Ketahn'ın kalbini kavradı ve onu seslere doğru sertçe çekti. Ama görüşü yatin'e odaklandı.

Canavar tökezleyerek durdu ve arka ayaklarını yakındaki bir ağaç gövdesine çarptı. Ağaç kabukları parçalandı, çatladı ve yere döküldü. Bir mızrak sapı -Telok'un mızrağı- yatinin böğrüne saplanıp sarsıldı, kafası sıyrılamayacak kadar derine gömülmüştü. Bir düzine yara daha yarattığın derisini koyu kanla parlatıyordu ama Ketahn bu yaraların hiçbirinin ölümcül olmadığını biliyordu. Avcıların çabaları canavarı yavaşlatmaya yetmemişti.

Şimdi, Ketahn bir an için dezavantajlı durumda olan yaratığa saldırdı. Uzuvarları öfkesinin ve çaresizliğinin ateşıyla yanıyordu. Yatin ağırlığını kenara attı ve hantal bedenini çevirerek küçük, karanlık gözlerini Ketahn'ın üzerine dikti. Kükredi.

Ketahn kükreyerek karşılık verdi, sert ses boğazından yırtılarak çıktı. Altındaki elleri mızrağından sarkan uzun ipek ipi sarmak için öfkeyle çalıştı ama atladığında işleri henüz bitmemişti.

Yatin, Ketahn'ın havada izleyeceği yolu tahmin ederek başını yukarı doğru salladı. Kollarını ve bacaklarını savurdu ve aşağı inerken canavarın kafasına yapıştı, boynuzlarını, dişlerini ve derisini kavradı. Çarpışmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava boşaldı ve midesi bulandı; bir an için canavar onu fırlatıp atacakmış gibi göründü ama o kendini tuttu.

Yatin homurdandı ve başını öfkeyle salladı. Toynakları nemli toprak ve yosun kümelerini yırttı ve çalıları ezerek Ketahn'ın bedenine saldıran sarsıntıları artırdı. Altındaki elleri ustalıkla çalışarak ipek ipi yatinin boynuzlarına doladı.

Yatin dönerken orman Ketahn'ın etrafında dönüyordu. Onu görmese de, arkasında katı, yüksek bir nesnenin belirlediğini hissetti ve ısı

sırtı boyunca çatırdadı. Yatin ileri atıldı. Ketahn ipin gevşek kısmındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve kendini canavarın boynuzlarının üzerine attı.

Yatinin eğik başı, Ketahn'ın varlığının her zerresinde yankılanan muazzam bir güçle ağaca çarptı ama o darbeden kurtuldu. İp gerildi ve Ketahn'ın elinin etrafına dolandı. Bedeni sarsılarak yatinin kalın boynunun yanına düştü; ağırlığı ipin dolandığı boynuzları çekiştirerek canavarın koca kafasını yana doğru bükte.

Yatin sersemlemiş bir iniltiyle ağaçtan geriye doğru sendeledi. Telok yaratığın sırtına inip böğründen çıkan mızrağı kavradığında bu inleme acı dolu bir sese dönüştü.

Ketahn, "Yakında, Ivy," diye homurdandı.

Pençelerini yatinin yan tarafına geçiren Telok, Ketahn'a bir el uzattı. Ketahn onu tuttu ve kendini canavarın sırtına doğru savurdu.

Hırlayan ve homurdanan yatin, istenmeyen binicilerini uzaklaştırmak için debelenip durdu. Ketahn bacaklarındaki pençeleriyle yatinin sırtındaki kalın kürkü bir avuç yakaladı. İpi çekerek mızrağını yukarı kaldırdı ve yatinin omuzlarının arasına sapladı. Mızrağın ucu canavarın omurgasındaki sert kemikten sıyrıldı ve boynundaki kasın derinliklerine saplandı.

Yatin'in hareketleri daha da çılgınlaştı, sesleri daha da şiddetlendi. Ağaca defalarca çarparak kabuklarını parçaladı ve tepesinden dal ve yaprak yağmasına neden oldu.

Telok pençeleriyle Ketahn'ın hemen arkasındaki yerini aldı ve halatı tuttu. Birlikte sertçe geri çektiler.

Cüssesini havaya kaldıran yatin arka ayakları üzerinde durdu; bu duruşuyla erkek bir vrix'in üç katı uzunluğundaydı.

Ketahn ipi Telok'a bıraktı ve canavarın boynunun yan tarafına tutunarak kendini aşağı salladı. Yüzünü yaklaştırdı ve çenesini canavarın boğazının nispeten yumuşak derisi üzerinde birleştirdi. Dişleriyle eti yırttı.

Yüzünü çekerken iki büklüm oldu ve yatinin boğazından bir parça kopardı. Yüzüne ve göğsüne sıcak kan sıçradı. Canavarın göğsünün derinliklerinden acı dolu bir ses gümbürdedi, kırık ve gergin çıkıyordu.

Kendini yatinden aşağı atan Ketahn yere sertçe indi ama dik durmayı başardı. Telok bir an sonra aşağı atladı. Yatin'in nefesleri düzensiz ve kesik kesikti, her biri bir öncekinden daha zayıftı.

Canavar tökezledi ve mahvolmuş boğazından kan fışkırdı. Sonunda kendi ağırlığını daha fazla taşıyamayarak ağaca yaslandı.

Ketahn yaratığın ölümünü izlemek için beklemedi ve yatinin gözlerindeki öfkenin yerini alan üzüntüyü kabul etmesine izin vermedi. Kendisiyle Ivy arasındaki bir sonraki engele, Rekosh ve Ahnset'in karşı karşıya olduğu yatine doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Ivy'nin çığlığı Ketahn'ın zihninde yankılanıyor, her bir tekrar kalp atışlarını inanılmaz derecede sıkılaştırıyordu.

Gözleri sahneyi taradı ve içgüdüleri hemen anlamasını sağladı. Yatin'in postu hem vrix silahlarından hem de yakındaki dikenlerden kaynaklanan düzinelerce kesikle parçalanmış ve kanıyordu, yaralardan oluk oluk kan akıyordu ama asıl hasarı Ahnset'in ilk darbesi vermişti. Savaş mızrağının sapının sadece yarısı yatinin yan tarafından çıkmıştı. En azından ciğerlerinden biri delinmişti.

Yatin diken hırıltısından uzaklaşmış olsa da hâlâ çok yakındaydı - Ivy'ye çok yakındı.

Ahnset yaratığın dikkatini çekmişti. Pençelerinden ve dişli sopasından kan damlıyordu ama derisine sıçrayan kıpkırmızının bir kısmı kendisine ait gibi görünüyordu. Rekosh hâlâ mızrağını tutuyordu. O da kan içindeydi ve sapının yarısı yoktu. Boşta kalan elleriyle, memeciklerinden çıkardığı kalın bir ipek ipliği makaraya sarıyordu.

Tel kendi başına pek bir şey yapamazdı
ama... "Telok, benimle gel," diye seslendi
Ketahn.

Telok, Ketahn'ın yanındaki yerini aldı ve yan tarafı kendilerine dönük olan yatine doğru koşmaya başladılar. Tam Ahnset'e doğru hamle yaptığı sırada Ketahn ve Telok vücutlarını canavara doğru fırlattı. Sağlam bir taş uçurumun yüzüne çarpmış gibi hissettiler ama iki vrix'in gücü ve ağırlığı karşısında dayanamadılar. Yatin hırladı ve ağır bir şekilde yan yatarak yuvarlandı.

Ketahn ve Telok pençelerini canavara batırdı ve momentumlarını yaratığı sırt üstü döndürmek için kullandı.

Rekosh hemen canavarın tepesine çıktı. İpek ipliği yatinin çırpınan bacaklarının etrafına sararken cılız uzuvları bir bulanıklık içinde hareket ediyordu; Ketahn'a Rekosh'un bazen bir iplik ilmeğini ellerinin arasına alıp parmaklarıyla tekrar tekrar kancalayarak yaptığı desenler hatırlatıldı.

Ketahn ve Telok canavardan uzaklaştı. Rekosh, canavarın çırpınışları onu yan yatırana kadar işine devam etti ve yuvarlanırken savrulan bir dişten kıl payı kurtuldu.

Canavar sonunda kendini düzeltti ve toynaklarını yere dayadı. Kir ve bitki kalıntıları kana bulanmış postuna yapışmıştı. Küçük, kara gözleri önündeki vrix'e -Ahset'e- sabitlendi ve saldırmaya çalıştı. Rekosh'un ipi, canavarın ön ayakları ileri doğru hareket ettiği anda gerildi. Yatin'in arka ayakları büküldü ve arkası tekrar yere çarptı.

Ahnset dalgalı bir savaş çılgılığı attı ve yatine doğru hamle yaptı. Dört eliyle boynuzlarını ve dişlerini kavramadan önce sopasını kafasına indirdi ve kara taş parçalarını mide bulandırıcı bir çatırtıyla etine gömdü. Bacaklarını iki yana açtı ve hayvanın başını döndürerek onu kenara çekti. Hırlayan yatin tekrar düştü, bu sefer hırıltının kenarına, altındaki sarmaşık ve dikenleri ezerek.

Üç erkek vrix de aynı anda yaratığın üzerine atladı. Ketahn ve Telok bir pençe ve diş seliyle saldırdı; Rekosh mızrağını yatinin çenesinin alt tarafına sapladı. Daha fazla kemik kırıldı. Yatin sarsıldı ve tüm Arapsaçı'nı sarsmış olması gereken bir titreme yarattı. Tıkırtılı bir nefes çıkardı ve göğsü sarktı.

Canavar sustu.

Kan kokusu Ketahn'ın tat ve koku duyularına hükmederek başka hiçbir şeye yer bırakmadı ve yatinlerin gürültüsünün yokluğunda kulakları çınladı. Ancak sessizlik birkaç kalp atışından fazla sürmedi. Çılgın insan seslerine karışan xiskallerin çılgınlıkları ve tıslamaları Ketahn'a yeni bir netlikle ulaştı.

Ketahn'ın kalbi tekledi. Daha pençelerini serbest bırakmadan yatinden sıçradı ve bilek hareketleriyle ormanın zeminine fırlattığı et parçalarını parçaladı. Hiç tereddüt etmeden, Urkot ve diğerlerinin geçtiği dikenlikteki artık parçalanmış olan açıklığa daldı. Sarmaşıklar uzuvlarına takıldı ve dikenler derisini sıyrıp kopardı ama o seslere ulaşmak için toprağı tırmalarken bunların hiçbirini hissetmedi. Kalbi her geçen an daha hızlı atıyordu ve nefesleri düzensiz ve gergindi.

Aynı düşünceler kafasının içinde tekrar tekrar yineleniyordu, tıpkı bazen ruh çağırانlar tarafından söylenen basit kutsamalar ve dualar gibi.

İyi ol, Ivy.

Neredeyse

geldik.

İyi ol.

Alçak geçit, Takarahl'ın taş altı odalarından birine benzemeyen bir yere açılıyordu; xiskallerin dikenli, karışık sarmaşıkların arasında temizlemiş olması gereken bir in. İnsanlar merkezde kümelenmişlerdi, birkaçı

Ellerinde metal bıçaklar, kanlı metal bıçaklar vardı. Birçok xiskal'in leşi etraflarına saçılmıştı.

Canavarlardan birkaçı hâlâ hayattaydı ve insanlara karşı hırlayıp dişlerini gıcırdatıyorlardı.

Urkot'un iri cüssesi grubun uzak tarafında görünüyordu ama Ketahn Ivy'yi göremedi. Ivy neredeydi? Kokusu neredeydi? Tek alabildiği koku kan, insan teri ve yuva yapan xiskallerin küf kokusuydu. Ivy'nin tüm izleri gömülmüştü.

Ketahn en yakındaki yaratığa doğru hamle yaptı. Alttaki elleri xiskal'in alt tarafına çarptı, pençeleri eti delip geçtikten sonra darbenin gücü yaratığı havaya kaldırdı ve ters çevirdi. Yaratık acı içinde inledi ve sertçe yere düştü.

Bir insan grubun arasından sıyrılarak mızrağını düşmüş xiskal'e sapladı. Canavar kıvrandı ama çırpınışları hızla zayıfladı; birkaç kalp atışı içinde hareketsiz kaldı. İnsan başını Ketahn'a doğru çevirdi, terden ıslanmış altın rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Kasvete, yanağına bulaşan kir ve kana rağmen Ivy'nin mavi gözleri parlıyordu; evet korkuyla, ama aynı zamanda rahatlamayla ve çok daha derin bir şeyle.

Urkot hırlayarak kendini yana attı ve üç bacağını hayatta kalan tek xiskal'in üzerine indirdi. Yaratığın acı dolu çığlığı, çatırdayan kemiğin keskin sesiyle karıştı.

Ketahn çoktan Ivy ile arasındaki mesafeyi kapatmıştı. Mızrağını ölü canavara saplanmış halde bırakarak serbest bıraktı ve Ketahn onu kollarının arasına alıp göğsüne doğru kaldırmadan hemen önce yüzünü tamamen ona döndü. Kolları adamın boynuna sıkıca sarılırken, adamın tokaları da kadının sırtına dolandı. Hemen bacaklarını onun iki yanına doğru kaldırdı.

"Kalbim parçalandı," diye homurdandı. İçindeki sıcaklık daha da artmıştı, ama şimdi kol ve bacaklarındaki gücü desteklemek yerine tüketiyordu. Bir elini kızın dağınık saçlarında tekrar tekrar gezdirdi. Ketahn orada yere çökmekten, eşinin etrafında kıvrılmaktan ve Arapsacı onları yutana kadar ona sarılmaktan memnun olabilirdi.

"Ben iyiyim," diye soludu Ivy, nefesi boynunda sıcaktı. "Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz."

Onu içine çekti, tatlı kokusunun kan kokusuyla savaşmasını, xiskallerin misk kokusunun üstesinden gelmesini ve içine yerleşmiş olan korkuyu yatıştırmasını diledi. Yaşamı boyunca çok sayıda arkadaşını ve ailesini kaybetmişti. Onların sarılıp ıslak orman toprağına gömüldüğünü, çürümeye terk edildiğini görmüştü.

Takarahl'ın derinliklerindeki çukurlarda yattıklarını görmüştü ama bu kayıplar için duyduğu üzüntü, Ivy'yi kaybetme düşüncesi karşısında duyduğu öfke ve paniğe hiç benzemiyordu.

O iyiydi. Burada, onun kollarındaydı ve iyiydi. Çok geç kalmamıştı. Başarısız olmamıştı.

Ketahn ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi; bildiği tek şey sonunda nefes alışının rahatladığı, kalbinin yavaşladığı ve Ivy'yi korumak için içgüdüsel olarak her şeyi yok etme ihtiyacının zihninin derinliklerine çekildiği idi.

İsteksizce başını geri çekip ona baktı. Solgun teni kan ve kirle kaplanmıştı. Çenesi düştü ve içindeki ateşin külleri yeniden alevlenme tehdidiyle kıpırdandı. "Özür dilerim, *nyleea*'m. Seni yine kana buladım."

Gülümsedi ve parmak uçlarını adamın yüzünde gezdirdi. "Yıkanıp gidecek."

Ketahn'ın parmakları büküldü ve yanağını onun dokunuşuna doğru eğerken onu daha sıkı kavradı. Kadının elinin yumuşaklığı, az önceki vahşet ve acımasızlıkla çelişiyordu.

Will tısladı. "Şerefsiz beni yakaladı."

Ama görünüşe göre bu kanlı meseleler henüz bitmemişti.

Ketahn gözlerini kaldırıp insanlara baktı. Ormandaki uzun yürüyüşleri sırasında zaten terlemiş ve kirlenmişlerdi, şimdi de kan içindeydiler, hepsinin gözlerinde korku pırıltıları vardı ama yakın tehditler artık ortadan kalkmıştı. Bu korku kendi haline bırakılırsa onları tüketebilirdi ama aynı zamanda bir kara kaya parçası ya da bir tahta parçası gibi kolayca bir alete de dönüşebilirdi.

Will'in bir eli sol kolundaki uzun, derin bir yaranın üzerine kenetlenmişti. Yaradan sızan kan yere damlıyordu.

Diego, "Bir bakayım," dedi ve Will'in kolunu dikkatle tutup inceledi. Kesiği nazikçe dürttüğünde kaşları çatılmıştı. "Parmaklarını benim için aç ve sonra yumruk şeklinde sık."

Will acı içinde dişlerini göstererek söyleneni yaptı. Parmakları sertçe hareket ediyordu ama esnekliğini kaybetmemiş gibiydi.

"İyi," dedi Diego, bir eliyle çantasının askısını kavrayıp omzundan silerken. "Kötü bir kesik ama gerçekte olduğundan daha kötü görünüyor. Sana yama yaptıracağım, tamam mı?"

Will başını salladı.

Diego diğerlerine baktı. "Başka yaralanan var mı?"

Lacey nefesi kesilmiş bir halde dizlerinin üzerine çöktü ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Sadece birkaç sıyrık."

Diğer insanlar da benzer şekilde cevap verdi; küçük kesikler, sıyrıklar ve çürükler vardı ama Will'in yarası kadar ciddi ve daha kötü bir şey yoktu.

Cole kıkırdadı; sesinde bir parça acılık vardı. "Sanırım şansımız yaver gitti."

Will kaşlarını kaldırarak homurdandı. Yüz ifadesi acı ile eğlence arasında bir yerdeydi. "Eğer bu iyi şanstıysa, kötü şansın neye benzediğini görmek istemiyorum."

Ketahn ölçülü bir İngilizceyle, "Artık biliyorsun," dedi ve Ivy'yi nazıkçe ayağa kaldırdı. "Tehlike her zaman vardır. Ölüm, her zaman. Ama biz en çok birlikte güçlüyüz."

Callie, "*Ama- chur* hayatta kalma uzmanları olmakla vahşi hayvanlarla ölümüne savaşmak arasında birkaç adım atlamışsınız gibi hissetmekten kendimi alamıyorum," dedi. Öne doğru eğilmiş, ellerini kalçalarına dayamış, nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Bazen öğrenmenin en iyi yolu yapmaktır," dedi Ahmya, sesi küçük ve yumuşaktı ama bir şekilde zayıf değildi. "Bilirsin işte... ya batarsın ya da yüzersin gibi bir şey. En azından babam bize böyle öğretti." Bir elini kaldırdı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Her neyse, sen iyi misin Ella?"

Ella başını salladı; yüzünden boncuk boncuk ter damlıyordu. "Evet, teşekkürler." "Dışarıda hâlâ ışık var mı Ketahn?" Diego sordu.

Ketahn başını salladı. "Bir süre daha."

"Will, şu kesiğe bir el at. Hadi seni buradan çıkaralım."

"Hepimiz gidelim," dedi Ketahn, onları ileriye doğru sallayarak.

İnsanlar geldikleri yoldan ayrıldılar, birkaçı bunu yapmadan önce arkalarına baktı. Ketahn içlerinden bazılarının ilk kez hayatta kalmak için savaşıp savaşmadığını merak etmekten kendini alamadı. Ivy'nin ona anlattıklarından sonra bile insanların kendi dünyalarında nasıl bir hayat sürdüklerini hayal bile edemiyordu ama eşinin potansiyel ölümüyle bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmayacağı anlamına gelseydi heyecan eksikliğinden şikâyet etmezdi.

Ivy'yi tutuşu, son insan olan Cole alçak, dikenli tünele girene kadar sürdü. Ketahn eğildi ve başlığını Ivy'nin alınına yasladı. Kısa bir süreliğine uzanıp parmaklarını onun saçlarına doladı ve ayak parmaklarının üzerinde durarak ağzına bir öpücük kondurdu. Sonra geri çekildi. Adam onu bıraktı ve kadının çömeliş geçide girmesini izledi.

"Bilmeliydim," diye gürledi Urkot arkasından. Ketahn

dönüp arkadaşına baktı, çene kemikleri sarkmıştı.

"İşaretleri görmeli, kokusunu almalıydım," diye devam etti Urkot, bir bacağını yere vurarak. "Ama ben yapmadım. Ben... Ben çok odaklanmıştım..."

"Yeter, Urkot," dedi Ketahn yumuşak bir sesle. Bir ön ayağını uzatarak Urkot'unkine sürttü. "Onları korumak için gerekeni yaptın. Hırıltının kenarına biraz daha yaklaşıydık, yatinler onlara ulaşabilirdi."

Urkot homurdanarak ön kollarının üst kısmını bir araya getirdi ve alçak bir eğimle selam verdi. "Bana eşini emanet ettin Ketahn ve ben-"

Ketahn arkadaşının yüzüne tamamen döndü ve kollarını yukarı doğru kaldırarak Urkot'u geniş omuzlarından yakaladı ve onu doğrulmaya zorladı. "Onu hayatta tuttun. Onun için savaştın, onun için kanını akıttın ve bunun için sana sonsuza dek teşekkür edeceğim. Sanki bugüne kadar binlerce kez teşekkürümü hak etmemişsin gibi."

Urkot sonunda gözlerini kaçırmadan önce, vrixler birkaç kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar. Konuştuğunda sesi alçak ve ciddiye. "Yuvalarında olduğumuz için saldırdılar ama... sanırım o dışide hastalık kokusu aldılar. Ella."

Ketahn'ın içindeki korku -Ivy'yle yeniden bir araya geldiğinde yok olması gerekirdi- iç organlarını daha sıkı sardı. "Onu diğerlerinden ayırmaya çalıştılar."

"Evet. Eğer *hyu-ninler* onun etrafında toplanmasaydı..."

Düşünceyi tamamlamaya gerek yoktu; ne olacağını biliyorlardı. Sessizlik, olabileceklerin korkunçluğunu yeterince yüksek sesle anlatıyordu.

Urkot'un göğsünde yorgun bir tril sesi duyuldu. "Gel. Burası leş gibi kokuyor. Bir kez daha temiz orman havasına hazırım."

Kenara çekilen Ketahn, Urkot'a devam etmesi için el salladı. Diğer erkek sürünerek geçide girerken, Ketahn yuvayı incelemek için döndü. Normalde karkasları dışarı sürükler, derilerini yüzer ve etlerinden kesebildiklerini keserdi ama grup diğer hasatlarla yeterince meşgul olacaktı ve yatinlerin etleri ve postları xiskallerin etlerine tercih edilirdi.

Yavaş ve kararsız bir nefes alan Ketahn, eşine kavuşmak için hırıltıdan çıktı.

İnsanlar, dikenli hırıltının kenarında ölen yatinin birkaç parçasını bir araya getirmişlerdi. Diego garip insan aletleriyle Will'in yarasıyla ilgileniyor, bir eliyle Will'in elini tutarken diğer eliyle de çalışıyordu

ve iki erkek birkaç dakikada bir birbirlerine bakıyorlardı.

Will'in dudaklarında tuhaf bir gülümseme oluştu. Hâlâ acı çekiyorsa da artık belli etmiyordu.

Ella yerde yan yatmış, vücudunun üst kısmı ve başı yolculukta yanlarında getirdikleri çantalardan birine yaslanmıştı. Uyuyor gibi görünse de gözleri ara sıra açılıp diğerlerine bakıyordu; bu kadar küçük bir hareket bile onu yoruyor gibiydi.

Ahnset, Telok ve Rekosh, Ketahn ve Urkot'a katıldı.

"Yaralandın mı?" Ketahn arkadaşlarını ve kardeşini inceleyerek sordu. "İpekle bağlanamayacak bir yaram yok," diye yanıtladı Telok. "Sabaha hepimizin ağrıları olacak," dedi Ahnset.

Ketahn geveledi. "Yeni ve eski."

Vücudu şimdiden bu ağrılardan bazılarıyla zonklamaya başlamıştı ve bu ağrılar, kendisiyle burada gerçekleşen savaş arasına mesafe koydukça daha da artacaktı.

"Kullandığı alet," dedi Rekosh, Diego'yu göstererek, "yaraları ağ gibi kapatıyor, sadece daha hızlı ve temiz."

Ketahn İngilizce olarak "*İnsan teknolojisi*," diye cevap verdi. Gözleri, Diego'nun ilgisine hazırlanmak için diğerlerinin yaralarını yıkamasına yardım eden Ivy'ye takılmıştı. Elllerinde hafif bir titreme vardı ama soğukkanlılığını iyi koruyordu.

Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu, böylece hak ettiği tüm şefkati ve sevgiyi ve daha fazlasını üzerine yağdırabilecekti.

"Bu kelimeyi anlamamız mı gerekiyor?" Telok sordu.

Ketahn avuçlarını gökyüzüne doğru çevirdi. "Hayır. Ama yine de kelime bu.

Size söyledim, aletlerinin çoğu bizim hayal gücümüzün ötesinde."

İnsanlar yaralarıyla ilgilendikten sonra Diego, Lacey, Ahmya ve Ivy vrix'in yanına gittiler. Ivy'nin tercümanlık yapmasıyla birlikte dört kişi vrix'in yaralarını sarmasına yardım etmeyi teklif etti.

Ketahn'ın arkadaşları bu teklif karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi görünseler de minnetle kabul ettiler. Ketahn ve Ivy, insanlar onlara dokunup kesiklerini ve sıyrıklarını temizleyip mühürlerken arkadaşlarının kıpırdanışları karşısında kahkahalarını tutmak zorunda kaldılar.

Kısa süre sonra sadece Ahnset'in yaraları tedavi edilmeden kaldı. Diego onunla her konuştuğunda ya da tuhaf aletlerinden birini uygulamak üzereyken Ketahn'a soru sorarcasına baktı.

Her şey bittiğinde herkes yorgun görünüyordu - hem insan hem de vrix. Cole ölü yatinleri incelerken, "Bu çok çılgıncaydı," diye mırıldandı. "Bu şeyler filleri bile küçük gösteriyor," dedi Will.

"Siktir et onları." Cole ellerini umursamazca salladı. "Kapsülüne çöküp iki lanet gün boyunca uyumaya hazırım."

Diego aletlerini koymak için çantasının üzerine diz çöktü. "Sonunda bir konuda seninle aynı fikirdeyim dostum."

Ketahn trıl trıl öttü. "Buradan ayrılamayız."

"Ne?" Tüm insanlar Ketahn'a bakarken Callie sordu.

Will gözlerini kocaman açarak, "Sakın bana o şeylerden daha çok olduğunu söyleme," dedi.

Çenesini gülümseyerek kaldıran Ketahn, başını düşen yatinlere doğru eğdi. "Etleri ve derileri çok güzel. Onu bırakamayız."

"Ciddi misin sen?" diye sordu Lacey. Ivy'ye baktı, sonra Ketahn'a, sonra tekrar geri döndü. "O ciddi, değil mi?"

Ivy güldü. "O ciddi."

"Fuuuuuck," diye inledi Cole, omuzları çökmüştü.

"Hızlı olun, insanlar," dedi Ketahn cıvıldayarak. "Orman geceleri tehlikelidir."

"İğneleme miydi bu? Alaycı mı davranıyor?" Callie ellerini kalçalarına koydu ve başını eğerek Ketahn'ı dikkatle inceledi.

Lacey omuz silkerek, "Belki de ciddi olduğunda daha iyidir," dedi. Bıçağını tulumunun paçasındaki küçük tutucusundan çıkardı. "Arıcılıktan kasaplığa. Planladığım kariyer değişikliği bu değildi."

Grup en yakın yatine yaklaştığında Ketahn'ın korkusu hafifledi. Tüm ters giden şeylere rağmen, bu cesaret verici bir gün olmuştu. Burada umut vardı. İşbirliği ve refah dolu bir gelecek için potansiyel vardı. Ivy ile birlikte huzur içinde uzun ve mutlu bir yaşam sürme potansiyeli vardı.

Sadece, bir insanın söyleyebileceği gibi, önce Takarahl'dan uzaklaşmaları gerekiyordu.

CHAPTER 20

Ketahn ve diğ er vrixler de dahil olmak üzere HERKES ertesi sabah yatinler ve xiskallerle yaptıkları savaşın etkilerini hissediyordu. Geminin dışında paylaştıkları yemek, ateşin ç ıtırtısı ve etrafında oturanlardan ara sıra gelen yumuş ak inilti ler dışında sessizdi - bazen acı içinde, bazen de taze piş miş etin takdiriyle.

İnsanlar ç ürüklerini açıkça belli ederlerdi. Ivy sayesinde Ketahn bu tür yaralara aş ina olmuş tu ve bunların genellikle önemsiz olduğunu biliyordu. Aksi takdirde, insanları incelerken etlerindeki, özellikle de eş inin vücudundakilerdeki, rengi solmuş lekeleri görünce alarma geç erdi.

Vrix'teki yaralar, beklendiğ i gibi, özellikle Diego'nun ç abalarından sonra daha az dikkat çekiciydi. Vrix'in kesik ve sıyrıklarını tedavi etmek için ne kullandıysa iş ini iyi yapmış tı. Tüm yaraları temiz ve hızlı bir şekilde iyileş iyordu. Diğ erlerinden daha fazla ceza almış olan Ahnset ve Urkot bile iyileş mekte olan yaralarından sadece hafifçe rahatsız olmuş görünüy olardı.

Kaza geç irmiş insan gemisinin içinde, etrafı uyuklayan pek çok form la çevrili olarak uyanmak Ketahn için tuhaftı. Uzun zamandır Ivy'den baş ka kimseyle aynı uyku alanını paylaşmamış tı; Kaldarak'a karşı verilen savaş tan beri. Uykuya dalmak zor olmuş tu; insanlar ış ıkları kısmış olsalar da oda doğ al olmayan bir parıltıyı korumuş tu ve zeminin altındaki belli belirsiz uğ ultunun her zamankinden daha fazla farkındaydı.

Gezinen gözleri sık sık aç ılmamış kapsüllere takılıyordu. İnsanlar bu kapsüllerin üzerine örtmek için battaniyeler bulmuş lardı ve bu da Ketahn'a ölüm kefenlerini hatırlatıyordu. Diğ er vrixlerin de -hatta zamanlarının çoğ unu yeraltında geç iren Ahnset, Rekosh ve Urkot'un bile- rahatsız olduğunu biliyordu.

Ama bu gerekliydi. Herkes birbirine yakın uyumaya ne kadar çabuk alışırsa o kadar iyiydi... ve şu an için gemi sığınmak için en güvenli yerdı.

Ateşin etrafındaki göreceli sessizlik, Callie'nin *cawf-ee* denen bir şeyi özlediğini söylemesiyle bozuldu ve insanlar arasında bir konuşma başladı. Diğerlerinin oğu Callie ile aynı fikirdeydi. Hemen geminin acil durum malzemelerinde *cawf-ee* olması gerektiği sonucuna vardılar - görünüşe göre ilaç ve yiyecek kadar önemliydi. Ketahn ona bu konuyu sorduğunda Ivy güldü ve *cawf-ee*'nin ne olduğunu ve insanların neden içtiğini açıkladı.

Sadece bu insanların görünüşüne bakarak onlara hak vermek zorundaydı. Hareket etmeleri için biraz *cawf-ee* kullanabilirlerdi.

İnsanların yorgunluğuna ve yaralarına rağmen Ketahn onların daha fazla dinlenmesine izin veremezdi. Henüz değil. Sadece Ivy'nin ayağa kalkarken yüzünü buruşturduğunu görmek onu etkileyebilirdi; onu uyandırdığından beri bunu o kadar çok yaptıktan sonra, şimdi onu itmek için kendini zorlamak zordu. Ona sadece daha fazla acı ektireceğini bilmek zordu.

Ancak bazen huzuru kazanmak, güvenliği sağlamak ve o sessiz, samimi anları kazanmak için acı çekmek gerekliydi.

Ketahn, çukurdan çıkabilmeleri için herkese çantalarını ve silahlarını toplamalarını söylediğinde bir inleme korosuyla karşılaştı.

"Yapacak çok işimiz var," dedi onlara. "Gözyaşı dökecek zamanımız yok." "Az önce bize ağlamayı bırakmamızı söyledi, değil mi?" Will, Ivy'ye sordu.

Ivy kollarını başının üzerine kaldırıp gerinirken kıkırdadı. "Evet, aslında."

"Peki bugün için planın nedir?" Lacey ayağa kalkarak sordu.

"Dersler," diye yanıtladı Ketahn gülümseyerek.

Cole çantasını çekti. "Umalım da bu *dersler* bugün bizi öldürmeye çalışmasın."

Diego, "Bence lrsen bu bir *awwtoe matik eff*," dedi.

"Ya geçersin ya kalırsın türünden bir *klassiz* olmalı," diye ekledi Ahmya. "Ya a artı alırsın..."

"Ya da bir daha asla *grileşemezsin*," dedi Lacey, kızıl saçlarını yüzünden süpürüp deri bir iple arkadan bağlayarak. Telok'a baktı ve yukarıyı işaret etti. "Yine seninle mi geliyorum?"

Ne demek istediği yeterince açık olmalıydı; Telok'un çene kemikleri seğirdi ve alçak ama memnun bir sesle onu kendisine doğru salladı.

Herkesi tepeye çıkarmak bir önceki sabaha göre daha uzun sürdü ama bugün süreçte daha az korku ve belirsizlik vardı. Ketahn bunun sadece Vrix ve insanlar arasında güvenin arttığı anlamına geldiğini umabilirdi; önümüzdeki denemelerde başarılı olmak için buna çok ihtiyaçları olacaktı.

Ivy'yi arka ayakları üzerinde, kollarını ortasına dolamış bir şekilde tutmayı arzulasa da, Ketahn çukurun tepesine vardıklarında onu ayağa kaldırdı, gruba gün için ne planladığını söyledi ve onları Arapsaçı'na götürdü. İnsanların hızı öncekine göre biraz daha yavaştı ama ormandaki engelleri aşma konusunda kendilerine daha fazla güveniyor gibiydiler. Bu gelişme ne kadar küçük olsa da yine de bir ilerlemeydi. Her ne kadar hırpalanmış ve yorgun olsalar da, insanlar aynı zamanda daha uyanıktı - belki de çok fazla, çünkü birkaçı herhangi bir sesle başlıyor gibiydi.

Orman ve ormanın birçok işareti ve sesi hakkında daha fazla şey öğrendikçe doğru ihtiyat ölçüsünü bulacaklardı.

Vrix onlar ilerledikçe öğretmeye devam etti, silah yapmak ve onarmak için malzeme bulmaya ve yaklaşan yolculukları boyunca taze kalabilecek yiyecek toplamaya odaklandı. Ketahn onları önceki yürüyüşlerinde olduğu gibi çukurdan çok uzağa götürmedi, bunun yerine çukurun etrafında giderek genişleyen daireler çizen bir yol belirledi. Tekrar bir şey olursa, sığınaklarına hızlı ve doğrudan bir yol bulmak istiyordu.

Ella yine Ahnset'e bindi. Yatinlerden ve xiskallerden tek bir yara bile almadan kurtulan tek kişi olmasına rağmen, önceki günden daha iyi görünmüyordu. Uyanırken gözleri genellikle parlak ve meraklıydı ama bazen de rahatsız edici derecede uzak ve boştu. Ketahn birçok kez Ella'ya baktığında onu gözlerini kapatmış ve yanağını Ahnset'in geniş sırtına yaslamış halde bulmuştu.

Diğer insanlar ara sıra onu kontrol ediyordu ama hiçbiri Diego kadar sık değildi. Öğleden sonra, diğerleri Telok ve Urkot'la oturup mızraklarına şekil vermeyi öğrenirken, Diego Ivy ve Ketahn'a yaklaştı ve onlarla yalnız konuşmak istedi.

Üçü diğerlerinden kısa bir mesafe uzaklaştı ve bir ağacın etrafında döndüler.

"Ella'nın durumu kötüye gidiyor," dedi Diego gözlerini, sesleri hafif ve esprili bir sohbe dönüşen diğerlerine doğru çevirerek.

"Biliyorum," dedi Ivy, kaşlarını çatarak kalkık avuçlarına bakarken. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ahmya bu sabah onu zar zor uyandırabildiğini söyledi."

Diego'nun ağız da kaşlarını çatı ve elini yanaklarında ve çenesinde çıkan küçük, aşındırıcı tüylerin üzerinde gezdirerek hırıltılı bir ses çıkardı. "Bu durağanlık hastalığı. Başından beri işaretler bunu gösteriyordu ama ben buna inanmak istemedim ve doğru olmaması için dua ettim. Artık bunu inkâr etmek mümkün değil."

"Onun için ne yapabiliriz?"

"Yapabileceğimiz tek şey onu dinlenmeye zorlamak. Yardımcı olabilecek tek şey bu, ama o bile..." Diego derin bir iç çekti, omuzları çökmüştü. "Organları iflas ediyor."

Ivy alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve şimdi gözyaşlarıyla parlayan gözlerini Diego'ya dikti. "Yani bu sadece bir zaman meselesi mi?"

Başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Ketahn kısık bir hırıltı çıkardı ve saçlarını kavramak için geriye uzandı, başının üzerinde bir acı parlaması yaratacak kadar sert bir şekilde çekti. Sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen bu insanlar Ivy'nin insanlarıydı ve bu yüzden *onun* da insanlarıydılar. Bu kısa süre içinde onları biraz daha iyi tanımaya başlamıştı. Kim olduklarına dair ipuçları yakalamıştı. Nezaketlerini, merhametlerini, öfkelerini ve acılarını görmüştü. Umutlarını ve kararlılıklarını.

Bu insanlar gerçekten de Vrix'lerden çok farklı değillerdi. Hayal edebileceğinden çok daha fazla ortak noktaları vardı.

Ve Ketahn onlardan hiçbirini kaybetmek istemiyordu. Savaş sırasında kendisini takip edenlerden çok fazla kişiyi kaybetmişti.

"Tüm teknolojiniz," dedi Ketahn bir el sallayarak. "Bu yardımcı olamaz mı?" "Bir *hospit uhl*'a ihtiyacı var," diye yanıtladı Diego, "ya da en azından bir *hospit uhl*'da bulunan türden ekipmanlara. Gemide bunların hepsi vardı ama şu anda hiçbirine erişimimiz yok. Elimizdeki tek şey bir

avuç lanet olası ilk

Ona hiçbir faydası olmayacak yardım kitleri."

Konuşurken Diego'nun sesine hayal kırıklığı sızmış, sözlerine güç katmıştı ve Ketahn bu duyguyu ilkel bir düzeyde anlıyordu. O çaresizlik duygusunu anlıyordu.

Ketahn bir elini nazikçe Diego'nun omzuna koydu. "Dediğin gibi yapacağız. Geri döndüğümüzde dinlenecek. Biz geminizden sonsuza dek ayrılana kadar dinlenecek. Onun için neye ihtiyacın varsa söyle. Ben halledeceğim."

Diego çenesini sıktı ve başını salladı.

Ketahn bir elini Ivy'nin beline koyup onu diğerlerine doğru yönlendirmeden önce ön ayağını Diego'nun bacağına vurdu. "Gel bakalım. Güneş batmadan önce yapacak çok şey var."

Herkes hâlâ mızrak sapları üzerinde çalışıyor olsa da Ketahn onlara eşyalarını toplayıp yola çıkmalarını söylemek için fazla beklemedi. Grubun sayısı bazı tehditleri savuşturabilirdi ama yatinlerin de gösterdiği gibi, her canavar korkutulup kaçırılamazdı. Bu kadar az silahla grup burada her zamankinden daha savunmasızdı. İşlerini güvenli bir yerde bitirmek en akıllıcası olacaktı. Uzun süre hareketsiz kalmaları gerekiyorsa çukur en iyi yeri.

Ancak bu, günün derslerinin ya da Ketahn'ın insanların becerilerini ölçmesinin sona erdiği anlamına gelmiyordu. Herkes toplanıp ayağa kalktığında insanlara eliyle işaret etti. "Bizi geri götür."

Boş bakışlar, birkaç kuşkulu ifade ve bir *mırıldanma* ile karşılık verdiler.

"Bize yol göster," diye tekrarladı Ketahn.

Rekosh neler olduğunu sorduğunda Ketahn açıkladı. Hem Rekosh hem de Telok çene çaldı; Urkot yere vurdu ve homurdandı.

"Onlarla şakalaşmanın sırası mı?" diye sordu Ahnset. Ella'yla birlikte arka ayakları üzerinde duruyordu, alttaki elleri Ahnset'in karnının yanlarına bastırılmış olan insaninkileri örtüyordu. Küçük dişinin kolları Ahnset'in ortasına tam olarak sarılamıyordu bile.

Ketahn hızlı bir özür jesti çizdi. "Bu bir şaka değil, kardeşim."

"Sadece bir test," dedi Telok.

Birkaç yanlış başlangıçtan sonra -ki insanlar bunu kendileri düzeltti-dönüş yolculuğuna başladılar. Ketahn ve diğer vrixler rehberlik etmedikleri gibi, Ivy de diğerlerinden rica etmesine rağmen rehberlik etmedi. Ketahn'ın amacını anlıyor gibiydi ve grup ne zaman amaçladıkları yolu tartışmak için duraklasa onunla bilerek gülümsüyordu.

Ketahn bu duraklardan birinde yanına gelip, "Benim de ne yöne gideceğimi bilmediğimin farkındasın, değil mi? Ben olsam kaybolurdum."

"Bu nasıl olabilir?" Bir elini kaldırdı ve parmak boğumlarını hafifçe kızın yanağında gezdirdi. "Seninle birlikte olduğum sürece, kalbimin yarası, asla kaybolamam."

Yürümekten zaten pembeleşmiş olan yanakları daha da koyulaştı. Gülümsedi ve dudaklarını onun parmaklarına bastırmak için başını çevirdi. "Ben de seninle asla kaybolmam."

İnsanların süreci Ketahn için ilginçti. Uzun uzadıya konuştular, yönünü belirleyebilecekleri çeşitli araçlar önerdiler.

Her bir fikrin neden doğru ya da yanlış olduğuna dair pek çok neden sunuyordu. Birkaç kez bu tartışmalar kavgaya dönüşme noktasına geldi, özellikle de Cole sırf diğerlerinden daha yüksek sesle konuştuğu için kendi fikrinin doğru olduğunu düşünüyor gibiydi.

Bir şekilde grup doğru yöne doğru ilerledi.

Her nasılsa, sesleri hiçbir meraklı, aç hayvanı cezbetmedi.

Ancak yolculuk sırasında Ketahn'ı en çok etkileyen Ahmya oldu ve onları doğru yola sokan da o oldu.

Cole başparmağını uzaktaki Takarahl'a doğru uzatarak, "Bu taraftan," dedi. Callie başını iki yana salladı. "Bu doğru olamaz."

"Bütün gün daireler çizdik. Bu şekilde olmak zorunda."

"Evet, ama hangi yöne doğru daireler çizerek yürüyorduk?" diye sordu Diego.

Ahmya küçük elini kaldırıp doğruca çukuru işaret ederek, "Şu tarafta," dedi. "En azından... sanırım."

"İmkânı yok," dedi Cole.

Callie kuşkulu görünüyordu.

Rekosh dikkatle Ahmya'ya bakıyordu, şüphesiz ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de neler olduğunu anlıyordu.

"Neden bu taraftan, Ahmya?" Ketahn nazikçe sordu.

Ellerini karnına indirdi ve kaşlarını çatarak ellerine baktı. Ağırlığını ayaklarının üzerinde kaydırıp ve yanlış bir şey yaparken yakalanan bir çocuğun yapacağı gibi kıpırdanmaya başladı. "Çünkü... çiçekler yüzünden."

"Ne çiçeği?"

Ahmya başını kaldırıp ona baktı ve birkaç segment ötedeki bir bitki kümesini işaret etti; burada yüzlerce minik ayçiçeği günün ilerleyen saatlerinde gölgede sarkmış, taç yaprakları yavaş yavaş kapanmaktaydı. "Bu çiçekleri dün ve bugün yürürken her yerde gördüm. Sabahları hep doğrudan güneşin altındalar. Gün ortasında gölgede kalıyorlar ve kapanmaya başlıyorlar. Onları ne zaman görsem, hep güneşin doğuşuna bakıyorlar.

"Ve, şey... Bugün onlara dikkat ettim ve onları her zaman nasıl döndüğümüzü takip etmek için kullandım. Sanırım bu şekilde." Tekrar çukura doğru işaret etti.

İnsanların hepsi Ketahn'a baktı, bazılarının yüzünde inançsızlık ifadesi vardı, hepsi de teyit almak istiyordu. Ahmya'dan güneş tepesine baktı

çiçeklere baktı ve göğsünde yavaş, düşünceli bir vızıltı çıkarırken bakışlarının orada kalmasına izin verdi.

"Ne söyledi?" Rekosh, gözleri hâlâ Ahmya'nın üzerinde, sordu.

Ketahn gülümseyerek vrix dilinde, "Yolculuk ederken yönümüzü işaretlemek için güneş ağacı çiçeklerini kullandı," diye cevap verdi.

Bir gün önce Ahmya'yı ilk gördüğünde Rekosh'un gözlerinde beliren kıvılcım daha da şiddetlendi. "O utangaç gözlerin ardında çok şey olduğunu biliyordum. Sessizdir ama heveslidir."

Telok, Ketahn'ın yanına yaklaştı ve başını eğdi. "Bu *hyu-ninler* çabuk öğrenin."

"Um... Neden bana bakıyorlar?" Ahmya Ivy'ye bakarak sordu.

Ivy o rahatsız edici insani tavırla gözlerini devirdi ve dirseğiyle Ketahn'ı dürttü. "Oh, söyle onlara artık."

Ketahn gevezelik ederek bir bacağına Ivy'nin arka tarafına çarptı. "Haklısın Ahmya. Çiçekler ve yolumuz hakkında."

Lacey sırtarak, "Aferin Ahmya," dedi.

Ella gülümsedi. "Doğa rehberimiz olma yolunda ilerliyorsun. Sanırım çiçeklerle çalışmak gerçekten işe yaradı."

Cole yere tekme atarak botunun altındaki bitki örtüsünün bir kısmını yırttı ve "Lanet olası çiçekler" diye mırıldandı.

Diego sırttı. "Sanırım şu lanet çiçeklere dikkat etmeye başlasak iyi olacak, değil mi Cole?"

Callie, "Belki de inşa edeceğin o kötü güvertede biraz çiçek saklayabiliriz," dedi.

Kendine rağmen Cole'un ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi. "Olabilir. Zamanında birkaç güzel saksıyı bir araya getirmişliğim var."

Yolculuğun geri kalanında Ketahn önden gitti. Hepsi güvenli bir şekilde çukurun dibine vardıklarında gökyüzünde hâlâ ışık vardı - tabii onlara ulaşan bir ışık yoktu.

Ateşi yaktılar, daha fazla et pişirmeye koyuldular ve mızraklar üzerinde çalışmaya devam ettiler. Vrix'in yardımıyla, insanlar Urkot'un getirdiklerinden kara kaya parçaları seçti, onları bile di ve sıkı sarılmış ipek ipliklerle mızraklara bağladı.

Herkes ne kadar yorgun olsa da, bu yemek sırasında sabah paylaştıklarından çok daha fazla sohbet vardı ve daha fazla kahkaha ve cıvıltı vardı.

Bir noktada, karanlık daha da derinleşip dünyayı ateş ışığının menziline indirirken Diego, "Keşke daha fazla ışığımız olsaydı," dedi.

Callie, "Şu güneş fenerlerinden bir demet kurabiliriz," diye önerdi.

Will sırtı, bir kolunu uzattı ve yumruğuyla Diego'nun dizine vurdu. "Bir fikrim var. İşe yarar mı bilmiyorum ama..." Ayağa kalktı ve aceleyle gemiye doğru ilerledi. "Orada kal. İşe yarayıp yaramadığını birkaç dakika içinde anlayacaksın."

Diğerleri, Will geminin içinde gözden kaybolana kadar onun enkazla kaplı zeminde ilerleyişini izlediler.

"Ne yaptığını merak ediyorum," dedi Lacey.

Diego dalgın dalgın, "Bilmiyorum," dedi. Gülümsemesinde bir yumuşama vardı; diğer insan gözden kaybolduktan sonra birkaç kalp atışı boyunca Will'in gittiği yöne bakmaya devam etti.

Konuşmalar devam etti - ta ki çukurda ani bir ışık parlayana kadar.

Ketahn gözlerini kapatıp beklenmedik ışıktan korumak için bir elini kaldırırken soluk sesleri, tıslamalar ve en az bir homurtu duydu. Işığın kaynağına, kaza yapmış gemiye doğru döndü.

Görüşü yavaşça düzeldi ve çukurun dibini daha önce hiç görmediği bir şekilde ortaya çıkardı. Gemiden parlayan ışık, içerideki odayı aydınlatanla aynı türden saf beyazdı ve burada uzun, derin, sert kontrastlı gölgeler yaratıyordu. Işıltısı ateşinkinden çok daha fazlaydı; bu sanki tepedeki güneşin doğrudan üzerlerine vurması gibiydi.

Ayrıca geminin dışına da daha fazla ışık tutuyordu. İnsanların çoğu şimdi gemiye bakıyordu - kir tutmuş metale ve üzerine yapışmış yosunlara, sarmaşıklara ve çamurlara. Buradaki insan yazısı hepsinin oturduğu yerden görülebiliyordu.

"Bu hâlâ... bu çok çılgınca," dedi Diego kasvetli bir sesle. "Birkaç gün önce o gemiye bakıyordum ve pırıl pırıl parlıyordu. Pırıl pırıl, güneş gibi parlıyordu. O kadar gergin ve heyecanlıydım ki orada kusacağımı sandım."

"Ben de heyecanlıydım," dedi Ella küçük bir gülümsemeyle. Sırtını Ahnset'in arka tarafına yaslayarak oturdu. "Yeni bir dünya görmek, yeni bitkiler ve hayvanlar keşfetmek için sabırsızlanıyordum." Ketahn ve arkadaşlarına, sonra da Ahnset'e baktı. "Ama bence bu daha da şaşırtıcı."

Ahnset Ella'dan Ketahn'a baktı. "Ne dedi o?"

Ketahn birkaç dakika Ella'nın sözlerini ve bu sözlerin ardındaki anlamı düşündü. Şu anda ona bakıp Diego'nun söylediklerini, bu küçük insanın ölmekte olduğunu hatırlamamak imkânsızdı. "Bizimle tanıştığı ve Tangle'ı gördüğü için çok mutlu."

Çene kemikleri seğiren Ahnset tekrar Ella'ya baktı. Ketahn ve Ivy, Diego'nun paylaştığı şeyi kimseye söylememişti ama diğer vrix'lerin Ella'nın üzerindeki kokuyu alabildiğini biliyordu - Urkot'un xiskalleri çığına çevirdiğini düşündüğü hastalık.

Ahnset bükülmüş bacaklarından birini Ella'ya doğru eğerek insanın koluna sürttü. Ella'nın gülümsemesi büyüdü ve başını Ahnset'in bacağına yaslayarak gözlerini kapattı.

"İçeri girmek için beklerken tırnaklarımı yiyordum, sadece ona bakıyordum," dedi Lacey, yayılmış parmaklarına bakarak. "Bunu yıllardır yapmamıştım ama alışkanlığım hemen geri geldi çünkü o anda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum."

"Neredeyse fikrimi değiştiriyordum," dedi Callie. Bir elinde küçük bir taş vardı ve onu parmaklarının arasında yavaşça, düşünceli bir şekilde yuvarlıyordu. "İçimde kötü bir şey olacağına dair bir his vardı."

Diego kıkırdadı. "*Sykik* güçlerinin kanıtı mı?"

Callie güldü ve başını sallayarak parmaklarını taşın etrafına kapattı. "Hayır. Sadece sinir. O gemiye binmeden önce ne halt etmişim ben? Tüm hayatımı okulda, bu güvenli, kontrollü ortamlarda öğrenerek geçirdim ve sonra *Ee nih shuhtiv* ile eğitime başladım. O gemiye binmek gerçekten bir şeyler *yapmak* anlamına geliyordu. Başka hiç kimsenin yapmadığı bir şey."

Dizlerini yukarı kaldırıp kollarını dizlerine dolayarak oturan Ahmya, "Bu çok korkutucu," dedi. "Ama... aynı zamanda heyecan verici. *Somnium* rüya demek ve gemi de buydu. İnsan ırkının rüyası."

"Ve şimdi şuna bakın." Cole ateşe bir çubuk daha attı. "Hurda metalden başka bir şey değil."

"Hayır, değil," dedi Ivy sessizce. "Bu bir *toom*. Ve bir... bir *mehmor eeul*. Tüm o insanlara, asla ulaşamayacağımız tüm hayallere ve sahip olduğumuzu hiç bilmediğimiz tüm hayallere." Dönüp Ketahn'a baktı, gözlerini onun gözlerinin içine dikti. "Benim hayalim."

Ketahn avucunu kızın yanağına koydu, parmaklarının ucunu kızın altın sarısı saçlarının arasına soktu ve başparmağıyla kızın yumuşak tenini okşadı. "Kalbim parçalandı."

Cole boğazını temizledi. "Evet, benim hayalim kesinlikle burada kaza yapmak değildi."

"Gerçekten mi? Benim kaydolmamın tek nedeni de buydu, dostum," dedi Diego. "Dev *domuz eluh fentzleri* ve bunun gibi çılgınca şeyler tarafından saldırıya uğramayı kim sevmez ki? Hayatı ilginç kılıyor."

"Gerçekten işe yaradı mı?" Will'in heyecanlı sesi kırık gemiden geldi ve herkesin dikkatini ona çekti. Delikten çıkmıştı ve parlak ışığa bakıyordu, gruba doğru yürürken yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

İnsanlar tezahürat yaptı. Ketahn bunu Diego'nun başlattığından oldukça emindi ama coşku grup içinde hızla yayıldı - hatta Cole'a bile - ve Ketahn'a bunun ışıktan daha fazla bir şeyle ilgili olduğu göründü.

Will, Diego'nun yanına oturduğunda gülüyordu, gözleri kısılmıştı ve gülümsemesi daha da genişlemişti. "Pek bir şey yapmadım, gerçekten. Sadece bunca yıl *ai tee* eğitimi aldığım için mutluyum. Tek bir ışık yakmış olmak her şeye değer."

Diego bir kolunu kaldırdı ve dirseğiyle Will'i hafifçe itti; bu hareket, Ivy'nin Ketahn'a benzer bir şey yaptığı her zamanki kadar şakacı görünüyordu.

Rekosh, "Ne söyledikleri hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, "ama yine de kendimi büyülenmiş buluyorum."

"Tuhaf yaratıklar," diye gürledi Urkot, "ama onları seviyorum."

"Onlarda hayran olunacak şeyler var." Telok, diğerleri gibi gülüp gülümseyen Lacey'yi izliyordu.

Rekosh bakışlarını Ahmya'nın üzerine dikmişti. "Onlar bizden çok farklılar. Birbirlerinden de. Yine de inkar edilemez bir güzellikleri var. Beklenmedik bir güzellik."

Ketahn arkadaşına bakarak, "Var," diye onayladı.

Yukarıdaki orman tamamen karanlığa gömülürken bile, çukurun dibindeki vrix ve insanlar ateşin etrafında kaldılar, konuştular, güldüler ve cıvıldaştılar, birbirleriyle daha da rahatladılar. Ivy ve Ketahn kendi türleri arasındaki konuşmaları tercüme ederek köprü kurdular. Gemiden parlayan beyaz ışıkla birlikte herkes yorgunluğunu unutmuş gibiydi.

Çok geçmeden Urkot Callie'ye yaklaştı. Yavaşça elindeki taşı gösterdi ve Ketahn ile Ivy'nin onunla tek başına iletişim kurmasına izin vermeleri konusunda ısrar ederek, ateşten biraz uzaklaşması için onu ikna etti. Battı

Temizlenmiş bir arazinin yanına çöktü ve ellerinden birini açarak avucunda küçük taşlardan oluşan bir koleksiyon sergiledi.

Urkot toprakta bir daire çizmek için pençesini kullandı. Bir karış kadar geri çekilerek, üzerinde siyah bir kömür çizgisi olan küçük taşlardan birini işaret parmağıyla başparmağı arasına aldı ve dairenin içine fırlattı. Sonra Callie'ye işaret etti.

Ondan elindeki taş a baktı. Geri çekilerek Urkot'un yanına yerleşti, dudaklarını birbirine bastırdı ve elindeki taşı çemberin içine fırlattı.

Urkot'un ikinci taşı Callie'ninkine çarptı ve küçük bir takırtıyla onu çemberin dışına itti. Callie, Urkot'un önünde yere bir işaret koymasını izledi. Sonra avucunda kalan taşları böldü ve işaretli olmayan yarısını ona uzattı.

"Bekle... *marbull* mu oynuyorlar?" diye sordu

Diego. Ivy güldü. "Öyle görünüyor."

Callie sırtı ve avucundan küçük, yuvarlak bir çakıl taşı kopardı. "Oh, şimdi oldu."

İkisi daha hızlı ve yoğun bir şekilde ileri geri oynadılar; Urkot, Callie taşlarından birini çemberin dışına çarptığında ara sıra çıkan homurtu veya trıl dışında büyük ölçüde sessiz kalırken, Callie Urkot'a iyi huylu bir şekilde sataşarak ve oyunlarını kutlayarak oldukça sesliydi.

Sonunda, her birinin çemberde kalan taşlarını saydılar ve birbirlerinin taşlarını düşürdükleri için aldıkları puanları hesapladılar. Urkot yüzünü buruşturdu, üç farkla kazanmıştı.

Callie öne doğru eğilerek taşlarını topladı. "Pekala, büyük *gai*, tekrar gidiyoruz. Hadi bakalım." Sırıtarak Urkot'un işaretli taşlarını işaret etti.

Çene çaldı ve taşlarını topladı. İkinci rauntları hızlı geçti, dönüşler iki savaşçı arasında değiş tokuş edilen darbeler gibi parladı. Diğer insanlar ve vrixler izlemeye, birbirleriyle ve iki yarışmacıyla şakalaşmaya devam ederken hem Urkot hem de Callie giderek daha da gerginleşti.

Callie'nin son atışı Urkot'un iki taşını da devirerek tek farkla kazanmasını sağladı.

"Ha! Al sana!" Ayağa fırladı ve kollarını havaya kaldırarak dans etti, şarkı söyler gibi bir sesle, "Ben bir kazananım! Ben bir kazananım!"

Rekosh Ketahn'a doğru eğildi. "Bu bir tür çiftleşme dansı mı?"

Ketahn cevap almak için sadece Ivy'ye bakabildi ve o da kahkahayı bastı. "Yani... hayır mı?" Rekosh başını eğdi.

Hâlâ kıs kıs gülen Ivy gözlerindeki nemi sildi ve başını salladı. Vrix dilinde cevap verdi. "Buna *vik toree* dansı deniyor."

Urkot Callie'yi dikkatle izledi, ifadesi okunamıyordu. Alt çenesindeki seğirme herhangi bir anlama gelebilirdi - ya da hiçbir anlama gelmeyebilirdi - ama bakışlarında sadece bir miktar sıcaklık vardı...

Birden Urkot'un baktığını fark eden Callie dansını durdurdu. "Ne? Eziklik yapıyorsun, değil mi?"

"Bence biraz erken kutlama yapıyorsunuz," dedi Lacey. "Bire birsiniz. Eşitlik bozucu bir maç yapmanız gerekiyor."

Callie homurdandı ve taşlarını toplarken gözlerini Urkot'tan ayırmadan tekrar yere düştü. "Tamam." Sırtışı geri döndü. "Hadi gidelim, koca *gai*. Bir tur daha."

Urkot'un cıvıltısı derin ve inişli çıkışlıydı. "Bu dişi küçük ama vahşi."

Benim Ivy'im de öyle.

Ketahn gözlerini, gözleri kahkahalarla parlayan ve dudakları maçı izleyip oyunculara tezahürat yaparken gülümsemeyle kıvrılan eşine çevirdi. Ivy kendi türünün arasında mutluydu. İnsanların ve Vrix'lerin bir arada olmasından, sahip oldukları pek çok ortak şey üzerinden bağ kurmalarından mutluydu. Karşılaştıkları zorluklara rağmen, yaptıkları ve yapmaları gereken her şeyin yüküne rağmen, Ivy geliyordu.

Ve Ketahn bu grubun -kabilesinin- güvende ve bir bütün olarak kalmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Eşinin mutlu olmasını sağlamak için her şeyi yapacaktı.

CHAPTER 21

KILIÇ çürümüş kütüğe sert bir *gümbürtüyle* çarptı ve tahtadan koyu renkli kıymıklar kopardı. Mil darbenin etkisiyle titredi. Telok ona doğru yürüdü, bir eliyle kavradı ve çekerek kurtardı. Daha fazla tahta parçası düştü, bunlar çürüyen kütüğün derinliklerinden gelen kırmızımsı bir renk tonuna sahipti.

Kütükten uzaklaşan Telok onu işaret etti ve sonra Lacey'yi gösterdi.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve elindeki mızrağa kararsızca baktı. Mızrağı tutuşunu değiştirip fırlatmak için kaldırdığında Telok ona doğru yürüdü. Telok'a baktıkça kararsızlığı daha da artıyor gibiydi ama Ketahn onun gözlerinde başka bir şeyin de titreştiğini gördü. Telok iki kolunu uzattığında ve hafif bir dokunuşla mızrağı tutuşunu ayarladığında irkilmedi.

Onun yanında durdu ve ellerini koluna koyarak, fırlatma hareketi boyunca yavaşça ona rehberlik etti, kolunu yayının zirvesinde duraklattı. "Burayı bırak," dedi vrix dilinde, yumruğunu kaldırıp parmaklarını açarak. Sonra kolunun ileri doğru kavisini sürdürerek parmak uçlarını kütüğe doğrulttu. Onu serbest bıraktı ve birkaç adım geri çekildi.

Lacey başını salladı ve dikkatini hedefine vermeden önce yüz hatları kararlılıkla sertleşti. Kendi kendine cesaretlendirme gibi görünen bir şeyler mırıldandı, nefesini bıraktı ve fırlattı.

Mızrak kısa bir kavis çizerek yükseldi ve kütüğün üzerine eğik bir açıyla indi ama başı ağacın derinliklerine saplandı.

Lacey arkasını döndü ve yumruklarını başının üzerine kaldırdı. "Evet!"

Yakınlarda duran Will ve Diego tezahürat yapıp alkışladılar. Lacey gülümsedi ve yanakları pembeleşti.

Telok başını eğerek parmak eklemiyle başlığına vurdu; bu, başlığa doğrudan dokunacak kadar yakın olmayan vrixler arasında bir saygı işaretiydi.

Lacey başını ona doğru eğdi, kaşları çatıldı ve onun hareketini taklit etti. Telok'un sevinçli sesi yumuşak ve kısık olsa da Ketahn bunu kaçırmadı.

Lacey mızrağını almaya giderken, Telok sıranın kendisine gelmesi için Diego'ya el salladı. Ketahn üst kollarını göğsünde kavuşturdu, mızrağını sağ alt kolunun kıvrımına soktu ve bir omzunu yanındaki ağaca yasladı. Gözlerini birkaç kalp atışı boyunca ormanda gezdirdikten sonra diğer gruba dikti.

Urkot ve Rekosh, Callie ve Ahmya'nın yanındaydı ve dişilere yakın dövüşte mızraklarını nasıl kullanacaklarını öğretiyorlardı. İnsanları silahlarının hissine alıştırmak için alıştırmalar yapıyorlardı -Arapsacı'nda en önemli araçları olarak hizmet edecek olan silahlar. Bu mızraklarla o kadar rahat olmaları gerekiyordu ki, silahlar vrixler için pençe ya da dişlerden farksız, vücutlarının bir uzantısı gibi hissettiriyordu.

Ketahn, insanların bilinmeyene dalmak zorunda kalmadan önce bunu başarabilmeleri için yeterli zaman olmasını diledi.

Arkasından gelen bir hareket dikkatini çekti ama dönüp bakmadı; Ahnset'in tanıdık kokusu durgun, nemli havada ona doğru sürükleniyor, ıslak toprak, çürüme ve büyüyen şeylerin kokularına karışıyordu.

"Her yer sessiz," dedi Ahnset usulca, onun yanında durarak. Çenesini insanların olduğu yöne doğru eğdi. "En azından onlar dışında."

Ketahn, "Birbirlerini cesaretlendiriyorlar," dedi.

Rekosh mızrağını kasıtlı bir yavaşlıkla Ahmya'ya sapladı. Geniş gözlü -Uzun boylu Vrix'in karşısında her zamanki gibi ufak tefek görünen Rekosh, mızrağının sapıyla darbeyi savuşturmak için silahını kaydırды ve tahtanın tahtaya çarpmasıyla irkildi. Rekosh nazik bir çığırıyla olası bir karşı hamleyi göstererek, cüssesinin onun savunmasız alt tarafına vurmasına nasıl yardımcı olabileceğini gösterdi.

"Gerçekten de yarından sonraki gün ayrılmak mı istiyorsunuz?" Ahnset de insanlara bakıyordu, çene kemikleri yükselmek mi yoksa alçalmak mı istediklerine karar verememiş gibi seğiriyordu.

"Evet," diye yanıtladı

Ketahn. "Henüz hazır değiller."

"Pençe'yle ilk yola çıktığımda ben de öyle değildim." Ketahn'ın zihninde Ivy'yle ilgili anılar canlandı - ne kadar korkmuş olduğu, ne kadar aciz görüldüğü, onsuz öleceğinden emin olduğu anılar. Ama o zamandan beri çok şey öğrenmişti. "Arapsacı hızlı bir öğretmendir."

"Çünkü öğrenmeyenler ölür," diye gürledi Ahnset. Ketahn, görüş alanının kenarında kadının ellerinin yumruk şeklinde kıvrıldığını gördü.

"Telok, Rekosh, Urkot ve ben onların kalkanları olacağız Ahnset."

"Hiçbir kalkan aşılmaz değildir. Kırılabilir ya da aşılabılırler." Sesinde belli belirsiz bir hırıltı, nadiren belli ettiği bir hayal kırıklığı vardı.

Ketahn ona bakmak için başını çevirdi. Damızlık kardeşinin duruşundaki sertlik, Diş Ahnset'inki gibi değildi; bu disiplinden kaynaklanmıyordu.

"Ella güvende," dedi çenesini indirerek ve bir bacağına onunkine sürtmek için dışarı doğru kaydırarak. "Aksi takdirde Ivy'yi onunla geride bırakmazdım."

Ahnset'in bacağındaki tüyler diken diken oldu ve boğazının gerisinden mutsuz bir vızıltı yükseldi. "Biliyorum, kardeşim. Ama... ikisine de göz kulak olmak için geride kalmalıydım."

"Her zerrem eşimle birlikte olmayı arzuluyor." Ketahn çalılıklar ve çıkıntılı köklerle gizlenmiş olan çukurun bulunduğu yöne baktı. "Bir taş fırlatıp onun sığındığı yere isabet ettirebilirim ama bu mesafe bile dayanılmaz."

"O zaman en azından birimizin ona gitmesine izin verin. Onlara. Bu düşüncelerimi hafifletir Ketahn."

Ketahn kız kardeşinin yüzüne tamamen döndü. "Bu gerekli Ahnset. Önümüzdeki yıllarda onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirebilmek için Ivy ile geçirdiğim bu anları kaybetmeliyim."

Ahnset bir elini kaldırarak yumruğunu Ketahn'ın göğsüne bastırdı. "Arkadaşlarımız yetenekli. Şu anda bile biz olmadan *hyu-ninlere* öğretiyorlar. Sen ve ben burada olsak da olmasak da hyu-ninler öğrenmeleri gerekeni öğrenecekler."

"Ve izlemeliyiz, kardeşim. Hem bu dersleri hem de ormanı." Ketahn bir elini onunkinin üzerine koydu ve parmaklarını onun iri yumruğunun tepesinde dolaştırdı. "Sen ve ben burada aşağıda olduğundan daha fazla fark yaratacağız." Diego bu sabah Ella'nın yanında kalmaya gönüllü olmuştu çünkü hasta dişinin kısa bir mesafe bile olsa, Ahnset'in yardımıyla bile seyahat etmeye uygun olmadığı anlaşılmıştı. Ona karşı bir sorumluluğu olduğunu söylemişti.

Ella onun *hastası* olduğu için; Ketahn, Diego'nun bu kelimeyi beklemeye istekli olduğu anlamında kullanmadığını hissetmişti.

Ketahn, Diego'nun öğrenme ve hazırlık gününü kaçırmamasına izin vermekte tereddüt etmişti. Tüm yetenekli insanların nihai sınavla yüzleşmeden önce öğrenebilecekleri kadar çok şey öğrenmeleri gerekiyordu - uyumak için güvenli bir yer, temiz su ve yiyecek vaadi olmadan, tehlikeden başka hiçbir şey vaat etmeden Arapsacı'na çıkmadan önce.

Ivy onun yerine Ella'yla kalacağını söyleyerek aralarındaki soğukluğu bozmuştu. Ketahn bu fikre duyduğu öfkeyi zar zor bastırabilmişti. En iyi zamanlarda bile onu terk etmek onun için zor olmuştu ama kraliçeyle olanlardan, yatinler ve xiskallerle karşılaşmalarından sonra onu yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Ivy onun kargaşasını hissetmiş olmalıydı ki uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendine çekerek gözlerinin içine baktı. "Ella'nın yanında birine ihtiyacı var ve Diego'nun öğrenmeye ihtiyacı var. Diğer herkesten iki ay öndeyim. En mantıklısı bu, Ketahn."

Ketahn'ın içinde muazzam bir baskı oluşmuştu. O anda hırlayıp onu omzunun üzerinden atabilir ve ne olursa olsun onunla kalması için ormana sürükleyebilirdi. Ahnset'in yapmaya çalıştığı gibi, onunla kalmakta ısrar edebilirdi.

Ama yapmamıştı.

Ivy ona oda kapısı mühürlüyken gemide kalacağını söylemişti. Orada başka bir yerden daha güvende olacaklarını söylemişti. Ve onun haklı olduğunu biliyordu ama bunu kabul ettiğini söylemek çok zordu. Çekip gitmek çok zor olmuştu.

Diğerlerini dışarı çıkarırken ve onlar tırmanışa geçerken Ketahn'ın içinde bir fırtına kopuyordu; güneş ışığı kuşluk vaktinin altın rengini alana kadar ne söylendiğini, ne yapıldığını zar zor hatırlıyordu.

"Ella hasta Ketahn," diye mırıldandı Ahnset, dikkatini tekrar günümüze çekerek. Bakışlarını diğerlerine doğru kaydırđı. "Herkes bunu görebiliyor."

"Asla aksini söylemedim."

"Bilmiyorsun ama bu konuda hepimizden daha çok şey biliyorsun." Ketahn bu sözlerin içermesi gereken suçlamadan ziyade, kız kardeşinin sesinde sadece yorgunluk ve keder duydu.

Ketahn'ın mızrağını tutuşu sıkılaştı; ne söyleyeceğinden emin olamayarak mızrağı kendinden ve Ahnset'ten uzaklaştırdı. Başka bir mızrak

ve insanlar tekrar tezahürat yaptı.

Ağır bir nefes alan Ketahn, bir eliyle bağlı saçlarını kavradı ve çekiştirdi -sanki yarattığı küçük acı parıltısı bir şekilde düşüncelerini temizleyebilir ve ağzından doğru kelimeleri çıkarabilirmiş gibi.

"Ben biliyorum." Eliyle insanlara doğru bir işaret yaptı. "Diego bana ve Ivy'ye söyledi."

"Diego," diye tekrarladı Ahnset, heceleri tipik vrix tarzında çıkararak. Zamanla insan sözcüklerine daha da alışacaktı ve-

Hayır. Dönmeyecekti. Yarından sonraki gün, Ketahn bu insanları ve üç arkadaşını, bildiği her şeyin ötesinde bir sığınak aramak için Arapsacı'nın derinliklerine götürecekti... ve Ahnset Takarahl'a geri dönecekti.

O anda içine düşen hüznü kalbini ele geçirdi ve kanını dondurdu.

"O bir şifacıdır," diye devam etti Ahnset, "*hyu-nin* konusunda bilgilidir. yollar."

Ketahn bir nefes daha verdi, bu seferki yavaş ve sessizdi ve düşüncelerini o hüzünden arındırdı. Bu hüznü bir süre, muhtemelen hayatının geri kalanı boyunca devam edecek, asla tam olarak kaybolmayacaktı. Ama yine de yapmaya niyetlendiği şey için hiçbir şüphesi ya da pişmanlığı yoktu. Ahnset anlamıştı.

Bakışlarını, Will ona doğru yürürken sırttan Diego'ya dikti. Diego bir yumruğunu göğüs hizasına kaldırdı ve Will de sırtarak kendi yumruğunu ona vurdu. Ketahn onları bu hareketi yaparken birkaç kez görmüştü; eninde sonunda bunu sorması gerekecekti.

"Evet," dedi Ketahn. "Onların sözü *hemşiredir*."

"Ella'nın hastalığı hakkında ne diyor?" Ahnset Ketahn'a yaklaşıp sordu.

"Doğru aletlere sahip olsaydı tamir edebilirdi ama değil."

"O aletleri bulmak için o *boku* parçalamamız gerekiyorsa, Ketahn, ben-" Ketahn onun elini sıktı ve o da sessizleşti.

"Gemi," diye düzeltti Ketahn nazikçe. "Ve ellerinde alet edevat yok, kardeşim. Onun ya da diğer insanların yapabileceği hiçbir şey yok. Ella hasta olmaktan çok daha fazlası. O ölüyor."

Ahnset ona baktı, çene kemikleri yavaşça yukarı doğru seğiriyor ve yayılıyordu. İçinden bir hırıltı yükseldi. "Hayır. Yapılacak bir şey olmalı. Bir yolu olmalı."

Kız kardeşini iyi tanımasına rağmen, onun bu insanlara, özellikle de Ella'ya bu kadar çabuk bağlanacağını tahmin edemezdi. Ahnset en fazla birkaç insan kelimesinden fazlasını anlayamazdı ve bu grubu sadece birkaç gündür tanıyordu ama yine de Ella'yı korumaya kararlıydı.

"Yok, Ahnset."

"*Hyu-ninler* için değil." Ahnset geri adım attı ve bakışlarını etrafta gezdirdi, ince tüyleri yine diken diken olmuştu. Kollarının üst kısmını açtı. "Ama biz Vrix'lerin kendi yöntemleri var. Onu temizleyebiliriz ya da yardım için Sekiz'e adak adayabiliriz. Yapabiliriz... Yapabiliriz..." Gözleri büyüdü ve Ketahn'a doğru dönmeden önce ellerini tekrar yumruk yaptı. "Mender kökü, kardeşim! *Hyu-ninler* mender kökünü bilmiyor olmalı ama biz biliyoruz. Pek çok hastalığı iyileştirir."

"Elimdeki son tamirci kökü olan Ahnset, kraliçenin mabedindeki Dişler'i işgal etmek için kullanıldı."

Zurvaşi'yle konuşmak için Takarahl'a sızdığında kökleri parçalamış ve onları dikkat dağıtıcı bir unsur olarak bırakmıştı; ondan önce de kraliçenin kendisi kökleri parçalamıştı. Şimdi pişmanlık duymaktan kendini alamıyordu ama nereden bilebilirdi ki?

Zurvaşi'yle tüm şehrin önünde alay ettiği o meşum Arz Günü'nde bunların olacağını nasıl tahmin edebilirdi ki?

Ahnset, "Sen ve Telok'la birlikte daha fazlasını bulabiliriz," dedi.

Ketahn dişlerini birbirine geçirdi ve başını salladı. "Bildiğim en yakın yamaya ulaşmak, toplamak ve geri getirmek iki tam günden fazla sürer, tabii yama hayvanlar tarafından çoktan parçalanmadıysa. Ve Diego bize ne olursa olsun yapılacak bir şey olmadığını söyledi."

"O bizim türümüzü bilmiyor, Ketahn. Bizim yöntemlerimizi bilmiyor." "Ve sen de bu insanları tanıyorsun, Ahnset."

"Onları Ella'nın" -parmağını çukura doğru uzattı- "bu yavaş ölümü hak etmediğini anlayacak kadar tanıyorum. Yardıma ihtiyacı var."

Ketahn kendini tuttu. "Ve biz de ona elimizden geleni yapıyoruz." "Yapılabilecek daha fazla şey varsa, bunu yapmalıyız."

Sesini mümkün olduğunca sabit tutarak, "Bu mesele o kadar basit değil, kardeşim," diye cevap verdi.

"Çok basit, kardeşim." Sözlerini vurgulamak istercesine kalın bir bacağını yere vurdu. "Yardıma ihtiyacı var. Onu kurtarmak için bir yolumuz olabilir."

sağlamak. Eğer hiçbir şey yapmazsak Sekiz bize nasıl bakar?"

"Sekizlinin gözleri adına, *onlar* ne yaptı?" diye sordu sert bir fısıltıyla. "Türümüz Zurvaşi'nin altında acı çekerken, Sekizler ne yardımda bulundu? Vrix'i bu kadar az önemsiyorlarsa, tek bir insanın hayatını hiç önemsediklerine gerçekten inanıyor musun?"

Ahnset'in çenesi öfkeyle açıldı ve omuzlarını dikleştirerek daha uzun boylu durdu. "Türümüzün yaşadığı sıkıntıların sorumlusu Sekizler değil Ketahn."

"Yine de bizi yargılayabilirler mi?"

Çene kemikleri Ketahn'ın kafasına tehlikeli bir şekilde yaklaşarak birbirine çarptı; Ketahn irkilmedi, gözünü kırpmadı, tepki vermedi. Sadece onun bakışlarını üzerinde tutmaya devam etti.

Ahnset'in göğsünde bir şey gümbürdedi. "Bu... konu bu değil. Ve böyle konuşmak sana yakışmıyor."

"Kraliçe hakkında yıllardır böyle konuşuyorum, kardeşim. Takarahl'ın kalbinde durdum ve ona bu kadarını doğrudan ilettim."

Hırladı ama çene kemikleri aniden düştü ve gözleri tekrar yuvarlaklaştı. Başını çevirip şehre doğru baktı. "Takarahl'da mender kökü var, Ketahn. Ve onun kullanımında deneyimli Vrix şifacıları."

Ketahn'ın kalp bağı gerildi ve kalbi daha hızlı, daha sert, daha yüksek sesle çarptı. "Ahnset, Takarahl'daki tamirci kökü kraliçe tarafından kontrol ediliyor."

"Ben de Kraliçe'nin Dişi'ndenim Ketahn."

"Sana hiçbir kökünü bırakmayacaktır, kardeş, bıraksa bile..." Ketahn üç elini havaya kaldırdı, birini mızrağının üzerinde tuttu ve çevrelerine işaret etti. İnsanlar alıştırma yapmaya devam ederken mızrak sapları yavaş ve sabit bir ritimle birbirine çarpıyordu. Hayvanlar çok daha uzaklardan seslerini duyuruyor, kuşlar şarkılarını gökyüzüne armağan ediyordu. "Günlerdir yoktunuz ve kimse nereye gittiğinizi bilmiyordu. Eğer geri dönüp yeniden kaybolmak için şifalı kökler talep edersen, bir şeylerden şüphelenecektir. Takip edileceksin ve bu kolayca atlatılabilecek bir ya da iki Pençe tarafından olmayacak."

Ahnset tekrar homurdandı ve ondan uzaklaşarak birkaç adım ilerledi. "Öyleyse... öyleyse ona söyleyelim, Ketahn. Ona *hyu- ninlerden* bahset, birinin yardıma ihtiyacı olduğunu söyle."

Isı Ketahn'ın derisinin altında sıçradı, uzuvlarının uçlarında şimşek gibi çıtırdadı ve çekirdeğinde çalkalanmak için geri yankılandı. Cevabı alçak bir hırıltıyla geldi. "Hayır."

"Bu *hyu-ninlerin* yaptıklarının sadece bir kısmını gördüm Ketahn." Gözleri kısık, bir o yana bir bu yana volta atıyordu. "Bizim türümüz onlarınkiyle birlikte çalışsa iyi olur. Birbirimizden öğrenmek ve büyümek için. Aynı bilgiye, aynı yeteneğe sahip olsaydık neler başarabileceğimizi bir düşünün."

Ketahn arkasındaki ağaca bir yumruk indirdi. Çarpmanın etkisiyle çatırdayan ağaç kabuğu ormanın zeminine çöktü.

Ahnset durdu ve bakışlarını ona doğru çevirdi.

"Hayır dedim," diye hırladı. "Takarahl'ın bin adım ötesinde insanlar hakkında tek bir kelime bile edilmeyecek."

"Kraliçe Zurvaşi şehrimizi güçlü kıldı Ketahn," dedi Ahnset, tekrar ona dönerek. "Atalarımız nesiller boyunca Kaldarak'la savaştı, toprak kazandı ve kaybetti. Kraliçe onları ezdi geçti."

"Biz"-Ketahn iki yumruğuyla göğsüne vurdu-"onları ezdik, kardeşlerim. O savaşı biz verdik. Galip gelen biz olduk."

"Ve o bize liderlik etmek, kendi kanını ve düşmanlarımızın kanını bizim yanımızda dökmek için oradaydı!"

"Kahrolası köklerin üzerinde!"

Ahnset'in çene kemikleri birbirine çarptı ve birbirinden ayrıldı. "Ve şimdi dikenli martılar saldırmaya cesaret edemiyor. Bu *hyu-ninlerin* Takarahl'ın gücünü daha da pekiştirebileceğini anlayacaktır Ketahn. O... Ella'yı iyileştirmek için birkaç iyileştirici kökün feda edilmesinin, egemenliği altındaki tüm vrixlerin yararına olabileceğini görecektir."

Ketahn kollarını yana açarak havayı kesti. "Hayır, Ahnset. Ya kendi gücünü pekiştirmenin bir yolunu bulacaktır... ya da buna bir tehdit. Ve tehditlere tahammülü yoktur."

Ahnset ön ayaklarını bükerek Ketahn'ın önünde yere diz çöktü ve öne doğru eğildi. "O senin söylediğin gibi Ketahn, ama daha fazlası olabilir. Daha fazlasını yapabilir. Ama ona bir şans vermezsen bu asla gerçekleşmeyecek. Kraliçe Takarahl'ın gücünün ve refahının kendisine ait olduğunu biliyor. Bu *hyu-ninlere* yardım etmenin faydasını görecektir."

"Onları katlettirecek."

"Kinini biliyorum kardeşim ama kraliçe yaptığı her şeyi Takarahl için yaptı. Lider olmak zor seçimler yapmak demektir. Birçoğunu korumak için azınlıktan fedakârlık yapmak demektir."

Ketahn ofladı ve kız kardeşinin gözlerinin içine bakarak sözlerinin doğruluğunu araştırdı. Onlara olan inancı için. "Eğer Zurvashi'nin şimdiye kadar

Takarahl'ın iyiliğini düşünerek bir karar verdin Ahnset, tahmin edebileceğimden daha körsün."

"Onu çok acımasızca yargılıyorsunuz."

"Ve siz onu yeterince sert yargılamıyorsunuz!"

"Haddini bilmeyen bir erkeğin sözleri," diye tersledi.

Sesi Ketahn'a hücum eden bir yatinin gücüyle çarptı, göğsündeki ısıyı patlattı ve bir kalp atışı süresince nefesini çaldı.

Ahnset geri çekildi, çene kemikleri belirsizce düştü ve bakışlarını kaçırdı. Ateşler tekrar Ketahn'ın içine doldu, kalp atışları boyunca alevlendi ve damarlarını doldurdu. Öfke içinde gümbürdüyordu. Yine de kime kızgındı?

Ahnset? Zurvashi?

Kendisi mi?

İster Sekiz tarafından önüne serilmiş olsun, isterse de kendi başına örmüş olsun, Ketahn kendisini bu ana getiren karmakarışık ağda yürümüşü ve yine de bu noktaya nasıl ulaştığını belirlemek için o ipleri çözemiyordu. O ve yavru kız kardeşi, yavrularının üçüncüsü olan kardeşleri Ishkal ile birlikte, yavruyken birbirlerinden ayrılamazlardı.

Ama kardeşini yedi yıl önce kaybetmişti ve Ahnset'le arasındaki uyum duygusunu neredeyse o kadar uzun zamandır hissetmemişti. Ve eğer sorumlularsa Sekiz'e lanet olsun, bu ona acı veriyordu.

"Kardeşim, ben-"

"Liderlik etmenin ne demek olduğunu bilirim," dedi, çiğ sesi boğazını tırmalayan korkmuş bir canavar gibi çıkıyordu. "Beni takip edenlerin acı çektiğini görmenin ne demek olduğunu biliyorum. Öldüklerini görmenin. Onların kanının postuma, ellerime bulaşmasının, diğer tüm lanetli kokuları bastırmasının nasıl bir his olduğunu bilirim.

"Ben buradaydım" -mızrağını yere sapladı ve kendi başına durması için bıraktı- "dostlarımızla, kardeşimizle birlikte, onun kışkırttığı bir düşmana karşı onlara liderlik ediyordum."

Ahnset bakışlarını ona doğru kaldırdı, gözleri endişe ve kendi acısıyla parlıyordu. "Ketahn..."

"Anla beni, Ahnset." Çene kemikleri titredi; titreme omurgası boyunca ve arka bacaklarına doğru devam etti ve buna karşı gözlerini sıkarak kapattı. "Kanı yerde göllenirken Ishkal'ı tuttum, kalbinin her atışında beni kavrayışının zayıfladığını hissettim. Ve yalvardım."

Ketahn gözlerini açtı, sesi titreyerek boğuklaştı. "Sekiz'e onu koruması için yalvardım. Koruyucu, Avcı, Kuluçka Annesi ve

Rootsinger. Delver, Flamebearer, Weaver, hatta Shaper. Hepsine yalvardım. Ve ikimiz de bunun ne işe yaradığını biliyoruz. Bunu bir daha yaşamayacağım, kardeşim. Özellikle de eşimle."

Ahnset'in duruşu sarktı ve sanki önünde yerde bir şey arıyormuş gibi yere baktı. Ketahn yorgun hissediyordu. Öfkesi geçmemiş olsa bile çoktan azalmıştı ve sadece yorgundu.

Bir bacağını Ahnset'inkine sürttü. "Ella ölüyor, Ahnset. Diego'nun bu konudaki bilgisine güveniyorum. Bunu değiştiremeyiz."

Ahnset alçak, gürleyen bir sesle başını çukura doğru çevirdi. Ketahn ona doğru yaklaştı. Diğer ön ayağını

Ahnset'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisine doğru çevirdi. "Yapabileceğimiz tek şey, ölümünün sağlayabildiğimiz kadar rahatlık ve neşeyle gelmesini sağlamak." Kadının başını aşağı doğru çekerek başuçlarını birbirine yaklaştırdı. "Bu çoğumuzun elde edebileceğinden çok daha fazlası."

Bir süre bu şekilde kaldılar. Ahnset'in kokusu her zamanki gibi tanıdıktı, içinde Korahla'nın izleri olsa bile ve Ketahn bu kokudan huzur alıyordu.

Keşke kız kardeşiyle konuşmak, ikisinin de taşıdığını bildiği kayıp acısını ele almak için sekiz gün daha, bir yıl daha olsaydı. Birbirlerine karşı gerçek bir anlayış bulmak ve aralarındaki bağı tamamen onarmak için.

Kardeşler birbirlerinden uzaklaştığında, Ketahn ne hissettiğinden emin değildi. Ruhunda bir ağırlık, evet; kalbinde kalıcı bir keder; olacaklar için korku. Ama umudundan vazgeçmeyecekti. Ve Ivy'ye karşı karmaşık olduğu kadar güçlü olan duyguları, devam etme kararlılığını daha da güçlendirdi.

Etrafındaki ormanı taradı, gözetmenlik görevinde gevşek davrandığı için sessizce kendini uyardı ve sonunda hâlâ antrenman yapan diğerlerine baktı.

"Şimdi sekiz oldular," dedi Ahnset usulca, "ama... yakında yedi olacaklar. Bu kötü bir alamet."

"Kehanetlerin bizi durdurmasına izin vermeyeceğim, Ahnset. Zurvashi'ye de izin vermeyeceğim..."

Bu düşüncenin devamı da vardı ama Ketahn bunu kavrayamadan durgun, boğucu havaya karışıp gitti. İnsanlar sekiz kişiydi - elbette sayılarını ilk fark ettiğinde bunun önemini fark etmişti. Bu sabah gemide iki kişi kalmıştı.

Ama şu anda burada sadece beş kişi vardı. Will, Diego, Callie, Lacey ve Ahmya.

"Gözlerime lanet olsun," diye homurdanarak ileri atıldı.

Diğerleri Ketahn'ın yaklaştığını fark ettiklerinde egzersizlerinde duraksadılar ve dikkatleri Ketahn'ın üzerinde toplandı.

"Cole." Ketahn sorusunu İngilizce sordu ve kendi ana dilinde tekrarladı. "Nerede o?"

İnsanlar birbirlerine sorgulayıcı bakışlar fırlattı. Diğer erkek vrixler başlarını eğdi. Rekosh'un çenesi seğirdi ve Urkot yan tarafındaki yara izini dalgınca kaşıdı.

"Ahnset'le birlikte değil miydi?" Rekosh sordu.

Ahnset, Ketahn'ın yanında durdu. "Hayır. Ormanı gözetliyordum."

"Birinin izini nasıl kaybetmiş olabilirim?" Telok elini şaklatarak sordu alt çene dişleri. "Bir tanesinin eksik olduğunu nasıl fark etmem?"

"Çünkü zaten geride iki kişi kalmıştı," diye yanıtladı Urkot.

"Onun bizimle olduğunu sanıyordum," dedi Diego. "Yukarı çıkmak için beklerken onu gördüğümü hatırlıyorum."

Callie başını salladı. "Ben de."

"Ama hepimiz tek seferde zirveye çıktık," dedi Ahmya. "Beş insan, beş vrix." Bunu söylerken ellerini hareket ettirdi; parmaklarını açarak bir elini diğerinin arkasına koydu ve yukarı kaldırdı.

Will dudaklarını büzdü ve kaşlarını kaldırdı. "Yani, öylece geride mi kaldı? Kendini iyi hissediyor muydu?"

Lacey elindeki mızrağa bakarak, "Evet, bu tür şeyleri kaçırmak onun tarzı gibi görünmüyor," dedi. "Şimdiye kadar tüm bu *fizikull* eğitimi saçmalığıyla uğraştı ve bize gününü göstermeye çalıştı."

"Geride kalmakla ilgili bir şey söylemedi, değil mi?" diye sordu Callie.

Diego yanağındaki ve çenesindeki kısa, siyah tüyleri ovuşturdu ve başını salladı. "Duyduğum kadarıyla hayır."

Öfke Ketahn'ın içinde fokurduyor ve her geçen an daha da yoğunlaşıyordu. O sabah basit bir tutarsızlığı fark edemeyecek kadar dikkati dağılmıştı; çukurdan çıkarken onlara eşlik etmesi gereken altı insan varken, vrixlerden birinin ilk tırmanıştan sonra geri inmesi gerekirdi.

Ve Ketahn bunu kendisi de yapmak istemişti. Ama Ivy'yi geride bırakmak istememeye, ona dönme ihtiyacıyla savaşımaya o kadar odaklanmıştı ki, aşağıya baktığında çukurun dibinde kimseyi göremeyince bunu bir daha düşünmemiştir.

Hemen tüm dikkatini eğitimi ve ormanı izlemeye vermişti. O kadar odaklanmıştı ki, bir insan eksikleri olduğunu fark etmemişti - *belirli* bir insan.

"Sorun nedir, kardeşim? Çukurda kaldıysa güvendedir," dedi Ahnset.

Cole çukurda kalmıştı.

Vrix dilinde ya da İngilizce olabilecek bir laneti hırıldayarak savuran Ketahn, çalılıkların arasından geçerek çukura doğru koştu. Giderek artan çılgınca bir enerji uzuvlarını sarmış, onları daha sert, daha hızlı itiyordu. Bacakları yere çarptıkça kalbi de hızla çarpıyordu.

Cole, *Ivy ile birlikte* çukurda kalmıştı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 22

IVY elini Ella'nın sırtında yavaş, yatıştırıcı daireler çizerek gezdirirken, kadın kriyoterapi odasının kenarından kuru bir şekilde kalktı. Ella'nın bir gün önce yediği her şey dün gece dışarı atılmıştı ve o zamandan beri hiç iştahı yoktu; zaten bir şey yemesi de mümkün değildi.

Çaresiz kalan Ivy, Ella'nın acı dolu öğürmeleri ve titreyen kasılmaları boyunca yanında durdu. Verebileceği tek teselli, Ella'nın yalnız olmadığını bilmesini sağlamaktı. Ivy başka ne yapacağını, kadının acısını nasıl dindireceğini bilmiyordu.

"İyisin," dedi Ivy, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yalanın acılığını tattı ve bundan nefret etti.

"Hayır, değilim." Ella başını sallayınca saçları topuzundan kurtuldu ve yüzüne döküldü. Vücudu titredi ve boşuk bir hıçkırık kaçtı. "İyi değilim ve... daha iyiye gitmiyorum."

Kapsülün yan tarafını kavradı ve tekrar kuru bir şekilde kustu.

Göğsü sıkışan Ivy, Ella'nın saçlarını topladı ve geriye doğru tuttu. Umutsuzluk ve suçluluk duygusu onu ele geçirirken gözyaşları gözlerini yaktı. Bunun kendi hatası olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Ella'yı durağanlıktan uyandırmıştı; yanlış bir şey mi yapmıştı?

Hepsini aynı şekilde uyandırdım.

Ama bu neden Ella'nın başına geliyordu da başka kimsenin başına gelmiyordu?

Uyutulduğumuzda staz hastalığına yakalanma ihtimalimiz olduğunu biliyorduk.

Bize açıklandı. Biz de kabul ettik.

Çünkü tedavi edebileceklerini söylediler. Düzeltilebileceğini söylediler.

Ivy dudaklarını birbirine bastırdı.

Uyumasına izin verseydim, huzur içinde ölebilirdi. Bunu yaşıyor olmazdı.

Nereden bilebilirdim ki? Bilemezdim. Ben sadece... Ben sadece onların bir şansı olsun istedim. Hepsinin bir şansı olsun istedim.

Ella birkaç sığ, hırıltılı nefes aldı ve doğrulmak için mücadele etti. Ivy kriyo odasının minderli iç kısmına yaslanmasına yardım etti. Ella yüzünü buruşturdu, yan tarafını tutarken dişlerinin arasından tısladı.

Ivy onu aceleye getirmede, gerektiğinde durakladı ve sonunda etrafına bir battaniye sarılmış olarak yerleşti.

Ella gözlerini kapattı ve göğsünün düzensiz iniş çıkışları ve hırıltılı nefesleri dışında hareketsizdi. Onu orada öyle zayıf ve solgun, yanakları çukurlaşmış ve gözlerinin altında derin, koyu halkalar oluşmuş halde yatarken görmek kahrediciydi. Ellerinden biri göğsünün üzerinde duruyordu, eklemleri ve tendonları derisinden dışarı çıkmış iskelet gibi görünüyordu. Kadının yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Sadece birkaç gün önce kriyo-uykudan uyandığında olduğu gibi görünmüyordu.

Ivy, Ella'nın alnındaki nemli saçları fırçaladı.

"Ölüyorum, değil mi?" Ella gözlerini açıp Ivy'ye bakarak sordu. Hastalığına rağmen, yeşil derinliklerinde büyük bir berraklık vardı.

Tekrar yalan söyleyemeyen ama boğazındaki sıkışıklıktan dolayı konuşamayan Sarmaşık başını salladı.

"Ben... Ben de öyle düşünmüştüm. Yani nasıl düşünmem?" Ella gözleri dolu dolu, tertemiz beyaz tavana baktı. "Diego'nun gözlerinde gördüm. Korkuyu, acımayı. Herkesin bana bakışında görüyorum. Ve ben... Tanrım, ben de hissedebiliyorum. Öldüğümü hissedebiliyorum."

Ivy elini Ella'nın elinin üzerine koydu. "Çok üzgünüm, Ella. Bunun olmasını istememiştim."

Ella titreyerek elini çevirdi ve Ivy'ninkini kavrayıp zayıf bir şekilde sıktı. "Biliyorum. Ben sadece..." Başını çevirdi ve Ivy'ye baktı, gözyaşları dökülüyordu. "Keşke bu dünyayı daha fazla görebilseydim. Keşfedebilseydim. Keşke Vrix'ler hakkında daha fazla şey bilebilseydim. Dillerini, kültürlerini öğrenmek, *onları* tanımak isterdim. Çok ama çok etkileyiciler, Ivy."

Ivy, Ketahn'ı düşündükçe dudaklarında beliren yumuşak gülümsemeye engel olamıyordu. İlk tanıştıklarından bu yana ne kadar yol kat ettiklerini. "Evet, öyle."

Ella da karşılığında gülümsedi. "Ona neden değer verdiğini anlayabiliyorum. Sana karşı ne kadar koruyucu olduğunu, sana nasıl baktığını, seni nasıl önemsedığını gördüm. Sanırım derinlerde hepimiz aynıyız. Ruhlarımız gözlerimizin göremediğini görüyor ve dışarıda ne olursa olsun birbirlerine bağlanıyorlar. Bedenlerimiz... onlar sadece birer kabuk."

Gözlerimizin göremediğini ruhlarımız görür.

Ivy ilk başta dış görünüşün ötesini görememişti. Görünüşe göre Ketahn bir canavardı. Görünüşünden bu kadar korkarken içindeki erkeği nasıl görebilmişti? Ama bu korku bir kez yatıştığında, onu tanımak için kendine izin verdiğinde, ona karşı duyduğu çekim çok büyük olmuştu. Ne kadar karşı koyduğu, ne kadar yanlışı olması gerektiği önemli değildi.

Karşı konulamaz bir şekilde Ketahn'a doğru çekiliyordu. Ve şimdi... şimdi ona sonsuza dek kopmaz bir iple bağlıydı.

"Sanki ruh ikiziymişiz gibi konuşuyorsun," dedi Ivy.

"Belki de öylesinizdir. Başka türlü birbirinizi nasıl bulabilirdiniz?"

"Tek gereken uzayda bir yolculuk ve yüz altmış sekiz yıldır." Ivy sırttı. "Ve şey... o hemen hemen ilk gelen erkekti ve bir kadının... *ihtiyaçları* vardır."

Ella kıkırdadı ama acıdan kaskatı kesilince kıkırdaması kısa sürdü. Ivy'nin gözleri büyüdü. "Özür dilerim!"

"Sorun değil. Buna değer." Ella gülümsedi ve derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. "Beni uyandırdığına sevindim, Ivy. Sona ermeden önce bu kadar harika bir şey görebildiğim için mutluyum. Ben... Ben tüm evrende Vrix'le tanışan sekiz insandan biri olacağım."

Ivy Ella'nın elini sıktı. "Dahası, onlarla arkadaş oldun. Bence Ahnset senden gerçekten hoşlanıyor."

Ella gülümsedi, göz kapakları düşmüştü. "Bu kadar büyük olduğuna inanamıyorum. Ve bana karşı çok nazik. Keşke... keşke onunla gerçek bir konuşma yapabilseydim. Ona benim için teşekkür eder misin?"

"Ona daha sonra döndüklerinde anlatırsın, ben de tercüme ederim. Sanırım senden duymak hoşuna gidecektir."

Gözleri kapanırken ve Ivy'nin elini tutuşu gevşerken Ella tekrar konuştu; kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı. "Evet. Ben de öyle düşünüyorum."

Kapı tıslayarak açıldı ve Ivy'nin dikkatini çekti. Cole içeri girdi, Ivy'yi bulmadan önce gözlerini odada gezdirdi. Bir parmağını dudaklarına götürdü. Ella'ya baktı ve başını salladı, kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı. Kapı kısa süre sonra kapandı.

Ivy elini dikkatlice çekmeden önce Ella'nın nefes alış verişlerinin durulmasını bekledi. Bir adım uzaklaşarak yerden kendi katlanmış battaniyesini aldı ve Ella'nın yanına dönerek daha fazla ısınması için üzerine örttü. Kadının vücudunda dolaşan ince ürpertiği kaçırmamıştı.

İç geçiren Ivy arkasını döndü ve toplanan malzemelerin arasından su tulumlarından birini aldı. Kapağını açtı ve bir yudum içti.

"O nasıl?" Cole sessizce sordu.

"Daha kötü."

"Şimdi uyuyor mu?"

"Evet." Ivy kaşlarını çatarak su tulumunu kapattı ve Ella'ya doğru baktı. "Son zamanlarda sadece konuşmak bile onu yoruyor." Tekrar Cole'a baktı, kaşları çatılmıştı. "Erken dönmüşsün. Diğerleri nerede?"

"Ah, evet." Ensesini kaşırken ağzının bir köşesi geri çekildi. "Yani... Onlarla yukarı çıkmadım."

"Neden olmasın?"

"*Somnium*'u biraz daha keşfetmek istedim. Ondan geriye kalanları. Bilirsiniz, birkaç gün içinde ayrılmadan ve bir daha hiç görmeden önce?" Elini bıraktı ve kendini duvardan uzaklaştırdı. "Ve aslında diğer odalardan birinde bir şey buldum."

Ivy su tasını yerine koydu ve başını eğdi. "Ne buldun?"

"Sanırım sana göstersem daha iyi olur. Ben de pek emin değilim."

Ivy bakışlarını Ella'ya çevirdi. Kadın muhtemelen bir süre uyuyacaktı ve bu odanın içinde güvende olacaktı. Ivy bu arada biraz dışarı çıkabilirdi.

"Tamam, ama çabuk olalım." Ivy Cole'a doğru yürüdü. "Bir şeye ihtiyacı olursa diye onu çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

Cole kapı çerçevesindeki düğmeye bastı. Kapı kayarak açıldı. "Uzun sürmez."

Koridora adım attı ve Ivy de hemen arkasından onu takip etti. Buradaki hava durağanlık odasındakinden daha sıcak ve nemli olmasına rağmen aynı zamanda hareketliydi ve çıplak kolları ile bacaklarının üzerinden geçerken tüyleri diken diken oluyordu. Çukurdan çıkarken diğerlerine eşlik etmediği için tulum yerine Ketahn'ın ona diktiği ipek elbiseyi giymişti. Haftalarca hafif ve minimal kıyafetlerle seyahat ettikten sonra, tulum özellikle orman sıcaklığında kendisini kısıtlanmış ve rahatsız hissetmesine neden olmuştu.

Kapılardan birinin önünden geçerlerken Ivy'nin gözleri kapının üzerindeki kırmızı ışığa kaydı. Derin, karanlık gölgeleri olan bu kızıl koridorda kaç kez yürümüş olursa olsun, ne zaman içinde bulunsa teninin altına çöken ürpertiye asla tam olarak atamıyordu.

Cole fazla uzaklaşmadan yarıya kadar açık kalmış bir kapının önünde durdu. Koridordaki diğer kapıların aksine, bu kapı duvarla tamamen aynı hizadaydı ve çerçevesinin üzerinde bir ışık yoktu. Odanın içinden yumuşak beyaz bir parıltı geliyordu.

Cole vücudunu yana çevirerek ona baktı ve gülümsedi. "Buraya."

Kapı aralığından sıkıştı.

O içeri girdiğinde, Ivy odaya süzüldü ve etrafına bakındı.

Bu oda staz odalarından çok daha küçüktü, en fazla on beşe on beş metreydi. Her duvarda şık girintiler içine yerleştirilmiş, üst üste iki yatak vardı ve her ranzanın yanında büyük bir dolap vardı. Ivy ve diğer kurtulanların kaldığı oda gibi bu odada da kir ve su hasarı yoktu ama içeride hava akımı yoktu ve beyaz parıltı tepeden aydınlatmayla değil, zeminin ortasına yerleştirilmiş acil durum deposundan gelen bir güneş feneriyle üretiliyordu.

Fener garip gölgeler yaratıyor, mekâna eski, uhrevi bir hava veriyordu. Bu oda sıradan olmalıydı - ranzalar, duvarlardaki posterler ve resimler, bazıları yaşlılıktan kıvrılmış, giysiler ve yere saçılmış battaniye. Ama geminin geri kalanı gibi burası da hüznü, yalnız ve olması gerekenden daha ciddiye.

"Burası hangi odaydı?" diye sordu duvardaki fotoğraflara bakarak. Fotoğrafların çoğu eşlere, kocalara ve çocuklara aitti. Aileler.

Cole hemen arkasından, "Mürettebat kamarası," diye cevap verdi. "Geçen gün Will'le erzak ararken açtık ama Will tuhaf davrandı ve etrafa baktıktan sonra beni dışarı itti. Kapatmaya çalıştığında kapı sıkıştı."

Çünkü Will burada yaşayan insanları tanıyordu.

Ivy'nin kalbi Will için çarpıyordu. Fotoğraflardaki yüzlerden herhangi birini tanıyor muydu? Kaza olduğunda burada kalan mürettebatı tanıyor muydu, ailelerini tanıyor muydu? Yanında kendi fotoğraflarını da getirmiş miydi?

"Kapıyı fark etmemiştim bile." Cole'la yüzleşmek için döndü. "Peki ne istiyordun-"

Ivy'nin sözleri bir solukla kesildi ve Cole onu ensesinden yakalayıp ağzını onunkinin üzerine kapattığında kendi kendine sustu. Cole'un diğer eli kalçasının üzerinden geçip kıcını kavrayınca Ivy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve donup kaldı. Onu kendine doğru çekti, leğen kemiğini ve zaten sertleşmiş olan sikini ona doğru bastırırken inledi. O anda Ivy her şeyin farkındaydı; kaba kirli sakalının tenini aşındırması, dilinin ağzında gezinmesi, etinin sıcaklığı, boynundaki nasırlı parmakları, ter ve erkek kokusu.

Ve bunların hepsi onu iğrendiriyordu.

"Gerçek bir erkeğin seni öpmesi nasıl bir duygu?" Cole onu daha da yakına çekmek için kıcını sıkarak ağzını törpüledi. "Bunu arzuladın mı, Ivy? Bunu arzuluyor muydun?"

Ellerini Cole'un göğsünde birleştiren Ivy, ağzını Cole'unkinden ayırdı ve onu olabildiğince sert bir şekilde itti. "Bırak beni!"

Cole'un ona tutunması kırıldı ve bir adım geriye doğru tökezledi, yumruğu ağzına değmeden bir an önce gözleri şok içinde genişledi. Ayakları yerdeki battaniyeyle buluştuğunda başı geriye düştü; biri battaniyenin üzerine düşerken diğeri kıvrımlarına takıldı. Battaniye ve Ivy'nin yumruğu onu yere düşürmeye yetmişti. Cole dişlerini gıcırdatarak kıcının üzerine düştü.

Ivy tısladı, acısı kemiklerine yayılırken elini göğsüne bastırdı. Parmak eklemlerindeki kesikten sızan kanı görmek için aşağıya baktı.

"Bu ne lan!" Cole elini ağzına götürdü, o da kan içindeydi.

Öfke Ivy'nin içinde kükredi. Bu öfkeyle titredi ve ona tekrar saldırmamak için elini göğsüne bastırmak zorunda kaldı. Ona doğru bir adım attı ve ters ters baktı. "Ne oluyor lan? Bunu *benim* sormam gerekmiyor mu? Hayır, Cole, *sen* ne sikimsin?"

Cole elini ağzından çekti ve ona baktı. Parmak uçlarında kan parlıyordu. "Bana neden vurdun?"

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Kaşlarını çatarak ayağının takıldığı battaniyeyi kaptı ve bezin köşesini yarılan dudağına değdirerek ayağa kalktı. "Artık ensende solumadığı için seninle biraz vakit geçirmeye çalışıyordum."

"Yani beni buraya bana saldırmak için mi getirdiniz?"

"Sana saldırmıyordum!"

"Beni öptün! Ellerini üzerime koydun ve ağzını zorla ağzıma soktun. Bu saldırıdır, Cole."

"Gerçek bir erkekle birlikte olmak isteyebileceğini düşündüm. Ona söylemezdim."

"Ketahn meşgul olduğu ve beni yalnız yakaladığın için *bunu* isteyeceğimi mi düşündün gerçekten?"

"Sadece düşündüm ki..."

"Çok iyi düşünemiyor olmalısın. Seni istediğime dair ne zaman bir ipucu verdim?"

Kollarını iki yana açtı. "Hadi ama! O şeyi gerçekten becermek istiyor olamazsın, değil mi?"

Ivy hırladı ve ona doğru yürüdü. Cole birkaç adım geri çekildi ve battaniyeyi bırakarak avuçlarını teslimiyetle havaya kaldırdı. Ama Ivy tam karşısında durana kadar durmadı, başı geriye eğikti, öfkeli gözleri Cole'unkilerle kilitlenmişti.

"Ketahn'la birlikteyim çünkü öyle olmayı seçtim. *O* benim istediğim kişi. *O* benim *seçimim*. Ve ona hiçbir şekilde ihanet etmem." Cole'un dokunuşu hâlâ tenini ürpertiyordu. "Nasıl görüldüğü ya da onunla olan ilişkim hakkında ne düşündüğün önemli değil, önemli olan burada ne hissettiğim" - yumruğunu göğsüne vurdu - "önemli olan.

"Daha önce de senin gibi biriyle birlikte oldum Cole. Yakışıklı bir yüzü ve güzel sözleri olan bir adamla. Ketahn'ın olabileceğinden çok daha büyük bir canavardı."

Cole'un kaşları aşağıya çekilmişti ve hâlâ kanayan dudakları ona bakarken aşağıya doğru kıvrılmıştı. "Ona... gerçekten değer veriyorsun, değil mi?"

Ivy gözlerini devirdi ve ellerini havaya kaldırdı.

"Evet!" Cole ne kadar kalın kafalı olabilirdi ki?

Cole inledi ve parmaklarını saçlarının arasına sokarak saç tellerini alnından geriye doğru taradı. "Yine de bir örümcekle yatıyor olman çok garip."

Ivy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, kimse sana sormadı ve dediğim gibi, bu seni hiç ilgilendirmez."

Başını sallayarak kıkırdadı.

"O bir örümcek de değil," dedi Ivy. "O bir Vrix." "Her iki şekilde de insan değil. Hiçbiri insan değil."

"Peki bunun ne önemi var Cole? İnsan değiller ama yine de bize yardım ediyorlar. Belki burada kendi başımıza hayatta kalabilirdik. Belki... belki her şeyi çözebilirdik. Ama büyük ihtimalle bunu denerken hepimiz ölürdük - hiçbirimiz Ketahn olmadan uyanamazdık."

Kaşlarını çatarak bakışlarını indirdi ve ağırlığını rahatsız edici bir şekilde bir bacağından diğerine ve tekrar diğerine kaydırdı. "Burada kim olduğumuzu unutmayı göze alamayız, Ivy. İnsanlar. Yabancı bir dünyada. Kolonileştirmemiz gereken gezegen olmasa da fark etmez, burası artık bizim."

Ivy iç çekerek, "Bu işler böyle yürümüyor Cole," diye cevap verdi.

Kısa kahkahası biraz acıydı ama gerçek bir ısırik yoktu. Onun gözleriyle karşılaştı. "Biz nasıl istersek öyle olur, Ivy. Geriye kalan tek şey biziz."

Ivy'nin kaşları düştü ve ona bir parmak salladı. "Evet, az önce yapmaya çalıştığın şey böyle *olmayacak*. Anlıyor musun?"

Cole yine ellerini yatıştırıcı bir şekilde havaya kaldırdı. "Anlıyorum. İlgilenmiyorsun. Ben sadece..." Kollarını indirirken ellerinden biri öne doğru gevşedi ve Ivy'nin sallanan saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına aldı. "Bununla iyi başa çıkamıyorum. Ben... kızgıyım. Hayal kırıklığına uğradım. Yalnızım." İşaret parmağı ve başparmağı arasında saçlarını okşadı.

"Cidden dinlemedin mi-" Ivy elini uzatıp saçlarını çekmeye çalışıyordu ki Cole'un arkasındaki kapı aralığında, koridorun kan kırmızısı ışığıyla silüetini kaybetmiş kocaman, karanlık bir şekil belirdi.

Kâbuslardan fırlamış karanlık bir canavar ama Ivy o anda kendisi için hiç korkmuyordu.

CHAPTER 23

KETAHN kıkırdadı, metalin metali gıcırdattığı bir iniltiyle kapıyı zorla açtı ve kapı aralığından içeri daldı. Ivy'nin düşünecek zamanı yoktu. Elinin hareketini tamamlayarak Cole'un tulumunun önünü kavradı ve tüm gücüyle geriye doğru çekerek onu Ketahn'la arasına girecek şekilde savurdu. Cole bu kadar hazırlıksız yakalanmamış olsaydı, onu hareket ettirebileceğinden şüpheliydi.

Bu manevra Ivy'yi sırtı Ketahn'a dönük olacak şekilde döndürdü. Yüzünü ona döndü ve kollarını açarak kendini olabildiğince büyük gösterdi - ki bu onun yanında gülünecek kadar küçüktü. Sıçrayarak durdu, cılız bacakları Ivy'nin iki yanına fırladı.

"Siktir," diye nefes aldı Cole.

"Çekil Ivy," diye hırladı Ketahn vrix sesiyle. Alev alev yanan menekşe rengi gözleri Cole'a sabitlenmişti ve eğer isterse Cole'un etrafından dolaşıp insana kolayca ulaşabileceğini biliyordu.

"Hayır. Onu öldürmene izin vermeyeceğim," dedi Ivy.

Ketahn'ın çenesi genişledi ama bakışlarını ona doğru indirdi. Bir eliyle çenesinin alt tarafını kavrayıp başını daha da geriye eğerek onu incelemek için eğildiğinde göğsünden gürleyen bir ses çıktı - Cole'un öpücüğünün kalıcı, istenmeyen hissiyle hâlâ zonklayan dudaklarını incelemek için; Cole'un kirli sakalının sıyrıkları yüzünden tahriş olan çenesini incelemek için.

Söylediği sözler o kadar gırtlaktan, o kadar hayvancaydı ki, Ivy neredeyse ürperecekti. "*Onu* sen seçtin."

Ivy sanki kalbine bir şey saplanmış gibi irkildi. Onu gerçekten bu kadar az mı düşünüyordu? Gözlerini onunkilere kilitleyerek, içindeki bütün

Sevgisinin ve inancının şiddetini sesine yansıttı. "Hayır, ben *seni* seçtim, Ketahn."

Çenesindeki tutuşu sonsuz derecede sıkılaştı. "Onu koruyorsun. Neden koruyorsun?" "Seni korumak için."

"Bana zarar veremez."

Ivy kollarını içeri çekti ve parmaklarını onun bileğinin etrafında dolaştırdı. "Eğer onu öldürürsen, insanların sana olan tüm güveni yok olacak. Senden korkacaklar. Diğerlerinden korkacaklar. Ve bunların hiçbiri işe yaramayacak."

Ketahn derin bir nefes alarak yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Onu seçmediğini söylüyorsun. Ama onun kokusu senin üzerinde." Başparmağı dudaklarında gezindi, hafif bir titremeye sarsıldı. "Onun *işareti* senin üzerinde."

"Beni öptü. Daha fazlasını denedi-"

Her nasılsa, Ketahn'ın zaten sert olan vücudu daha da gerildi, ısı ve öfke yaydı. Ivy, Ketahn ileri atılmadan önce ellerini onun göğsüne dayadı. "Ama ben çoktan icabına baktım!" Ivy aceleyle söylemeye çalıştı. "Onunla dövüştüm. Onunla dövüştüm.

çünkü ben senimim."

Ketahn'ın gözleri birkaç kalp atışı boyunca onun üzerinde oyalandı ve sonra yukarı kayarak onun ötesine baktı. Elini kızın çenesinden çekti, üst kollarından tuttu ve onu zahmetsizce yerden kaldırarak bir kenara bıraktı. Kadın geri çekilmeden önce uzun bacaklarından biriyle onu engelledi.

"Ketahn, lütfen..." Ivy yalvardı.

O ileri adım attı ve Cole geri çekildi ama geri çekilişi duvar tarafından durduruldu.

Cole ellerini kaldırdı. "Bak, Ketahn, bu sadece-"

Ivy'nin gözlerinin algılayabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde Ketahn'ın kolu dışarı fırladı. Cole'un arkasındaki dolap darbenin şiddetiyle devrildi. Adam irileşen gözlerini Ketahn'ın Cole'un başının ancak bir santim yanına inen kocaman yumruğundan Ketahn'ın yüzüne çevirdi.

Ketahn yavaşça eğildi, başını Cole'unkinin hemen üzerine yerleştirdi, çene dişleri neredeyse adamın yanaklarına değecek kadar yakındı. "Ivy benim," dedi İngilizce, aksanı normalden daha kalındı. "Sakın dokunma. Arzuyla bakma. Düşünme bile. Anladın mı?"

Cole bakmaya devam edince Ketahn'ın ellerinden biri daha kalktı ve Cole'un boğazına sarılarak onu zaten hasarlı olan dolap kapısına doğru itti. Ketahn homurdandı: "Bir daha dokunursan işin biter. İşin bitti."

"Anladım!" Cole elleriyle Ketahn'ın kolunu kavrayarak hışırdadı.
"Yapmayacağım!"

"Şimdi git." Ketahn Cole'u duvardan uzaklaştırdı ve adamı kapıya doğru iterken tutuşunu serbest bıraktı.

Cole tökezledi ve öne doğru savruldu, sadece bir elini kısa süreliğine yere koyarak yüz üstü düşmekten kurtuldu. Daha tam olarak ayağa kalkamadan kapıdan içeri daldı ve arkasına bile bakmadan koridorda gözden kayboldu.

Ketahn'ın dikkati çoktan Ivy'nin üzerindeydi. Ona doğru yürüdü, aralarındaki mesafeyi hiç yokmuş gibi kapattı ve duvara çarpma kadar onu geriye doğru itti. Maun ve baharat kokusu kadının burnuna doldu ve aç hırıltısı kadının içinde titreşti.

"Ketahn, ben-"

Onun çenesini yakalayıp nefesinin kesilmesine neden oldu ve yüzünü yukarı kaldırmaya zorladı. "Benimkini."

Ketahn'ın sert ağzı onunkinin üzerine indi. Sert etinin fırçası, dilinin dudaklarına ısrarlı baskısı ve yaydığı sıcaklık Cole'un istenmeyen dokunuşunun anısını yakıp yok etti. Ivy baş döndürücü bir iç çekişle dudaklarını ayırdı ve Ketahn'ın yabancı öpücüğünü memnuniyetle karşıladı, kollarını boynuna dolayarak onu daha yakına çekti. Isı içinden aktı ve uyluklarının arasında birikti.

Parmakları çenesi boyunca kaydılar ve saçlarının arasına girerek başının arkasını kavradılar, ağzını harap ederken onu yerinde sabitlediler. Cole'un tüm izlerini yok etmeye kararlı görünüyordu. Ivy de her şeyini sunarak öpücüğe karşılık verdi. Çekirdeğindeki boşluk genişledikçe cinsel organı ihtiyaçla sıkıştı.

Benimkini.

Bu iddianın yankısı içinden hoş bir ürperti geçirdi ve onu inletti.

Ketahn'ın göğsünde alçak bir titreşim çınladı, şehvetli bir mırıltı ve sahiplenici bir hırıltı tek bir aç, heyecan verici sese karıştı. Bundan sonrası için verdiği tek uyarı buydu.

Cole'a saldırmak için kullandığı aynı hızla Ketahn alt kollarını Ivy'nin dizlerinin altından geçirdi, bileklerini üst elleriyle yakaladı ve onu kaldırdı. Ellerini başının üzerine koyarak onu duvara yasladı ve vücuduyla olduğu yerde sabitledi. Tokaları kışının etrafında kıvrılırken, soğuk hava çıplak seksini okşadı.

Kendini desteklemek için diğer bacaklarını açtı, ön ayaklarını bükte, yaklaştırdı ve uyluklarının arkasına sürttü. Kalçalarını yukarı kaldırdığında, sikinin ucu Ivy'nin zaten kaygan olan amına çarptı. Meme uçları sertleşti, dokunulmak, okşanmak için can atıyor, ona olan ihtiyacını daha da artırıyordu.

Olduğu yerde sıkışıp kalan ve nefes nefese kalan Ivy başını kaldırdı ve bakışlarını Ketahn'ınkilere kilitledi. Arkasındaki fener ışığı sadece postunun karanlığını arttırmış, yüzündeki gölgeler arasında menekşe rengi gözlerinin parlamasına neden olmuştu.

Yine o gölgeli canavardı, *onun* gölgeli canavarı. Ve Tanrım, bu onu tahrik ediyordu.

"Yap şunu," diye nefes aldı Ivy. "Becer beni. Beni sahiplen. Bedenimi al."

Sanki kalbimi almışsın gibi.

Ketahn'ın parmakları esnedi ve pençeleri onu karıncalandırarak etine enfes heyecanlar gönderdi. Bir hırıltıyla, onu sikinin üzerine oturttuğu anda içine doğru itti ve onu hepsini almaya zorladı.

Ivy'nin çılgılığı kısa ve keskindi. Başını duvara yasladı ama gözlerini onunkilere kilitledi. Elleri, girişinin acısına, onu gererken, onu eşiğine ve ötesine kadar doldururken hafif yanmaya karşı sıkıştı. Ama içinde huzursuz bir enerji kıpırdanıyordu

-Daha fazlası için bir istek.

Onu kaldırdı, seksi kalın sikini kavrarken titredi ve ilk itişine eşit bir güçle ona geri döndü. Bu sefer durmadı. Vücudu onu tamamen kuşattı, onu hapsetti, onun kullanmasını, almasını, sahiplenmesini sağladı. Ketahn'ın çılgın, acımasız ritmi, kalçalarının her hareketiyle azalıp çoğalan, her zaman daha yükseğe çıkan ısı ve zevk dalgalarıyla onu patlattı.

Oda onun inlemeleri, çılgınlıkları, nefes nefese kalışları, homurtuları ve hırıltılarıyla doldu. Açık kapının belli belirsiz farkındaydı, herhangi birinin her an geçip onları görebileceğinin farkındaydı ama umurunda değildi. Görmelerini istiyordu. Hiç şüphe duymadan onun Ketahn'a ait olduğunu ve Ketahn'ın da ona ait olduğunu bilmelerini istiyordu.

Bacaklarının ucundaki pençeler yeri sıyırdı ve ritmi daha da çılgınlaştı. Başını kızın omzuna doğru eğerek dilini kızın köprücük kemiği ve boynu boyunca gezdirdi ve terini yaladı.

"Sen benimsin," diye kulağını tırmaladı. "Evet," diye inledi.

Hırladı ve başlığını kızın alnına bastırdı. Gözleri tekrar buluştu ve dünyayı sadece ikisine daralttı. "Nyleea'm. Kalbimin yarası."

"Senin, sevgilim. Başka bir şey istemiyorum." "Biçimlendirici, beni yaratma," diye inledi Ketahn.

Ivy'nin yüzünü avuçlarının arasına almak için bileklerini serbest bıraktı. Kalçalarının açısını ayarlarken sert ağzı onunkiyle buluştu ve itişlerinin ona yeni bir şekilde çarpmasını sağladı. Değişen hisler onu doruğun eşiğine fırlattı. Tüm vücudu o son dürtme, onu bitirecek o son kıvılcım için gerildi. Ivy onun ağzına karşı inledi ve kollarını boynuna doladı.

Ketahn hırıldayarak onu üzerine çökertti ve kendini hiç düşünmediği kadar derine soktu. Vücudu gerilirken ve siki şişerken onu orada tuttu. Derisinden yayılan ısı yoğunlaştı, içine sızdı, tohumundan hemen önce - hala daha sıcak - onun içinde patladı.

Tek gereken buydu. İçinde tırmanan zevk patladı ve onu tamamen alt etti. Ivy'nin çılgınlıkları Ketahn'ın salıverilme kükremesi tarafından bastırıldı.

Parmakları onun saçlarına daldı, telleri kavradı; dalga dalga gelen coşku onu tüketirken tutunacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Ketahn onu kavradı, pençeleri tenine saplandı, tokaları kıcını kavradı ve Ketahn'ın meraklı, çırpınan dalları onu yeni zirvelere iterken Ivy'nin tek yapabildiği boyun eğmek oldu.

Ve Ivy nihayet aşağı süzülüp kendine geldiğinde, Ketahn oradaydı, onu tutuyor, sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi kollarının arasına alıyordu. Ağzının kenarını en hafif okşamalarla Ivy'nin dudaklarına değdirdi ve artık bağından kurtulmuş olan saçları Ivy'nin tenine değmek üzere öne doğru düştü.

Kadın gözlerini açtı. Bakışlarında yanan yoğunluk yumuşamıştı ama azalmamıştı ve tüm evrende onun kendisine baktığı gibi baktığı başka hiçbir şey ve hiç kimse olmadığını biliyordu.

Sanki ruh eşiymişiz gibi konuşuyorsun.

Belki de öylesinizdir. Başka türlü birbirinizi nasıl bulabilirdiniz?

Ruh eşlerinin gerçek olup olmadığı, kaderin var olup olmadığı, evrendeki herkesin birlikte olması gereken bir kişi olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama tüm kalbiyle biliyordu ki Ketahn'ı sonsuza dek kendisi olması için seçmişti ve o sonsuza dek ruhuna kazanacaktı.

Ivy usulca gülümsedi ve Ketahn'ın çenesini okşadı. "Kalbim parçalandı."
Ketahn nazik bir sesle başlığını kızın alnına yasladı. "Benim Ivy'm."

OceanofPDF.com

CHAPTER 24

IVY suyun altından çıktı, ellerini yüzünde ve saçlarında gezdirdi. Gözlerini açtı ve çiçek, temiz su ve toprak kokulu temiz havayı içine çekerek derin derin nefes aldı. Mağaranın tavanındaki geniş açıklıktan süzülen güneş ışığı tenini ısıttı ve güzel turkuaz havuzun kristallerle tozlanmış gibi parlamasına neden oldu. Dalgalanan suyun yarattığı yumuşak, rahatlatıcı sesler mağaranın duvarlarında yankılanıyordu.

Son birkaç gündür, çok az sessiz zaman olmuştu - en azından rahatlatıcı olanlar.

Yukarı bakmak için başını geriye doğru eğdi. Tavandaki açıklık belki elli fit genişliğindeydi ve tepesi de neredeyse o kadar yüksekti. Duvarlar deliğe doğru içe kıvrılıyor ve havuzun üzerinde doğal bir kubbe oluşturuyordu. Etrafında sarmaşıklar ve kökler sarkıyor, canlı zümrüt ve fuşyaları suyun rengini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Yukarıda birkaç yüksek ağacın dallarını da seçebiliyordu, yaprakları esintide dönerken parıldıyordu ama manzaranın çoğunu mavi gökyüzü ve tembelce sürüklenen yumuşak beyaz bulutlar kaplıyordu.

Gülümseyerek, havuzun bir kenarını saran alçak bir çıkıntıya uzanmış olan Ketahn'a doğru döndü. Güneş ışığı doğrudan ona ulaşmasa da, su yüzeyindeki yansımaları derisinin üzerinde dans ediyordu.

Yakınında, girdikleri duvarda bir yarık vardı; muhtemelen binlerce yıl boyunca yağmur suları tarafından oyulmuş, dışarıdan mağaraya doğru açılan, aşırı büyümüş bir yarık. Şu anda içinden sadece bir damla akıyor, Ivy'nin gözlerini kamaştıran minicik bir şelale oluşturuyordu.

Dünya'da ofis binalarına süs olsun diye konulan süslü fiskiyeleri düşünün.

Ketahn'la böyle bir an yaşamayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyordu. En sevdiği anılarından bazıları Ketahn'ın onu dereye götürüp serin sulara yüzdürdüğü ve yanında güneşin altında dinlendirdiği zamanlardı.

Ivy ayakları dibe değene kadar Ketahn'a doğru yüzdü. Sudan çıkarken çıplak bedeninden aşağıya doğru ırmaklar akıyordu. Ketahn'ın bakışları üzerinde gezinirken teni farkındalıkla karıncalandı ve uyarılma hissi merkezinde alevlendi. Bir gün önceki sert çiftleşmelerinin etkilerini hâlâ hissediyordu ve bu hatırlatma sadece arzusunu artırıyor, içini sızlatıyordu.

Kısmen bitki örtüsüyle kaplanmış olan çıkıntıda durduğunda, saçlarını yana doğru çekip sıktı. Su ayaklarının dibinde yere sıçradı. "Takarahl'dan ne kadar uzağa gittin?"

Ketahn pençelerini gevşek saçlarında gezdirdi. "Beş günlük yolculuk. Belki de altı. Dikenli martılarla savaşırken zamanı takip etmek zordu."

"Ne kadar uzağa gideceğiz?"

"Bunun çok ötesinde. Pençeler'in takip etme isteğinin ötesinde. İlk kraliçeden bu yana Takarahl'ın tüm vrix'lerinden daha derin bir bilinmezliğe." İç çekerek elini bıraktı. "Güvende olana kadar."

Ivy doğruldu, saçlarını geriye attı ve güneşin altında durarak ışınlarının cildini kurutmasına izin verdi. "Hiç güvende olacak mıyız? Gitmene izin verecek mi?"

"Hiçbir yer gerçekten güvenli değil, Ivy." Ketahn başını salladı. "Ve o pes etmeyecek. Yakın zamanda değil. Bizi asla bulamayacakları kadar uzağa gitmeliyiz ve o zaman bile uzun süre arayabilir."

Ivy aşağı bakarken dudağını kaşıyarak ayak parmağıyla bir sarmaşığı dürttü. "Sence diğerleri hazır mı?"

Homurdandı; ses, dikkatini tekrar ona çeken bir cıvıltıya dönüştü çünkü bununla ilgili bir şey umutsuz ya da acı olmalıymış gibi görünüyordu, ama... değildi.

"Hiçbiri hazır değil. Yavrular kadar beceriksizler. Gürültülü. Zayıflar. Çok yavaş ve çok küçük."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Ah. Demek benim hakkımda böyle düşünüyorsun."

Adam gülümseyerek çenesini kaldırırken gözlerindeki ışık kadının kalbini delip geçti. "Bunu sana daha önce de söyledim, dişi. Sana yalan söylemeyeceğim."

Ouch.

Ivy çenesini kaldırdı. "Bunlar bir eşte olmasını isteyeceğin özelliklere benzemiyor. Vrix'ler dişilerinin iri ve güçlü olmasını tercih etmez mi?"

Ketahn tril tril öttü. "Ben dişilerimin zeki, nazik ve kararlı olmasını isterim. Küçük ve yumuşak tenli ama güçlü olduğu kadar hassas bir kalbi olan. Dişimin gülmesini ve gülümsemesini severim."

İçine bir sıcaklık yayılırken gülümsedi.

"Ve onun öpücüklerini ve yumuşak, etli göğüs tümseklerini seviyorum. Kalçalarını, bacaklarını. Kıçını. Lezzetli yarığı ve çiftleşirken çıkardığı şarkılar."

Ivy güldü, bu sıcaklık yanaklarını yakarken farklı bir ısıya dönüştü. Bir elini yüzüne bastırdı ve başını salladı. "Bunun bir insanın söyleyeceği bir şeye ne kadar benzediğine inanamıyorum."

"İnsan olmadığımı anlamak için bana bakman yeterli... Ama ben senin erkeğimin, Ivy. Ve sen de benim dişimsin. Eşimsin."

"Evet, bunu dün iyice anladık." Ivy'nin mutluluğuna gölge düşüren bir kuşkuyla gülümsemesi kayboldu. Kolunu indirdi.

Kadının ifadesi Ketahn'ı ruh halindeki değişiklik konusunda uyarmış olmalıydı. Öne doğru eğildi, bakışları yoğun ve ciddiye. "Sözlerimi dinle, kalbimin yarası; bizi bekleyen yer neresi olursa olsun, hedefimize ulaşacağız. Ve biz Vrix'ler insanları korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Yapacağını biliyorum."

Ketahn bir elini kaldırdı ve parmaklarını kıvrarak onu çağırdı. "Gel benim *nyleea*."

Ivy güneş ışığını bırakarak ona doğru ilerledi ve ön ayaklarının arasına onun için topladığı yapraklardan oluşan yatağa uzandı.

Altteki ellerinden biri onu rahatlatmak istercesine sırtını düzleştirdi. Bir parmağını çenesinin altında kıvrarak, gözleri kendi gözleriyle buluşana kadar başını geriye eğdi. Bakışlarında ateş parlıyordu. "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Ivy gülümsedi ve onun parmağını öptü. "Biliyorum, Ketahn."

Elini yanağına ve pençelerini nazikçe taradığı nemli saçlarına doğru kaydırıldı. Pençeler başının arkasına ulaştığında, onları saç çizgisine geri götürdü ve düğümleri ve karışıklıkları yavaş yavaş hafifleterek işlemi tekrarladı. Onun bakımları rahatlatıcıydı,

Aralarında uzanan rahat sessizliğin de yardımıyla. Sadece dışarıdan gelen yaprak hışırtıları, havuza yavaşça akan su ve suyun duvarlara hafifçe vurması vardı.

Yarın, hem Ivy hem de Ketahn'ın bu dünyada bildiği her şeyi geride bırakacaklardı. Ama bugün huzurun, sessizliğin ve birbirlerinin tadını çıkarmak için biraz zamanları vardı. Bugün iki insan olmanın tadını çıkarabilirlerdi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Ivy sessizliği bozarak sordu. "Ne istersen, *nyleea*'m."

Ona doğru baktı. "Vrix için bir eş olmak ne anlama geliyor?" Çene kemikleri seğirdi ve başını eğdi. "Açıkla."

Ivy alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve aşağı baktı. Yerdeki büyük yapraklardan birini kopardı ve sapından tutarak döndürdü. "Dünya'da pek çok çeşit ilişki vardır. Arkadaşlar, erkek ve kız arkadaşlar, çıkar ilişkisi olan arkadaşlar ve bir de evlilik var."

"Bu... *evlenmek* gibi mi?"

"Evet. Arkadaşlık seninle benim başlangıçta sahip olduğumuz şeydir. Menfaatleri olan arkadaşlar, arkadaş olarak kalan ancak söz veya bağlılık olmadan birbirleriyle zevk paylaşan kişilerdir. Erkek ve kız arkadaşlar birlikte ilişki içinde olan kişilerdir, ancak bağlayıcı bir taahhüt yoktur. Ama evlilik bağlayıcıdır. Size söylediğim gibi. İki kişi aşk yemini eder ve hastalıkta ve sağlıkta, ölüm onları ayırana kadar birbirlerine sadık kalacaklarına söz verirler."

Ivy kaşlarını indirerek yaprağı damarları boyunca yırttı. "Sanırım... Ben sadece nereye düşeceğimizden emin değilim. Ve belki bir gün beni bir kenara atarsın diye endişeleniyorum. Beni artık istemeyeceğinden."

Ketahn bir eliyle onun her iki elini de kapatarak kırırdayan parmaklarını sakınleştirdi. "Vrix için... bir eş pek çok şey olabilir. Ama bir erkek dişisine *nyleea* dediğinde, bu daha fazlasıdır. Bir erkek dişisine kalbim dediğinde, bu *her şeydir*. Ben sadece seni istiyorum, Ivy. Kalbim senin için atıyor."

Ivy'nin göğsü daraldı. Gözyaşları gözlerini yaktı ve görüşünü bulanıklaştırdı. Gözlerini kırptırarak onları dökülmeye zorladı. "Dün beni incittin."

Çene kemikleri düştü ve bir eliyle çenesini kavradı, başını geriye yatırdı ve bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Çok sert davrandım. Nereni incittim?"

Yaprağı bıraktı, elini onunkini tutması için çevirdi ve avucunu kalbinin üzerine bastırdı. "İşte."

Göğsünde belirsiz, mutsuz bir vızıltı titreşti. "Ona yaptığım şey yüzünden mi?" dediğinde sesi kısıktı.

"Hayır, ondan istediğimi düşündüğün şey yüzünden. Sana ihanet ettiğimi düşündün Ketahn."

Bunun ona verdiği acı o zamandan beri daha da artmıştı. Dün gece huzursuzdu, yorgunluğuna ve tam da olmak istediği yerde, Ketahn'ın kollarında olmasına rağmen uyuyamamıştı. Ama o... o onun sadakatini, bağlılığını sorgulamıştı. Ve bu onu incitmişti.

Ketahn başparmağını kızın yanağında gezdirerek gözyaşlarını silip süpürdü. "Ah, Ivy'ciğim. Sana ihanet eden bendim. Öfkemin, kalbimde uzun zamandır bildiğim şeye karşı beni kör etmesine izin verdim... sen sadece ve sadece benimsin ve bunu asla sorgulamamalıyım."

Kollarını Ivy'ye doladı, onu yerden kaldırdı ve göğsüne doğru çekti. Onun gücünü hissetti, kalbinin güm güm atışını ve derisinin tenine sürtünmesini hissetti. Adamın sert çıkıntılarına karşı onun yumuşak kıvrımlarını hissediyordu. Meme uçları istemeden ağrıyan noktalar halinde gerildi. Ön ayakları onun etrafında bükülürken tokaları kalçalarını kavradı ve ince tüyleriyle onunla alay etti. Pençelerini nemli saçlarında gezdirmeden önce bir kez daha yanaklarındaki yaşları sildi.

"Beni affetmeni istiyorum, kalbim kırıldı," dedi kalın bir sesle.

Ivy parmak uçlarını adamın çene kemikleri boyunca, eklem yerlerine kadar takip etti. "Anlıyorum."

"Zurvaşı'nın her zaman yaptığı gibi, bazı vrixler eşlerini zevk için alır," diye gürledi. "Bazıları sadece üremek, kanlarını canlı tutmak için eş edinir ve sonrasında birbirleriyle pek alakaları olmaz. Ama bazıları, efendim ve annem gibi, derin ve kalıcı bir şey için eş oldular. Çünkü birbirlerinde ikisinin de onsuz yaşayamayacağı bir şey gördüler."

Ketahn öne doğru kıvrıldı, ağzını Ivy'nin saçlarının üzerine bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Sensiz yaşayamam, Ivy."

Ivy göğsünü dolduran güçlü duygu dalgasına karşı gözlerini kapattı. Parmaklarını adamın gevşek saçlarının arasına sokarak uzun telleri kavradı. "İnsanlar buna aşk diyor."

"Aşk," diye yineledi, parmakları ve tokalarıyla onu okşayarak. "Senin için sahip olduğum şey bu, Ivy. Ve Arapsaçı'ndan, içinden geldiğin yıldızlardan, hatta Sekiz'in kendisinden bile daha uzun sürecek. Sen her zaman benim *nyleea*'msin."

"Seni seviyorum, Ketahn." Başını kaldırarak onu da aynı şeyi yapmaya zorladı. Gözleri taze yaşlarla dolup taşarken bile dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Ve ben de sensiz yaşayamam, *sevgilim*."

"Benim güzel, güzel dişi kızım," diye gürlledi Ketahn. Yanağından bir damla gözyaşını daha dikkatle sildi. "Neden ağlıyorsun? Ben burada seninleyim. Asla bensiz yaşamak zorunda kalmayacaksın."

Küçük bir kahkaha attı. "Söz mü?"

Ketahn alçak sesle, yuvarlanarak bir trıl yaptı ve başparmağını yatıştırıcı bir şekilde tekrar kızın yanağında gezdirdi. "*Kir rayathi kir'ani ikarex elush ul sythal*, Ivy." *Sözlerimi bir bağa dönüştürüyorum, Ivy. "Söz veriyorum."*

Ivy'nin gülümsemesi yumuşadı ve parmaklarını onun ipeksi saçlarında gezdirdi. "Yuvamızı özlesem de, birlikte yeni bir yuva inşa edebileceğimiz güvenli bir yer bulmak için sabırsızlanıyorum."

Başını eğdi, yüzünü onun boynuna dayadı ve nefesini içine çekti. Elleri çene çizgisi boyunca ilerlerken diğer üç eli sırtından aşağıya doğru kaydı. "Seni tekrar kendime almak için sabırsızlanıyorum, kalp parçam. Seni paylaşmaktan yoruldum."

Nasırlı elleri ve pençelerinin uçları üzerinde gezinirken teninde bir heyecan dolaştı. Avuç içleri kışının etrafında kıvrılmak için daha aşağıya indiğinde, hisler güçlendi, çekirdeğinde birleşti ve özlem dolu bir ağrıya dönüştü.

"Yani istediğin zaman benimle o kötü örümcekli tarzını yaşayabilir misin?" diye sordu.

Adamın ellerinden biri vücutlarının arasından aşağıya doğru kayarak Ivy'nin kalçalarını ayırdı ve seksinin kıvrımlarına doğru ilerledi. Ivy'nin nefesi kesildi, bir parmağını üzerinde gezdirirken, klitorisini okşarken ve kayganlığını yayarken parmakları sırtına doğru kıvrıldı.

Göğsünde ve içinde bir mırıltı titreşti. "Bir erkek dışısının ihtiyaçlarını karşılamalıdır." Ağzını kadının omzuna sürterken, parmağının baskısı artarak kadını yeni bir zevk dalgasıyla çarptı. "Tüm ihtiyaçlarını."

Konuşurken bile, tokaları seğirdi ve onu tutuşunu sıkılaştırdı, uyluğunu ayrılan ve ısı yayan yarığına doğru bastırdı. Aleti zorla dışarı çıktı, shaftı engel tanımadan etinin üzerinde kayıyordu.

Yumuşak bir şekilde soluyarak ve adamın eline karşı dalgalı bir şekilde, "Erkeğinin ihtiyaçları ne olacak?" diye sordu.

Zaten ipekle sarılmış çelik kadar sert olan siki daha da sertleşti. Kalçasında zonkluyor, göğsünden hissettiği kalp atışlarının hızına uyuyordu. Adamın nefesi kızın boynunda sıcaktı.

"İhtiyacım olan her şeyi alacağım" -dili boynunda dans etmek için kaydı, tenini gıdıkladı ama ardından hoş bir ateş bıraktı- "sana her şeyi verirken".

Ivy alt dudağını dişlerinin arasına aldı, gözlerini kapattı ve içinden geçen zevk giderek güçlenirken başının geriye düşmesine izin verdi. Tırnakları adamın sırtına battı. "Dişilerin erkekleriyle çiftleşmek için sevdikleri... başka bir yol daha var."

Parmağını klitorisinin etrafında duygusal bir şekilde gezdirmeye devam ederken konuşmaya konsantre olmak çok zordu ama bu bir süredir merak ettiği, yapmak istediği bir şeydi.

Ketahn keskin dişini boynuna geçirerek Ivy'nin kıvranmasına neden oldu. Memnuniyetle hırladı. "Neden bahsediyorsun, Ivy?"

"Ben... Ben istiyorum-oh Tanrım, Ketahn." Titreyerek inledi ve adamın dokunuşuna doğru eğildi, sert, ağrıyan meme uçları adamın parmağında sallanırken göğsüne sürtündü. Çok ıslaktı ve çok ama çok yakındı. Özü uyluklarından aşağı damlıyor ve elini ıslatıyordu.

Ama bunu onun için yapmak istiyordu. Yapması *gerekiyordu*. Ve... ayrıca bilmek istiyordu.

Ivy başını kaldırdı, gözlerini zorla açtı ve adamın bileğini kavradı. "Sana göstermek istiyorum."

İçinden bir ses daha yükseldi, bu ses daha yumuşak ve meraklıydı ama daha az aç değildi. Yüzünü kızın boynundan çekip bakışlarıyla buluştuğunda parmağı durdu, pedi kızın zonklayan klitorisinin üzerinde kaldı.

Ivy, kendini bırakıp kıvranmak istemesine neden olan parmağı ve adamın tutkulu, meraklı gözleri arasında tamamen kapana kısılmıştı.

Ketahn parmağını onun cinsel organından çıkardı ve kadın onu serbest bıraktı. Nefesinin kesilmesine neden olan bir yavaşlıkla elini kaldırdı ve uzun, mor dilini uzattı, sanki evrendeki en büyük incelikmiş gibi parmaklarından özünü yaladı. Bunu görmek onu daha da tahrik etti.

"O zaman göster bana, *nyleea*'m," dedi, sesi alçak ve çakıllı.

Ivy titreyen bir nefes verdi, ona tekrar dokunması, başladığı şeyi bitirmesi için yalvarmakla onu memnun etme isteği arasında kaldı. Klitorisi tatmin edilmemiş bir şehvetle zonkluyordu.

"Senden... beni yere bırakmanı ve sonra ayağa kalkmanı istiyorum," dedi.

Parmakları büküldü ve pençeleri etine bastırdı, hınzır noktaları zaten hissettiği her şeyi daha da güçlendirdi ve onu daha fazlası için çaresiz bıraktı. Ama bu c a z i b e n i n peşinden gidemezdi; net bir şekilde

Ketahn isteksizce onu ayaklarının üzerine yatırdı. Ellerinin pozisyonunu değiştirip bacaklarını açarak normal boyuna yükselirken avuç ileri kızın tenini tırmaladı. Parlayan menekşe rengi siki açık havada seğirdi.

Ivy st üste yığılmış yaprakların arasında dizlerinin üzerine çöktü ama o anda bacakları onu taşıyamayacak kadar güçsüz olduğu için mi yoksa bunu bilerek mi yaptığından emin değildi. Her iki durumda da umurunda değildi.

Parmaklarını adamın tokalarının etrafına doladı ve nazikçe çekiştirdi. Adam homurdandı ve daha da yaklaşarak onu takip etti. Yüzü sikiyle aynı hizaya gelene kadar doğruldu. Ucundan inci gibi beyaz bir tohum akıyordu. Ivy ona baktı, o da siyah saçları omuzlarından sarkan Ivy'ye.

"Seni öpmek istiyordum, Ketahn." Ivy adamın tokalarını bıraktı ve ellerini adamın sikine götürdü, parmaklarını şişkin tabanından kavrayana kadar şaft boyunca hafifçe gezdirdi. Elini tamamen saramayacağı kadar kalındı. "Al bakalım."

Vücudunu bir titreme sardı ve bacaklarındaki ince tüyler diken diken oldu. Üstteki elleri yumruk şeklinde kıvrılırken, alttaki çift ellerini örtmek için düştü. Ağzı açılarak içindeki keskin dişler ortaya çıktı ve parıldayan gözleri kocaman oldu. "Ivy..."

Korkunç hasarlar verebileceğini bildiği o hain çeneler seğirdi ve yüzünün iki yanında gevşedi.

ne doğru eğildi ve gözlerini onunkilere kilitleyerek dilini adamın sikinin ucunda dolaştırdı. "Sana zevk vermek istiyorum, kalbimin yarası."

Ketahn inledi. Bu ses amcığının sıkılaşmasına ve sıcaktan taşmasına neden oldu.

Adamın elleri kadının elleri üzerinde sıkılaştı ve adam kesik kesik bir nefes aldı.

"Güven bana." Dudaklarını nazik bir öpücükle adamın sikinin başına bastırdı. "Seni bu şekilde sevmeme izin ver."

Hareket etmekte zorlanan Ketahn ellerini Ivy'nin ellerinden kaldırdı ve ona doğru uzandı. Parmaklarını enesinde gezdirdi ve avuçlarını yanaklarına yerleştirdi. Tokaları öne doğru uzandı ve kollarının dış kısımlarında hafifçe gezindi. "Sana güveniyorum."

Beklenti, onu memnun etme, onu tam olarak tanıma arzusuyla sarmaş dolaş olarak içinden geçiyordu.

Bir eliyle sikinin dibini kavrayan Ivy dudaklarını ayırdı, ucunu ağzına aldı ve emdi. Sıcaktı, zonkluyordu ve dilinde tuz tadı vardı, ama daha fazlası vardı, ince bir şey,

daha tatlı. Maun ve baharat kokusu her zamankinden daha güçlüydü, duyularını dolduruyor, onu daha da tahrik ediyor ve daha fazlasını içine almak için ağzını genişletmeye itiyordu. Ama adam çok büyüktü. Bu yüzden, dilini alt tarafı boyunca okşayarak, ucundaki yarıkla alay ederek ve diğer elini uzunluğu boyunca pompalayarak shaftının alabildiği kadarını aldı.

Ketahn'ın parmakları esnedi. Daha fazla kasılma vücudunu sarstı ve nefesi kısa, sert pantolonlarla gelip gitti. Pençeli parmaklarını kızın saçlarına geçirmeden önce bir şeyler mırıldandı -belki de sersemlemiş bir küfür, ardından da Ivy'nin adını söyledi. Ön ayaklarından biri Ivy'nin sırtına dolandı ve titreyerek tekrar Ivy'nin yanına, yere bastırdı.

Onun tepkilerinden cesaret alan Ivy, gözlerini kapatıp sabit bir tempoyla sikinin üzerinde çalıştı, aç bir şekilde sikini çekti, yaladı ve emdi, dişleriyle hafifçe sıyırdı. Defalarca yarığıyla oynadı, içinde defalarca hissettiği şeyin ne olduğunu keşfetmeye hevesliydi.

Ve serbest bırakılması reddedilmiş olmasına rağmen, bu eylemi gerçekleştirirken onun zevkini duymak sadece kendi zevkini arttırdı. Göbeği ağrıyor, klitorisi zonkluyor, dokunulmaya can atıyor ve sıcak kayganlık kalçalarından aşağı damlıyordu.

Onu ağzına alıp emerken, sikini içinde hayal etti, onu ittiğini, genişçe gerdiğini, onu tamamen doldurduğunu ve aralarında yer kalmadığını hayal etti. Onun bir parçası olmayı, onunla bir olmayı arzuluyordu. Ketahn'a doğru titreşen bir inilti kaçtı.

"Ivy," diye homurdandı. Pençeleri hafifçe kafa derisini taradı ve leğen kemiği öne doğru eğilerek ondan bir başka alçak, memnun ses çıkardı. Aynen böyle, Ivy'nin bunun üzerinde sahip olduğu kontrol ortadan kalktı.

Ketahn'ın iri, güçlü elleri, önce onun belirlediği hıza uyan ama kısa süre sonra onu aşan kalçalarının itişlerini karşılaması için ona rehberlik etti. Adamın nefes alış veriş de hızlanmış ve giderek daha düzensiz bir hal almıştı. Ivy onun içinden geçen düzensiz, güçlü nabız atışlarını biliyordu; doruğa ulaşmanın eşiğinde olduğunu biliyordu ve bu sadece onun açlığını daha da artırıyordu.

Bir elini kalçalarının arasına sokan Ivy, adamın kuvvetli hamleleriyle aynı anda klitorisini okşadı. İnledi, onun kendisini kullanmasına izin verdi, çenesindeki rahatsızlığı umursamadan kendisini kullanmasını istedi. Önemli olan tek şey buydu. O'ydu.

Çabucak boşaldı, vücudu gerilirken çekirdeği ele geçirildi ve onu ısı ile doldurdu. Zevk onun içinde cızırdadı, her sinirini kıvılcımlandırdı, mutluluk veren bir cehennemde her parçasını tüketti.

"Ah, Ivy. Eşim, *nyleea*'m," diye nefes aldı Ketahn. Birden vücudu kaskatı kesildi. "Biçimlendirici, çöz beni," diye homurdandı, bacağı tekrar arkasına geçti ve tokalarıyla birlikte onu kendine doğru çekerek şaftının biraz daha fazlasını ağzına soktu. Bu neredeyse çok fazlaydı.

Aletin dibine yakın çıkıntı elinin içinde genişleyerek daha da fazla ısı üretti. Gerginlikle, basınçla titriyordu ve Ivy yakında gerçekleşecek patlamanın tadını çıkarıyordu.

Ketahn bir kükremeye boşaldı, sıcak tohumu kızın ağzını doldurdu. Ne bekleyeceğini bilmiyordu ama adamın tadı şok etkisi yaratmıştı, hem de enfes bir şok. Baharatlı, zengin ve bir parça tatlıydı ve hızla yuttu, tadının ne kadar lezzetli olduğunu görünce tekrar inledi.

Ta ki yarığından bir şey çıkana, açılıp diline ve ağzının çatısına doğru titreşene kadar.

Ivy aniden geri çekildi. Adamın siki ağzından kurtulurken, tohum tekrar fişkırdı ve göğsüne sıçradı. Sonunda onları gördü; bir pervanenin tüylü antenleri gibi havada çırpınan üç siyah dal. Nefesi kesildi ve gözleri parladı. İçinde nabız gibi attığını hissettiği, onu tekrar tekrar uçurumun kenarına getiren şey onlardı.

Çekingен bir tavırla diğer eliyle yukarı uzandı, adamın sikinin başını kavradı ve başparmağını açık yarık boyunca o dallara doğru fırçaladı. Aynı anda hem sert hem de yumuşaktılar. Uzunlamasına okşayarak yarığına kadar takip etti.

Ucundan taze tohum aktı.

Ketahn keskin, ürpertici bir nefes aldı ve vücudu titredi. "Ivy," diye mırıldandı, iri ellerinden biri başının arkasını kavrarken diğeri uzun saçlarını sıktı. Tokaları kadının omuzlarında titriyordu.

Dallar hassastı.

Sırıttı ve karşı koyamayarak aralarındaki mesafeyi kapattı, dilini Ketahn'ın uzunluğu boyunca sürükleyerek onun lezzetli, baharatlı tatlılığını yaladı. Ucuna ulaştığında ağzını üzerine kapattı ve dilini o dalların etrafında döndürdü.

Çaresiz bir ses çıkardı -kükreme, inleme ve hırıltı bir arada- mağara duvarlarında yankılandıkça sonsuz derinlikte ve ilkel bir şeye dönüştü. Bacak eklemleri büküldü ve kalçaları geriye doğru sarsıldı, yere düşerken bile sikini onun elinden çekip aldı ama Ivy açgözlülükle içtiği tohumunun yeni bir patlamasıyla ödüllendirilmeden önce değil.

Ketahn'ın gövdesi öne doğru eğildi ve ancak tüm ellerini yere dayadığında durdu. Omuzları aldığı ağır nefeslerle sarsılıyordu. Başlığının uçları Ivy'nin göğüslerinin hemen altındaki tenini sıyırdı ve gevşek saçlarının telleri Ivy'nin karnını ve uyluklarını gıdıkladı.

Ivy topuklarının üzerine çöktü ve kıkırdadı, parmak uçlarıyla onun başlığındaki mor ve beyaz işaretleri takip etti. "Anladığım kadarıyla hoşuna gitti?"

Ketahn geveledi ve nefes verdi; ılık nefesi Ivy'nin karnının üzerinde, hâlâ zonklayan seksine doğru yayıldı. "I..." Tekrar geveledi, başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. "Beni sen yarattın, Ivy."

Ivy arkasına yaslanarak bir kolunu arkasına koydu ve kalçalarını ayırdı. Kendinden memnun bir gülümsemeyle, diğer elinin parmaklarını göğsündeki ılık, sedefli tohumda gezdirdi ve göğsünün üzerine sürerek meme ucunun etrafında döndürdü.

Birkaç ay önceki Ivy şu anda burada oturan kadını asla tanıyamazdı. Kendisinin bu açıklığı, bu tutkuyu, bu... bu kötülüğü kucaklayabileceğini asla düşünemezdi. Ama onun özünün vücudunda olması, onu işaretlemesi, kokusuyla damgalaması, onu içgüdüsel bir düzeyde tahrik etti. Bacaklarının arasındaki sızı şiddetlendi ve taze ısı çekirdeğine doğru ilerledi.

"Seni çok mu yordum?" Ivy tohum kaplı parmağını karnından aşağıya ve seksine doğru hareket ettirerek sordu.

Gözleri parmağını takip etti; ışıltılı bakışları avına odaklanmış aç bir yırtıcının bakışlarıydı. Bu, teninin karıncalanmasına ve kalbinin hızlanmasına neden oldu.

"Hayır." Uzun dili dışarı kayıp ağzının kenarında gezindi ve çene kemikleri alçalıp geriye doğru eğilmeden önce genişçe açıldı. "Sen sadece açlığımı uyandırdın, kalbimi parçaladın."

Harekete geçmeden önce niyetine dair başka hiçbir işaret vermedi; ne kasları gerildi, ne gözleri yeniden odaklandı, ne de hazırlık için bacaklarını hafifçe oynattı. Bir anda, ellerinin üzerinde yükselmiş, onun önünde yerdeydi. Bir sonraki adımda ise menekşe rengi gözleri, pençeleri ve heyecan verici gücüyle kızın üzerine atılıyordu.

Adamın üstteki elleri kadının ön kollarını yakaladı, alttaki elleri ise kalçalarının arkasına takıldı. Onu yukarı kaldırdı ve bacaklarını altından dışarı doğru savurdu. Kısa bir süre için Ivy kendini ağırlıksız hissetti ve midesi beklenti ve heyecanla altüst oldu. Kıkırdadı.

Ketahn, bunu yapma hızı göz önüne alındığında inanılmaz bir nezaketle onu sırt üstü yatırdı. Yapraklar onu taştan korumak için yumuşak bir yastık sağladı. Kendini onun üzerinde tuttu, gövdesi kalçalarının arasına sıkışmıştı, vücudu onunkilerin üzerine bir gölge düşürüyor, gözleri uzayda asılı duran sekiz ametist gibi parlıyordu. Kopçaları, kızın kalçalarının üst kısımlarına sürtünüyordu, sanki yapışmak mı yoksa keşfetmek mi istediklerinden tam olarak emin değillerdi.

Bacaklarını iki yana açıp destek alan Ketahn aşağı doğru eğildi ve sert, çıkıntılı etini Ivy'nin yumuşak bedenine bastırdı. Ölümcül çene dişleri Ivy'nin köprücük kemiğine değerken, dilini de boynundan aşağıya doğru kaydırıldı. Bu aşağı doğru hareket devam etti ve tüm vücudu onunla birlikte değişti; dili göğüslerinin arasındaki vadiden geçerken, üstteki elleri bileklerden dirseklere, dirseklerden omuzlara kadar kolları boyunca kaydı.

Çene dişleri tomurcuklanmış, hassas meme uçlarını sıyırıp içinde ezici bir ihtiyaç patlamasını tetiklediğinde Ivy sırtını dikleştirerek göğsünü ona doğru itti.

Ama başı kadının vücudunda gezinmeye devam etti. Dili göbeğinde bir yol açtı, göbek deliğinin etrafında onu arzuyla titreten hassas bir halka izledi. Ve elleri tekrar yer değiştirdi, o sert avuçlar göğüslerini kavradı. Onları bir an için hareketsiz tuttu; bu süre onun çaresizlik içinde kıvranmasına, meme uçlarını derisine sürtmeye ve alabileceği her türlü hissi almaya çalışmasına yetecek kadar uzundu.

Ivy onun güçlü ellerini kendi elleriyle sardı. "Ketahn... Lütfen."

Dili pelvisinin üzerinde gezindi, fısıltıyla hafif bir dokunuşla küçük saç parçasını geçti ve klitorisini kızdırmak için aşağıya eğildi, etrafında dolaştı ve fiske vurdu. Ivy'nin nefesi kesildi. Ancak o zaman elleri tekrar hareket etti, göğüslerinin hassas etini yoğurdu, parmakları meme uçlarını sıktı ve bükte.

Mırıldandı, gözlerinin açık kalmasını istese de kirpikleri dalgalanırken gülümsedi.

Ketahn derin bir nefes aldı ve bir hırıltı çıkardı. "Şimdi senin ihtiyaçlarınla ilgileneceğim, *nyleea*'m."

Kalçalarını yukarı çekti, çenesini altlarına geçirdi ve alt elleriyle kıcını kavradı. Ivy bunların hiçbirini tam olarak algılayamadan, yüzünü onun seksine bastırdı ve uzun diliyle onu mızrakladı.

Ivy haykırırken başı geriye düştü. Gözlerini kapatarak, eşinin ona bahsettiği zevke teslim oldu, ta ki sonunda başını geri çekip onu yerden kaldırırsa ve zonklayan sikiğinin üzerine çekene kadar. Onların

İniltiler taş duvarlarda yankılandı ve ikisini de saran bir şarkıya dönüştü; tutku ve aşk şarkısı, onları ayıran zaman ve mekânın akıl almaz genişliğine rağmen buluşan iki ruhun imkânsız ihtimallerinden doğan bir şarkı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

İNSANLAR bir süre önce odadaki ışıkları söndürmüş, geriye sadece alanın çoğunu gölgede bırakan yumuşak beyaz bir parıltı bırakmışlardı. Kripto odaları Ketahn'ın keskin gözleri için bile karanlık şekillerdi, Takarahl'ın ölülerinin dinlenmek üzere yerleştirildiği delikler kadar siyah. Ama bunun, her köşede karanlık arayan, kasvet, tehlike ve ölüm arayan gezgin zihni olduğunu biliyordu. Bunun Tangle'ın en eski, en uzun ağaçlarından daha derin kökleri olan içgüdülerin işi olduğunu biliyordu - her gölgeli girintide kıyametin saklandığını gören içgüdüler.

Ve ilk kez içgüdülerine güvenemiyordu. Korku tüm yaratıklar için doğaldı. Vrix'ler de, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, diğer hayvanlardan daha bağışık değildi. Bu gece, belki de Ketahn'ın hayatındaki diğer tüm gecelerden daha fazla, tüm bu korkuların yüzeye çıkma tehdidi altında olduğu bir geceydi.

Geminin koridorlarını basan su kadar bulanık ve önsezili bir şey Ketahn'ın zihninin kenarlarında gizleniyor, gölgeden gölgeye süzülüyordu. Kendini açıkça sadece karnının derinliklerine gömülmüş bir korku yumrusu olarak gösteriyordu; bir şeylerin ters gideceğine, tüm bunların boşuna olacağına, Zurvaşi'nin sonunda istediğini yapacağına dair ağır bir his.

Ketahn'ın başarısız olacağını ve eşi de dahil olmak üzere tüm bu masumların bunun acısını çekeceğini.

Ama bu tür korkuların onu ele geçirmesine izin vermeyecekti. Şafakta, Ketahn'ın uzun zamandır özlemini çektiği yeni hayatı nihayet başlayacaktı. Ve eşi, Ivy'si de onunla birlikte orada olacaktı.

Ketahn onu daha sıkı tuttu ve aşağıya baktı. Her zamanki gibi onun üzerinde uyuyordu, göğüs göğüse, bükülmüş altın saçları onun derisine dökülmüştü

ve sadece onun yavaş, yumuşak nefeslerinden rahatsız oluyordu. Nazikçe, saçlarından bir kısmını parmağıyla tuttu ve yüzünden uzaklaştırdı.

Küçük eşi her zamanki gibi çok güzeldi. Nazik ışık, artık onu ilk gördüğü zamanki kadar solgun olmayan tenini okşuyordu. Bu bir ömür önce olmuş gibiydi.

Yüzü onun ki ne doğru eğilmişti. Yanaklarından biri göğsüne, kalplerinin üzerine yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı, bu da kirpiklerinin her zamankinden daha koyu ve dolgun görünmesine neden oluyordu. Alnı rahatlamış, uyanık olduğu anlarda sık sık taşıdığı endişelerden kurtulmuştu. Ve dudakları...

Daha önce mağarada çiftleştikleri için hâlâ şişmiş olan Ivy'nin dolgun, pembe dudakları Ketahn'ı çağırıyor, asla tatmin olmayacak -ya da olamayacak- arzularını çağırıyordu. İlk gördüğünde onun dudaklarını bir çift tombul kurtçuğa benzetmişti ama o zaman bile onu büyülemişlerdi. Tiksinti meraka, merak da özleme dönüşmüştü. Ve bugün onu memnun etmek için o dudakları kullanma şeklinden sonra, bu özlem artık ihtiyaca daha yakındı.

Birdenbire onun üzerindeki ağırlığının ve üzerine örtülmüş ipek battaniyenin altında sıkışıp kalmış lezzetli sıcaklığının çok daha fazla farkına vardı. Elleri, hiç beklenmedik bir şekilde, kadının sırtından aşağıya inip yanlarına doğru kaydı ve kalçalarının kıvrımını takip ederek, eteği beline kadar sıyrıldığı için çıplak olan arka tarafındaki etin tadına baktı.

Yine de odadaki sessiz seslerin de farkındaydı - zeminde her zaman hissettiği alçak, kesintisiz uğultu; insanların ve vrixlerin uykularında nefes alıp vermelerinin yavaş, sessiz ritimleri; açık kapsülünde uyuklayan Will'in daha boğuk, daha düzensiz sesleri. İnsanlar buna *horlama* diyordu.

Ahnset, Telok, Rekosh ve Urkot kendi derme çatma yuvalarına dağılmışlardı ve Ketahn'ın söyleyebildiği kadarıyla hepsi uyuyordu. Kayınbiraderi sırtını Ella'nın ağlama odasına yaslamıştı. Ella'nın kollarından biri kapsülün yatağının kenarından sarkıyordu, böylece çok küçük ve zayıf olan eli Ahnset'in geniş omzuna dayanabiliyordu.

Bu doğal olmayan serin ve kuru havada, gecenin derinliklerinde bile Ella'nın tenindeki ter parıltısı belirgindi.

Diğer herkes bu insan yapımı odada güvenle uyuyor, uzun bir süre için son güvenli geceleri olabilecek bu gecenin avantajını kullanıyordu. Ve işte Ketahn, eşi ona sokulmuşken ve zihni girdaplı kaosun üstesinden gelmişken, arzusu arasında seçim yapamıyordu

Ivy ve yarının ne getireceğine dair pek çok endişesi -ki bunların çoğu belirsiz, kısmen şekillenmiş hayallerden başka bir şey değildi.

Hırıltısını güçlükle bastıran Ketahn, tüm düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve odağını duyularına daralttı. Ivy'nin bedenini hissetmeye, onun tatlı, tanıdık kokusuna, dilinin üzerindeki nefis tadının soluk ama kusursuz izlerine. Gözlerini kapattı; karanlık neredeyse göz kapaklarının arkasındaki doluluğuna ulaşmıştı ama zihninin gözünde altın iplikler dans ediyordu.

Üzerine bir ağırlık çöktü, huzur ve kesinlik hissi getirdi. Bu gece Ketahn'ın eşi vardı. Diğer her şeyle yarın yüzleşebilirdi. Sonunda uykuya yenik düştü.

Bir ses onu uyandırdı, uykunun sisi arasından uzanıp farkındalığına değdi. Hareket. Ama gözlerini açtığı anda bile onu uyandıranın bu hışırtılı hareket olmadığını biliyordu. İlk ses, yani öksürük tekrarlanmadan önce kalbi bir kez daha çok az atmıştı.

İçgüdüleri ona henüz sabah olmadığını söylüyordu ama yaklaşan güneşin doğuşunu Takarahl'ın uzun tünellerinden birinin uzak ucundan gördüğü tanıdık bir vrix gibi hissedebiliyordu.

Ketahn başını çevirip Ella ve Ahnset'e bakarken Ivy onun kollarında kıpırdandı. Dalgın bir şekilde ellerini eşinin sırtında aşağı yukarı gezdirdi ve Ella'nın kabuğunun kenarını kavrayıp titreyerek kendini oturma pozisyonuna getirmesini izledi. Onu koza gibi saran battaniye -Svy'nin dün hasta dişiye ödünç verdiği battaniye- Ella'nın omuzlarından ve göğsünden düştü. Vücudu daha boğuk öksürüklerle sarsıldı.

Ahnset ayağa kalktı ve Ella'ya doğru dönerek insanın sırtına destekleyici bir el koydu. Bu el Ella'nın sırtını omuzdan omuza ve neredeyse yukarıdan aşağıya kat etti. Ahnset vrix sesiyle fısıldadı: "Sakin ol küçüğüm. Nefes al."

Diğerlerinden sadece birkaçı uyanmış gibiydi -Telok'un yeşil gözleri kapının yanındaki yerinde uyanıktı, Rekosh yanında uyuduğu bezle örtülü kapsülü kullanarak kendini dikleştirmişti ve Lacey başını ağlama odasının yatağından kaldırarak kasvetin içinden Ella'ya bakıyordu.

"İyi misin?" Lacey sordu.

"Sadece... Sadece biraz havaya ihtiyacım var. Temiz hava," diyebildi Ella öksürükler arasında usulca.

Ahnset gözlerinde sıkıntılı bir ışıkla Ketahn'a baktı.

Başını kapıya doğru eğdi ve bir eliyle işaret etti.

Ella'nın öksürüğü azalmıştı ama bu soluklanmadan pek de rahatlamış görünmüyordu. Yanaklarında, hastalıklı derecede solgun, terden kayganlaşmış teninde sert bir şekilde göze çarpan çılgınca renk lekeleri vardı ve nefesleri sık, zor ve hızlıydı.

Ahnset kocaman bedenini kapsülün önüne doğru kaydırıldı. Yavaşça, kıvrık parmağını Ella'nın çenesinin altından geçirdi ve dişiyi kendisine bakması için yönlendirdi. Ahnset önce kendini, sonra Ella'yı işaret etti ve elini kapıya doğru salladı.

Ella başını salladı ve bir gülümseme sundu; yüz ifadesi ince ve gergin görünüyordu, gerçekte ama görünmeyen bir bedel karşılığında yapılmıştı.

Tamamen ayağa kalkan Ahnset, kriyo-odasının üzerine eğildi, Ella'yı battaniyesi ve her şeyiyle dikkatlice kollarına aldı ve kapıya doğru döndü. İlerlemeden önce sadece savaş mızrağını ve çantasını almak için durakladı.

Ahnset kapıya ulaştığında Telok onu izliyordu. Başını eğdi, gözleri hafifçe kısıldı ve çene kemikleri arasında kısa, belirsiz bir titreme dolaştı.

Ahnset ileri uzandı ve kapı çerçevesindeki düğmeye bastı. Kapı her zamanki tıslamasını yaptı ve kayarak açıldı, kırmızı ışığın koridordan içeri sızmasına izin verdi. Üç kalp atışı boyunca tereddüt etti, dikkati Telok'a kilitlenmişti, sonra eğildi, yana doğru büküldü ve -uzuvlarının birkaç bükülmesinden daha fazlasıyla- çok küçük açıklıktan sıkıca geçti.

Lacey başını tekrar yere koydu. Rekosh tekrar yere uzandı.

Telok ayağa kalktı, bir elini kapının pervazına dayadı ve koridora bakmak için eğildi. Onun şüphesi Ketahn'inkini uyandırmalıydı ama Ivy uykulu ve şaşkın bir ses çıkardı ve kendini Ketahn'ın göğsünden yukarı itmeye başladı.

"Ella iyi mi?" diye sordu.

"Şşş. O iyi." Ketahn bakışlarını eşine çevirdi ve ellerinin sırtındaki yatıştırıcı aşağı-yukarı hareketlerine devam etti. "Uyumaya devam et, kalbimin yarası."

Bir iç çekişle rahatladı ve yanağını onun göğsüne sürterek üzerine çöktü. Adam onun sıcak, yumuşak bedeninin üzerinde yaptığı baskıyı bir kez daha fark etmekten kendini alamadı.

Kapı fısıldayarak kapandı ve Telok kendini yere bırakırken derisi duvara sürtündü. Ketahn arkadaşına bakmak, sözsüzce bir soru sormak ve Telok ile Ahnset arasında neler geçtiğini öğrenmek istiyordu ama bildiği her şeyin ötesinde bir yorgunluk çöktü üzerine.

Ketahn'ın göz kapakları düştü. B i r şekilde, karanlık onu tamamen yutana kadar ellerini hareket ettirmeye devam etti.

"Ketahn."

Derin, tanıdık ses Ketahn'ı uykusundan uyandırdı ve sanki kafasına bir tas soğuk su dökülmüş gibi üzerine uyanıklık sıçrattı. Gözlerini daha yeni kapatmış gibi hissetmesine rağmen, içgüdüsel bir seviyede zamanın geçtiğini biliyordu. Çok zaman değil, ama yine de zaman.

Ivy hâlâ onun üzerinde yatıyordu, durgun ve uykusu sıcaktı ve bir gün önce çiftleşmelerinden dolayı vücudunun titrediğini hâlâ hissedebildiğine yemin edebilirdi. Ama Telok da buradaydı, bacakları bükülmüştü, böylece alt tarafı neredeyse yerdeydi.

"Gittiler, Ketahn," dedi Telok.

"Kim?" Ketahn sordu ama daha o küçücük kelime ağzında tam olarak şekillenmeden cevabı biliyordu.

İçindeki soğuk, sert yumru genişledi, göğsüne baskı yaptı ve nefes almasını zorlaştırdı.

"Ahnset ve Ella. Çok uzun süredir yoklarmış gibi hissettiğimde onları kontrol etmeye gittim. Ama dışarıda değiller."

Ketahn bir çift elini yere dayadı ve kendini daha dik bir pozisyona iterek eşine sıkıca tutunmaya devam etti. Ivy tekrar kıpırdandı, ona doğru gerilirken gerildi. Çene dişlerinin uçlarını birbirine bastırdı ve yükselen paniğine karşı koydu.

"Güneş henüz tepeye çıkmadı mı, Telok?"

"Sadece birazcık," diye yanıtladı Telok. "Ama gece boyunca bir fırtına çıktı ve henüz dinmedi."

Ivy bir esnemeyi eliyle kapattı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek yüzüne doğru süpürdü. "Neler oluyor?"

Ketahn'ın verdiği yanıtın kelimeleri ona bile acı ve belirsizlikle doluymuş gibi geldi. İngilizce olarak, "Ahnset Ella'yı aldı," dedi.

Ivy dirseğini onun göğsüne dayadı ve kendini yukarı iterken ağırlığını onun üzerine verdi. Gözleri geniş ve inanmaz bir haldeydi. "Ne? Bu da ne demek Ketahn? Onu nereye götürdün?"

Yüz hatlarındaki her türlü sersemlik belirtisi silinip gitmişti. Ketahn, bedenlerinin hâlâ paylaştığı tüm temas sayesinde kalbinin hızlandığını hissetti; zaten hızla atan kalbinin hızına yetişemiyordu.

"Ahnset Ella'yı buradan götürdü," diye cevap verdi.

"Neden? Nereye? Ketahn, ne-"

Arkadaşının sesindeki korkudan yılmadan, diğerleri uyandığında çıkan şaşkın mırıltılardan etkilenmeden, soğuk kesinlikle içine doldu.

"Ella'yı Takarahl'a götürüyor, Ivy."

Panik gözlerinde parıldıyor, berrak, sakın gökyüzü mavisini bastırmakla tehdit ediyordu. Söylenmemiş binlerce soru, rüzgârda aceleyle örülmüş bir ağın gevşek iplikleri gibi bakışlarında dans ediyordu, hiçbirisi diğerlerine öncelik verecek kadar güçlü değildi.

Ketahn'ın duygularını yansıtıyordu; hepsi birbiriyle çelişen binlerce duygu, kontrolden çıkan binlerce düşünce onu ele geçirmişti ve hiçbirisi ona yardımcı olmuyordu. Bu karmakarışık ağın içinde bir kıyamet vardı, ölüm. İhanet. Ama yine de ihanete uğramadığını biliyordu.

Bir zamanlar kız kardeşine söylediği sözler hafızasında yankılandı.

Sen her şeyi olduğu gibi değil, olması gerektiği gibi gördün Ahnset.

Ketahn başlangıçta bu insanları uyandırmaya karşı çıkmıştı. Bu varlıkların hiçbirini tanımasa da kız kardeşinin Ivy'nin yanında yer alacağını biliyordu.

Ketahn olabildiğince hızlı ama nazik bir şekilde Ivy'yi üzerinden kaydırarak yere yatırdı. Dizlerinin üzerine çöktü, adamın bükülüp bacaklarını altında toplamasını ve ayağa kalkmasını izledi.

"Ketahn?"

"Yardım etmek istiyor." Mızrağını duvardaki yerinden almak için yana uzandı. "Ama bunu nasıl yapacağı konusunda yanılıyor."

Ahmya kriyo odasında doğrulup, "Neler oluyor?" diye sordu. "Bir sorun var," dedi Callie.

"Yok artık," diye mırıldandı Cole.

"Hiç yardımcı olmuyorsun, dostum." Diego çoktan bacaklarını kapsülünün kenarına atmış ve gözlerindeki uykuyu siliyordu.

Ivy şimdi ayağa kalkmış, gözlerinde daha fazla tedirginlikle Ketahn'a bakıyordu. "Ketahn... Ne olacak şimdi?"

Ketahn eğilerek alttaki elleriyle onun kollarını tuttu. Ivy onun ön kollarının alt kısımlarını kavradı.

Boşta kalan elini kızın dağınık saçlarını düzeltmek için kullandı. O anda o kadar küçük, o kadar savunmasız, o kadar kayıp ve yalnız görünüyordu ki. Ketahn'ın tüm içgüdüleri buna karşı kükrüyordu; yüzünde bunun ipuçlarını görmek bile katlanılamayacak kadar fazlaydı. Ve yine de... Endişesi içinde, her zamanki gibi güzeldi. Bu

Merhamet ve şefkat onun ruhunu öylesine ısıltılı bir hale getirmişti ki, herhangi bir yıldızdan, aylardan ve güneşin kendisinden daha parlaktı.

Ağzını onun boynunun kenarına dayadı ve kokusunu derin derin içine çekti, göğsündeki aç ve minnettar gümbürtüyü susturmak için hiçbir çaba sarf etmedi. Aynı zamanda ön ayaklarından birini baldırına doğru okşadı. Yağmur her şeyi yıkayıp götürmeden önce onun kokusunu mümkün olduğunca çok içine çekmeye ihtiyacı vardı.

Ketahn sonsuza dek burada onunla kalmaktan başka bir şey istemiyordu. Diğer her şeyi ve herkesi umursamayı bırakmak istiyordu. Sorumluluktan ve suçluluk duygusundan kurtulmak istiyordu.

Ama kalbinin her çarpışı felakete bir an daha yaklaştığını gösteriyordu. "Onlara kardeşimin Ella için yardım getirmeye gittiğini söyle," diye mırıldandı.

vrix.

"Neden onlara kendin söyleyemiyorsun?" diye aynı dilde titreyerek cevap verdi. Ses tonundaki teslimiyetten onun zaten anladığını biliyordu.

Onun bakışlarıyla buluşmak için geri çekildi. "Ahnset'i Takarahl'a ulaşmadan önce bulmak için elimden geleni yapacağım."

"Bırak da ben gideyim Ketahn," dedi Telok hoyratça. Gözlerinde sert bir şey vardı, Ketahn'ın bir zamanlar oldukça aşına olduğu bir kararlılık.

İnsanlardan biri - Will'e benziyordu - Ivy'ye neler olduğunu sordu. Başını ona doğru çevirdi ve Ketahn'ın mesajını ileterek İngilizce cevap verdi.

"Onunla hepimiz arkadaşız." Rekosh kollarını iki yana açtı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "İçimizden herhangi biri senin yerine gidebilir."

Telok çenesini gıcırdattı, ince tüyleri kabardı. "Sana burada ihtiyaç var Ketahn."

İnsanların hepsi uyanmış ve kapsüllerinden çıkmışlardı, endişeleri yüzlerinden okunuyordu. Bazıları birbirleriyle konuşuyordu; sesleri artık Ketahn için bir anlam ifade etmiyordu.

Ketahn arkadaşlarına teker teker baktı. "Bu işte ben olmalıyım. Bu mesele... Kardeşimin özüne kadar uzanıyor. Onun yolunu değiştirmek için sadece benim umudum var. Ve o gittiğinden beri çok fazla yol kat etmiş olamaz."

Urkot homurdandı ve bir bacağını yere vurdu. "Yine de Ahnset Takarahl'a ulaşmalı-"

"Yarın Zurvaşi'ye verdiğim sözü yerine getirmem beklenen gün," dedi Ketahn, kalbinin orta yerinde patlayan öfke alevini bastırarak

onun korkusu. "Bugün hâlâ biraz zarafetim var. Kraliçe beni ilgilendirmez."

"Seni görmediği sürece." Ivy sesini yükseltmemiş olsa da sözleri odanın içindeki tüm boşluğu doldurmuş, havayı inanılmaz derecede kalın ve ağır hale getirmişti.

Ketahn dikkatini ona geri verdi. Kalbinin ipleri gerilmiş, muazzam bir baskının altında titriyordu. İşlerin böyle gitmemesi gerekiyordu. Planlarını böyle yapmamışlardı, böyle hazırlanmamışlardı.

Ancak Ketahn'ın hayatı boyunca defalarca öğrenmesi gereken bir ders vardı: Arapsaçı kimsenin planlarıyla ilgilenmezdi.

Ve eşi, tüm yumuşaklığına, tüm nezaketine rağmen, kesinlikle aptal değildi. Onun endişesine karşı çıkamazdı. Ona endişelenmemesini söyleyemezdi - kelimeler boğazında bile şekillenemezdi.

Başını eğen Ketahn, başlığını Ivy'nin alnına yasladı. Ellerini kollarının arkasına doğru kaydırды, tırnakları omuzlarına gelene kadar derisini tırmaladı.

Kızın kokusunu bir kez daha içine çekti ve "Sana geri döneceğim, *nyleea*'m. Söz veriyorum."

Gözlerini kapadı ve tırnaklarını onun etine biraz daha batırdı. "Bu kelimeleri evrendeki en güçlü bağla örsen iyi edersin, *sevgilim*."

Her şeye rağmen Ketahn çene çaldı. Bu kısa bir süreliğine de olsa gerginliğini biraz azalttı ve çenesini gülümseyerek kaldırdı. Kollarını ona doladı ve küçük bedenini kendine doğru çekti. Zihninin arkasında çok sessiz bir ses, bunun bir veda olmadığı, her şeyin yoluna gireceği konusunda ısrar ediyordu.

Yakında Ella ve Ahnset'le birlikte bu yere geri dönecekti.

Aşk vrixler için bilinmeyen bir şey değildi, ancak bu duyguyu kapsayacak bir kelimeleri yoktu - Ketahn'a daha çok, hepsi tek bir ağda örülmüş, anlaşılmaz derecede güçlü ve büyük, sıcak ve güvenli, rahatlatıcı ve çıldırtıcı bir duygu koleksiyonu gibi görünüyordu. Ama Ivy'nin buna bir isim vermesi onun için tüm parçaları yerine oturtmuştu. Bu kadar uzun zamandır baktığını bilmediği bir bulmacayı çözmüştü.

İki ay döngüsü önce, hiçbir zaman bir eşi olmadığı için nihai sonunu karşılamaktan memnundu. Şimdi ise son anlarını, ne zaman gelirse gelsin, onun yanında geçirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Kalbim senin için atıyor, Ivy."

"Ve kalbim senin için atıyor. Seni seviyorum, Ketahn."

Ivy ayak parmaklarının üzerinde durdu, başını geriye eğdi ve onu dudaklarından öperek, çaresizlikten doğmuş olsa da, o yumuşak, teslimiyetçi dudakların tadını bir kez daha tatmasını sağladı. Ketahn sadece onun için alçak sesle ve yuvarlanarak trıl trıl öttü. Kendi kendine yakında bir kez daha tadına bakacağını söyledi.

Alnını başucuna yasladı. "Lütfen bana geri dön," diye yalvardı, sesi kırılmıştı.

Ketahn bir parmağını kızın narin çenesinde gezdirdi ve yüzünü yukarı kaldırarak sulu gözlerinin onunkilerle buluşmasını sağladı. "Yapacağım, yüreğim parçalanacak."

Mızrağı tutuşunu düzeltti ve kapıya doğru giderken çantasını omzuna attı.

CHAPTER 26

KARANLIK FIRTINA BULUTLARININ ALTINDA, ormanın gölgeleri geceleri olduğundan daha da derindi. Bitkiler artık hiç ışık vermiyordu. Soğuk maviler ya da canlı morlar, parlak sarılar ya da ateşli turuncular yoktu. Yolu aydınlatmak için düzensiz şimşek çakmalarından başka bir şey yoktu; bunların hepsi de kasvetin üstesinden gelemeyecek kadar zayıf ve uzaktı.

Ahnset'in yakın zamanda geçtiğine dair hiçbir iz yoktu. Hem çukurun içinde hem de tepesinde, zemin belirli bir şey seçilemeyecek kadar izlerle doluydu ve bu izler çamur ve yağmur suyuyla daha da belirsizleşmişti. Bu fırtına sırasında Ahnset'in yolunu bulmak ve takip etmek yavaş ve sıkıcı bir süreç olacaktı.

Ketahn'ın ayıracak zamanı yoktu. Ella'nın da zamanı yoktu.

Böylece Ketahn tek avantajını kullanmış oldu; kardeşinden daha hızlıydı ve onun nereye gittiğini biliyordu.

Şiddetli yağmur görüşünü kısıtlıyor ve her yüzeyi kaygan ve güvenilmez hale getiriyordu ama Ketahn'ın acele etmekten başka çaresi yoktu. Kökten dala sıçradı ve tekrar geri döndü, pençelerinin verdiği hasarı umursamadan güçlü gövdeleri yırttı ve kırbaçlanan kolları ve gıcırdayan çeneleriyle karmakarışık bitki büyümesine daldı. Kat ettiği her bölüm, kalplerinin çarpmasıyla kazanılıyordu. Geçen her an, derisinin altında akan ısıyı daha da artırıyordu.

Uzun zamandır tam olarak hissetmediği bir ağırlık üzerine çöktü. Onu aşağı çekmeye, uzuvlarını taş gibi ağır ve sert hale getirmeye çalışıyordu. Uzun zamandır bu duyguyu tam olarak yaşamamış olsa da, bunun farkındaydı: başkalarının kendisine bağımlı olmasının yükü. Ötesindeki hayatların yükü

Kendisinin ve eşinin eylemleri nedeniyle risk altında olması, kaderlerinin yükünün kendisiyle birlikte örülmesi.

Her şey Ivy içindi. Onun için her şey için savaştığından daha fazla savaşıyordu. Ve kendisinin ve eşinin etrafında oluşan kabilenin diğer üyeleri için de daha az şiddetle savaşmasına izin verecekti - özellikle de kendilerini savunamayanlar için.

*Koruyucu, onların kalkını
olmama izin ver. Avcı, onların
rızkı olmama izin ver. Delver,
rehberleri olmama izin ver.*

*Sekiz kat gözlerinle, yeni akrabalarım gözü kulak ol. Ya da kenara çekil
ki bunu kendim yapabileyim.*

Ketahn bu yüke karşılık olarak daha da zorladı. Kasları gerildi, yağmurdaki soğuğa rağmen dayanılmaz bir ateşle doldu, ama sarsılmadılar.

Takarahl'a ulaştığında nefesi kesilmişti ve kalbinin yavaşlamayacağını biliyordu. Giriş tünelinin ağzı görüldüğünde bu inatçı korku ateşli bir öfke kabarmasıyla karıştı. Sıcak ve soğuk derisinin yüzeyinde sıçradı, kemiklerinde uğuldadı ve göğsünde birbiriyle savaştı.

Bir daha asla. Burayı bir daha asla görmemesi gerekiyordu. Ketahn bir küfür savurarak girişe doğru yürüdü ve Kraliçe'nin Dişleri onu koruyor.

Gözlerinde tuhaf bir ihtiyat ve güven karışımıyla onun yaklaşmasını izlediler.

"Mızraklı kız kardeşlerinizden birini arıyorum," dedi ses tonunu olabildiğince yumuşatarak. "Ahnset."

"O bu tarafa gelmedi," diye cevap verdi Fang'lerden biri.

"Bugün kimse gelmedi," dedi diğeri, çenesini ormana doğru eğerek, "gerçi bazı avcılar gitti."

Ahnset bu yoldan gelmemişti ama farklı bir giriş kullanmış olabilir. -Belki de kraliçenin mabedine daha yakın bir yer. Ella'nın görülme ihtimali daha az olurdu.

Ama acelesi yüzünden Ketahn kız kardeşinden önce varmış olabilirdi. O zaman ne olacaktı? Bu girişi kullanması gibi küçük bir ihtimale güvenerek bekleyecek miydi?

Ella'yla birlikte şehre girmiş olma ihtimali varken boş durmayı göze alamazdı.

Ketahn, fırtınanın gri karanlığından Takarahl'ın ürkütücü mavi ışıltısına geçerken içine dolan taze öfke ve huzursuzluk alevini görmezden gelerek hızla ilerledi. Fang'lerden biri arkasından bir şeyler söyledi. Ne olduğu umurunda değildi.

Bu tüneller hiç bu kadar sıkışık, bu taş hiç bu kadar soğuk, bu gölgeler hiç bu kadar acımasız, bu yer hiç bu kadar misafirperver olmamıştı. Ketahn'ın kavgası her zaman kraliçeyle olmuştu ama yıllar geçtikçe Takarahl'ı onun çarpık bir uzantısı olarak görmeye başlamıştı. Sanki Zurvaşı'nın kötülüğü her taşın içine sızmış, her kumaş parçasını doyurmuş ve her kristalin özüne işlemişti.

Ve bir kez daha, ona doğru koşuyordu.

Hareket ettikçe diğer birçok vrix'in dikkatini çekiyordu; o nadir mor işaretleri taşıyan, elinde bir mızrak tutan ve sanki fırtınayı da beraberinde getirmiş gibi her yere su damlatan yalnız bir erkek. Onların sessiz konuşmaları onun için anlamsızdı. Bakışlarını üzerlerinde gezdirirken yüzleri birbirine karışıyor, Ahnset'i, Ella'yı arıyor, diğer herkesi ve her şeyi görmezden geliyordu.

Takarahl'ın derinliklerine doğru attığı her adımda yüreğindeki ip daha da geriliyordu. Ruhu ihtiyaçla haykırıyordu; eşine, Ivy'sine geri dönme ihtiyacıyla. Giderek artan umutsuz, sıkıntılı şarkısı Ketahn'ın kemiklerinde yankılandı.

Ivy'yi güvende tutması, onu ve onun gibileri düşmanlarından saklaması gerekiyordu. Ahnset'in Ella'yı buraya getirmesi için...

Ketahn'ın dehşeti daha da sertleşti ve ileride daha parlak mavi ışık görünmeye başladığında genişledi - Ruhlar İni'ndeki sayısız kristalin birleşik parıltısı, güneşin yokluğunda kendi ışıklarını yayıyordu.

Zihninin gözü bu parıltıyı kıpkırmızıya boyadı.

"Ivy'ye döneceğim," diye homurdandı. Her adım bir öncekinden daha ağırdı, her biri daha zordu ve kendi içinde daha derinlerden güç almak zorunda kalıyordu. "Bu son değil."

Bugün başlangıçtı.

Arz Günü olmamasına rağmen, Ruhlar İni'nin büyük girişi Kraliçe'nin Dişleri tarafından korunuyordu; altın ve değerli taş süslemeleri, odanın ötesinden gelen mavi ışıktaki soğuk bir şekilde parlıyordu.

"Kraliçe özel bir görüşme yapıyor," dedi Fang'lerden biri, avucunu açarak öne doğru bir adım attı. Onu tanıyordu; adı Nahkto'ydu, Kaldarak'la yapılan savaşın gazilerinden biriydi. "Dön aro-"

Gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çaktı.

"Devam et," dedi Nahkto, sesi gergin çıkıyordu. Kenara çekildi, mızrağının ucunu yere dayadı ve Ketahn'a ilerlemesini işaret etti.

İlk içgüdüsünün kaçmak olmasından hiç utanç duymuyordu. Zurvaşi bulaşmak isteyeceği son şeydi - sadece şimdi değil, her zaman. Onunla bir önceki karşılaşmasının son karşılaşması olması gerekiyordu. Onu bir daha asla görmemesi gerekiyordu.

Sikeyim.

Çenesini kapatan Ketahn omuzlarını dikleştirdi, dikkatini önüne verdi ve ileriye doğru yürüdü.

Yoluna çıkan başka bir Fang tarafından durduruldu. Mızrağı yanında dursa da, sağlam ve geniş duruşu harekete hazır olduğunu gösteriyordu ve başparmaklarından biri dişli sopasının hemen üzerinde kemerine asılmıştı. Bunu da tanıyordu - Ketahn onu son gördüğünde dokumacı bıçağı taşıdığı için masum bir erkeği duvara fırlatmış olan Rekah.

"Silahın, avcı," diye hırladı.

Ketahn mızrağının sapını sıktı. Nemli deri kabzadan sızan su parmaklarının arasından akarak yere damladı. Zihninin gözünde, mızrağının kraliçenin boğazına gömülü olduğu kısa süreli bir görüntü belirdi. Nefretini ve kan arzusunu dışa vurup vurmadığından emin olamadan önünde beliren dişiye baktı.

Duruşunu bir iplik genişliğinde ayarlarken takıları usulca şıngırdadı ve savaş mızrağının kabzası yumruğunda gıcırdadı.

Ivy için. Ella için.

Hayal etmeye bile cesaret edemediği ama şimdi çok yakın olduğu gelecek için.

Mızrağının başını yere doğru eğen Ketahn, sapını dik duracak şekilde çevirdi ve Fang'e doğru uzattı. Irekah bir hırıltıyla silahı elinden kaptı. Birkaç kalp atışı daha boyunca dişi, gözleri yoğun ve ince tüyleri kabarmış bir halde onun bakışlarını üzerinde tuttu.

Sonunda Irekah oflayıp pufladı ve kenara çekildi. "Acele edin. Arkadaşlığını paylaşmakla ilgilenmiyoruz, avcı."

Ketahn onun yanından geçerken, sırtına sert bir darbe indirerek giriş yolunda tökezlemesine neden oldu.

Öfkesinin geri dönüp Irekah'ya hasar vermek için bir mızrağa ihtiyacı olmadığını gösterme talebini reddetti. Ama bu çok yakın bir şeydi.

Ruhlar İni büyük ölçüde terk edilmişti; bu gerçek Ketahn'ın içini b u r k t u . Çoğu gün, her zaman çok sayıda vrix bulunurdu.

Burada taşa kazınmış masalları inceler, yansıyan güneş ışığının tadını çıkarır ya da sessizce atalarının ruhlarına saygılarını sunar ve Sekiz'e dua ederlerdi. Şu anda burada bulunan diğer vrixlerin hepsi orta kürsüde toplanmıştı.

Dişler kürsünün kenarı boyunca altınla süslenmiş heykeller gibi duruyordu. Küçük bir grup ruhaniyet konuşmacısı bu kenardan birkaç segment içeride konumlanmıştı; ipek kefenli figürleri Fang'lerinki kadar büyüktü ama onlardan çok daha az heybetliydi.

Ortadaki ruhkonuşmacısı, diğer iki arkadaşından farklı bir kıyafet giymişti -Archspeaker Valkai. Yumuşak tonlarda konuşuyor, beyaz örtüleri nazik hareketleriyle sallanıyordu. Odadaki yankıya rağmen Ketahn onun sözlerini seçemedi; sesi ona ulaştığında müzikal bir uğultudan başka bir şey değildi.

Ruh konuşmacılarının ötesinde, kürsünün en yüksek noktasına tünemiş olan kraliçe duruyordu. İki Pençe onun hemen arkasında duruyordu. Omuzlarındaki siyah kürkler sırtlarından aşağıya, arka bacaklarına degecek kadar sarkıyordu.

Ahnset ortalıkta görünmüyordu. Ketahn'ın içinde rahatlama ve yenilenen korku çarpışarak göğsünün daralmasına ve midesinin çalkalanmasına neden oldu. Burada değildi ama bu Takarahl'da olmadığı anlamına gelmiyordu. Şu anda bile buraya doğru gelmediği anlamına da gelmiyordu.

Zurvaşi'nin başı Ketahn'a doğru döndü. O kadar uzaktan bile, kehribar rengi gözlerindeki açgözlü parıltıyı kaçırmadı. Çene kemikleri dışa doğru seğirip birbirine çarptı ve kendini biraz daha yukarı kaldırdı. Mor ipek örtüsünün uzun, akıcı uçları altındaki taşın üzerinde iz bırakıyordu.

Ketahn'ın kız kardeşi burada değildi ama o kapana kısılmıştı.

Kraliçe, hâlâ konuşmakta olan Baş Konuşmacı'ya yapılan saygısızlığa aldırmadan ona doğru döndü.

"Benim cesur küçük avcım," diye seslendi Zurvaşi. Mağara onun sesini gür ve uğursuz bir şeye dönüştürdü ve Ketahn'ın adımları durakladı. Gözleri ve ses tonu karardı. "Beni yeterince bekletmedin mi Ketahn? Gel bakalım. Şimdi."

Bacaklarını harekete zorlarken Ketahn'ın dişleri birbirine çarptı. Vücudunu saran gerilim her zamankinden daha güçlüydü ve onu tamamen boğmakla tehdit ediyordu.

Bir kez daha, oyunu oynamak zorundaydı. Bir kez daha ve bir daha asla.

Bir daha asla... Bunu kendine kaç kez söylemişti? Kaç kez bunu gerçekleştirmeyi başaramamıştı?

Kraliçe ruhlarla konuşanlara küçümseyici bir el salladı. "Tartışmamıza başka bir zaman devam edeceğiz."

Valkai'nin yanındaki ruh konuşmacıları eğilerek selam verdiler.

Başkonuşmacı Valkai başını hafifçe eğerek Ketahn'a doğru bir bakış attı. "Kraliçem, birkaç dakika daha rica edebilir miyim..."

Zurvaşi başını Valkay'a doğru çevirdi ve çene dişlerini keskin bir şekilde şaklatarak bu harekete daha güçlü ve kesin bir anlam kazandı. Hiçbir şey söylemedi; bakışları mesajını iletme için fazlasıyla yeterliydi.

Başkonuşmacı Valkai kraliçenin bakışlarını Ketahn'ın kalp atışlarından beşi kadar, yani beklediğinden çok daha uzun bir süre boyunca üzerinde tuttu. Sonra derin bir şekilde eğildi ve etkileyici bir zarafetle geri çekildi, ipek örtüleri akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Her nasılsa Ketahn içinde Zurvaşi'ye karşı daha fazla nefret buldu. Sekizler hakkında kalbinde ne tür sorular oluşmuş olursa olsun, Baş Konuşmacı'dan sadece nezaket ve saygı görmüştü - sadece kraliçe ve yüksek mevkideki diğer vrixler için değil, Takarahl'daki her vrix için. Sekiz'in burada, et, kan ve kemik diyarındaki geniş yavrularına karşı her zaman içten bir ilgi besliyor gibiydi.

Ketahn kürsüye ulaştığında üç ruhaniyet konuşmacısı kürsüden geri çekildi. Valkai tekrar Ketahn'ın bakışlarıyla karşılaştı, bu kez kollarını Sekiz işareti yaparak çaprazladı.

Jeste karşılık verdi, keşke ona uygun bir hürmet aşılabilseydi.

"Sana iyi gözle baksınlar avcı," dedi Başkonuşmacı usulca.

Kürsünün tepesinde altın şingirdiyor ve ipek gıcırdıyordu. Ketahn, avıyla oynayan bir yırtıcı hayvanın rahat havasıyla kendisine yaklaşan kraliçeye baktı; onu Pençeler takip ediyordu.

"Hiç hediye görmüyorum. Hayal kırıklığımı dile getireyim mi Ketahn?" diye mırıldandı. Hâlâ birkaç segment uzakta olmasına rağmen, kokusu havada yoğunlaştı ve Ketahn'ın duyularına amansız bir saldırı olacağı kesin olan şeye başladı.

Kraliçenin arkasındaki Pençeler gözlerini ona doğru çevirdi, tokaları seğirdi.

Ketahn, Ivy'nin kokusunu zihninde ön plana çıkarmaya zorladı ve kendini ona sardı. "Sen kraliçesin. Dilediğinizi yapacağınızı açıkça belirtmediniz mi?"

Baş Fang Korahla da dahil olmak üzere kürsüde altı Fang duruyordu. Mağaranın her girişinde şüphesiz daha fazlası vardı. Kraliçe'nin izni olmadan kaçmak mümkün değildi.

Zurvaşi'nin sesi alçak ve gürültülüydü, tıpkı adımları gibi telaşsızdı. "Öğrendiğin için seni övmeli miyim yoksa küstahlığın için cezalandırmalı mıyım bilmiyorum. Yine de her ikisi de benim için bir zevk olacak."

Kürsünün kenarında durdu ve bir ön ayağını öne doğru kaydırarak uzun ipek örtüsünün sınırlarından kurtardı. Ketahn her zaman olduğu gibi ona bakmak zorunda kaldı. Bacağını onun omzuna sürttü. İnce tüyleri derisini okşadı ve bir anda tüm vücudunu saran bir tiksinti dalgasına yol açtı.

"O tuhaf koku yine üzerine sinmiş..." Başını eğdi, çene kemikleri dışa ve içe doğru sallanıyordu.

Ketahn'ın kalbi tekledi. Bu koku Ivy'nindi; yağmur onu yıkamaya yetmemişti. Bununla biraz gurur duymaktan kendini alamıyordu - yine de eşi için duyduğu alarm çok daha güçlüydü.

Bacağıyla teması keserek geri adım attı. "Üzerimde birçok tuhaf koku var. Ve her zamanki gibi hiçbirini sana ait değil."

Aklının bir köşesinde Ketahn'ın bir parçası itiraz etti. Zurvaşi'yi kışkırtarak ne kazanabilirdi ki? Gururu için, acısı için, Ella'yı gerçekten daha fazla tehlikeye mi atacaktı?

Kraliçe onun boğazını koparırsa kimseyi koruyamaz.

"Küçük alaylarının hiçbir anlamı yok Ketahn. Bunlar düşman savaşçının yeteneklerini anlamak için atılan numaralardan başka bir şey değil."

Ketahn ellerini işe yaramaz yumruklar halinde kıvırdı. Ahnset neredeydi? Onu bulmak için daha ne kadar zamanı vardı?

Daha ne kadar numara yapabilirdi?

"Birbirimize karşı olduğumuz şey bu mu Zurvaşi? Düşman mıyız?"

Düşünceli bir şekilde tril tril öttü. "Bizi böyle yapmaya hevesli görünüyorsunuz."

"Sadece değerimi kanıtlamaya hevesliyim," dedi sesini bir şekilde sabit tutarak. "Sizin gibi bir dişi yok kraliçem ve sizi fethetmek bir vrix'in karşılaşabileceği en büyük meydan okuma. Yine de şimdiye kadar sadece hayal kırıklığınızı kazandım."

"Ah, seni küçük aptal erkek," dedi hafif bir ses tonuyla. "Sadece söz verdiğin gibi hediyelerle dolu gelmediğin için hayal kırıklığına uğradım. Bu da beni yatıştırmak için başka konularda daha fazla çaba göstermen gerektiği anlamına geliyor."

Ketahn'ın içindeki her şey, ima ettiği *çabaların* düşüncesiyle büküldü ve geri çekildi. "Sabrınız meyvesini verecektir. Ama şunu belirtmeliyim ki, siz ne kadar isterseniz isteyin kraliçem, yedi sekizden önce gelir. Yarın sizin gününüz."

Yine gevezelik etti. Ketahn'ın duymayı umabileceğinden çok daha fazla espri vardı ve bu rahatsız ediciydi. Uzun ipek örtüyü bir kenara süpüren Zurvaşi kürsüden usulca indi. "Her gün benim günüm Ketahn. Ve sevgili ruh konuşmacılarımıza göre, sekiz hepsinden önce gelir."

Zurvaşi ona doğru yürüdü, iki Pençe de çok geride değildi. Ondan yayılan güzel koku, Ketahn'ın etrafında şimdiye kadar karşılaştığı tüm orman sislerinden daha kalın bir bulut halinde birleşti. Pençelerini içgüdülerine geçirdi, duyularını bastırmak ve onu ele geçirmek için derisinde zayıf bir nokta aradı. Yaklaşırken bakışlarını ondan ayırmadı ve yerini korudu.

Kraliçe Ketahn'a yarım adımdan daha az mesafede durdu. Ellerinin üst kısmını kaldırdı; biri omzunun üzerinden sarkan ince örgülere gitti ve onlarla nazikçe oynarken, diğerinin parmak eklemlerini Ketahn'ın kolu boyunca yukarı doğru fırçaladı. Kötü niyetli ve neşeli gözleri yakındaki ruh çağıranlara kaydı. "Elbette, *bir tanesi* hepsinden önce gelir diyorum."

Kehribar rengi gözleri Ketahn'a döndü, açlıkla yanıyordu. "Yine de beni ikinin daha iyi bir sayı olduğuna ikna edebilirsin" -elini omzunun üzerinden geçirip boynuna götürdü- "daha iyi bir sayı."

Ön ayaklarını öne doğru kaydırarak Ketahn'ınkilere sürttü ve mırıldandı.

Ketahn'ın sırtından tepesine doğru bir ürperti yayıldı. İçgüdüğü içinde kükredi -bu *Ivy değil, benim eşim değil!* O öfkeye, o yanlışlığa, eşine verdiği söze odaklandı. Bir huff ile, Zurvaşi'nin kokusuyla kirlenmiş olan havayı ciğerlerinden dışarı attı.

Ketahn kraliçeyle arasındaki mesafeyi kapattı ve dik bacakları üzerinde yükselerek onunla göz göze geldi.

Görüşünün sınırlarında, hâlâ kürsüde olan Dişler'in mızraklarını iki elleriyle kavradıklarını ve dikkatlerini Ketahn'a verdiklerini gördü. Kraliçeyi takip eden Pençeler ellerini bellerindeki kara taş baltalara indirmişlerdi ama gözleri Ketahn yerine kraliçenin üzerindeydi ve zar zor maskelenmiş bir şehvetle parlıyordu. Kuşkusuz onlar da kraliçenin kokusuyla mücadele ediyorlardı.

Ketahn, "İşim bittiğinde buna dair hiçbir soru kalmayacak Zurvaşı," dedi.

Zurvaşı onun bakışlarını aradı. "Ne küstahlık ama."

"Güven," diye düzeltti. Kocaman çenesinin yüzüne bu kadar yakın olduğunun tamamen farkında olarak daha da yaklaştı ve sesini alçalttı. "Artık fethedilmiş sayılırsınız kraliçem. Yarın."

Eli Ketahn'ın çenesi boyunca ilerlerken hareketsiz kaldı. Vücudundan yayılan ısı yoğunlaştı ve kaslarındaki gerilim havada titreşti. Bu baş döndürücü koku daha da yoğunlaştı, Ketahn'ın direncine misilleme olarak saldırdı, savunmasını yıktı ve ondan bir yanıt almaya zorladı.

Tokalarını olabildiğince sıktı, kokusunun uyandırdığı istemsiz arzuya karşı yarığını sıkarak kapattı. Eşine ihanet *etmeyecekti*, içgüdülerine lanet olsun.

Parmakları yavaşça kıvrıldı; değişim, üst elinin pençelerini Ketahn'ın boğazının nispeten hassas etine doğru dengeledi. Ama o pençelere herhangi bir baskı uygulamadı. Henüz yapmadı.

"Yarın," diye tekrarladı Ketahn. "Sözümünden dönmeyeceğim."

Ivy'ye verdiği söz. İnsanlara. Kendisine. Kraliçe ondan hiçbir şey kazanmamıştı; ne sadakat, ne dürüstlük, ne de bir parça saygı.

Mağaranın diğer tarafında, kraliçenin mabedine giden tarafta bir hareketlilik vardı. Ağır adımlar, gümbürdeyen mızrak dipçikleri ve şingirdayan altınlar.

Zurvaşı de Ketahn'ınki kadar alçak bir sesle konuşuyordu ama tonu tehditle doluydu. "Cömertliğim seni ilişkimizin şartlarını belirleyebileceğine mi inandırdı Ketahn?"

Ketahn gözlerini onunkilere kilitledi ve hiçbir şey belli etmedi. "Zaten öyleydin."

Mağaraya giren sesler hızla yaklaşıyordu. Zurvaşı'nin çene kemikleri sanki yaklaşan adımlara ayak uyduruyormuş gibi seğirdi. Ketahn'ın pençelerinin altındaki derisinde acı iğneleri parladı.

Ama gözlerinde bir şehvet parıltısı vardı.

"Kraliçem," dedi yeni gelenlerden biri, "lütfen böldüğüm için bağışlayın."

Ne Zurvaşı ne de Ketahn, yeni gelen vrixlerden biri soluk soluğa kaldığında bile birbirlerinden gözlerini ayırmadılar.

"Sonra," diye homurdandı kraliçe. Ketahn'ın boğazındaki tutuşunu gevşetmedi ama güçlendirmede de ve bacağına hafifçe okşadı,

Alaycı bir şekilde.

"Kraliçem, bu bir mesele-"

"Daha sonra!" Zurvaşı'nın çene kemikleri içeri doğru savruldu ve ancak dişleri Ketahn'ın yüzüne bir kıl kadar yaklaştığında durdu. Ketahn, Zurvashi'nin irkilmesine bile izin vermedi.

Korahla hem buyurgan hem de alışılmadık derecede ince bir sesle, "Bu görmezden gelinecek bir şey değil kraliçem," dedi.

Ketahn, kraliçenin dikkatini çeken şeyin sözlerinden çok ses tonu olduğunu tahmin etti; dikkatini çeken şey kesinlikle buydu. Zurvaşı alçak bir hırıltı çıkararak başını yeni gelenlere doğru çevirdi. Ketahn'ın gözleri bir an için kraliçenin boğazına sabitlendi -korkunç, baştan çıkarıcı bir an- sonra bakışlarını takip etti.

O anda hissettiklerini, içini saran ve patlayacakmış gibi sıkı bir ağa benzetebilirdi. İçinden akıp giden soğuk, Ivy'nin bir zamanlar ona bahsettiği karla kıyaslandığında kulağa ılık geliyordu.

Yanında bir çift kafası karışmış, huzursuz Fang, Ahnset'in yanında duruyordu. Tanıdık bir ipek battaniyeye sarınmış göğsünde bir şey tutuyordu. Derisinden su damlıyordu, ıslak örgüleri omuzlarında dağınık bir şekilde sallanıyordu ve geniş, çaresiz, özür dileyen gözleri Ketahn'a sabitlenmişti.

Her ne kadar refakatçilerinden daha iri ve geniş olsa da, sayısız düşmanla ölümüne savaşmış olsa da, kraliçenin seçkin muhafızları arasında bile seçkin olsa da, o anda Ahnset'te ne yazık ki masum bir şey vardı. Ketahn'a bir kuluçka yavrusunu hatırlatan bir şey.

Kalplerinden birine bıçak saplanmış gibi hissettiren bir şey.

Kraliçe hırladı. "Ahnset?" Parmakları Ketahn'ın derisinde bir pençe ısırtığı hissetmesine yetecek kadar esnedi. Elini boynundan çekti ve dönerek yavru kardeşiyle tamamen yüzleşti. "Açıkla. Şimdi."

Ketahn'ın ciğerleri alev alev yanıyordu ama boğazı hava alamayacak kadar sıkıydı ve bunun kraliçenin bıraktığı eliyle hiçbir ilgisi yoktu. Ahnset'in gözlerindeki kederli parıltı derinleşti; şu anda kraliçenin dikkatinin odağında olmasına rağmen Ketahn'dan başını çevirmemişti.

Ketahn'ın içindeki duygu selini ifade edecek hiçbir kelime yoktu. Binlerce dokumacı bin yıl çalışsa bu düğümü çözemezdi.

"Beni görmezden gelme." Zurvaşı Ahnset'e doğru adım attı. Fang eskortları eşit mesafede geri çekildi. Kraliçe durakladı, gözleri kısıılırken öfkesi azaldı. "Ne taşıyorsun?"

Üzgünüm, Nyleea'm.

Özür dilerim.

Ahnset derin bir nefes aldı ve sonunda kraliçeye baktı, gözlerindeki yumuşaklık kaybolmuştu. "Yardıma ihtiyacı olan bir yaratık, kraliçem."

Kollarındaki bohçayı kaldırdı. İçindeki yaratık kıpırdandı ve kumaşın bir kısmı düşerek küçük, soluk tenli bir yüzü, sırık gibi kahverengi saçları ve bitkin, korkmuş yeşil gözleri ortaya çıkardı.

İnsan gözleri.

Yakındaki kadınlar nefes nefese kaldı ve şok edici küfürler savurdu. Ruh çağıranlardan biri Sekiz'e kısa bir dua fısıldadı. Fang'lerden birkaçı mızraklarını Ella ve Ahnset'e doğru çevirdi, sanki küçük, hastalıklı insan onlara zarar verebilirmiş gibi.

Ama sadece bir tepki Ketahn'ı korkuttu - sadece bir tepki doğrudan onun soğuk ve ağır korkusunu besledi.

Zurvaşı Ella'ya baktı, tamamen sessiz, hiç kıpırdamadan. Ve Ketahn dünyasının onun etrafında paramparça olduğunu hissetti.

CHAPTER 27

KRALİÇE'NİN çene kemikleri yükselip alçaldı ve başını çok az yana eğdi. Odadaki tek ses, çok çok yukarıda, mağara tavanındaki delikten yükselen firtına ve aynı delikten düşen suyun yavaş, yankılanan damlamasıydı.

Ketahn'ın kalbi yeniden harekete geçti. Kanı, bir tepeden aşağı kayan çamur gibi damarlarında geziniyor, sıcak ve soğğun o imkânsız karışımıyla yoğunlaşıyordu.

"Bu yaratık da ne?" diye sordu Zurvaşı. Sözlerinin altında yatan uğultu merak olabilirdi ama kolayca tiksinti de olabilirdi.

Hareketi belli belirsiz olsa da Ahnset kraliçeden uzaklaştı. "O bir *hyu-nin*."

Zurvaşı sabırsız bir hareketle Pençelerini yaklaştırdı. Erkekler Ketahn'a bakarak ve bunu yaparken ellerini silahlarının üzerinde tutarak temkinli bir şekilde ilerlediler.

"Hiç böyle bir yaratık gördünüz mü?" diye sordu kraliçe.

"Hayır, kraliçem," diye yanıtladı biri.

"Asla," dedi diğeri.

"Pençeniz için sadece en iyi avcılar, kraliçem," dedi Zurvaşı alaycı bir tavırla. "Eğer sadakati olmasaydı, o aptal Durax'ı çoktan ezmiştim." Hızlı bir el sallamayla Pençelileri kovdu ve Ketahn'a baktı. "Peki ya sen?"

Ketahn cevap vermedi.

Kraliçe geveledi. "Öyle. Gözlerinden okunuyor, Ketahn."

"Ne oluyor?" Ella küçük, yıpranmış bir sesle sordu. Gözlerindeki ışık korkudan çok daha fazlasıydı. Püsküren bir ateş gibi yanıyordu.

son anlarına girerken her zamankinden daha parlaktı. Ve ne zaman bakışları vrix'ten uzaklaşıp etrafındaki mağarayı incelese, bu ışık bir parça merak uyandırıyordu.

"Tuhaf bir sesi var," dedi Fang'lerden biri.

"Sessiz ol," diye tersledi Baş Fang Korahla.

"Ahnset?" Ella Ahnset'ten Ketahn'a baktı, kaşlarının arasında yalvaran bir kırışıklık oluşmuştu. "Ketahn?"

Zurvaşi inanmayan bir of çekti. "Bu yaratık az önce isimlerinizi mi söyledi?"

Ketahn İngilizce olarak, "Her şey yoluna girecek Ella," dedi; gözlerini kraliçeden ayırmadan.

"Kelimeler," diye nefes aldı Başkonuşmacı Valkai. "Bunlar başka bir dildeki kelimeler."

"*Hyu-ninler* zekidir," dedi Ahnset, sesini taze bir güvenle güçlendirerek. "Kraliçem, bu yaratıklarla dost olmak tüm Takarahl'ın yararına olacaktır. Yaratabilecekleri aletler hayal edebileceğimizin çok ötesinde."

Kraliçe Ahnset ve Ella'ya yaklaştı. İnsan dişi Ahnset'in kollarında küçüldü, göğsüne doğru kıvrıldı.

"K-Ketahn, ne... burası neresi?" Ella titreyerek sordu. "Ahnset... beni neden buraya getirdi?"

Ketahn'ın söylemek üzere olduğu sözcükler, dikenli bir sarmaşık şeklini alarak karnının derinliklerinde şekillendi. Yükseldikçe iç organlarını parçalıyor, göğsünü ve boğazını yırtık ve çiğ bırakıyorlardı; onları bu kadar acı verici yapan, konuştuğu yabancı dil değildi. Onların gerçekliğiydi.

Bu onların boşunallığıydı.

"İyileştirmek için," dedi. "Ahnset... yardım etmek istiyor."

Kraliçe tekrar ona bakarak, "Bu yaratığı anlıyor musun Ketahn?" diye sordu. "Bana ne dediğini söyle."

Ketahn ellerini yumruk yaptı ve pençelerini avuç içlerine bastırdı. "Ahnset, onu buradan götür."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye hırladı Zurvaşi, parmağını bir savaş mızrağıymış gibi Ahnset'e doğru uzatarak. "O şeyi bana getir."

Ahnset'in çene kemikleri seğirdi ve yüzünün yanlarına doğru sarkarak düştü.

Duruşu gerginlik ve belirsizlikle kaskatı kesilmişti. "Ketahn, ben..."

"Kraliçeniz size emretti," diye hırladı Zurvaşi. "Beni görmezden gelme."

Ella'nın titremesi kraliçenin öfkesi karşısında daha da kötüleşmişti.

Kraliçe ona ne kadar büyük ve güçlü görünüyorsa, Ella'nın bakış açısından o kadar büyük olmalıydı. Ella devlerin dünyasında küçük, yumuşak, hasta bir şeydi ve hiçbiri Zurvaşi kadar büyük değildi.

Ketahn, Ella'nın ölümünün sadece birkaç gün ya da yıllar sonra olmasını umursamıyordu; insanın son anlarının burada olmasına izin vermeyecekti. *Onunla* birlikte olmasına.

"*Beni* görmezden gelme," diye hırlayarak Zurvaşi ile Ahnset arasındaki boşluğa daldı.

Fangler görünürdeki sersemliklerinden sıyrıldılar. Bir hareket patlamasıyla dördü Ketahn'ın etrafında bir halka oluşturarak mızraklarını boynuna doğrulttu. Kraliçenin arkasındaki iki Pençe şimdi baltalarını kaldırmış, çene pençelerini gıcırdatıyordu.

Ketahn gözlerini Zurvaşi'den ayırmadı.

Kraliçe çenesini eğerek ona baktı ve gözlerini kıstı. Ahnset onun adını mırıldandı.

Ketahn'ın göğsü ve omuzları kabardı, içindeki ateş sonunda soğuğu yenerken nefesi kesildi. "Henüz işimiz bitmedi Zurvaşi."

Kraliçe Zurvaşi düşünceli bir ses çıkardı. "Hayır, küçük Ketahn. Biz yapmadık.

Yolumdan çekil."

Ivy... Affet beni.

"Hayır."

"İnadına lanet olsun, avcı," diye homurdandı Prime Fang Korahla. Kraliçenin arkasında durmuş, gözleri sürekli Ketahn ve kız kardeşi arasında gidip geliyordu. Onu hiç bu kadar sıkıntılı görmemişti.

Zurvaşi'nin gözlerine yerleşmiş olan sükûnet maskesi paramparça oldu. İki sol koluyla uzanarak ona doğru hamle yaptı. Uzun, hınzır pençeleri Ketahn'ın kafasına doğru hızla ilerliyordu ve her biri keskinleştirilmiş bir kara kaya parçası kadar derisini delme kapasitesine sahipti.

Ketahn, Zurvaşi'nin uzanma mesafesinden sıyrıldı ve onun sol tarafına geçti. Kollarından birini havaya kaldırıp onun iki koluna doladı ve kendini onun arkasına doğru savurdu.

Saldırısının ivmesi ve Ketahn'ın ağırlığının etkisiyle Zurvaşi'nin ön ayakları büküldü. Bacak eklemleri sertçe yere çarptı. Altın ve mücevherler şingirdayıp çınladı, bazıları taşa çarptı ve Zurvaşi sağ elleriyle kendini yakalamak için gövdesini bükme zorunda kaldı.

Kendini tamamen onun üzerine çeken Ketahn, bacaklarını onun arka bacaklarına ve gövdesine doladı ve bacak pençelerini derisine geçirdi. Acı içinde hırladı ve kendini çok hızlı bir şekilde dikleştirdi.

Yıllar boyunca düştüğünü gördüğü tüm vrixlerin yüzleri Ketahn'ın zihninin gözünden geçti. Kendi hırıltısıyla sol üst kolunu Zurvaşi'nin boynuna doladı ve pençelerini yanağına geçirerek onu sabitledi. Parmaklarının üzerinden sıcak kan damladı.

Etrafta bağırış çağırışlar, yakınlarda beliren iri yarı figürler vardı ama Ketahn bunların hiçbirini seçemiyordu; bu kaostun bir önemi yoktu.

Koruyucu... İntikamcı. Ella'yı kurtaramasa bile en azından Zurvaşi'nin diğer arkadaşlarına, diğer insanlara asla tehdit oluşturmamasını sağlayacaktı.

Zurvaşi sağ üst kolunu başının üzerine kaldırdı ve geriye doğru bükte. El yordamıyla uzanan eli Ketahn'ın sırtına, boynu ile omzu arasına indi. Pençeleri bir yapraktan daha kalın değilmiş gibi etini deldi.

Herhangi bir acı hissetmedi ama yine de kolundaki güç tükenmişti. Zurvaşi öne doğru eğildi ve Ketahn'ı ham bir güçle sürükledi. Vücudu omzunun üzerinden savruldu, pençeleri yanağında yarıklar açtı ve ciğerlerindeki havayı çalmaya yetecek bir güçle sırt üstü yere düştü.

Zurvaşi başını salladı. Yanağındaki kesiklerden dökülen kan damlacıkları Ketahn'ın üzerine düştü.

Önce Pençeler onun üzerine geldi. El yordamıyla Ketahn'ın kollarını kavrayan kara taş baltalarının kenarları kristallerin mavi ışığında parlıyordu.

Zurvaşi, "Onu öldürmeyin," diye bağırdı.

Hayal kırıklıklarını gizlemeye çalışmayan Pençeler hırladı ve Ketahn'ı tutuşlarını sıkılaştırarak onu yukarı sürükledi. Bacaklarını altına almaya çalıştığında, Pençelerden biri bacak eklemlerinin arkasına tekme atarak uzuvlarını bükülmeye zorladı.

"Lütfen, Ahnset, geri dönmek istiyorum. Lütfen. Beni... beni... beni geri götür." Ella'nın sözleri kırık, zayıf ve çaresizdi. Yorgun ve korku doluydu. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Sakin ol ufaklık," diye yatıştırdı Ahnset. Ketahn onun dışa dönük sakinliğindeki çatlakları, sesindeki hafif yalpalamayı fark etti.

"Bu bir hükümdarlık mücadelesi miydi?" diye sordu kraliçe, bakışlarını Baş Konuşmacı'ya kilitleyerek. "Takarahl'ın kaderini belirlemek için sekiz kat gözlerinin önünde savaşıyor muyduk?"

Valkai başını eğdi. "Hayır, kraliçem."

"Hayır." Zurvaşi Fang'lere doğru döndü, ince tüyleri kabarmıştı. "Öyleyse kraliçeniz saldırıya uğrarken neden hepiniz durup öylece baktınız? Kayalar beni daha iyi korurdu!"

"O silahsızdı," diye cevap verdi Prime Fang Korahla, "ve siz saldırganlarınızı kendi ellerinizle karşılamayı seçtiniz. Kraliçem."

Kraliçe Baş Diş'e doğru yürüdü, parmakları sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi esniyordu. Zurvaşi'nin sesi tehlikeli derecede kısıktı. "Tüm bunlar sona erdiğinde Korahla, emrindeki Fang'lerin sadakati ve etkinliği hakkında hararetli bir tartışma yapacağız."

Korahla'nın gözlerinde bir şey titreşti -huzursuzluk, hatta belki de utanç- ama Ketahn ne olduğunu anlayamadan kayboldu.

Prime Fang bir özür jesti yaptı ve başını eğdi. "Evet, kraliçem."

Zurvaşi orada birkaç kalp atışı daha oyalandı; Korahla yerinde durdu ama başını bir daha kaldırmadı. Sonunda kraliçe Ketahn'ın önüne geldi.

Eğilip adamın çenesini kavrayarak başını sabit tutarken yanağından kızılık sızdı. "Daha işimiz bitmedi, sen ve ben." diye mırıldandı. Bükülmüş bir ön ayağını kaldırdı, yan tarafına bastırdı ve yavaşça, kasıtlı olarak aşağı kaydırды, güçlü kokusunu derisi boyunca yaydı. "Seni irademe boyun eğdirmek karşılaştığım en büyük meydan okuma olacak Ketahn. Ama sonunda parçalandığında, sonunda bana ait olduğunu kendine itiraf ettiğinde... İşte o an diğerlerinden çok daha tatlı olacak."

"Sekiz adına," diye gürledi Ketahn, "senin sonunu getireceğim Zurvaşi."

"Yerini öğrenmesi gereken aptal bir erkek. Şanslısın ki senin yerin benim eşim ve yavrularımın efendisi olmak." Yüzündeki tutuşunu gevşetti ve yanağını okşadı. "Ama seninle ilgilenmeden önce diğer konuklarımla ilgilenmeliyim, küçük avcı."

Başını öne eğdi, çene kemiğiyle kraliçenin ön kolunu arıyordu ama Pençelerden biri Ketahn'ın saçlarından bir tutam yakaladı ve onu sertçe geri çekti. Bir baltanın sivri ucu boğazına bastırdı.

"Kımıldama," diye hırladı sağındaki Pençe.

Zurvaşi sanki her şey şakaymış gibi geveledi ve Ahnset'e döndü. "Bunu bir kez daha söyleyeceğim Ahnset. Yaratığı buraya getir."

Ahnset göğsünün şişmesine neden olan derin bir nefes aldı. Ketahn onun sertleşmesini izledi; gözleri, duruşu, ruhunun ta kendisi. Aradaki mesafeyi kapattı

iki adımda kraliçeyle arasına girdi.

Kraliçe Zurvaşı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu yere bırak."

Ahnset sertçe Ella'yı indirdi. İnsan Ahnset'e yapıştı, yakın kalmak, onun kollarının himayesinde kalmak için mücadele etti ama bu Ella için en iyi halinde bile kazanılamayacak bir mücadele olurdu.

Ella'nın ayakları soğuk taş zemine dokundu; çıplaktı. Ahnset'e doğru sendeleyerek geri çekildi ve sanki ona doğru dönmek istiyormuş gibi yaptı.

Ahnset'in gözlerindeki sertlik paramparça oldu. Bir çift elini Ella'nın omuzlarına koyup insanı nazıkçe öne doğru iterken gözlerini kaçırdı. Ella'nın çırpınışları durdu ve kendini Zurvaşı'ye bakarken buldu. Gözlerinin etrafındaki et, son derece solgun teniyle tam bir tezat oluşturacak şekilde koyu ve çöküktü ve dudaklarında mavi bir ton vardı. Titreyerek battaniyeyi daha sıkı bir şekilde üzerine çekti.

Ahnset, "Dediğim gibi kraliçem, onlardan öğrenebileceğimiz çok şey var," dedi.

"Bu kadar küçük ve zayıf bir şeyden mi?" Zurvaşı Ella'ya doğru eğildi. "Nesi var bunun?"

"O hasta. Onu iyileştirmek için... iyileştirici kök elde etmeyi umuyordum kraliçem." "Hepsi böyle mi? Yumuşak ve zayıf mı?" Kraliçe bakışlarını Ahnset'e doğru kaldırdı. "Bu yaratık biz vrixlerin avlayacağı bir şeye benziyor.

tek bir öğünü bile zor çıkarır."

Ketahn'ın midesi insanların yiyecek olduğu düşüncesiyle çalkalandı - Ivy'sinin yiyecek olduğu.

"Ona dokunma," diye homurdanarak kendini ileri attı. Onu tutan Pençeler homurdandı ve onu geri çekti.

Zurvaşı başını çevirip Ketahn'a baktı. Kalbi göğsünde çarpıyor, öfkesi gidecek hiçbir yeri olmayan ateşli dalgalar halinde dönerek onu içten içe tüketiyor ve kalp atışları eşinin yokluğunda kederle çarpıyordu.

"Daha fazlası var, değil mi?" Zurvaşı dikkatini Ahnset'e geri verdi.

Ahnset'in çene kemikleri birbirine yaklaştı, dişleri birbirine sürtündü.

Kraliçe Ella'ya uzandı. İnsan dişi yetersiz bir çığlık atıp geri çekildi ama geri çekilemedi; Ahnset'in sıkı tutuşu onu yerinde tutuyordu.

Zurvaşı'nın eli Ella'nın çenesinin alt tarafını yakaladı. Ella'nın zaten sıkı ve gergin olan nefes alıp veriş hızlandı ve düzensizleşti, gözlerinde panik ışıltısı belirdi. Zurvaşı insanın başını geriye doğru eğerek bir taraftan diğerine çevirdi.

"Çirkin şeyler. Topraktan sürünerek çıkmış şekilsiz kurtçuklar gibi." Kraliçe battaniyeyi kavradı ve Ella'nın üzerinden çekip aldı. Nemli bez, onu bıraktığında Zurvaşı'nın ön bacağına sürtündü.

Ketahn, "O bir kuluçka kadar zararsız," dedi. "Bırakın gitsin. Sizin için bir tehdit değil."

Kraliçenin vücudu kaskatı kesildi. Düşen battaniyeyi bacak pençeleriyle tutup ellerinden birine kaldırırken göğsünde alçak bir hırıltı gürledi. Kumaşı yüzüne bastırdı ve derin, ağır bir nefes çekti.

Farkına varmak Ketahn'a Zurvaşı'nın vurabileceği herhangi bir darbeden daha sert geldi.

Bu Ivy'nin battaniyesiydi. Ella'ya hediye etmeden önce sekiz gün boyunca her gün kullandığı battaniye. En küçük liflerine kadar Ivy'nin kokusunu taşıyan battaniye.

Çene kemikleri genişleyen Zurvaşı eğildi ve gözlerini kapatıp yüzünü çeviren Ella'yı kokladı.

"Bırak onu, Zurvashi!" Ketahn hırladı.

"Bu kokuyu biliyorum." Kraliçe elini Ella'nın boğazına dolamak için kaydırıldı.

Ella boğuk bir çığlık atarak ellerini havaya kaldırdı ve Zurvaşı'nın kolunu boş yere kavradı.

"Senin üzerinde kokusunu aldım" -Zurvaşı parmağını Ketahn'a doğru uzattı, gözlerinde ateş parlıyordu- "birçok kez. Birçok orman kokusundan biri demiştin. Ama daha önce hiç koklamamıştım ve ben ormanda yürüdüm Ketahn."

Ahnset'in kolları gerildi, içlerinde titremeler başladı. "Kraliçem, lütfen. Size ya da başka bir vrix'e yanlış bir şey yapmadı. O ve onun gibiler bize zarar vermek istemiyor."

Zurvaşı Ella'yı Ahnset'in elinden çekip aldı ve Fang'in öne doğru tökezlemesine neden oldu. Zurvaşı onu boynundan tutarak Ketahn'la yüzleşmek üzere dönerken Ella'nın ayakları yerde sürükleniyordu. "Bu yaratıkla çiftleştin!"

Ketahn, kalpleri gümbürdeyerek Pençeler'in tutuşuna karşı koydu. "Yapmadım!"

Ella'nın yüzü kızarıyordu. Ketahn insan tenindeki bu rengin bir kısmının sağlıklı olduğunu biliyordu ama bunun sağlıklı bir yanı yoktu.

Kükredi ve gövdesini şiddetle yana doğru bükerek kollarını Pençelerden birinden kurtardı ve ağırlığını diğerine verdi. Kara kayanın kenarı boğazını kesti. Yakıcı acı uzaktı, yara önemsizdi ve öfkesi serbest kalmıştı.

İçgüdüleri onu harekete geçirdi; kan istiyordu, ölüm istiyordu, kabilesinin bu hasta üyesini korumak için vahşet istiyordu. Pençelerini vahşice savurarak yere serdiği erkeğin etini parçaladı.

Diğer Pençe Ketahn'ın saçını tutmaya devam etti. Şimdi de onu çekiyordu. Ketahn ağırlığını aynı yöne vermeden önce bir an direndi. Momentumdaki ani değişim Pençe'nin dengesini bozdu ve Ketahn onun üzerine düştü. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede erkeğin baltasını elinden aldı.

Yan taraftan devasa bir figür yaklaştı. Ketahn baltasıyla saldırdı ve kafasını müdahale etmeye çalışan Fang'ın karnına gömdü. Bu onu yavaşlattı ama durmadı.

Kavrayan eller ve yumruklardan oluşan bir fırtına Ketahn'ın etrafını sararak görüşünü engelledi ve zihnini tüm düşüncelerin en ilkeline indirgedi - öldür ya da öldürül. Çırpındı, pençeledi, çenesini gıcırdattı ve bacaklarını tekmeleyerek düşmanlarına elinden geldiğince çok hasar verdi.

Ama çok fazla ve çok güçlüydüler. Dişler kollarını ve bacaklarını tutmayı başarmış, onu yerden tamamen kaldırarak sağlam zeminin sağlayacağı kaldıraçtan mahrum bırakmışlardı. Uzuvarlarını büktüler, eklemlerine o kadar baskı uyguladılar ki, savaş sisi öfkesi dışında her şeyi köreltmeseydi feryat edebilirdi.

Dişler onu tekrar Zurvaşi'ye bakacak şekilde döndürdü.

Ella'nın yuvarlak, dehşete düşmüş gözleri, beyazlarını fazlasıyla gösteriyordu - ve şimdi her zamankinden daha belirgin olan ağ gibi damarları- Ketahn'ın bakışlarıyla buluştu.

"Bu iğrenç şeyle çiftleştin," diye hırladı Zurvaşi. "Bu yaratık için beni reddettin! Bu solucan için! Sana türümüzün en iyisi sunuldu ve sen onun yerine bir hayvanı seçtin." Ella'yı sertçe salladı; insanın uzuvları kuvvete karşı savruldu ama Ella bir şekilde dayandı.

"Bırakın onu," diye kükredi Ketahn, kendisini esir alanlara karşı zorlanarak.

Fang'ler kendilerini daha iyi desteklemek için bacaklarını kaydırarak sallandılar ve onu ezici kavrayışlarını sıkılaştırdılar.

"Lütfen kraliçem," diye yalvardı Ahnset. "Söylediğiniz gibi değil!"

İleri doğru hamle yaptı ama Korahla onun önünü kesti ve Ahnset'in yolunu kendi bedeniyle kapattı.

"Hâlâ bu yaratığın hayatı için mi savaşıyorsun?" Zurvaşi Ella'yı yukarı kaldırdı. İnsanın ayakları sallanıyor ve yerden neredeyse iki segment yüksekte zayıf bir şekilde tekmeliyordu.

Zurvaşı hâlâ Ketahn'a bakıyordu. "Türümüzün bu aşağılık yaratıklar tarafından lekelenmesine izin vermeyeceğim. Artık şehrimde aptal durumuna düşürülmeyeceğim."

Kraliçe öne çıktı ve bir elini Ketahn'ın boynuna dolayarak ciğerlerine hava akışını durduracak kadar sıkı. Başını yukarı kaldırmaya zorladı. "Artık başka bir seçeneğin olduğuna inanmana izin vermeyeceğim, seni sümüklü orman solucanı. Takarahl *benim*. Tüm Tangle benim. *Sen. Sensin. Benimsin.*"

Ketahn kelimeleri boğmaya çalıştı; ne olabileceklerini bilmiyordu, ne söyleyebileceğini bilmiyordu ve bunun bir önemi yoktu. Söyleyebilseydi bile hiçbir şey değişmeyecekti.

Bir elini Ella'nın başının tepesine sıkıştırırken onun başka tarafa bakmasına izin vermedi. Ella'nın boynunu ve kafatasını sıkarken başka tarafa bakmasına izin vermedi. Ellerini ayrı yönler çekerken başka tarafa bakmasına izin vermedi.

"Hayır!" Ahnset bağırdı.

Ella'nın acı dolu çığlığı, kemiğin ıslak çatırtısı ve etin yırtılmasıyla kısa kesildi. Ketahn bu tür sesleri sayısız kez duymuştu ama bu sefer, bu sesler onun özüne işledi. Ruhuna, kalbinin derinliklerine işlenmişlerdi ve sonsuza dek peşini bırakmayacaklardı. Bağırışmalar duyuldu, Ahnset şok ve öfkeyle haykırdı ama Ketahn'ın tek duyabildiği çatlayan kemikler, parçalanmış etler ve o kısa, korkunç çığlıktı.

Boğuk bir inilti Ella'nın son sesiydi. Şiddetli bir fırtınanın ortasında bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Zurvaşı'nın parmaklarının arasından kan fışkırdı ve parçalanmış et ve kemik parçaları da onunla birlikte dışarı sızdı. Ella'nın kafasından geriye kalanları vücudundan ayırırken kehribar rengi gözleri Ketahn'a dikilmişti.

Biri, "Şekillendirici, beni çöz," diye homurdandı.

Ketahn Ella'nın kıpırdamayan bedenine baktı, tulumunun üzerinden akan kana baktı, kanın ayak parmaklarından damlayıp yerde biriktiği kirli çıplak ayaklarına baktı. Bir an için hayal gücü Ivy'yi Ella'nın yerine koymuştu ve Sekizler'in ona öğretilenlere hiç benzemediğini biliyordu. Hangi iyiliksever tanrılar böyle bir vahşetin burada, kendilerine tapınılan mağarada gerçekleşmesine izin verirdi?

Zurvaşı, Ketahn'ın yüzünü kendisine doğru çevirdi ve yakınına eğildi; onu çenesiyle yakalayabilecek kadar yakındı, bunu yapması gerekecek kadar yakındı ama vücudunu hissedemiyordu, hareket edemiyordu, düşünemiyordu.

"O yaratıkların her birini bana getirmeceğim," diye mırıldandı, bir pençesinin ucunu onun çene çizgisinde gezdirerek, "ve onları teker teker parçalara ayırışımı izleyeceksin. Takarahl'ın taşını onların kanıyla boyayışımı izleyeceksin. Ve bana istediğim her şeyi ve daha fazlasını vereceksin, çünkü sen bana aitsin Ketahn. Günlerinin geri kalanını yaptıklarını telafi etmek için harcayacaksın. Günlerinin geri kalanını kendi yerinde, benim altımda geçireceksin."

Başını sertçe aşağı itti ve kavrayışını serbest bıraktı. Ketahn yanan boğazından hava emdi, çene kemikleri genişledi.

"Sana hak ettiğin her şeyi vereceğim," diye hırladı. "Kana kan."

Kraliçe Ella'nın kalıntılarını kirli bir ipek parçası gibi bir kenara fırlattı ve ellerindeki fazla kanı silkeledi. "Onu Takarahl'daki en derin, en karanlık deliğe götürün ve ben onu kullanmayı uygun görene kadar orada kalmasını sağlayın."

Dişler onu geriye doğru çekerek kraliçeden uzaklaştırdı. Ketahn çırpındı ve tısladı ama onların elinden kurtulamadı. Kalbi gök gürültüsü gibi atıyordu ve öfkesi taşı eritecek kadar sıcaktı ama hepsi boşunaydı.

"Sana gelince Ahnset..." dedi kraliçe, sırtını Ketahn'a dönerek. Prime

Fang Korahla, Ahnset'in tam önünde duracak şekilde yer değiştirdi.

"Zurvashi, o-"

Kraliçe dişlerini şıklatarak Baş Diş'i susturdu. "Pençelerimi bu yaratıkların geri kalanına götüreceğim."

Ketahn anlamsız bir öfkeyle kükredi; mağarada yankılandı, büyüdü, büyüdü, kristalleri salladı ve anlamsız olduğu kadar güçlü bir şeye dönüştü. Boğazı düğümlenene kadar kükredi ve o zaman bile, kendisinden çıkacak hiçbir ses kalmayana kadar durmadı.

Ve Kraliçe'nin Dişleri onu karanlığa sürükledi.

AUTHOR'S NOTE

Bak. Bizimle şu anda konuşmak istemezseniz bunu anlarız. Bir sonraki kitapta görüşürüz.

****Cringes****

şaka yapıyorum. Bizden nefret etme! Lütfen mi? İnanın bize, bunu yazarken ne olacağını bilmek, hikayeyi ilerletmek için bunun olması gerektiğini bilmek bizi hasta etti. Bunu yapmaktan hoşlanmadık. Ama bu serinin kabarık olacağını hiç söylemedik. En azından bu üçlemede sadece bir kitap daha olduğu gerçeğıyle rahatlayın, bu yüzden bundan sonra başka uğurum tehlikesi olmayacak. Bu iyi bir şey, değil mi? Değil mi?!

Her neyse, Enthralled'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Umarız hoşunuza gitmiştir -sonu dışında. Ve her zaman rica ettiğimiz gibi (yoksa buna yalvarmak mı deniyor?), eğer sevdiyseniz, lütfen bir yorum bırakın, seriyi en sevdiğiniz okuyucu grubunda, sosyal medyada veya bir arkadaşınızla paylaşın. Kulaktan kulağa iletişim bir yazarı desteklemenin en iyi yoludur.

Ensnared'i seven ve beğenen sizlere de teşekkür etmek istedik. O kitap için aldığımız tepkiler ve bu üçleme için duyuduğumuz heyecan bizi çok şaşırttı. şimdiye kadar olanlara rağmen bir sonraki için hala istekli olduğunuzu umuyoruz. Ayrıca, [Facebook Okuyucu Grubumuz](#) [Tiffany Roberts'ın Yağmacıları](#)'na katılın! şizi de aramızda görmek isteriz.

Bu kış çıkacak *Bound (The Spider's Mate #3)* kitabının tanıtım yazısı ve kapağı için sayfayı çevirin!

OceanofPDF.com

BOUND

OceanofPDF.com

ÖRÜMCEĞİN EŞİ #3

Ketahn ne pahasına olursa olsun eşini koruyacaktır.

Kraliçe Zurvaşı, Ketahn'ın değer verdiği her şey yok olup ona ait olana kadar rahat etmeyecektir.

Tatlı, şefkatli Ivy'si, kız kardeşi, arkadaşları, yeni insan kabilesi, hepsi tehlikededir. Hiçbir yerin kraliçenin gazabından kaçacak kadar uzak olmadığından korkuyor.

Ancak Ketahn, eşine zarar gelmesine izin vermeden önce tüm ormanın yandığını görecektir. Zurvashi ve ordusuna karşı durması gerekse bile, Arapsacı'ndaki her canavarla yüzleşmesi gerekse bile, tanrılara meydan okuması gerekse bile, dışisini teslim etmeyecektir.

Ketahn ve Ivy birbirlerine bağlıdır ve evrendeki hiçbir güç onları birbirine bağlayan ipleri koparamaz.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

ALSOBYTIFANYROBERTS

ÖRÜMCEĞİN EŞİ ÜÇLEMESİ

Kuşatılmış

Büyülenmiş

Bağlanmış

SONSUZ ŞEHİR

Dolaşık Kaderler

Sessiz Berraklık

Korunaklı Kalp

Evcilleşmemiş Açlık

Vahşi Arzu

Tethered Souls (2022'de çıkacak)

KRAKEN

Uçurumun Hazinesi

Denizin Mücevheri

Gelgitin Avcısı

Derinlerin Kalbi

Derinliklerden

Yükselen Yıldızlardan

Düşen Dalgalardan

Gelen Sevgili

ARAMIZDAKI UZAYLILAR

Komşu Uzaylı Tarafından Ele

Geçirildi Uzaylı Suikastçi

Tarafından Takip Edildi Uzaylı

Koruma Tarafından Sahiplenildi

BAĞIMSIZ BAŞLIKLAR

Uzaylı Savaşçı Dustwalker

tarafından sahiplenildi

Harikalar Diyarından

Kaçış En Karanlık

Arzusu

Büyücünün Öpücüğü

Ice Bound: Kısa Öykü

UNUTULMUŞLAR ADASI

Beni Yak Beni Aç

Bırak Beni Bütün

Yap Beni Senin Yap

SONHADRA İŞBİRLİĞİ VALİLERİ

Tiffany Roberts - Undying

Tiffany Roberts - Unleashed

VENYS'İN ERKEK İŞBİRLİĞİNE İHTİYACI VAR

Tiffany Roberts - Bir Ejderhayı

Evcilleştirmek Tiffany Roberts - Bir

Ejderhayı Sevmek

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Tiffany Roberts, karı koca bir yazar ikilisi olan Tiffany ve Robert Freund'un takma adıdır. Tiffany, Idaho'da doğup büyümüştür ve Robert, onunla birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna taşınmadan önce New York'un yerlisiydi. İkili her zaman okuma ve yazma tutkusunu paylaştı ve okumak istedikleri türde kitaplar yaratmak için güçlü güçlerini birleştirmek onların hayaliydi. Karakter odaklı bilimkurgu ve fantastik romantizm yazıyorlar, yabancı ve bilinmeyen için sonsuza dek mutlu sonlar yaratıyorlar.

Web sitesi:

<https://authortiffanyroberts.wordpress.com>

Facebook:

<https://www.facebook.com/AuthorTiffanyRoberts>

BookBub:

<https://www.bookbub.com/authors/tiffany-roberts>

Bültenimize kaydolun!

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.